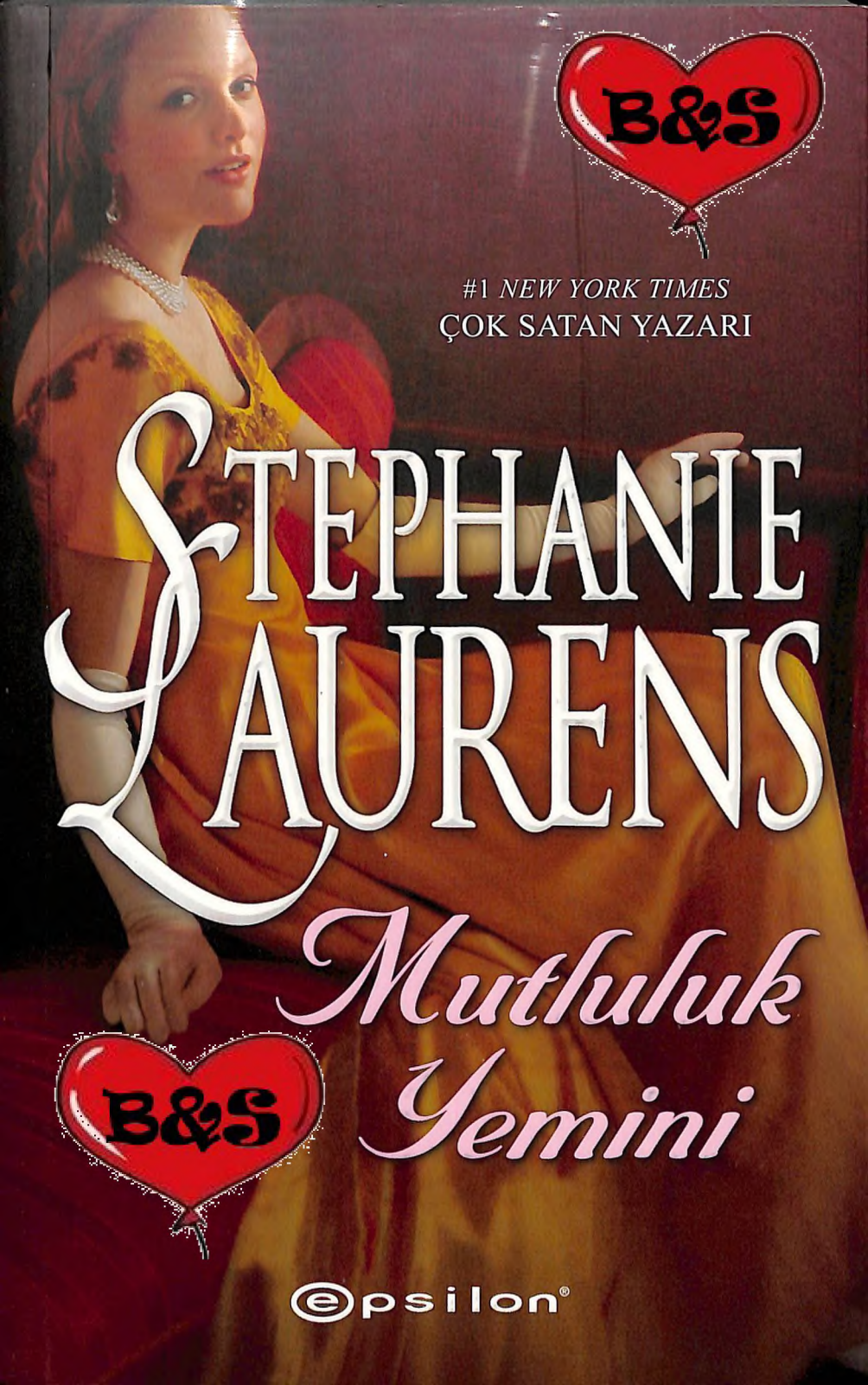

B&S
#1 NEW YORK TIMES
ÇOK SATAN YAZARI
STEPHANIE LAURENS
Mutluluk Yemini
B&S
Epsilon

Mutluluk Yemini

Lenore, kırsalda babasına bakarak geçirdiği sessiz sakin hayatından son derece memnundur ve evlenmek gibi bir niyeti yoktur. Göz önünde olmamayı tercih ederek çevresine karşı ilgisiz kalmaya çalışır. Ama boşuna!

Her ne kadar Lenore kendini garip gözlüklerinin ve umursamadan topladığı saçlarının arkasına saklasa da muhteşem güzelliğini kapatamaz. Kadınlar konusunda kötü bir şöhrete sahip olan karşı konulmaz Eversleigh Dükü Jason onu fark eder. Lenore'un gizlediği gerçek benliğini gören Jason, onun kalbini yumuşatmaya kararlıdır ve bu yüzden ona karşı beslediği duygularında oldukça ısrarcı davranır.

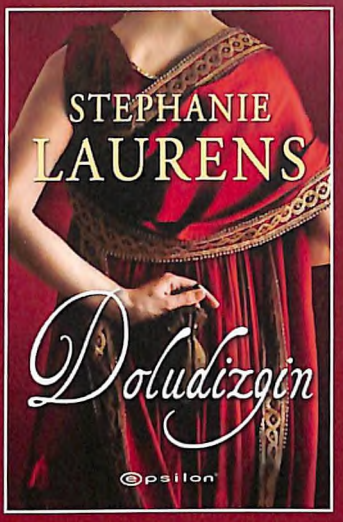
ISBN 978-605-173-438-5

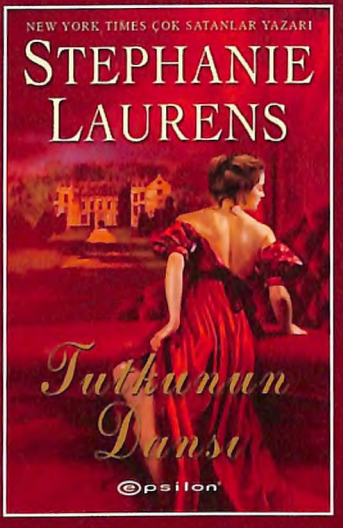

₺27,50

/epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

STEPHANIE
LAURENS
Doludizgin
Epsilon

NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR YAZARI
STEPHANIE
LAURENS
Tutkunun
Dansı
Epsilon

B&S

Yazdığı tarihi aşk romanlarıyla *New York Times, Publishers Weekly, Wall Street Journal, USA Today*'de en çok satan kitaplar listesinde yer alan Stephanie Laurens eşi ve iki kızı ile birlikte Avustralya'da yaşamaktadır.

MUTLULUK YEMİNİ

MUTLULUK YEMİNİ

Orijinal Adı: The Reasons For Marriage
Yazan: Stephanie Laurens
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Berna Kabacaoğlu
Editör: Tuğçe Ak
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Haziran 2017

ISBN: 978-605-173-438-5

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 1995 Stephanie Laurens.

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk.
No: 8/F Zeytinburnu / istanbul
Tel: 0212 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 34191

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim/Istanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
Internet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

MUTLULUK YEMİNİ

Stephanie Laurens

Çeviri
Berna Kabacaoğlu

Epsilon®

BİRİNCİ BÖLÜM

Eversleigh Dükü'nün kütüphanesinin kapısı kilitliydi. Eversleigh'in beşinci dükü olan Jason Montgomery, maundan yapılmış büyük masasının ardındaki sandalyesinde otururken bariz bir hoşnutsuzlukla meşe kaplamaları inceledi.

"İmkânsız!" diye homurdandı. İncelikten yoksun kibirli bir küçümseme ve tuhaf bir isteksizlik saklıydı bu sözünde.

Kuzeni Hector'ın adım sesleri gittikçe gerileyip azalırken, Jason'm bakışları kapıdan uzaklaşarak kitaplarla dolu kütüphaneden geçti ve yandaki duvara asılmış olan büyük tuvale odaklandı.

Sevimsiz bir ifadeyle, orada tasvir edilen adamın çehresini, edepsiz ve vurdumduymaz gülümseyişini, rüzgârdan dağılmış koyu kahverengi saçlarının örttüğü muzip gri gözlerini inceledi. Geniş omuzları, üniformanın kırmızı-

sının içinde örtülüydü; bir yanında mızrak duruyordu ve her şey resimde görülen öznenin mesleğini ele veriyordu. Jason'ın ağzının yanındaki kaslardan biri seğirdi. Onu bastırdı; ciddi ve keskin yüz hatları, soğuk bir kayıtsızlık maskesine dönüştü.

Kapı, şık giyimli ve içtenlikle gülümseyen bir beyefendiyi içeri buyur etmek için açıldı. Elini tokmağa atarak bir an duraksadı ve sorgulayıcı bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı.

"Kuzenini yola çıkarken gördüm. Güvende misin?"

Hoş karşılandığını bilmenin özgüveniyle, Frederick Marshall herhangi bir yanıt beklemedi ve kapıyı kapatarak uzun pencerelerin arasındaki masaya doğru ilerledi.

Eversleigh Dükü derin bir iç çekti. "Lânet olsun, Frederick, bunda gülecek bir şey yok! Hector Montgomery, bir erkek tuhafiyeci. Onun dük ayakkabıları işine girmesine izin vermek, benim için büyük bir sorumsuzluk olur. Bu düşünceyi benim midem bile kaldırmaz, burada bulunup buna tanık olamam."

Sandalyesini geri iten Jason, yakındaki bir koltuğa çökerek arkadaşına doğru döndü. "Daha da önemlisi," diye devam etti. Dudaklarını bükerek hafifçe gülümserken uzun kollarını öne doğru esnetti. "Bu çok cazip bir fikir olabilir ama dostum Hector'ı aileye mirasçım olarak tanıtsaydım Montgomery zümrelerinde bir isyana, bir başkaldırıya neden olurdum. Halamları bilirim; ben teslim olup evlenene kadar sıkıştırmak için baskı yaparlardı."

"Halalarının, senin hem sorunu hem de çözümünü bu kadar net bir şekilde görmenden memnuniyet duyacaklarını söylemeliyim."

Bunun üzerine Jason, delici bakışlarını arkadaşının yü-

züne odakladı. "Söylesene, sen kimin tarafındasın, Frederick?"

Frederick gülümsedi. "Bunu sormana gerek var mı? Fakat burada gerçekleri eğip bükmenin bir anlamı yok. Ricky öldüğüne göre, artık senin evlenmen gerekiyor. Buna ne kadar erken karar verirsen, halaların, o sevgili hanımefendiler de bu işe karışmayı o kadar az düşünürler, sence de öyle değil mi?"

Bu son derece mantıklı tavsiyeyi veren Frederick, arkasına yaslanarak arkadaşının bunu sindirmesini izledi. Jason'ın arkasındaki pencerelerden gün ışığı süzülüyor; fındıkkabuğu renkli, kısa kesilmiş, modaya uygun, ünlü saç lülelerini parlatıyordu. Geniş omuzları, Schultz'ın yalın tasarımlarından birinin kanıtı gibi, incecik, gri ve vücudu sımsıkı saran pantolonunun üzerine asılı olarak duruyorlardı. Frederick'in gözüne ilişen, gri paltonun altına giyilmiş olduğunu fark ettiği, hemen göze çarpmayan, koyu gri ve yumuşak bir eflatun tonu arasındaki yelek, kıskançlıktan kaynaklanan bir azaba yol açıyordu. Koskoca İngiltere'de, Frederick Marshall'ın yeteri kadar kibar olmadığını hissetmemesine sebebiyet veren yalnızca bir adam vardı ve o da tuhaf bir kedere kapılmış hâlde masanın arkasında oturuyordu.

İkisi de bekârdı, sosyal ilişkileri birçok ortak ilgi alanına dayanıyordu ama ikisinin de çabalamasına rağmen başarı gösteren kişi Jason'dı. Dört dörtlük bir sporcu, tanınmış bir yönetici, kaşarlanmış bir kumarbaz, tabancalarla tehlikeli, yanında kadınlar varken daha tehlikeli. Kendi heveslerinin dışında herhangi bir otoriteye alışkın olmayan beşinci Eversleigh Dükü, çok az insana nasip olan ve bu çağa uygun hazcı bir varoluş yaşamıştı.

Tabii ki bu, şu an içinde bulunduğu zor durumun çözümünü sindirmeyi daha da zorlaştırıyordu. Jack'in düşünceli ama inatçı bakışlarının, herkesin Ricky olarak bildiği erkek kardeşinin portresine doğru yükseldiğini gören Frederick iç çekişini bastırdı. Aralarında dokuz yaş fark olmasına rağmen, iki kardeşin ne kadar yakın olduğunu çok az kişi bilirdi. Ricky yirmi dokuz yaşındayken, Jason'da da var olan dik kafalılığı örtbas eden, sınırsız bir çekiciliğe sahip olmuştu; bu dik kafalılığı, onu Muhafızların lideri olarak Waterloo'ya götürmüş ve Hougoumont'ta ölümüne neden olmuştu. Ölümler, yaşamsal önemi olan kaleyi kahramanca savunan ve kaderleri çoktan yazılmış tüm Muhafızları büyük bir övgüyle taçlandırmıştı ama bu kadar şiddetli bir övgü seli, Jason'ın taşıdığı, bu kadar özel olması nedeniyle daha da derine işleyen kederi hiç hafifletmemişti.

Montgomery ailesi, diğerleri farkında olmasa da kardeşlerin birbirleriyle olan yakınlığını sezmiş ve araya mesafe koymuştu. Bununla birlikte, yıllar önce şekillenmiş bir anlayışı da koruduklarından -ailenin neslini devam ettirme sorumluluğunu, Jason'dan çok daha ahlâklı ve çok daha uyumlu biri olan Ricky'nin alacağı, hayatını evlilik bağlarıyla kısıtlamadan devam etmesi için ağabeyini özgür bırakacağı anlayışı- ailenin, Jason'ın ilişkilerine olan ilgisinin daimi olarak yön değiştireceğini hiç kimse beklemiyordu. Bu nedenle Jason, Frederick'in kurnazca şüphelenmenin verdiği hırsla, yakın geçmişi gömme ihtiyacından güç alarak her zamanki takiplerini yapmaya başlayıp yeniden meydana çıktığında halaları huzursuz olmuşlardı. Kibirli bir şekilde başıboş dolaşan yeğenlerinin, onların

acil bir görev olarak farz ettikleri şeye dikkatini verdiğine dair en küçük bir ipucu bile göremediklerinde, bu işe el atmalarının zamanının geldiğine karar vermişlerdi. Jason'ın hem saygı duyulup hem de korkulan halalarından biri olan Leydi Agatha Colebatch'in tüyo verdiği Frederick, halaları onun tüylerini diken diken etmeden önce bu meseleyle ilgilenmesi için Jason'ı teşvik etmenin akıllıca olacağına karar vermişti. Sonunda Jason, pek çok göbek uzaktan kuzeni yani mirasçısıyla buluşmaya onun ısrarı üzerine razı olmuştu.

Hüsran dolu bir kahkaha bütün sessizliği bozdu.

"Kahrolası Ricky," diye homurdandı Jason, erkek kardeşinin portresine bakarak. "Kafana göre cehenneme gidip, beni bu dünyadaki cehennemde tek başıma bırakmaya nasıl cüret edebilirsin?"

Arkadaşının yakınmasının altında yatan kaderine boyun eğmişlik duygusunu fark eden Frederick kıkırdadı. "Bu dünyadaki cehennem mi?"

Jason oturduğu yerde ansızın doğrulup, sonra yine arkasına yaslanarak kaşlarını kaldırdı. "Kutsal evlilik kurumu için daha iyi bir tanım düşünebiliyor musun?"

"Ah, bilmiyorum." Frederick tek elini salladı. "Söylendiği kadar kötü olması için hiçbir neden yok."

Jason'ın gri bakışları ona kilitlendi. "Bu konuda uzman mısın?"

"Pek değilim ama sen bu konuda daha bilgili olabilirsin."

"Ben mi?" Jason şaşkınlıkla baktı.

"Eski sevgililerinin tümü evli değil miydi?"

Frederick'in masum tavırları, Jason'ı zerre kadar kan-

dırmadı. Yine de dudakları büküldü ve kaşlarını kaldırdığında yakışıklı suratı yukarı kalktı. "Kadınlara duyduğun nefrete yeniliyorsun, dostum. Evlilik bağının saygınlığına hissettiğim güvensizliğin ana nedenleri yattığım kadınlardır. O tür kadınlar, bir eşte olmasını istemediğim her şeye kusursuz birer örnek teşkil ediyorlar."

"Kesinlikle," diye onayladı Frederick. "Demek ki konuyla ilgili bu kadar bile olsa bir hisse sahipsin." Başını kaldırdığında, Jason'ın, şüpheli bir ışıltıyla parlayan gümüş grisi gözleriyle onu dikkatle incelediğini gördü.

"Frederick, sevgili dostum, bu meselede herhangi bir şekilde rol oynamış olabilir misin? Halalarım kulağına korkunç tehditler fısıldamış olabilirler mi?"

Frederick, Jason'ın şaşkın bakışları arasında kıpkırmızı kesildi. "Lanet olsun sana, Jason, şu şeytani bakışlarını üzerimden çek. İlla ki öğrenmek istiyorsan eğer, Leydi Agatha benimle konuştu ama onun, senin tarafını tutmaya meyilli olduğunu biliyorsun. Kız kardeşlerinin, gelin adaylarını çoktan değerlendirmeye başladıklarından bahsederek senin aklına bu fikri sokmamda yardımcı olmak isteyip istemeyeceğimi sordu, o kadar.

Jason yüzünü ekşitti. "Pekâlâ, olmuş bil. Fakat mademki bu kadarını başardın, işin geri kalanında da bana yardım edersin, herhalde. Tanrı aşkına, ben kiminle evleneceğim?"

İki adam da olası yanıtları değerlendirirken kütüphanenin havasında asılı kaldı bu soru.

"Taunton'ların çocuklarına ne dersin? Senin ilgini çekebilecek kadar güzel olduğuna şüphe yok."

Jason kaşlarını çattı. "Hani şu, saçları sarı ve lüle lüle olan mı?" Frederick onu başıyla onayladığında, Jason da

kararlı bir biçimde başını iki yana salladı. "Kıs kıs gülüyor o."

"O hâlde, Hemming'lerin kızı -orada bir servet yatıyor ve ailenin bir unvan peşinde olduğuna dair söylentiler var. Yalnızca o malum sözü söylemen gerek, sonra kız senin olacak."

"O, üç kız kardeşi ve bir de annesi mi? Hayır, teşekkür ederim. Tekrar düşün."

Böylece sohbet, cemiyete yeni tanıtılan genç kızlardan başlayıp, onların henüz evlenmemiş ablalarına kadar uzandı.

En sonunda, Frederick yenilgiyi kabul etmeye çok yaklaştı. Bu beyin uyuşturan süreçte onlara güç vermesi için Jason'ın, kadehine doldurduğu şarabı yudumlarken farklı bir taktik denedi. "Belki" dedi ev sahibine belli belirsiz ve hırçın bir bakış atarak. "Senin son derece özel taleplerini göz önüne alıp, bir eşten beklentilerini netleştirmeye ve ardından da uygun bir aday bulmayı denemeye ne dersin?"

Jason muhteşem Madeira şarabının keyfini çıkarırken gözlerini kıstı. "Bir eşte ne özelliklerin olmasını isterim?" diye tekrar etti. Bir an için ortama egemen olan sessizlik, şömine rafındaki aşırı süslü saatin tik tak sesiyle bozuldu. Jason uzun saplı kadehini yavaşça indirerek, desenli sapını bilinçsizce okşamaya başladı. "Benim eşim," diye belirtti. Sesi kararlı ve güçlüydü. "Manastırı ve bu evi Montgomery'lerin itibarına uygun bir şekilde çekip çevirecek, erdemli bir kadın olmalı."

Frederick tek söz etmeden başını salladı. Eversleigh Manastırı, Montgomery ailesinin yaşadığı yerdi ve gittikçe genişlemekte olan bir konaktı. Kocaman evi çekip çevir-

mek ve geniş aile buluşmalarına ev sahibeliği yapmak, en iyi eğitimleri almış bir hanımefendinin bile beceri sınırlarını zorlardı.

"En azından düzgün görünümlü olmalı; Eversleigh Düşesi olmakla ilgili yapacağı en küçük bir seviyesizlikte araya sınır koyarım."

Jason'ın herkesi ince eleyip sık dokuyan halalarının da bu konuda kesinlikle büyük bir hassasiyet göstereceğini düşünen Frederick daha fazlasını bekledi.

Jason'ın bakışları, cam sapın üzerinde duygusal bir şekilde yukarı aşağı hareket etmeye devam eden uzun parmaklarına kaymıştı. "Ve doğal olarak, meseleyle ilgili yaygara koparmadan bana mirasçılar sağlaması gerekiyor." İfadesi sertleşti. "Onun arzularının kölesi olmamı bekleyen bir kadın bana uygun gelmez."

Frederick'in bundan hiç şüphesi yoktu.

Jason, bir anlık değerlendirmeden sonra sessizce konuştu. "Ayrıca, onun burada, yani şehirde olmasını özel olarak talep etmediğim takdirde, çoğunlukla Manastır'da kalmaya hazırlıklı olmalı."

Frederick, bu soğuk açıklama karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Fakat... Sezon* sona erdikten sonrasını mı demek istiyorsun?"

"Hayır. Her zaman."

"Yani, sen şehirde gününü gün ederken, onu Manastır'da hapis mi tutacaksın?" Jason belli belirsiz bir şekilde başıyla onayladığında, Frederick onu eleştirme ihtiyacı hissetti. "İnanamıyorum, Jason! Seni küçük gaddar!"

*Londra Etkinlik Sezonu: 17. ve 18. yüzyıl Londrası'nda her yıl düzenlenen resmi partiler, akşam yemekleri ve bağış toplantılarından oluşan etkinlik grubu. Yüksek sosyeteden insanların katıldığı bu etkinliklerde, genç kızların sosyeteye tanıtılması için resmi balolar düzenleniyordu.

Jason gözlerini hiç oynatmadan, yavaş ve yırtıcılara özgü bir şekilde gülümsedi. "Unutuyorsun, Frederick. Senin de az önce belirttiğin gibi, cemiyetin bıkkın eşleriyle son derece engin bir deneyimim var. Her ne olursa olsun, eşimin onların safına katılmayacağına dair müsterih ol."

"Ah." Böyle bir açıklamayla karşı karşıya kalan Frederick'in geri adım atmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. "Pekâlâ, eşinde başka ne gibi özellikler istiyorsun?"

Jason sırtını sandalyesine yaslayarak ayak bileklerini üst üste koydu ve ışıl ışıl parlayan asker çizmelerini incelemeye koyuldu. "Soylu bir aileden gelmeli; ailem bundan başkasını kabul etmez. Neyse ki çeyizin bir önemi yok, sonuçta onları fark edeceğimden bile kuşkuluyum. Bununla birlikte, bağlantı olması da şart."

"İstediğin niteliklere bakılırsa, bunun sorun olacağını hiç sanmıyorum." Frederick içkisini bitirdi. "Senin niyetini fark eden kız evlat sahibi ve yüksek cemiyet mensubu herkes kapını aşındıracak."

"Şüphesiz," diye karşılık verdi Jason, iğneleyici bir şekilde. "İlla ki bilmen gerekiyorsa, diğerleri başıma toplanmadan önce, senin tavsiyene uyarak harekete geçmeyi tercih ederim. Cemiyete ilk kez davet edilen beyinsiz kızların hepsini zorla tanıma fikri beni dehşete düşürüyor."

"Pekâlâ, bu hususa hiç değinmemiştin." Jason kaşlarını kaldırdığında, Frederick aydınlandı. "Beyinsiz. Aptallara asla tahammül edemezsin, öyleyse bunu da listene eklemiş olsan iyi edersin."

"Tanrım, evet," diye iç çekti Jason, içi pamukla doldurulmuş deri mindere başını yaslayarak. "Nikâhımızın ertesi sabahında boğularak öldürülmek istemiyorsa, müs-

takbel eşimin ortalamanın üzerinde bir zekâya sahip olması gerekir." Bir an derin derin düşündü. "Biliyor musun, bu kusursuz örneğin -müstakbel eşimin- bu dünyada var olup olmadığını merak ediyorum."

Frederick dudak büktü. "Beklentilerin biraz zorlayıcı olabilir ama bir yerlerde senin bu taleplerini karşılayacak bir kadının olduğuna eminim."

"Ah," dedi Jason, gri gözleri keyifle ışıldamaya başlamıştı. "Şimdi, işin zor kısmına geliyoruz. O nerede?"

Frederick bir yanıt vermek için zihnini zorladı. "Belki de daha olgun bir kadın aramamız gerekiyordur. Tabii bunun için doğru bir sosyal çevreye sahip olmalı." Jason'la göz göze gelerek kaşlarını çattı. "Aman! Evlenmesi gereken sensin. Belki de sana, halan Hardcastle'ın şehre son geldiğinde senin burnunun dibine kadar soktuğu, Bayan Ekhart isimli genç hanımı hatırlatsam iyi olur."

"Ağzından yel alsın!" Jason, duruma uygun, samimi bir yüz ifadesi takındı. "Söylesene, sevgili Frederick. Benim müstakbel eşim nerede?"

Saat tik tak sesine devam etti. En sonunda, Frederick dehşetle kaşlarını çatıp hızla elini savurdu. "Kahretsin! Bir yerlerde uygun bir kadın olmalı!"

Öfkesi, Jason'ın çaresizce vazgeçişiyle karşılık buldu. "Sana şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki; benim aklıma hiç kimse gelmedi. Yine de beklentilerimi karşılayabilecek en az bir kadının var olduğunu ve onu avlamamı beklediğini farz ediyorum. Soru şu: Onu aramaya nereden başlamalıyım?"

Dile getirecek hiçbir gerçek fikri olmayan Frederick sessiz kaldı.

Jason bakışlarını soyutlamış, zihnini bu sorunla meşgul etmişti; onun ilgisi bekleyen, on beş santim yüksekliğinde, yumuşak pastel renklerdeki zarflarla rekabet eden, daha az gösterişli, yaldızlı kenarlı, basılı mektup kâğıtlarından oluşan davetiye yığınıyla boş boş oynamak için uzun parmaklarını kadehten uzaklaştırdı. Elinde ne olduğunu ansızın fark eden Jason, oturduğu yerde doğrulup en iyisinin olasılıkları incelemek olduğuna karar verdi.

"Morecambe'lar, Leydi Hillthorpe'un gürültücü sülalesi." Zarflardan birinin arkasını kontrol etmek için duraksadı. "Sussex Devenish'ler. Her zamanki tipler." Zarflar birer birer elinden kayıp, deri çerçeveli kayıt defterine düşüyordu. "D'Arcy'ler, Penbright'lar. Anladığım kadarıyla Leydi Allington beni affetmiş."

Frederick kaşlarını çattı. "Seni affetmesini gerektirecek ne yapmıştın?"

"Hiç sorma. Minchingham'ler, Carstair'lar." Jason ansızın durdu. "Bu beyaz renk değil: Lester'lar." Diğer davetiyeleri bir kenara bırakarak mektup bıçağını eline aldı.

"Jack ve Harry mi?"

Katlanmış parşömen kâğıdını açan Jason, içinde yazılanları okuyarak başını salladı. "Tamamen doğru. Lester Malikânesi'nde, bir içki âlemi olarak nitelendirilebilecek, bir haftalık eğlence silsilesine, zevk cümbüşüne vesaire bir davet."

"O davet bana da geldi, galiba." Frederick gömülmüş olduğu sandalyedeki zarif duruşunu değiştirdi. "Zarfın üzerindeki Lester tacını fark ettiğimi sanıyorum ama açmadan edemedim." Elindeki kadehi ve Jason'ın kadehini kaldırıp, ikisini de büfeye koymak üzere odanın diğer ta-

rafına geçti. Arkasına döndüğünde, Eversleigh Dükü'nün yüzünde düşünceli bir ifadenin olduğunu fark etti.

Jason'ın bakışlarını ona doğru kaldırdı. "Katılmayı düşünüyor musun?"

Frederick yüzünü ekşitti. "Pek tarzım değil. Sonuncusu benim zevkime göre fazla ahlâksız kaçmıştı."

Durumu anlayınca Jason'ın yüzüne bir tebessüm yayıldı. "Kadın düşmanlığının tüm hayat zevkini mahvetmesine izin verme, dostum."

Frederick alaycı bir şekilde homurdandı. "Eversleigh Dükü'nün gönlünü fazla eğlendirdiğini söylemeliyim."

Jason kıkırdadı. "Belki sen haklısın. Ama Lester Malikânesi'ni birkaç yıldır açmıyorlar, öyle değil mi? Son girişim, Jack'in avcı kulübesinde olmuştu."

"Duyduğuma göre, yaşlı Lester hastaymış." Frederick tekrar sandalyeye çöktü. "Herkes onun öbür dünyaya göç etme zamanının geldiğini düşünmüştü ama Gerald geçen hafta Manton'daydı ve bana yaşlı adamın kefeni yırttığını söyledi."

"Belli ki oğlunun ona evini açmasına itiraz etmemek için iyileşmiş." Jason kısa mektubu tekrar okuyup, ardından omzunu silkti. "Fakat orada kendime uygun bir eş bulabileceğimden şüpheliyim."

"Bana da öyle geliyor." Frederick ürpererek gözlerini kapadı. "Son ilişkilerinde büyük bir inatla peşimde koşan o mor kıyafetli kadının kendine has kokusu hâlâ burnumda."

Jason gülümseyerek notu bir yana koymak üzere hamle yaptı. Fakat onun yerine, eli bir tarafa atılmış davetiye yığınına doğru uzanırken yarı yolda durdu ve ardından az

önceki mektubu yeniden önüne getirdi. Jason nota bakarak kaşlarını çattı.

"Ne oldu?"

"Kız kardeş." Jason kaşlarını daha da çattı. "Bir kız kardeşleri vardı. Jack ve Harry'den daha küçüktü ama yanlış hatırlamıyorsam Gerald'dan büyüktü."

Frederick de kaşlarını çattı. "Doğru," dedi sonunda kabullenmek zorunda kalarak. "Lester Malikânesi'ne son gittiğimizden beri onu görmedim, altı yıl kadar olmuştur. Eğer doğru kişiyi hatırlıyorsam çıtı pıtı bir şeydi. İnsan içine pek çıkmazdı."

Jason kaşlarını kaldırdı. "Lester Malikânesi'nde düzenlenen eğlenceleri düşündüm de bu hiç şaşırtıcı gelmedi. Onunla tanışmış olduğumu sanmıyorum."

Jason'ın daha fazla yorum yapmaması üzerine, Frederick ona doğru döndü ve düşünceli yüz ifadesini görünce gözlerini fal taşı gibi açtı. "Yoksa düşündüğün şey mi?"

"Neden olmasın?" dedi Jason başını kaldırarak. "Jack Lester'ın kız kardeşi bana gayet uygun olabilir."

"Jack ve Harry senin kayınbiraderlerin mi olacaklar yani? Yüce tanrım! Montgomery'ler artık asla eskisi gibi olmayacaklar."

"Montgomery'ler beni her koşulda evli görmeye razı gelirler." Jason bakımlı tırnağıyla kırışık parşömen kâğıdına hafifçe dokundu. "Her şey bir yana, en azından Lester erkekleri, kız kardeşleriyle evlendiğim için bir keşişe dönüşmemi beklemezler."

Frederick sohbetin yönünü değiştirdi. "Belki de çoktan evlenmiştir."

"Belki," diye kabullendi Jason. "Ama nedense öyle ol-

madığını düşünüyorum. Hatta Lester Malikânesi'ni çekip çeviren kişinin o olduğunu tahmin ediyorum."

"Öyle mi? Neden?"

"Çünkü," dedi Jason, davetiyeyi Frederick'e göstermek için uzanırken. "Bu davetiyeyi bir kadın yazmış. Ne yaşlı bir kadın ne de okul çağındaki bir kız ama genç bir hanımefendi. Ayrıca bildiğimiz gibi, ne Jack ne Harry ne de Gerald bir vaizin kurduğu fare kapanına yakalanır. Buna göre düşününce, ondan başka hangi genç hanım Lester Malikânesi'nde yaşasın ki?"

Frederick istemeden de olsa arkadaşının açıklamalarından onun asıl niyetini anladı. "O hâlde oraya gitmeyi mi düşünüyorsun?"

"Olabilir," dedi Jason düşünceli bir şekilde. "Ayrıca," diye ekledi. "Bu işe kalkışmadan önce kâhini dikkate almaya niyetliyim."

Bunun üzerine, "Kâhin mi?" diye sordu Frederick, ardından biraz daha zorlayıcı bir şekilde devam etti.

"Biz mi?"

"Halam Agatha kılığına girmiş kâhinden bahsediyorum," diye karşılık verdi Jason. "O, Lester'ların kızının evli olup olmadığını ve bana uyup uymayacağını kesinlikle bilir; o, dünyadaki neredeyse her kahrolası şeyi bilir." Frederick'in tepkisini ölçmek üzere döndü, gri gözleri çelik gibi parlıyordu. "'Biz' derken de dostum, benimle ilgili üstlendiğin görev dikkate alındığında, hayatımın bu en büyük eziyetinde bana destek olman kaçınılmaz."

Frederick yüzünü ekşitti. "Yapma, Jason. Elini tutmama hiç ihtiyacın yok. Kadınları avlama konusunda benden çok daha deneyimlisin."

"Doğru," dedi Eversleigh Dükü, istifini bozmadan. "Fakat bu farklı. Bir sürü kadınla oldum ama bu kez bir eş istiyorum."

***

"Pekâlâ, Eversleigh?" Leydi Agatha Colebatch süngü kadar dik bir şekilde oturmuş, gezinti arabasından halkına seslenen bir imparatoriçe gibi duruyordu. Duyduğu merak yüzünden sivri burnu açıkça kıpırdansa da, kibar bir bıkkınlıkla çevrili olan aristokratik yüz hatları, koyu mor renkli sarığa benzeyen bir başlıkla taçlandırılmıştı. Bir elini uzatarak, önünde incelikle eğilen ve hevessiz bir şekilde tutan yeğenini sabırsızlıkla izledi. "Artık sorumluluklarının bilincine vararak bir gelin arayışına girdiğinin bir işareti olduğunu varsayıyorum bu ziyaretini."

Jason kaşlarını kibirli bir şekilde kaldırdı. Bu ani soruya yanıt vermek yerine, halasının ona oturmasını teklif ettiği sandalyeye zarifçe yerleşerek zaman kazandı.

Kısık gözlerle onun hareketlerini izleyen Leydi Agatha, mümkün olduğunca sabrını zorladı. Daha önceden de okumayı denediği Eversleigh'in yüz ifadesi hiçbir şeyi açığa vurmuyordu; güçlü ve soylu yüz hatları duygusuzdu, açık gri gözleri ise kapalıydı. Şehir merkezinde bir sabah geçirmek üzere giyinmişti; gergin ve kaslı vücudu, üstün kalite bir banyo keyfinin izlerini taşıyordu, fildişi rengindeki pantolonuna bürünmüş uzun bacakları, parlak püsküllerle süslü uzun çizmelerin ardında gözden kayboluyordu.

"Her zamanki gibi haklısınız, hala."

Leydi Agatha, sarıklı başını bir kral gibi eğdi. "Aklında belli bir kız var mı?"

"Var." Jason, halasının yüzünde oluşan ve bir an için belirip kaybolan şaşkınlık ifadesinin keyfini çıkardı. "Listemin en başındaki isim, Berkshire'da bulunan Lester Malikânesi'ndeki Lester'lardan biri. Bununla birlikte, onun hâlâ bekâr olduğundan emin değilim."

Leydi Agatha şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Lenore Lester'ı kastettiğini sanıyorum. Bildiğim kadarıyla evli değil."

Halası buz kesmiş gibi bir sessizliğe bürününce, Jason hızla lafa girdi. "Bayan Lester'ın Eversleigh Düşesi unvanını lâyıkıyla taşıyabileceğini düşünüyor musunuz?"

Daha fazla direnemeyen Leydi Agatha, haber duyulur duyulmaz her hanımefendinin diline düşecek olan soruyu soruverdi. "Peki, Leydi Hetherington ne olacak?"

Bu ani hareketinden dolayı hemen pişman oldu. Yeğeni, çelik grisi bakışlarını ona doğru çevirdiğinde Leydi Agatha'yı çevreleyen hava donacakmış gibi oldu.

Jason nazikçe kaşlarını kaldırdı. "Kim?"

Hissettiği gözdağından son derece rahatsız olan Leydi Agatha tehdit edilmeyi reddederek, "Kimi kastettiğimi çok iyi biliyorsunuz, beyefendi," dedi.

Jason, meydan okuyan bakışlarını uzun süre boyunca halasına dikmeye devam etti. Bunun en büyük nedeni, varlıklı kadınlarla yaşamış olduğu geçici cinsel ilişkilerin, erdemli kadınların o ana dek hiç yoklamadığı göğüslerine duyduğu merakı uyandırmasıydı. Bununla birlikte, bu hissin gerçekte ne olduğunu itiraf etmekte hiçbir vicdan rahatsızlığı duymuyordu: Aurelia Hetherington, ona saman alevi gibi hızla sönmüş anlık bir oyalanma, geçici bir tutku sağlamıştı. "Bilmeniz gerekirse, güzel Hetherington ile ilişkimi bitirdim."

"Sahiden mi?!" Leydi Agatha, bu kıymetli bilgiyi geniş hafızasına sakladı.

"Ancak," diye ekledi Jason, vurgulayıcı bir ses tonuyla. "Bayan Lester'ın, benim düşesim olmaya uygunluğuyla ilgili neler söylenebileceğinden emin değilim."

Leydi Agatha gözlerini kırpıştırdı. "Ee... Epeyce neden var." Yeğeninin delici bakışlarını gören Leydi Agatha, hemen nedenlerini sıralamaya girişti. "İyi yetiştirildiğine hiç kuşku yok, elbette. Haversham'lar ve Ranelagh'lar şöyle dursun, Ruthland'lar ile olan bağlantısı da onu çok uygun bir eş adayı yapıyor. Çeyizi de önemli bir etken olabilir ama bu konuda benden daha çok bilgiye sahip olduğunuzu tahmin ediyorum, zaten."

Jason başıyla onayladı. "Yine de ana sebep bu değil."

"Elbette," diye onayladı hanımefendi, Lenore Lester'ın hakikaten de bir olasılık olup olamayacağını merak ederek.

"Peki, hanımefendi hakkında bilginiz var mı?"

Leydi Agatha ellerini iki yana açtı. "Sizin de bildiğiniz gibi, o koca ahırı o çekip çeviriyor. Tabii ki Lester'ın kız kardeşi de orada yaşıyor ama evin sahibesi her zaman Lenore olmuştur. Lester yaşlanıyor. O, hiçbir zaman geçimli biri olmamıştır ama Lenore onunla iyi başa çıkıyormuş gibi görünüyor."

"Neden evlenmemiş?"

Leydi Agatha alaycı bir şekilde homurdandı. "Her şeyden önce, cemiyete hiç takdim edilmedi. Annesi öldüğünde yalnızca on iki yaşındaydı. O zamandan beri evin idaresini o üstlendi, Londra'ya gelip gecelerde dans edecek zamanı olmamıştır..."

Jason'ın bakışları keskinleşti. "Yani... Şehir eğlencelerine alışkın değil mi?"

Leydi Agatha gönülsüzce başını salladı. "Öyle olmalı. Akla yatkın geliyor."

"Kaç yaşında?"

Leydi Agatha dudaklarını büzüştürdü. "Yirmi dört."

"Peki, düzgün görünüşlü mü?"

Bu soru, Leydi Agatha'nın dikkatini çekti. "Ama..." diye söze başladı, ardından kaşlarını çattı. "Siz onunla tanışmamış mıydınız?"

Jason bakışlarını onunkinden ayırmayarak başını iki yana salladı. "Ama siz tanıştınız, öyle değil mi?"

Onu dikkatle inceleyen, zeki ve gri bakışların altında, Leydi Agatha'nın gözlerinde Lenore'la son karşılaştığı an canlandı. "Güzel bir kemik yapısı var," dedi zayıf bir sesle. "Sağlıklı çocuklar doğurabilir. Güzel bir cildi var, saç rengi açık, gözlerinin de yeşil olduğunu sanıyorum. Uzunca, ince." Fazla ayrıntıya girmiş olmaktan dolayı gerginleşerek omzunu silkip Jason'a baktı. "Bilmen gereken başka ne var?"

"Makul bir bilgi dağarcığına sahip midir?"

"Evet. Ah, evet, bundan kesinlikle eminim." Leydi Agatha derin bir nefes alarak sustu.

Halasının tedirginliği, Jason'ın keskin bakışlarından kaçmamıştı.

"Yine de Bayan Lester'a ilişkin bazı kuşkularınız var, öyle değil mi?"

İrkilen Leydi Agatha yüzünü ekşitti. "Kuşku değil. Fakat eğer fikirlerim bir değer taşıyorsa, neden bakışlarınızı ona doğru çevirdiğinizi bilmem gerektiğini düşünüyorum."

Jason, evlilikle ilgili nedenlerini ve bir eşten neler beklediğini kısaca ve duygusuz bir şekilde anlattı. Ezbere

yaptığı açıklamayı bitirdikten sonra, "Sonuç olarak hala, sadede gelelim. O uygun mu?" demeden önce, halasının zihnini toparlaması için ona kısa bir süre tanıdı.

Leydi Agatha, çok az bir tereddütten sonra kararlı bir şekilde başını salladı. "Olmaması için hiçbir neden görmüyorum."

"Güzel." Jason ayağa kalktı. "Şimdi, eğer kusuruma bakmazsanız gitmek zorundayım."

"Evet, elbette." Leydi Agatha, daha fazla soru sorarak kendini tehlikeye atmadan önce sorgudan kurtulmuş olmanın rahatlığıyla ona hemen ellerini uzattı. Onun bu seçiminin altında yatan asıl nedeni sağlıklı bir şekilde değerlendirebilmesi için, yeğeninin sorgulayıcı bakışlarından uzak kalması gerekiyordu. "Bu gece Marsham'larda görüşürüz."

Eğilerek verdiği selamdan doğrulan Jason kaşlarını kaldırdı. "Oraya gelemeyeceğim sanıyorum ki." Halasının yüzündeki meraklı ifadeyi gören Jason gülümsedi. "Yarın Abbey'ye gitmek üzere yola çıkmayı düşünüyorum. Oradan doğruca Lester Malikânesi'ne geçeceğim."

Leydi Agatha'nın dudaklarında sessiz bir "oh" belirdi.

Jason, müşfik bir şekilde başını sallayarak odadan çıktı.

Leydi Agatha, olasılıklarla kaynayan yaratıcı beyniyle onun gidişini izledi. Ne Jason'ın evliliğe karşı soğukkanlı yaklaşımı ne de gelin adayı olarak Lenore Lester'ı seçmesi onu şaşırtmıştı.

***

"Bayan Lester, neşeli bir haftaya hazır mısınız?"

Sakin bir şekilde gülümseyen Lenore Lester, orta yaşlı

bir çapkın ve tümüyle sıradan biri olan Lord Quentin'e elini bahşetti. Evinin giriş salonundaki kocaman merdivenlerin başında, tıpkı bir general gibi dikilerek birliğini yönetiyordu. Erkek kardeşinin konukları, fayton ve at arabalarıyla birlikte o güzel haziran ikindisinde ortaya çıkarlarken, onları odalarına yönlendirmeleri için hizmetkârlarına devretmeden önce zarif bir şekilde karşılıyordu. "Tünaydın, lordum. Hava bozmaz umarım. Yağmurla başa çıkmak çok sinir bozucu."

Bu geçiştirici yanıta bozulan lord başını salladı. "Şey... Tamamen doğru."

Lenore, elindeki iki bavulu uşağına teslim etmeden önce aniden lordun arkasında beliren Bayan Cronwell'i karşılamak üzere döndü. "Odalar sol tarafta, Smithers."

Adımlarının ve Bayan Cronwell'in kazık gibi sert eteğinin yere sürtünme sesi uzaklaşıp yok olduğunda, Lenore elindeki listeye göz atmak için başını eğdi. Erkek kardeşinin partilerinden birinde ilk kez ev sahibeliği yapıyor olmasına rağmen, onun sembolik bekçisi olan halası Harriet'ın sağırlaşması nedeniyle bu görevi beş yıldır büyük bir özgüvenle yerine getirdiğinden rolüne hazırlıklıydı. Aslında onlar, güvenilir olduklarına karar verilmesi durumunda Lenore'un, Lester Malikânesi'nin başıboş odalarında ağırladığı, eş-dost çevresinin en seçkin isimlerinden oluşan, genellikle Lenore'un ve halasının arkadaşlarıydı. Buna karşın, erkek kardeşinin en fırtınalı ilişkisinin dizginlerini ellerinde tutmakta hiçbir zorluk öngörmemişti. Altın çerçeveli gözlüğünü takarak, boynuna sarılı duran bir kurdeleye tutturulmuş şatafatlı bir taşıyıcıya asılı kalemi kapıp, Lord Quentin ve Bayan Cronwell'in isimlerinin

üzerini çizdi. Konukların çoğunu tanıyordu, daha önce evlerine gelmişlerdi. Beklenen misafirlerin çoğu gelmişti; geriye yalnızca beş beyefendi kalmıştı.

Lenore başını kaldırarak siyah ve beyaz çinilerle döşenmiş salon boyunca baktı. Meşeden yapılmış büyük kapılar, önlerindeki asfaltla kaplı sütunlu girişi gözler önüne sermek için ardına dek açılmıştı; basamaklar çakılla döşeli araba yoluna kadar uzanıyor, sağa ve sola doğru gözden kayboluyordu.

Yaklaşmakta olan toynak seslerini çakıl çıtırtıları takip etti.

Sıkı topuzundan çıkmış olan altın rengi birkaç bukleyi tekrar yerine yerleştiren Lenore, boğazlı uzun kollu elbisesinin üzerine giymiş olduğu, fitilli kumaştan yapılmış, zeytin yeşili, ağır önlük elbisesini çekerek çıkardı.

Açık kapıdan, hafif esintiyle birlikte taşınan tok bir erkek sesi yükseldi.

Lenore duruşunu dikleştirdi ve yanındaki baş kâhya Harris'i çağırmak için parmağını kaldırdı.

"Ah, Bayan Lester! Göle giden yolu gösterir misiniz?"

Lenore döndüğünde, salonun arkasında bulunan oturma odasından hızla çıkıp gelen, şık ve uzun elbiseler içinde yarı giyinik duran iki güzeli gördü. Leydi Harrison ile Leydi Moffat, genç ve evli kız kardeşler, birbirlerini teşvik edeceklerine güvenerek erkek kardeşinin davetini kabul etmişlerdi. "Şu koridorun sonunda, bahçeli salonun solunda. Seranın kapısı açık olmalı. Doğruca ilerleyin, basamaklardan aşağı inin ve yine doğruca devam edin; gözden kaçırmanız imkânsız."

Hanımlar gülümseyerek teşekkür edip açgözlü bir şe-

kilde fısıldayarak uzaklaştıklarında, Lenore giriş kapısına dönerek Harris'e fısıldadı. "Eğer bir saate kadar dönmezlerse, göle düşüp düşmediklerini kontrol etmesi için birini gönder." Taş basamaklar boyunca yankılanan çizmeli ayak sesleri duydu.

"Bayan Lester!"

Lenore döndüğünde, Lord Holyoake ile Bay Peters'ın merdivenlerden indiklerini gördü.

"Bize etkinliğin devam ettiği yeri gösterebilir misiniz, kuzum?"

Lordun göz kırpışma karşılık Lenore hiç istifini bozmadı. "Erkek kardeşim ve bazı konukların bilardo odasında olduklarını sanıyorum. Timms?"

Aniden, ana giriş kapılarının gölgelerinin ardında gizlenmiş hizmetlilerin arasından başka bir uşak belirdi. "Beni takip eder misiniz, lordum?"

Üçlünün koridor boyunca uzaklaşan ayak sesleri, sütunlu girişteki topuk sesleriyle duyulmaz oldu. İçinden "Sonunda," diye geçiren Lenore, başını kaldırarak duruşunu düzeltti.

Salona iki beyefendi girdi.

Onları selamlamaya hazırlanan Lenore, ikiliyi saran o tanımlanamaz zarafet halesine vuruldu. İkisi de birbirinden çekiciydi ama Lenore'un ilgisi, daha iri duran ve üstünlüğünün acımasızca farkında olan adama kaydı. Soluk koyu gri rengindeki pelerinli pardösüsü, ayna gibi parlayan uzun çizmelerini saran paçalarına hafifçe dokunarak dökümlü bir şekilde aşağı iniyordu. Şapkasını ellerinde tutarak, fındıkkabuğu rengindeki dalgalı ve gür saçlarını ortaya çıkarmıştı. Yeni gelenler, şapkalarını, pardösülerini

ve eldivenlerini uşaklara vermek için kapıda bekliyorlardı. Uzun boylu adam salona göz gezdirmek üzere döndüğünde, Lenore onu izledi. Adamın bakışları çevreyi taradı, ardından tereddütsüz bir keskinlikle Lenore'a kilitlendi.

Lenore, bir bakışın onu sıkı topuzundan başlayarak kullanışlı terliklerinin ucuna kadar etraflıca süzdüğünü, ardından yavaşça, titiz bir şekilde yeniden yüzüne döndüğünü şaşkınlıkla hissetti.

Göğsünde, kolayca tanımlanamayan diğer duygularla birlikte öfke filizlendi.

Adam ona doğru yaklaştı, arkadaşı da onun yanında durdu. Zihnini toparlamaya çabalayan Lenore duruşunu dikleştirdi, bakışları buz tutmak üzereydi, yüzündeyse soğuk bir nezaket ifadesi vardı.

Önündeki salonda beklenmedik bir kargaşa koptu. Siyah-beyaz döşemeli geniş alan, saniyeler içinde insanlarla dolmuştu. Erkek kardeşi Gerald, yanında birkaç züppe ve güzel kadından oluşan küçük bir kalabalıkla birlikte bahçeden dönmüştü. Onu takiben, diğer erkek kardeşi Harry öncülüğündeki neşeli adamlardan oluşan bir grup, ellerine aldıkları oyunu oynamak için kafa dengi birilerini aradıkları açık seçik belli bir şekilde bilardo odasından dışarı çıkmıştı. İki grup salonda bir araya gelerek hemen sohbet etmeye, gülmeye ve kıkırdamaya başladı.

Lenore, önündeki o rahatsız edici bakışların failinin karşısında durmasından usanmış bir şekilde başını indirerek insan kalabalığına baktı. Hak ettiğinden daha az bir saygıya maruz kalmayı asla hoş görmeyeceğini net bir dille açıklamaya niyetliydi. Önündeki arbededen çıkan gürültü kulakları sağır ediciydi ama bunu önemsemiyordu, gözleri

son gelen kişiye odaklanmıştı. Adamın boyu göz önüne alındığında, onu diğerlerinden ayırt etmek kolaydı. İnsan kalabalığına rağmen, adam ona yaklaşmak için dikkat çekici bir çaba sarf ediyordu. Lenore onu izlerken, adamsa kalabalığın içinde kardeşi Harry'yle bir araya gelerek selamlaştı. Ardından birkaç yorumda bulundu ve Harry coşku dolu bir şekilde ona elini sallayarak Lenore'a doğru güldü. Lenore aklının başka yerde olduğunu yeni gelen konuğa fark ettirmemeye kararlı olduğundan, listesini inceleme arzusuna direndi. Kusursuz hafızası onu asla yanıltmazdı, bu beyefendiyle daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Adam merdivenleri arkadaşının önüne geçerek çıkıp, Lenore'un önünde durdu. Lenore bakışlarını özgüvenli bir şekilde, adamın koyu renkli kaşlarının altında, soluk gri renkte duran bakışlarıyla buluşturdu. Lenore'un aklındaki onu azarlama fikri, ansızın, her nasılsa sinsice kayboluverdi. Önündeki yüz, bir kadının azarlamasına uygun bir erkeğe ait değildi. Güçlü, temiz, keskin, neredeyse haşin, hem sert hem de buyurgan hatlarla çerçevelenmişti. Yalnızca kusursuz açık grilikteki gözleri ve kanatlı kaşlarının geniş kavisi, onu 'ciddi' yakıştırmasından kurtarıyordu.

Lenore tuhaf bir ürpertiyle elini uzattı. "Lester Malikânesi'ne hoş geldiniz, efendim."

Parmakları ılık bir kavrayışta tutsak kaldı. Lenore parmaklarının titrediğini hissederek rahatsızlık duydu. Beyefendi incelikle eğilerek selam verdiğinde, Lenore onun zarif vücudunu inceledi. Sade, kahverengi bir pardösü giymişti, kravatıyla pantolonu fildişi rengindeydi, çizmeleri parlak siyahtı. Bununla birlikte, boyu çok uzundu. Çok uzun ve iri bir adamdı; hepsi birlikte fazla ezici oluyor-

du. Telaşa kapılmanın sınırındayken bu sonuca varmıştı. Adamın, onun aşağısındaki basamakta duruyor olmasına ve kendi boyunun da modası geçmiş bir şekilde uzun olduğu gerçeğine rağmen, rahatsız edici konuğuyla göz göze gelmek için çabalarken neredeyse boynu tutulacaktı. Hatırlayabildiği tüm geçmişi boyunca, ona yapılacak tüm hamlelere karşı kendini korumak üzere taktığı soğuk tarafsızlık maskesini, kalkanını muhafaza etmekte ilk kez zorlanıyordu.

Lenore yaşadığı bir anlık etkilenmenin üzerine, onu izleyen gri gözlerde memnuniyet dolu bir kavrayış parıltısı fark etti. Lenore'un çenesi yukarı kalktı, gözleri belirgin bir uyarı işaretiyle ışıldıyordu ama beyefendi hiç istifini bozmuyormuş gibiydi.

"Ben Eversleigh'im, Bayan Lester. Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum."

Lenore, "Ne yazık ki tanışmadık, Ekselansları," diye yanıt verdi hemen. Ses tonunu, herhangi bir gerilimi azaltmak üzere ayarlamıştı. Yine de o anki tanışmalarını tümüyle onaylamıyormuş hissi veren, kusursuz ince tahmin payı bırakmıştı. Eversleigh! Bunu tahmin etmeliydi! Reverans yaparak dükün tok sesindeki yankılanmaya aldırış etmemeye çalıştı. Onu hissedebiliyordu; dikkat dağıtıcı bir şekilde tıngırdayan tuhaf bir akor gibi göğsünün derinliklerine işliyordu.

Jason alışılmamış bu karşılama üzerine, perçinlenen dikkatiyle önündeki kadını daha da keskin bakışlarla inceledi. O, kızlık çağını çoktan geride bırakmıştı ama bir kedi zarafetiyle hâlâ narin, uysal ve esnekti. Kalp şeklindeki solgun yüzüne ustalıkla işlenmiş olan hatlarına kusur bulmak

imkânsızdı. İri, parlak, soluk yeşil gözlerinin üzerindeki kavisli kahverengi kaşları, uzun kahverengi tüylere benzeyen kirpikleriyle buluşuyordu. Küçük dik burnunun, kararlı bir şekilde sivrilen çenesinin ve dolgun vaatkâr dudaklarının üzerinde, kremsi fildişi rengindeki kusursuz cildi belirginleşiyordu. Gözleri onunkiyle doğrudan buluşuyor, amansız direncini vurgulayan yüz ifadesi altın yaldızlı gözlüğüyle çerçeveleniyordu.

Jason daha fazla karşı koyamayıp gülümseyerek, Frederick'i takdim etmek için yana doğru bir adım attı. "Ve bu da..."

"Bay Marshall." Lenore'un işkencecisi Eversleigh ise, arkadaşının kimliği de en baştan belli demekti. Ateşle oynadığını geç de olsa fark eden Lenore, elini dükün sıkı kavrayışından kurtararak Frederick Marshall'a uzattı.

Rahatça gülümseyen Frederick eğilerek selam verdi. "Bize oda ayırdığınızı umarım, Bayan Lester. Korkarım ki ne kadar büyük bir kalabalık olacağını tahmin edemediğimizden erken gelmedik."

"Sorun değil, efendim. Sizi bekliyorduk." Lenore rolünü özgüvenli bir şekilde oynayıp, onun gülümsemesine yine gülümseyerek karşılık verdi. Davete katılan tek dük o olduğu için, en iyi odayı ona, yanındakini de Bay Marshall'a ayırmıştı. Arkasındaki merdivende duran Harris'e döndü. "Gri oda Ekselansları için, mavi odaysa Bay Marshall için." Harris usulca eğilerek selam verdi ve merdivenleri çıkmaya başladı. Lenore tekrar Frederick'e doğru döndü. "Hiç kuşkusuz ki odalarınızda biraz zaman geçirmek istersiniz. Akşam yemeğinde görüşürüz. Saat altı buçukta, misafir odasında."

Nazik bir şekilde başını sallayıp gülümseyen Frederick merdivenlerden yukarı çıktı.

Lenore, yoluna devam etmeden önce ona bakmamaya kararlı bir şekilde, sağındaki iri cüssenin de Bay Marshall'ı takip etmesini bekledi. Saniyeler geçti. Eversleigh hareket etmedi. Lenore'u tuhaf bir gerginlik sardı. Eversleigh, onun ve salondaki kalabalığın arasında duruyordu; tehlikeli bir misafirle tek başına olma hissi tüm benliğini kapladı.

Bu kadar nazik bir şekilde kovulmuş olmak hiç de Jason'a göre olmadığından, en ılımlı ses tonuyla, "Anlıyorum, Bayan Lester, demek ki bu haftaki sefahat için ev sahibemiz siz olacaksınız, öyle mi?" diye vurgulamadan önce aralarındaki gerilimin iyice tırmanmasına izin verdi.

Lenore başını kaldırdı, yüz ifadesinde mesafeli bir berraklık vardı. "Bu doğru, Ekselansları."

"Bu haftaki görevlerinizin altında ezilmeyeceğinizi umarım, kuzum. Evinize yapmış olduğum önceki ziyaretlerde gözden kaçırdıklarımı keşfetmek için sabırsızlanıyorum."

Lenore hızlıca hesap yaparak, adamın önceki ziyaretinde henüz on sekiz yaşında olduğunu ve kendini onun ya da diğer seçkin beyefendilerin görüş alanından uzakta tutmaya uğraştığını hatırladı, sonra bakışları, saydam bir masumiyetle adamınkilerle buluştu. "Öyle mi, Ekselansları? Bu yıl bahçeler çok güzel. Burayı son ziyaret ettiğinizde, onlara gerçek değerlerini göstermeye fırsat bulamamış olduğunuzu tahmin ediyorum. Bahçeleri gezmek ilginizi çekecektir."

Jason dudaklarını büktü. "Hiç kuşkusuz," diye nazikçe karşılık verdi. "Siz de bana eşlik ederseniz, tabii."

Kendi kendine zamparalar tarafından fazlasıyla meşgul edildiğini telkin eden Lenore, soğuk bir pişmanlığın yüz hatlarına yerleşmesine izin verdi. "Korkarım ki sizin tabirinizle 'görevlerim', beni erkek kardeşimin konuklarından sık sık uzak tutuyor, Ekselansları. Bununla birlikte, yokluğumun hissedileceğinden şüpheliyim, kardeşimin eğlenceleri ziyadesiyle ilginçtir."

Jason'ın gözleri ışıldayıp, dudakları kıvrıldı. "Sizi temin ederim, Bayan Lester, sizin yokluğunuzu kesinlikle hissederim. Üstelik kardeşinizin eğlencelerinin yaratacağı dikkat dağınıklığı, yokluğunuzun yaratacağı boşluğu gidermekte epey yetersiz kalır. Aslında..." diye duraksadı bir süre. Sonra düşünceli bir şekilde tek kaşını kaldırarak devam etti. "Bu koşullar altında beni, sizi arayıp bulmaktan hangi gücün alıkoyacağını düşünmekte zorlanıyorum."

Sözleri, Lenore'un yüzleşmek istediğinden emin olmadığı bir meydan okuma gibi çınladı. Fakat hiçbir beyefendinin -Eversleigh kadar kötü şöhretli birinin bile- düzenli yaşamını bozmasına izin verecek bir ruh halinde değildi. Kaşlarının soğuk bir reddedişle kalkmasına izin vererek sakince konuştu. "Korkarım ki Ekselansları, kendimi Lester Malikânesi'nin bir hoşluğu olarak hiç görmedim. Elinize hazır olarak ne gelirse onunla idare etmek zorunda kalacaksınız."

Bu içten beyanın üzerine çapkın bir şekilde gülümsemekten kendini alamayan Jason, hatırı sayılır derecedeki çekiciliğinin ardına sığınarak gülümsemesini yumuşatıp, "Korkarım ki beni yanlış yargıladınız, Bayan Lester," dedi. Ses tonu alçalmış, yatıştırıcı bir mırıltıya dönüşmüştü. "Sizi Lester Malikânesi'nin bir cazibesi olarak nitelendir-

meyi yeğlerim; çok sık görülen ama çok az takdir edilen bir cazibe."

Gri bakışlarındaki tuhaf yoğunluk olmasaydı, Lenore onun bu sözlerini zarif bir iltifat olarak algılardı. Fakat bunun yerine, tüm vücudunun titrediğini hissetti. Önlük elbisesinin içinde uzun süredir güvende duran kalbi düzensiz bir şekilde gümbürdüyordu. Bakışlarını muazzam bir gayretle onunkilerden çekti.

Ardından da kalabalığın arasında inatla ilerlemeye çalışan Lord Percy Almsworthy'yi gözledi. Adam sonunda özgür kalarak merdivenlere yöneldi. Lenore, yaşadığı rahatlama nedeniyle adamın zayıf göğsünün üstüne yığılıp kalabilirdi. "Lord Percy! Sizi tekrar görmek ne büyük bir mutluluk!"

"Merhaba, merhaba," diye karşılık verdi lord, çenesini saran solmuş yakasını eliyle bükerek. "Ne büyük bir izdiham, değil mi?"

"Sizi odanıza götürmesi için hemen bir uşak çağırıyorum." Lenore elini kaldırarak iki uşağın öne çıkmasını sağladı. "Ekselansları da tam yukarı çıkıyordu," diye yalan söyledi, Eversleigh'e doğru bakmaya cesaret edemeyerek.

"Gri oda olmalı, sanırım." Lenore'un sağından alçak sesli bir mırıldanma geldi. Ardından, Lenore eline yaklaşmakta olan uzun parmakları hissetti. Onunla yüzleşmek üzere döndü ancak gözünü kırpıştırmaktan daha fazlasını yapmaya fırsat bulamadan, Eversleigh Dükü onun parmaklarını dudaklarına doğru kaldırıp, hassas parmak uçlarına hafif bir buse kondurdu.

Jason gönülsüzce, "Görüşmek üzere, Bayan Lester," diyerek durumu kabullenmeden önce, ev sahibesinin birden

kıpkırmızı olan yanaklarının ve gözlerini kaplayan şaşkınlığın keyfini çıkardı.

Lenore'un tüm tenini iğnelenme hissi sardı. Sarsılmış halde ona bakakaldı. Lenore, nazik bir baş sallayışla elini bırakıp yanından geçerek uşağın peşinden merdivenleri çıkmadan önce adamın hareketli dudaklarının kurnazca bir tebessümle büküldüğünü hayretle izledi.

Lenore, o gümüşi gözlerdeki kendini beğenmiş tebessümü silmenin bir yolunu bulmuş olmayı dileyerek adamın geniş sırtının ardından bakakaldı. Bununla birlikte, duyularının geri döndüğünü hissetti, en azından Jason artık orada değildi.

Salona geri döndüğünde, mağduriyete uğramış Lord Percy'yi gördü ve tüm şaşkınlığı yok oldu.

"Bayan Lester, rica etsem, odamın nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

İKİNCİ BÖLÜM

"Pekâlâ? Bayan Lester'ın uygun bir eş olmayacağına karar verdiğine göre, burada ne kadar kalacaksın?"

Jason penceresinin önündeki manzarayı izlemeyi kesti, kaşları gerçek bir şaşkınlıkla kalkmıştı. "Sevgili Frederick, neden Bayan Lester'la ilgili bu kadar aceleci davranıyorsun?"

Frederick, yüzündeki tatsız ifadeyle pencerenin önündeki yastıklı kanepeye oturmak için eğildi. "Hayatındaki en büyük amacının, ustanın kızını ayartmak olduğu yıllardan beri seni tanıdığım için, senin bir rüküşle evlenme fikrini benimseyebileceğine hiç ihtimal vermiyorum. Çünkü Bayan Lester'ın bir rüküş olduğu asla inkâr edilemez. Neyse, hiç kimseyi gücendirmeden buradan ne kadar erken ayrılabiliriz?"

Arkadaşının karşısına oturan Jason düşünceli görünüyordu. "Onun... Şey... Rüküşlüğü pek göze çarpmıyordu, sence de öyle değil mi?"

Frederick, "Bunu sorgulamak bile anlamsız," diyerek onu inandırmaya çalıştı.

"Yani, belki biraz belirgin olduğu söylenebilir..."

Frederick kaşlarını çattı. "Jason, tahmin ettiğim şeyi mi hissediyorsun?"

Jason'ın gözleri parladı. "Çok iyiyim ve yetilerime de son derece hâkimim. Konuya gelecek olursak, tabii ki Bayan Lester oldukça ilgimi çekti."

"Ama..." Frederick gözlerini dikip baktı. "Kahretsin! Kadın resmen önlük elbise giymişti!"

Jason başını salladı. "Bu aralar moda olan muslin kumaş yerine, ağır, ince pamuklu kumaştan yapılmış bir elbise giymiş. Yalnızca rüküş olmamış, öyle olmayı özellikle istemiş. Bu kadar zevksiz bir görünüm elde etmek özel çaba ister. İşte bu yüzden, bunun nedenini öğrenmek istiyorum."

"Rüküş olmasının nedenini mi?"

"Neden Lenore Lester'ın bir rüküş gibi görünmek istediğini. Tam olarak esas kimliğini gizlemekte olduğu söylenemez çünkü gerçekte var olan şeyi yok etmek konusunda o kadar ileri gitmiyor. Bununla birlikte..." Jason, bakışlarını düşünceli bir şekilde tekrar Frederick'te yoğunlaştırdı. "Belli ki hedeflediği dinleyici kitlesini iyi ölçüp tartmış. Şu anki özgüveninden anladığım kadarıyla burayı ziyaret edenleri, göründüğü gibi olduğuna ikna etmiş."

Tüm bunlar Frederick için çok fazlaydı. "Sana onun göründüğü gibi, yani rüküş olmadığını düşündüren ne?"

Jason bir zampara edasıyla gülümsedi. Omzunu silkti. "Nasıl anlatsam? Genel havası? Tavrı?"

"Tavrı mı?" Frederick derin bir şekilde düşünüp, ardından bu konuyu önemsememeye karar verdi. "Annemin kız kardeşlerime, bir kadını hanımefendi yapan şeyin tavırları

olduğuyla ilgili nasihat verdiğini duymuştum. Bunun kız kardeşlerime hiç yardımı olmadı."

Jason ilgisizce karşılık verdi. "Her neyse. Bayan Lester istediği gibi giyinebilir ama beni kandıramaz."

Frederick, Jason'ın bu kararlılığı karşısında kaşlarını çattı. "Ya o gözlüğe ne demeli?"

"Düz cam."

Frederick dik dik baktı. "Emin misin?"

"Kesinlikle." Jason dudaklarını alaycı bir şekilde büktü. "Yani sevgili Frederick, Lenore Lester'ın ona dikilmiş gözlerimizin önüne perde çekmeye niyetli olması dışında hiçbir mantıklı açıklaması olamaz. Eğer dış görünümünü görmezden gelirsen, benim -ve tabii ki benden önce Agatha Hala'nın- farkına vardığım gibi, o eski püskü giysilerin altında bir mücevherin yattığını görürsün. Seni temin ederim ki birinci sınıf bir elmas değil ama yine de bir mücevher. Lenore Lester'ın ne saçını ciddi bir topuz yapmasına ne de ağır elbiseler giyip önlük elbise giymesine gerek var, bu konuda bahse bile girerim. Bunlar yalnızca dikkat dağıtmak için."

"İyi ama neden?"

"İşte, kafamdaki soru da kesinlikle bu. Eversleigh Dükü'nün gözleri kararlılıkla ışıldadı. "Korkarım ki Frederick, önümüzdeki bir hafta boyunca Jack ve Harry'nin 'eğlencelerine' katlanmak zorunda kalacaksın. Çünkü Lenore Lester'ın ne sakladığını ve neden sakladığını keşfedinceye kadar buradan ayrılmayacağım."

***

Doksan dakika sonra Jason, misafir odasındaki sohbetin

uğultusu kulaklarını doldururken, ev sahibesinin akşam yemeğinde giymek için seçmiş olduğu elbiseyi saygı duyarak inceledi. Kadın sessizce içeri girmiş, kalabalığı sakince süzerek ayakta dikilmişti. Jason, kadının dirseğine dolanmadan önce arbedenin arasına dalmasını bekledi.

"Bayan Lester."

Lenore donakaldı, ardından kendini toparlayarak yüzleşmek için döndü. Maskesini kesin olarak takınmış bir şekilde elini uzattı. "İyi akşamlar, Ekselansları. Odalarınızı uygun bulduğunuzu ümit ediyorum."

"Kusursuzlar, teşekkür ederim." Reveransından doğrulan Jason, ona biraz daha yaklaşarak sarı yakut rengindeki gözlerini kendininkilere hapsetti.

Lenore'un sosyal deneyimi sayesinde edindiği, yapmacık sözcüklerden oluşan akıcı sohbet etme becerisi uçup gitmişti. Belirsiz bir biçimde, Eversleigh'in gümüş rengi bakışlarının neden onda böyle bir etki yarattığını merak ediyordu. Ardından bakışları yer değiştirerek, adamın omuzlarını sıyırıp yüzüne geri döndü. Yavaşça gülümsedi. Lenore, tüm vücudunu ılık ve tuhaf bir karıncalanmanın sardığını hissetti.

Jason tek kaşını kaldırdı. "Elbisenizle ilgili yorum yapmama izin verin, Bayan Lester. Daha önce hiç bunun gibi bir şey görmemiştim."

"Öyle mi?" Lenore'un beyninde tehlike çanları çalmaya başladı. Eşi benzeri olmayan görünümünü kabul etmemesi imkânsızdı; -düğmeli uzun kolların ekli olduğu, boynunun tepesine kadar düğmelenmiş ipek bir bolero, onun altına giydiği, dizlerinin hizasında genişleyerek ayak bileklerini örtmeden önce göğüslerinin üzerinde bir araya top-

lanmış basen kısmından döküm hâlinde aşağı inen, kelimenin tam anlamıyla Lenore'a özgü bir parlak çuval- daha iyi görünmelerini sağlamak için vücut hatlarını ortaya çıkaracak şekilde kısa kesilen ve göğüs altında toplanan ince muslin ya da ipek kumaştan yapılmış gece elbisesi giyen yaşıtlarına bakınca büyük bir tezat oluşturduğu ortadaydı. Hâlbuki onun elbisesi, tümüyle farklı bir amaca hizmet etmek için tasarlanmıştı. Lenore'a göre, Eversleigh'in sinir bozucu gülümsemesinin hemen arkasından ona yaptığı bu kinaye, topluluktaki diğer insanların aksine, Lenore'un, kendine özgü tuzağına onun düşmediğiyle ilgili korkusunu onaylıyordu. Telaşlanan ama bunu göstermemeye kararlı olan Lenore, iri ve masum gözlerle bakarken çenesini tuttu. "Korkarım ki Londra'nın değersiz süsleri için çok az zamanım var, Ekselansları."

Lenore'un gözleriyle buluşan gri bakışlarda takdir edici bir zevk kıvılcımı ışıldadı.

"Tuhaf olan şu ki vurulduğum şey sizin donanım eksikliğiniz değildi." Lenore'un elini, tereyağından kıl çeker gibi kendi koluna doladı. "Eğer fikrim sorulsaydı, zevk anlayışıma olumludan çok olumsuz bir şekilde hitap ettiğinizi belirtmek zorunda kalırdım, Bayan Lester."

Üslubu, yüz ifadesi, sesindeki ton değişikliği, Lenore'un en büyük korkularının gerçekleşmesi için bir araya gelmişti. Lenore, pasaklı dış görüntüsünün ötesini görmeyi başaran kişinin, tüm adamlar arasından Eversleigh olmasını hangi zalim kaderin belirlediğini çılgınca merak ediyordu.

Lenore, en iyisinin geri adım atmak olduğuna karar vererek bakışlarını indirdi. "Müsaade ederseniz babamın yanına gitmem gerekiyor, Ekselansları."

"Benim de babanıza saygılarımı sunmam gerekiyor Bayan Lester ve bunu yapmaktan zevk duyarım. Eğer izin verirseniz, sizi ona ben götürmek isterim."

Boynuna taktığı gereksiz gözlüğünün uzun demir halkaları bükülürken, Lenore tereddüt etti. Eversleigh'in kendisine eşlik etme teklifini geri çevirmek için hiçbir geçerli nedeni yoktu. Ayrıca, Eversleigh misafir odasının ortasında ne yapabilirdi? Başını kaldırarak onun gözlerinin içine baktı. "Babamı şöminenin yanında bulacağımızı sanıyorum, Ekselansları."

Sözleri, cazibeli bir gülümseyişle karşılık buldu. Eversleigh, kalabalık boyunca göz korkutucu bir şekilde yol göstererek, gut şişkinliği olan ayağını taburenin üstüne uzatmış hâlde büyük bir sobanın önündeki tekerlekli iskemleye oturmuş olan babasının yanına götürdü onu.

"Baba." Lenore, babasının kırışık yanağına itaatkâr bir öpücük kondurmak için eğildi.

Saygıdeğer Archibald Lester ofladı. "Nihayet! Bu gece biraz geç kalmadın mı? Ne oldu? O hafifmeşrep kadınlardan biri, Smithers'ı yere yuvarlamaya mı çalıştı?"

Bu taşkın yorumlara alışmış olan Lenore, babasının dizlerini örten battaniyenin dışarı fırlayan ucunu tekrar yerine tıkıştırdı. "Tabii ki hayır, baba. Yalnızca geç kaldım."

Jason, kızını görür görmez Bay Lester'ın tedirgin bakışlarının ona nasıl kilitlendiğini fark etmişti. Yaşlı adamın soluk mavi gözlerinin, gür beyaz kaşlarının altından ona sinirli sinirli bakmadan önce Lenore'un yüzünü nasıl incelediğini gördü.

Babasının kendisine münasebetsiz sorular sormasına fırsat vermeden, Lenore söze girdi. "Size Eversleigh Dükü'nü takdim edeyim, baba."

Bay Lester'ın sabit bakışları hiç titremedi. Aksine daha da yoğunlaştı. Jason, gözlerinde alaycı bir ışıltıyla zarif bir şekilde eğildi ve ardından yaşlı adamın uzattığı elini kabul etti.

"Sizi birkaç yıldır görmedim sanıyorum ki," diye belirtti Bay Lester. "Babanızı yakından tanırdım -yıllar geçtikçe ona daha çok benziyorsunuz- duyduğum kadarıyla her açıdan."

Babasının sandalyesinin yanında dikilen Lenore, bakışlarındaki anlamsızlığı büyük bir titizlikle korudu.

Jason başını eğdi. "Bunu başkalarından da duymuştum."

Bay Lester başını eğdi. Bir süre, hatıraların arasında kaybolmuş gibi bir hale büründü. Ardından homurdanarak güldü. Başını kaldırarak kalabalık salona göz gezdirdi. "Babanın orada olduğu zamanlardan birinde, Paris'te bulunduğumu hatırlıyorum. Onun da içinde olduğu bir grup olarak biraz zaman geçirmiştik. Heyecan verici bir altı ay -Parisli hanımlarla birlikte- olmuştu; o zamanlar, bir erkeğin kanını nasıl kaynatacağını bilen kadınlar vardı." Küçümseyici bir şekilde elini sallayarak önündeki insan yığınını gösterdi. "Bu kalabalığın hiçbir şeyden haberi yok. Siz, evlatlarım, ne kaçırdığınızı bilmiyorsunuz."

Jason, yüzüne yayılan gülümsemeyi bastırmaya çalıştı. Gözünün ucuyla baktığında, Lenore'un hafifçe yüzünün kızardığını gördü. Çıkarlarını dikkate alarak, anılarını daha ayrıntılı anlatması için Bay Lester'ı cesaretlendirmeye karar verdi. "Korkarım ki en son Fransa'da bulunduğunuzdan beri durumlar Napolyon'un yoldaşları tarafından biraz değiştirildi, efendim."

"Kahrolasıca sonradan görme!" Bay Lester, İmparator'un eksik yönleri hakkında birkaç saniye düşündü ve sonra, "Yine de savaş bitti. *La bonne vie*'nin* tadına varmak için konuyu değiştirmeyi düşündün mü hiç, he?" diye sordu.

Bunun üzerine Jason gülümsedi. "Ne yazık ki efendim, zevklerim tümüyle İngiliz tarzı." Soğukkanlı bir ihtiyatla eklemeden önce, Lenore'u da tartışmalarına dahil etmek için bakışlarını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. "Ayrıca önümde, yakın geleceğimle ilgili tüm dikkatimi vermem gereken özel bir projem var."

Lenore, onu derinden sarsan ürpertiye rağmen bakışlarını sabit ve yüz ifadesini de dingin tuttu. Hücuma geçmenin en iyi savunma olduğuna karar vererek, "Öyle mi, Ekselansları? Peki, bu proje nedir?" diye karşılık verdi.

Lenore onun sinirini bozmaya çalışmıştı; Eversleigh'in ciddi yüz ifadesinin değişmeden kalmasına rağmen, anlamlı bakışları onu ciddi bir şekilde hafife aldığı konusunda Lenore'u uyarıyordu.

"Kendimi bir muammayla yüzleşirken buldum, Bayan Lester. Yanlış olduğunu bildiğim gerçeklerle apaçık bir şekilde tutarlılık sergileyen bir sonuç."

Bay Lester alaycı bir şekilde homurdandı. "Kulağa, tıpkı senin zevk aldığın küflü ve eski teoriler gibi geliyor, canım. Ekselansları'na yardım etsen iyi olur."

Lenore hiçbir şey söylemeden başını kaldırıp, doğruca Eversleigh'in ışıldayan gri gözlerine baktı.

"Bu harika bir fikir." Jason, yüzünde hafif bir zafer gülümsemesi oluşmasına engel olamadı.

---

*Fr. İyi hayat.

Lenore'a göre; bu gülümseme fazla sayıda dişi ortaya çıkarmıştı. Eversleigh tehlikeliydi. Şöhreti, onun tüm rengini belli ediyordu; çok becerikli zamparalardan biri. "Gerçekten inanmıyorum ki..."

Sözleri, gürleyen bir aksanla yemeğin hazır olduğunu duyuran Smither tarafından kesildi.

Lenore gözlerini kırpıştırdı, ardından Eversleigh'in çekici yüzünde yavaş bir gülümsemenin belirdiğini gördü. Adam kalabalığa göz gezdirmiş, sonra durmuş ve beklenti içinde kadını izliyordu. Bu, Lenore'u tıpkı bir dalga gibi vurdu. Orada bulunan en yüksek unvana sahip kişi Eversleigh'di. Ev sahibesinin koluna girerek, orada toplanan kalabalığa akşam yemeği için öncülük etmek Eversleigh'e düşüyordu. Sabırsızca kıpırdanan kalabalığın her an kendi kendilerine çözüm üretip, babasının sandalyesinin yanında titrerken kendisine doğru dönme ihtimalini bilen Lenore, öfkeden gözlerini kapatma isteğine karşı koydu. Bunun yerine, yüzündeki dinginlik maskesini koruyarak kurtların inine doğru ilerledi. "Bana kolunuzu uzatma nezaketini gösterebilir misiniz, Ekselansları?"

Hemen kolunu lütfetmesine şaşırdı. Uşak Harris, Lenore'un babasının sandalyesini sürmek için geldi. Yaşlı adam ters bir şekilde onlara el salladı. "Haydi, gidelim! Acıktım."

Lenore en küçük bir memnuniyet ifadesi göstermeden, Eversleigh'in onu kapıya yönlendirmesine izin verdi. Bekleyen kalabalık boyunca, yanında ilerleyen ev sahibesinin altın rengi saçlarını, kolunun üzerinde duran küçük ellerini değerlendirici bir şekilde inceleyen Jason, önce salonun göreceli olarak sessiz bir bölümüne ulaşmalarını bekledi,

sonra da konuştu. "Söylediğim gibi Bayan Lester, beni etkileyen şey, kurnazca bir hilekârlık olarak tanımlayabileceğim bir durumdu."

Lenore bunu asla kabul etmiyordu. "Kurnazca bir hilekârlık mı, Ekselansları? Rica etsem, bunu hangi amaçla yaptığımı açıklar mısınız?"

"Hangi amaçla olduğuna emin değilim ama onu öğrenmeye niyetliyim, Bayan Lester."

İçini tümüyle saran basitlik duygusuna karşı acımasızca öfke duyan Lenore, bakışlarını yukarı kaldırma riskini göze aldı. Beyefendilerle göz göze baş etmeye alışkındı; Eversleigh'in boyu, ona adaletsiz bir üstünlük sağlıyordu. Fakat Lenore, onun bu küçük oyununu sona erdirmeye kararlıydı. Çenesini dikleştirdi ve en yüksek perdeden konuşarak en üstün ses tonunu takındı. "Öyle mi, Ekselansları? Peki, az önce bahsettiğiniz muammayı nasıl apaçık bir şekilde çözmeyi düşünüyorsunuz?"

Sözler ağzından çıkar çıkmaz, Lenore homurdanmamak için gözlerini kapattı. O kıvrak zekâsı nereye kaybolmuştu? Ardından gözlerini açtı, bakışları epey kaygılı bir şekilde savrularak Eversleigh'in sert çehresinde durdu. Bakışları Eversleigh'in bakışlarıyla kesiştiğinde, onun bundan yararlanmayacağına dair tüm umudu da zihninden silindi. Bakışlarındaki gümüş renk, suyun altındaki beyaz ateş gibi parlıyordu.

"Sevgili Bayan Lester." Sesinin kadifemsi derinlikteki anlamca ağır hali bile tek başına bir uyarı niteliği taşıyordu. "Kendimi, bu özel muammayı çözebilecek kadar donanımlı bulduğumu öğrenmek sizi şaşırtır mıydı? Sanki bundan önceki varlığım, bu zorlu göreve hazırlanmaktan başka bir anlam taşımıyormuş gibi?"

Kristal kadehlerin avizeden yansıyan ışıkla titreştiği, cilalı meşe ve gümüşle dolu bir tapınağa benzeyen yemek odası uzakta belirmişti. Bu görüntü, Lenore'u cesaretlendirdi. "İnanmakta zorluk çekiyorum, Ekselansları. Bilmecenizi çözer çözmez beni mutlaka haberdar etmelisiniz."

Karşılık olarak aldığı gülümseme başını döndürdü.

"İnanın, Bayan Lester, muammamı çözdüğümde bunu öğrenen ilk kişi siz olacaksınız."

Lenore, aslında en azından şaşırmaya hakkı olması gerektiğini düşündü. Başını dik tutmasını ve soğukkanlılığını korumasını sağlayan tek şey, Eversleigh'in saldırısı altında aptal bir et yığınına dönüşmemekteki kararlılığıydı. "Öyle mi?" diye karşılık verdi. Sesi istediği kadar güçlü değildi. Uzun masanın ucundaki sandalyeyi kendine uygun bularak, ilgisiz ve sıkılmış izlenimi sergilemeye çalıştı. "Merakımı uyandırdınız, Ekselansları."

"Hayır, Bayan Lester." Jason, Lenore'un yanında durdu, uzun parmaklı elini hafifçe genç kadının sandalyesinin arkasına koydu ve bakışlarını da rahatlıkla onunkilerle buluşturdu. "Siz benim merakımı uyandırdınız."

Diğer misafirler de boş boş dolanarak, cilalı tahtaların üzerinde yerlerini aldılar. Kalabalık, birden bir gürültü ve gevezelik girdabının içine çekilmişti. Lenore, bilincinde olduğu tek şeyin onunkilere kilitlenmiş gri bakışların yoğunluğu olduğunu bilmesine rağmen, dağılmakta olan bir sis gibi her şeyi duyuyordu. Ardından Eversleigh, yavaşça başını eğip Lenore'u serbest bırakarak onun yanındaki sandalyesine oturdu.

Sarsılmış olan Lenore, kesik kesik soluk aldı. Eversleigh, genç kadının sağında bulunan ve masanın en itibarlı

yerinde oturuyordu. Lenore, son derece güven verici bir genç beyefendi olan Lord Farningham'ı bilinçli bir şekilde sağ yanına konumlandırmıştı.

Lenore, insanların masadaki yerlerine yerleşmelerini ve başlangıç tabaklarının ikramını izlerken sinirlerinin huzursuzca ürperdiğini hissetti. Bu tedirginliğinin nedeni, Eversleigh ve onun tüm savunmasını ezip geçen rahatsız edici arzusuydu. Her zaman güvenilir olan sezgilerine ne yaptığını bilmiyordu ama önündeki birkaç saat boyunca bununla baş etmek zorunda olduğu belliydi.

Neyse ki Lord Farningham'ın yanında oturan Bayan Whitticombe, güvenilir Bay Weekers tarafından ikram edilen kaplumbağa çorbasıyla ilgili kısa bir hikâye anlatarak tüm dikkatleri üzerine çekiyordu.

Masaya göz atma fırsatını değerlendiren Lenore, halasının ona yardım etmek için yanında duran Gerald'la birlikte az ötede oturduğunu gördü. Masanın ortasında yan yana oturan Jack'le Harry ise koyu bir sohbete dalmışlardı. Erkek kardeşleri ve onların konukları da yerlerine yerleşir yerleşmez, kahkaha ve şamata başlamıştı. Masanın uzak ucunda, Lenore'un babası ve onun eski dostu Bay Pritchard derin bir tartışmaya girişmişlerdi. Gözleri iki gri kafanın üzerinde olan Lenore, konunun atlar ya da daha edepsizce hatıralar olduğunu bilgece tahmin etti.

"Duydum ki bu yıl senin eve giden yol boyunca birçok keklik varmış, Eversleigh."

Lord Farningham'ın dönemin en revaçtaki aslanlarından birine yaklaştığının farkında olduğunu apaçık bir şekilde vurgulayan ses tonu, Lenore'un aniden dikkatini çekti.

Fakat Eversleigh'in, "Evet, av alanı bekçim de sezonun iyi geçeceği konusunda bana güvence veriyor. Sen Kent'tesin, değil mi?" diyerek verdiği uysalca karşılık, Lenore'un kaygısını sona erdirdi. Oraya her kulak kabarttığında, Eversleigh'le Lord Farningham oyundan ve av kuşlarının saklandıkları örtülerden bahsediyorlardı.

Başlangıç tabakları yarılanıp, çorbanın yerini mantar dilimleri ve porto şarabıyla marine edilmiş dille servis edilen krema soslu kalkan balığı alırken, konu tıkandığı anda Lenore şen şakrak bir şekilde söze girmeye hazırdı. "Bize Eversleigh Malikânesi'nden bahsedin, Ekselansları. Üniversite binasından bile büyük olduğunu duymuştum."

Eversleigh'in ona attığı bakış çok derindi ama yeterince hazırlıklı bir şekilde yanıt verdi.

"Epey büyük. Malikâne ilk olarak fetihten hemen sonra inşa edilmiş ama yıllar geçtikçe ailem birçok ekleme yapmış. Şu anki durumu ise harap olmuş dehlizlerin yer aldığı yarı gotik bir yığın olarak tanımlanabilir en iyi şekilde."

"Hayalet yok mu?"

Lenore, Eversleigh'den bu sorusuna karşılık kaba bir yanıt duymayı beklediği için sertleşerek dudağını ısırdı. Belki de dolabın içinde bir ya da iki iskelet olabilirdi?

Jason bu kışkırtmaya erkekçe direndi. Üzgün bir şekilde başını iki yana salladı. "Korkarım ki bir tane bile yok."

Derin bir nefes veren Lenore, başını eğerek Lord Farningham'ın şahsında daha temkinli davranmayı tercih etti. Eversleigh'in yanında oturan Leydi Henslaw, adamın dikkatini çekmişti. Önlerine ikinci tabaklar konulurken, Lord Farningham sohbet konusunu atlara çevirdi. Lenore, babasıyla Harriet Hala'sının iyi geçindiklerini görmekten

memnun olarak arkasına yaslandı. Bir süre boyunca gruba göz gezdirerek her şeyin yolunda gittiğini gördü. Eleman kadrosu deneyimliydi; yemekler servis ediliyor, kirli tabaklar toplanıyor, kadehler de az bir telaşla dolduruluyordu.

Tam sohbete geri dönüyordu ki salonda kopan bir kargaşa tüm dikkatleri üzerine çekti. Smithers hemen dışarı çıktı, bir dakika sonra kapıyı açmak için geri döndü. Lenore'un kuzeni Amelia, yani Leydi Wallace, onu takip eden arkadaşı Bayan Smythe'la birlikte tereddütlü bir şekilde içeri girdi.

Jack ayağa kalktı. "Özür dilerim," diye mırıldanan Lenore, peçetesini bir kenara koyarak ilerledi.

"Merhaba, Jack. Lenore." Amelia, Jack'e elini sundu ve Lenore'la da yanak yanağa öpüştü. "Bu kadar geç kaldığım için üzgünüm fakat atlarımızdan biri sakatlandı." Amelia masaya siper almış vaziyette onlara doğru yüzünü ekşitti. "Bunun, şu 'haftalarınızdan' biri olduğunu bilmiyordum."

Jack, kardeşçe bir gülümsemeyle onun elini sıktı. "Sorun değil, canım, kapımız sana her zaman açık."

Lenore da ağabeyini onaylarcasına gülümsedi. "Endişelenme. Bana da arkadaşlık etmiş olursun. Kendini toparlayana kadar seni babamın yanına oturtacağım."

"Evet, lütfen." Amelia, ona çoktan tanıdık olan grupla bakıştıktan sonra sarı buklelerini hoplatarak döndü.

Jack kahraman ev sahibi rolünü oynarken, Lenore da büyük masanın ucundaki başka birinin daha aralarına katılmış olduğunu gördü. Amelia ve Bayan Smythe yerlerine oturtulduktan sonra, Lenore da Smithers'a açıklama yapmak üzere duraksadı. "Hanımefendi için gül odasını, Bayan Smythe için de koridorun sonundaki odayı hazırlayın."

Smithers başını sallayarak ayrıldı.

Lenore, artık bir dul olan Amelia'yı Berkshire'a getiren şeyin ne olduğunu merak ederek tekrar yerine geçti. Çatalını eline alarak bakışlarını yukarı kaldırdığında, sandalyesi masadan hafifçe geri çekilmiş bir şekilde uzun parmaklarını kadehinin sapında gezdirerek asla okunamayan bir yüz ifadesiyle onu izleyen Eversleigh'i gördü. Bunun teskin edici bir tavır olduğunu ümit eden Lenore kaşlarını çattı.

Jason'ın endişeli hali, gülümseyerek sessizce kadeh kaldırınca kayboldu. Beklenmedik olaylarla soğukkanlı bir şekilde başa çıkabilme yeteneğinin eşinde mutlaka olması gerektiği konusunda ev sahibesini bilgilendirme fikrini düşünüyordu. Onun buna nasıl bir yanıt vereceğini düşündüğündeyse gülümsemesi daha da derinleşti.

Eversleigh'in alışılmadık derecede sinir bozucu olan gülümsemesine bir bakış attıktan sonra, Lenore kararlı bir şekilde Lord Farningham'a doğru döndü. Kendine o özgürlüğü tanıdığı takdirde, tüm yemek boyunca yanındaki o çekici yüze rahatlıkla bakmaya devam edebileceğinin rahatsız edici farkındalığını yaşıyordu.

Jason, gönülsüzce, gerçek niyetini aklında tutarak, yemeğin geri kalan bölümünde kendini Leydi Henslaw ve diğerlerine adadı.

Üzerlerine şekerleme serpiştirilmiş olan krem karamel, meyveli tatlı ve jöle cümbüşünden oluşan son yemeği de yendikten sonra Lenore, Harriet Hala'yı toparlayarak tüm hanımları odadan dışarı yönlendirdi. Ön salonu geçtiğinde, Eversleigh'in, huzurunu kaçırmasına bir daha asla izin vermeyeceğine dair kendi kendine söz verdi.

"Utanmaz şıllık! Şu, pembe ipek giymiş ve kıyafetinin

içinde neyin gizli olduğunu göremediğimizi sanan kızdan bahsediyorum. Şu sözlerimi bir kenara yaz, o göründüğünden çok daha basit biri!"

Halasının rahatlıkla duyulabilen bir tıslamayla yaptığı sert yorumlar, Lenore'u dalıp gittiği düşüncelerden çıkardı. Harriet'ın düşüncelerine katılmakta hiç zorluk yaşamadı. Neyse ki birkaç adım ötelerinde yürüyen Bayan Cronwell, boğaz kısmı devekuşu tüyleriyle süslenmiş, vücudunu sımsıkı saran, uçuk pembe renkli ipek elbisesinin içinde muhteşem görünüyordu. Hiç kimsenin onları dinlemediğinden emin olan Lenore başını salladı; onun düşüncelerine karşı çıkmanın hiçbir anlamı yoktu. Tamamen sağır olan Harriet'ı, üç metre uzaklıktan bile kusursuzca duyulabilecek kadar yüksek sesle yaptığı eleştirilerin sessiz bir fısıltı olmadığına inandırmak imkânsızdı. Lenore, kendisine bir zamanlar eşlik etmekle görevli olan ama artık gri saçlı ve kamburu çıkmış bir kadın olan Harriet'ı takip ederek, mor eteğini şöminenin biraz ötesindeki en sevdiği sandalyeye yerleştirmesine yardım etti.

Halasının, sandalyenin yanındaki bir çantadan mekik oyasını çıkarıp bobinlerin düğümlerini çözmeye başladığını gören Lenore, bir elini onun koluna koyarak yavaşça, "Servis masası geldiğinde sana çay getireceğim," diye belirtti.

Harriet başını sallayarak elişine döndü. Lenore, sıkılıp da konukların yanında söylenmeye başlamamasını ümit ederek onun yanından ayrıldı.

Lenore, doğrusu arkadaşı olarak tanımlayamayacağı bazı kadınların orada bulunmalarına rağmen, büyük salonun içine tıpkı mücevher gibi saçılmış olan parlak elbise-

lerin arasından kolayca ilerledi. Aralarından yüz vermek istemediklerine, onların orada bulunmalarını soğukkanlı bir şekilde kabul ettiğini zarifçe gösterme sanatını öğreneli çok olmuştu. Ona sosyal açıdan denk olanlara ise gerçek bir ev sahibesi gibi davranıyordu; yaptıkları dedikoduları dinliyor, elbiseleriyle ilgili yorum yapıyordu. Lester Malikânesi'nin kapılarının ardında nasıl bir hayatın akıp gittiğini bunun gibi davetlerde öğreniyordu.

Bununla birlikte, bu gece görevini yerine getirip ortalıkta kol gezdikten sonra, Amelia'nın bu beklenmedik ziyaretinin nedenini öğrenmek maksadıyla kuzeninin yanına gitti.

"Mesele, Rothesay." Amelia tiksintiyle dudak büktü. "Israrla peşimden koşuyor, Lenore."

Odanın bir köşesinde, diğer insanların kulak misafiri olamayacağı bir yerde Lenore, Amelia'ya onun üzüntüsünü paylaştığını vurgulayan bir bakış attı. "Demek ki Vikont, kendini 'hayır'dan anlamayan o beyefendilerin arasında konumlandırmayı uygun buluyor."

Amelia kaşlarını çattı. "Bunun yalnızca anlama sorunuyla ilgili olduğunu sanmıyorum. Sanki hiçbir kadın tarafından reddedilmeyi kendine yediremiyormuş gibi bir hali var."

Lenore alaycı bir şekilde homurdanmamak için kendini tuttu. Amelia on altı yaşındayken, ailesinin isteğine boyun eğerek kendinden kırk yaş büyük bir adamla evlenmişti. Hatırı sayılır bir dul maaşı ve koruyucusu olmadan yirmi üç yaşında dul kalarak, dönemin kurtlarına leziz bir av olmuştu. Amelia, yine aşksız bir birlikteliğe sürüklenmemek için günlerini daha az saygı uyandıran beraberliklerden ka-

çınmaya çabalayarak geçiriyordu. Yine de dönemin erkekleri, onun hiçbir erkeğin korumasına ihtiyaç duymadığını kabul etmekte zorluk çekiyorlardı.

Londra'dan ve Lord Rothesay'in ısrarlı davranışlarından kaçan Amelia, ilk önce Berkshire'daki akrabalarının yanına gelmişti. "Lord Rothesay'in hevesinin sönmesi için birkaç ayın yeteceğine eminim. Yanında kalmak için Mary Hala'ya gitmeyi planlamıştım ama ay sonuna kadar Beth'e geri dönmeyecekmiş." Beyefendiler ortalıkta dolaşarak kendilerine arkadaşlık edecek hanımlar ararken, Amelia kalabalığa göz attı.

"Jack'in de söylediği gibi, kapımız sana her zaman açık." Amelia, kapıya doğru yönelen beyefendileri incelemeye devam edince, "Burada sana rahatsızlık veren biri yok, değil mi?" diye sordu Lenore.

"Hayır." Amelia başını iki yana salladı. "Yalnızca sorun çıkarma ihtimali olan birilerinin olup olmadığını kontrol ediyordum." Lenore'un koluna girerek ona doğru gülümsedi. "Üzülme, Jack ve Harry'nin konuklarının arasında hayatta kalmayı başaracağıma eminim. Hepsi de parama ihtiyaç duymayacak kadar varlıklı, reddedilmeyi kabullenecek kadar da efendi görünüyorlar. Fakat yine de Eversleigh'i burada gördüğüme şaşırdığımı söylemeliyim."

"Öyle mi?" Lenore, zihnine bıçak gibi saplanan bir merakla Amelia'nın yanında yürüdü. "Neden?"

"Duydum ki," dedi Amelia, sesini dikkatle alçaltarak. "Evlenmek istiyormuş. Ağabeyinin küçük buluşmalarından birinin keyfini süreceğine, Eversleigh Malikânesi'nde güzel cemiyet kızlarına ve onların üzerlerine titreyen annelerine ev sahipliği yapacağını düşünürdüm."

Lenore içine yavaş yavaş çökmekte olan duygunun farkında olarak, kalabalığa doğru dönüp Eversleigh'i arama dürtüsüne direndi. "Her nedense, onu evlenmeyi düşünecek bir tip olarak değerlendirmemiştim."

"Aynen öyle! Zaten bu konuda boyun eğmeye de hiç niyeti yoktu. Ailenin soyunu sürdürecek kişi, erkek kardeşiydi. Fakat o -yani erkek kardeşi- Waterloo'da öldürüldü. Bu yüzden, şimdi Everesleigh son derece büyük bir fedakârlık göstermek zorunda."

Lenore dudaklarını büktü. "Acaba, duruma o açıdan mı bakıyor?"

"Şüphesiz," diye iddia etti Amelia, kendinden emin bir şekilde. "Bir zampara değil mi yani? Her neyse, duyduğum ve gördüğüm her şeyi değerlendirince, onun eşi olacak zavallı ruha acıyasım geliyor. Eversleigh yakışıklı bir şeytan ve o havaya girdiğinde son derece çekici olabiliyor. Bu kadar erkeksi bir duruşa sahipken ona kayıtsız kalmak çok zor bir iş. Ne yazık ki Ekselansları yumuşak hislere karşı vurdumduymazlığıyla ünlü, o açıdan bakıldığında da tam bir eski kafalı olarak tanımlanabilir. Cupid'in kurbanı olup değişeceğini hiç sanmıyorum. Zavallı karısı büyük olasılıkla bir köleye dönüşüp, kırık bir kalple yaşayacaktır."

Lenore kaşlarını kaldırarak Amelia'nın öngörüsünü değerlendirdi. O, Eversleigh'i tanımlamak için 'çekici' sözcüğünü kullanmayı tercih etmezdi; ustalıkla kullandığı güç, çekicilikten çok daha kuvvetliydi. Tuhaf bir ürpertiyi bastırarak, Amelia'nın yerden göğe kadar haklı olduğuna karar verdi. Geleceğin Leydi Eversleigh'ine kesinlikle acımak gerekirdi.

Kuzenini Leydi Henslaw'la birlikte bırakan Lenore,

odanın köşesinde duraksadı. Bolerosunun dimdik duran yakasını düzeltmek bahanesiyle etrafa göz gezdirerek, bakışlarını şöminenin yanındaki sandalyesine yerleşmiş babasıyla sohbet eden Eversleigh'de sabitledi. Bu görüntü, Lenore'un kaşlarını çatmasına neden oldu. Babasının hatıralarını dinlemenin, Eversleigh gibi zevkleri olan bir adama keyifli gelmesi pek mümkün değilmiş gibi görünüyordu. Fakat evlenmeye kararlı bir beyefendinin neyi keyifli bulabileceği konusunda yeterli tecrübeye sahip değildi. Omuz silkerek bu konuyu bir kenara bırakıp, odanın içinde salına salına yürüyerek talimat verdi; sohbetlerin akıcı geçmesini temin etti ve gözünü diğerlerinden daha korunmasız hanımların üzerinden ayırmadı. Bunlardan ikisi, üç beyefendi tarafından kararlı bir şekilde kuşatılmış olan Melton kardeşler; Leydi Harrison ve Leydi Moffat'tı.

"İyi akşamlar, Lord Scoresby." Lenore tatlı bir şekilde beyefendiye gülümsedi.

Lord Scoresby, adamın aşırı yakın ilgisinden bunalarak elini zoraki bir şekilde ona uzatmış olan Leydi Moffat'ın rahatladığını belli eden bakışları altında mırıldanarak selam verdi.

"Kısa süre önce şehirdeki evinizi yerleştirdiğinizi duydum, Leydi Moffat." Lenore, genç ve evli kadına cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi.

Leydi Moffat, Lenore'un ona uzatmış olduğu dalı, tıpkı suyun dibine batmakta olan bir kadın gibi tutarak yeni eviyle ilgili tüm ayrıntıları anlatmaya başladı. Lenore, büyük bir ustalıkla Leydi Harrison'ı da bu zararsız sohbete dahil etti. Lenore, Lord Scoresby'la Lord Marmaluke'un kafalarını sallayarak beş dakika içinde yanlarından ayrılma-

larını ve duvar kâğıdı desenleriyle döşeme tasarımları sohbetiyle yenilgiye uğradıklarını görmenin tatminini yaşadı. Fakat Bay Buttercombe, ancak Frederick Marshall yanlarına geldiğinde yerinden kıpırdadı.

"Duydum ki Pantheon Çarşısı, siz hanımefendilerin karıştırıp kurcalamayı çok sevdiğiniz o ıvır zıvırlarla doluymuş."

Lenore, genç kadınlardan hiçbirinin Frederick Marshall'ın gözlerindeki pırıltıyı fark etmediğinden emindi ama kız kardeşlerin, onun hoş sohbetine verdikleri karşılığı gördüğünde, onun yanlarında olmasından büyük bir memnuniyet duydu. Oradaki en uyumlu beyefendilerden biriydi ve hanımefendilerin masumiyetlerine karşılık, kahraman rolünü oynamaktan da çok hoşnutmuş gibi duruyordu.

Smithers'ın büyük çay arabasını iterek odaya getirdiğini gören Lenore izin isteyip, akşamın son görevini yerine getirmek üzere odayı baştanbaşa gezdi. Arabayı her zaman yaptığı gibi şöminenin yanına yerleştirmek yerine, arabayı terasa açılan iki büyük pencerenin ortasına koyması için Smithers'ı yönlendirdi. Hâlâ babasının sandalyesinin yanında duran Eversleigh'i düşününce, şöminenin çevresi Lenore'un hassasiyet gösteremeyeceği kadar sıcaktı.

Lenore, beyefendileri kendi istediği gibi çalıştırarak fincanları dağıtmakta zorluk çekmedi. Bununla birlikte, göreve hiç kimseyi dahil etmemek için Harriet'ın fincanını kendi aldı. Harriet'ın buna nasıl tepki vereceğini hiç kimse bilemezdi.

"Teşekkür ederim," dedi Harriet, heyecanla. Lenore irkilerek fincanı halasının yanındaki küçük masaya yer-

leştirdi. Konuklarından çoğunun, halasının ıstırabını fark etmiş olduğundan emindi. Oradan ayrılmak için döndüğünde Eversleigh'le yüz yüze geldi.

"Sevgili Bayan Lester, siz çay içmiyor musunuz?" diye gülümsedi Jason, Bay Lester'ın yanındaki planlı mevcudiyetinin tam da beklediği gibi bir tepkiye yol açtığına memnun olarak.

Lenore, okul çağındaki bir kız gibi ürpermesi için hiçbir neden olmadığını kendine telkin etti. "Ben çoktan içtim, Ekselansları."

"Şahane. O halde, tüm davetlilere çay ikramı yapmış olduğunuza göre, belki de salonda bir yürüyüş yapmayı kabul edersiniz."

'Benimle' sözcüğünü gözleriyle söylemişti. Lenore, Jason'ın gri derinliklerine bakıp, neden böylesine hipnoz edici olduklarını öğrenmeyi diledi. Çekiciliğinin kaynağını bilebilseydi, belki de buna karşı koyabilirdi.

"Tıpkı babası gibi! Durmadan kadınların eteklerini kaldırmanın peşinde. Fakat Lenore'dan karşılık görmeyecek. Lenore, fazla akıllı." Harriet alaycı bir şekilde homurdandı. "Bazen kendi iyiliği için fazla akıllı olduğunu düşünüyorum."

Lenore'un yanakları utançtan kıpkırmızı oldu. Çevresine göz gezdirdiğinde, hiç kimsenin halasının korkunç sözlerini duyabilecek kadar yakınlarda olmadığını gördü. O sözlerin muhatabı dışında hiç kimsenin.

Derin bir nefes alarak onunla bir an göz göze geldi. "Ekselansları, lütfen, halamı bağışlayın. O..." Garip bir şekilde duraksamak zorunda kaldı.

Yanında gürleyen bir kıkırdama sesi duyuldu.

"Sevgili Bayan Lester, böyle ufak bir laftan alınacak bir tip değilim."

Lenore o kadar rahatlamıştı ki tüm cesaretini kaybedebilirdi.

"Ancak," diye devam etti Jason, kaderin ona sunmuş olduğu bu fırsatı yakalayarak. "Saygıdeğer halanız varlığımızdan daha fazla rahatsız olmadan buradan gitsek iyi olur."

Bu söze karşı koymanın zorluğunu düşünen Lenore, tüm gayretiyle yüzündeki soğukkanlı gülümsemeyi sabit tutmaya çalışarak, Eversleigh'in, kolunun üzerine elini yerleştirip onu şömineye doğru yönlendirmesine izin verdi. Onun yanında yürümeye başlamıştı ki halasının hizmetçisi Janet ve babasının uşağı Moreton'un sessizce içeri girdiklerini gördü. Babasıyla kız kardeşinin hiç değişmeyen âdeti, çaylarını bitirir bitirmez odalarına çekilmekti. Bay Pritchard çoktan odasına çıkmış olmalıydı. Konukların ruh hâllerinden anladığı kadarıyla, onun da salondan ayrılışı daha fazla ertelenemezdi. Hâlâ Frederick Marshall'ın güvenli kanatlarının altında olan Leydi Moffat ve Leydi Harrison'a bir bakış atarak, onlara bir imada bulunmaya karar verdi.

Onlara doğru ilerlemeye yeltendi ama refakatçisi kolunun üstünde duran eline hafifçe dokunup, sorgulayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırarak ona engel oldu.

"Leydi Harrison'a kısa bir şey söyleyecektim, Ekselansları." Lenore ricasını gülümseyerek yumuşatmıştı ve bu yüzden refakatçisinin, kafasını iki yana sallayarak karşılık vermesine şaşırdı.

"Ne yazık ki bu iyi bir fikir değil."

Lenore'un ona boş boş bakmasının üzerine, Jason açıklama yaptı. "Korkarım ki Leydi Harrison ve Leydi Moffat'i bir şekilde huzursuz ediyorum."

Lenore onları pek suçlayamayacağını düşündü. "Eğer kur yapma dürtünüzü bastırırsanız, Lord'um, onlar açısından hiçbir sorun kalmayacağına eminim."

"Kur yapmak mı?" Jason'ın bakışları tümüyle Lenore'a döndü. "Sevgili Bayan Lester, tümüyle yanılıyorsunuz. Benim gibi beyefendiler asla kur yapmazlar. Bu sözcük, çok önemsiz bir niyeti vurguluyor. Benim niyetim ise, sizin de öğrenmenizi sağlayacağım üzere, son derece ciddidir."

"O zaman yanlış evdesiniz, Ekselansları. Ağabeylerimin parti tarzlarını her zaman basit görmüşümdür." Lenore'un artık canına tak etmişti. Eğer Eversleigh ince espri kabiliyetini onun üzerinde kullanacaksa, bu oyunu iki kişi oynayabilirlerdi.

"Anlıyorum," diye karşılık verdi Jason, yüzüne bir gülümseme yayarak. Tekrar yürümeye başladı, Lenore da ona zorunlu olarak eşlik etti. "Yani, bu haftanın sizin için basitlikten öte bir anlamı yok mu?"

Lenore, eliyle kalabalığı göstererek iri gözlerle ona baktı. "Lord'um, daha önce buraya gelmiştiniz."

Jason başını eğdi. "Söyleyin, Bayan Lester. Ağabeylerinizin partilerine karşı tutumunuzda bir küçümseme, hatta kınama belirtisi yok mu?"

Lenore, adamın gözlerindeki muzip bakışı yakalayarak sözlerini dikkatli seçti. "Ağabeylerimin zevk anlayışlarında hiçbir yanlışlık görmüyorum. Bundan keyif alıyorlar ve zarar görmüyorlar."

"Peki, bu tür zevkler size göre değil mi?"

"Basitlik pek tarzım değildir, Ekselansları." Lenore bu açıklamayı duygulu bir şekilde yaptı.

"Hiç denediniz mi ki?"

Lenore gözlerini kırpıştırdı.

"Doğru bir refakatçiyle, en basit eğlenceler bile keyif verici olabilir."

Lenore yüzündeki şaşkın ifadeyi korudu. "Gerçekten mi? Sizin bu konuda uzman olduğunuza hiç şüphe yok, değil mi Ekselansları?"

Jason hafifçe güldü. Dudakları içten bir takdirle kıvrıldı. "Etkileyici, Bayan Lester. Benim bile bazı alışkanlıklarım var."

Gülümsemesiyle tuhaf bir şekilde içi ısınan Lenore, kendini ona gülümseyerek karşılık verirken buldu. Henüz bu gerçeği kavramaktan daha fazlasını yapamamışken, adam tekrar konuşmaya başladı.

"Ama söyleyin bana, basitliğe karşı duyduğunuz bu antipati göz önüne alındığında, bu tür organizasyonlar düzenlemeyi seviyor musunuz yoksa bir görev olarak mı gerçekleştiriyorsunuz?"

Lenore bu sorunun altında gizli bir tuzak aramasına rağmen bulamadı. Başını yana eğerek konuyu değerlendirdi. Sonunda, "Sanırım, bundan keyif alıyorum," diye itiraf etti. "Bu tür partiler, burada ara sıra ağırladığımız insanlarla tezat oluşturuyorlar."

"Yine de ağabeylerinizin eğlencelerine katılmıyor musunuz?"

"Korkarım ki daha ciddi uğraşlarım var."

"Sevgili Lenore, zevkin ciddi bir uğraş olmadığını size kim söyledi?"

Lenore, Eversleigh'in ona adıyla hitap ettiğini fark ederek duraksadı. Ondan biraz uzaklaştı ve Jason da buna izin verdi fakat elini Lenore'unkiyle birleştirmişti.

"Size, bana adımla hitap etme cüretini vermedim, Ekselansları," diye itiraz etti Lenore, aniden kesilen nefesinin izin verdiği ölçüde.

Jason bakışlarını ondan ayırmadan tek kaşını anlamlı bir şekilde kaldırdı. "Böyle merasimlere ihtiyacımız var mı, kuzum?"

"Kesinlikle," diye karşılık verdi Lenore. Eversleigh, en ufak bir cesaret zerresi bile verilemeyecek kadar tehlikeliydi.

Jason tuhaf ve nazik bir gülümsemesiyle Lenore'un kararını kabullendi. Lenore ancak o sırada etrafına bakındı. Artık misafir odasında değil terastaydılar. Henüz ikisinin de cesaretlenerek konusunu açamadığı bu ezici bilgiye ok gibi bakışlar da eklendi. Lenore orada, Eversleigh'le yalnızdı. Tek koruyucusu ise güneşin batışıydı.

Lenore, tuhaf bir panik hissiyle göğsü sıkışarak yukarı baktı ama gri bakışlarının üzeri örtülmüştü.

"Bu toplantıları düzenlemeye hem bu kadar istekli olup, hem de emeğinizin meyvelerinin tadına bakmamanız çok tuhaf."

Eversleigh'in nazik esprisi, Lenore'u tekrar sohbete çekti ve ihtiyatlı bir şekilde karşılık verdi. "Eğlenceleri düzenleyen ben değilim. Eğlenceyle ağabeylerim ilgileniyorlar. Ben yalnızca konuklarımıza eğlenme fırsatını sağlıyorum." Sözlerine odaklanmaya ve sezgilerine hücum eden dikkat dağınıklığına karşı koymaya çalışarak uzaklara, dalgalanan çimenlere doğru baktı.

Eli hâlâ Eversleigh'inkinde tutsaktı; uzun ve güçlü parmakları, nazik ve ritmik olarak avucunu okşuyordu. Bu, son derece masum bir okşayıştı; dalgınlıkla yapılan bir yanlışlık olması muhtemel olan bu davranışa dikkat çekmek istemiyordu. Jason tırabzana doğru ilerleyerek tek elini taşın üstüne koyup dikildiğinde, o da onunla birlikte yürüdü. Eteği, Jason'ın çizmesini süpürüyordu.

Çevrelerini saran alacakaranlığın ılık parıltısı, yaklaşmakta olan yaz mevsimiyle filizlenen bir dünyanın üzerine yansıyordu. Çalılıklardaki tarla kuşlarının usul cıvıltısı, tarlalardaki sığırların böğürtülerine tiz bir karşılık veriyormuş gibiydi. Terasın aşağısındaki duvarda büyümekte olan hanımelinin keskin kokusu duyularını didikliyordu.

Kirpiklerinin arasından bakışlarını kaldırarak baktığında, Eversleigh'in yüz hatlarının rahatlamış gibi durduğunu gördü. Pek ferahlamış gibi değildi ama Lenore istemeden de olsa her zaman dikkatli davranmayı öğrenmişti. Eversleigh'in gözleri önlerindeki manzarayı inceledi ve ardından Lenore'un yüzüne doğru alçaldı.

"Demek ki bu malikânenin hanımı sizsiniz; yetenekli ve zarif, şıklıktan yoksun ama kendine özgü, ciddi uğraşlarına sadık. Söyleyin, kuzum, saçınızı açık olarak kullanmayı hiç denediniz mi?"

Konuşurken gözleri Lenore'un kafasının çevresine altın bir taç gibi dolanan düzgün örgülerine doğru kalkmış olmasına rağmen, Lenore onun bu sorusunun kuaförle ilgili olmadığını biliyordu. "Sizin 'şıklıktan yoksunluk' olarak tanımladığınız şeyin yalnızca gereksiz zahmetlere yol açtığına inanıyorum, Ekselansları. Kültürel uğraşlardan daha çok keyif aldığım için, basit eğlenceleri onlardan keyif alanlara bırakıyorum."

"Peki, şu an tam olarak hangi kültürel uğraş içindesiniz?"

Lenore onu dikkatle inceledi ama yalnızca saf bir merak sezebildi. "Asurlular'ın günlük hayatlarıyla ilgili bir araştırma içindeyim."

"Asurlular mı?"

"Evet. Onların nasıl yaşadıklarını, ne yediklerini ve bunlara benzer bilgileri keşfetmek çok büyüleyici."

Lenore'un dudaklarının dolgunluğunu kültürel bir meraktan çok uzak nedenlerle incelemeye koyulan Jason, müstakbel eş listesinin en başındaki hanımın mevcut zaman yerine eski medeniyetlere ilgi duyduğunu hazmetti. Bunun, meydan okumadan geçebileceği bir düşünce olmadığına karar verdi. "Çalışmalarınızı asla küçümsemek istemem, kuzum, ama engin deneyimime dayanarak size küçük bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

Lenore, temkinli bir şekilde, onu dinlemeyi reddetmeye yarı razı olmuş ama bununla birlikte, ne düşündüğünü öğrenmek için de can atar bir halde uysallıkla başını salladı.

"Onları tümüyle reddetmeden önce, hayatın sunduğu hazları deneyimlemek daha akıllıca olmaz mıydı?"

Lenore, Jason'ın ima ettiğini düşündüğü şeyi aslında ima etmiş olamayacağına dair kendini bir an kandırmayı başardı. Ardından Jason'ın göz kapakları kalktı ve Lenore bakışlarını yine o gümüş grisi gözlerin içinde hapsolmuş olarak buldu. Düşünceleri dağıldı, nefesi kesildi. Kolları ve bacaklarına tuhaf bir bitkinlik yayıldı; Jason'ın, başparmağıyla dairesel hareketler yaparak avucunu okşadığı noktadan yayılan damarları boyunca ilerleyen istikrarlı bir akıntı, tutsağını yavaşça ve merhametsizce yükselen bir sı-

caklık sardı. Belirsiz bir biçimde, sanki onu kurtarabilecek tek şey oymuş gibi, bu yanıtlanamaz sorusuna bir cevap bulmak için mücadele verdi; onu gittikçe yuttuğunu hissettiği bu gücü dağıtmak için herhangi bir şey aradı. Lenore gri gözlerin parlamaya başladığını gördüğünde, onların içinde kaybolmuş olduğunu şaşkınlıkla anladı.

Jason, hatasız bir zamanlamayla kadını kendine doğru yaklaştırdı. Onu kollarına alacak kadar deneyimli biri olarak, kadını kendine çekmek için aralarındaki çekimin kuvvetine güvendi. Jason, Lenore'un elbisesi paltosuna değince nazikçe tek kaşını kaldırdı. Lenore sessiz kalınca, başını eğerek onun iri ve yeşil gözlerine doğru gülümsedi. "Burada kocaman bir dünya var ve onu henüz keşfetmediniz, Lenore. Hiç merak etmiyor musunuz?"

Zamansız bir büyülenmeyle sessiz kalan Lenore, kafasını iki yana sallamak için kendini zorladı.

Dudakları, kadının kıvrılmış halde duran dudaklarından yalnızca birkaç santim uzaktaydı. "Yalancı."

Jason'ın ağzından çıkan sözcük, istemeden de olsa Lenore'un tüm dikkatini onun dudaklarına vermesine neden oldu. Yutkundu. Dudakları kurudu. Dilinin ucuyla çabucak ıslattı.

Lenore, Jason'ın aniden nefes alması üzerine afalladı. Jason'ın heybetli vücudunun şiddetle sarsıldığını hissetti, ardından bu duygu yok oldu. Ansızın elleri Lenore'un omzuna yaklaşarak sırtına dolandı.

"Bir masumun tehlikeleri." Jason, alaycı bir şekilde bükülmüş dudaklarıyla, genç kadının şaşkına dönmüş yeşil gözlerine baktı. "Siz hâlâ bir masumsunuz, öyle değil mi, tatlı Lenore?"

Buna neden olan Jason'ın ister ses tonu isterse Lenore'un alt dudağını okşayan başparmağı olsun, Lenore'un öfkesi hızla yükselmişti. Kendine gelmesini sağlayan duyguya sadık kalarak çenesini havaya kaldırdı; kalp atışlarını kulaklarında hissediyordu. "Kadınların hepsi tutkularıyla hareket etmez, Ekselansları."

Lenore, karşılık olarak uzun ve değerlendirici bir bakış beklemiyordu. Genç kadının telaşlı kuruntusuna karşılık olarak, Eversleigh ona saldırıp saldırmayacağına karar verene kadar, gümüşi gözleri, Lenore'u tıpkı bir av gibi olduğu yere mıhlamıştı.

Sonunda, Eversleigh kavisli kaşlarından birini kaldırdı. "Bu bir meydan okuma mı, kuzum?"

Yumuşak ve kadife gibi sesi, kulağa son derece tehlikeli geliyordu.

Lenore gözünü tamamen kararttı. Eversleigh'den, onun sinir bozucu sorularından ve bu kadar ileri gitmesine izin verdiği için kendinden rahatsız olarak, "Hayır, değil!" diye karşılık verdi. "Size eğlence sunmak için burada değilim. Şimdi, izin verirseniz, ilgilenmek zorunda olduğum başka konuklarım var."

Lenore, bir karşılık beklemeden topuğunun üzerinde dönüp kapıya yürüdü. Kahrolası Eversleigh! Sorduğu sorularla kadının sinirlerini bozmuştu. Meydan okunacak bir meta olmayı reddediyordu; hem Eversleigh hem de tüm erkekler için! Lenore davetlilere bakmak amacıyla odanın köşesinde durduğunda, öncekinden çok daha şiddetli bir şekilde, derin bir nefes almak için kendini zorladı. Zihnindeki diğer sinir bozucu konuya odaklanarak, gözleri Leydi Moffat'la Leydi Harrison'ı aradı. Hiçbir yerde görünmüyorlardı. Keza, Amelia da oradan ayrılmıştı.

Lenore kendi iç dünyasının kargaşasından dehşete düşerek, dikkat çekmeden kapıya yöneldi. Eversleigh'den uzak durmak zorundaydı.

Fakat ne yazık ki onun arkadaşlığından çok hoşlanmıştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jason'ın kontrolü ele almasına bir daha asla izin vermeyecekti. Lenore, ertesi sabah saat onda, önceki geceki ahmaklığını tekrarlamamaya kararlı bir şekilde uzun merdivenlerden indi. Bej rengi sabahlığının içine giydiği mavi önlük elbisesinin pürüzsüz yüzeyinin altındaki kalbi her zamanki hızıyla atıyordu. Şansın ve doğru idarenin yardımıyla, tüm hafta boyunca böyle atmaya devam edecekti.

Yıllar önce Lenore, onun konumundaki kadınların geleneksel işi olan evliliğe sırtını dönmüştü. Gördüğü kadarıyla evlilik bağı, çoktan sahip olduklarının dışında ona daha fazla hiçbir şey sunmuyordu. Sakin ve iyi düzenlenmiş bir hayatı tercih ediyordu; duygusal karmaşalar bir yana, görevlere ve itaatkârlığa neden olan bir eş, onun huzurunu kaçırmaktan başka bir işe yaramazdı. Ayrıca, geleceği için tehlike oluşturabilecek tüm beyefendilerden uzak durarak, tuhaflık konusunda hatırı sayılır bir üne kavuşmuştu. İtinayla seçmiş olduğu eş dost çevresinin gözünde, tabii ki belli bir kesime hitap eden uğraşları olan,

tatmin edici bir zenginliğe ve kusursuz bir soya sahip, evi ve babasının mal varlığını çekip çeviren, birbirinden farklı alanlarda donanımlı, kültürlü Bayan Lester'dı. Ayrıca, yirmi dört yaşındaydı ve hiçbir erkek tarafından erişilmezdi.

Ya da o böyle düşünüyordu. Lenore, üst merdiven sahanlığındaki vazoda bulunan parlak çiçekleri karman çorman etmeye son vererek kaşlarını çattı. Etkinliğin, babasını neşelendireceğini umarak arkadaşlarını davet etmeleri için ağabeylerini teşvik eden oydu. Babası hâlâ uzun süren hastalığının iyileşme evresindeydi ve Lenore, onun hareketliliği ve kahkahaları ne kadar çok sevdiğini biliyordu. Artık deneyimli bir kadın olduğu için, davete katılan erkeklerle karşı karşıya gelmeyi tehlikeli bulmayacak kadar kendine güveniyordu.

Bu özgüveni sarsmak, Eversleigh'in yalnızca on iki saatini almıştı.

Lenore parmaklarına bulaşan polenleri silerken duruşunu dikleştirerek her şeyi daha olumlu düşünmeye kendini zorladı. Bu durumu fazla kafasına takıyordu fakat korkacak bir şey yoktu. Muhteşem şöhretine rağmen, hiç kimse haddini aştığı konusunda Eversleigh'i suçlamamıştı. Lenore'un görünümünün ardında gizli olanı gördüğü dikkate alındığında, onun meraklı biri olduğu kesindi. Fakat Lenore, modaya olan ilgisizliğini dile getirdikten sonra bile Eversleigh'in âşık gibi davranmasında azalma olmamıştı.

Lenore hissettiği anlık bir hüsranla gözlerini kapatarak iç çekti, ardından gözlerini açarak ana merdivenden aşağı baktı. Duygularını açığa vurmanın, Eversleigh'in üzerinde tıpkı kırmızı bez parçası görmüş bir boğa etkisi yaratacağı-

nı bilmeliydi. Hiçbir zampara, böyle bir meydan okumaya karşı koyamazdı. Hele Londra'nın güzel kadınlarının yarısını elden geçirmiş bir zampara, asla.

Neyse ki Lenore, dizginlerin büyük bir bölümünü hâlâ elinde tutuyordu. Aslında ona karşı zaafının olduğu dikkate alındığında, en akılcı çözüm ondan uzak durmaktı. Yok olmak, Eversleigh'in bile üstesinden gelebileceği bir engel değildi.

Aşağı baktığında evin oldukça sessiz olduğunu gördü. Hanımlar hâlâ yataklarındaydılar, kahvaltı için salona inemeyecek kadar yorgun ya da ürkek olmalıydılar. Beyefendilerin ise çoktan evden ayrılmış olmalarını umuyordu. Harry, uzaktaki bir çiftliğin ahırındaki yarış atlarıyla hava atmak için uzun bir gezinti planlamıştı.

Lenore, aklının emrettiği şekilde hareket etmeye kararlı bir şekilde son basamakları da indi.

Bilardo odasının kapısı açıldı.

"Hay senin şansına, Jason! Yemin ederim ki bir gün senin boyunun ölçüsünü alacağım ve ardından tüm bu yenilgilerin öcünü burnundan fitil fitil getireceğim."

Ağabeyi Jack'in sesini tanıyan ve konuklardan yalnızca Jason'ın orada olduğunu bilen Lenore, oradan kaçmaya niyetlenerek olduğu yerde donakaldı. Fakat artık çok geçti. Salona doğru ilerlemekte olan Jack başını kaldırarak onu gördü.

"Lenore! Tam zamanında geldin. Şuna bak! Bu alçak herife az önce yirmi beş Gine borçlandım ama üzerimde beş Gine'den fazla yok. Onu benim için halledersin, değil mi kardeşim?"

Bu ricaya eşlik eden, insanın içini eriten o masum ba-

kışlara karşı koyamamıştı Lenore. Bunu şimdi yapamazdı ama ah, onu çileden çıkaran ağabeyine kendi borçlarını kendisinin ödemesini söyleyebilmeyi o kadar çok isterdi ki... Özellikle de Eversleigh'le olanları. Lenore, hiçbir farklı öneride bulunmadan salona indi. "Evet, elbette," diyerek özgüvenli ve sakin bir şekilde Jack'in refakatçisini selamlamak üzere döndü.

Jason ona sunulan küçük eli kabul etti. Tuttuğu parmakların, avucunun içine hapsolmuş minik bir kuş gibi huzursuzca çırpındığını fark etmişti. "Günaydın, Bayan Lester. İyi uyudunuz mu?"

"Hem de bebek gibi, teşekkür ederim," diye yalan söyledi Lenore, elini geri çekerken.

"Çıkıp köpeklere bakmalıyım; Higgs bana bir enfeksiyondan bahsetti. Eğer ciddi bir şey bulaşmışsa, babama felç inebilir. Seninle ahırda buluşuruz, Eversleigh." Jack, kıvrakça kafasını sallayarak oradan ayrıldı.

Lenore, ağabeyinin rahatsız edici bir şekilde boyun eğerek geri çekildiğini görünce mırıldandı. "Şöyle gelmenizi rica edebilir miyim, Ekselansları?"

Jason başını eğdi ve Lenore da koridor boyunca bilardo odasının ilerisindeki kapıya doğru yürürken ona eşlik etti. Burası, bir bölümü merdivenin altına sığdırılmış küçük bir ofise açılıyordu. Sahip olduğu tek pencere, evin arkasındaki çimenliğe bakıyordu. Bir duvarı tamamen kaplayan kitap rafları boyunca, sıra sıra büyük defterler diziliydi. Jason, Lenore'un, üzeri kâğıt yığınları ve hesaplamalarla dolu eski masaya oturup yeleğinin küçük cebinden bir anahtar çıkarışını izledi.

"Bu sizin göreviniz mi?"

"Evet, evi ve mal varlığını ben çekip çeviriyorum."

Jason omuzlarını pencerenin pervazına yaslayarak tek kaşını kaldırdı. "Jack ve Harry'nin işleri nasıl yönettiklerini sık sık merak etmişimdir. Arazilerini idare etmek için pek zaman harcıyorlarmış gibi görünmüyorlar."

Lenore dudaklarını büktü. "Eğlenceden çalışmaya pek zaman bulamadıklarından, ben de bu işi yapmaktan hoşnut olduğum için, uzun zaman önce bir anlaşmaya vardık."

"Fakat otoritenin asıl sahibi siz olamazsınız, değil mi?"

Lenore, önündeki hesap defterinde bulunan bir hesabı düzelterek tek kaşını kaldırdı. "Ben hep buradaydım ve Lester Malikânesi'ni kimin yönettiğini herkes bilir." Gözlüğünün ardından, pencerenin önündeki uzun gövdeye umursamaz bir tavırla baktı. Eversleigh, Lenore'un küçük odasında egemenlik kurarak içerisini erkeksi bir enerjiyle doldurdu. Bununla birlikte, o an son derece rahat bir hali vardı. Lenore merakına yenik düştü. "Söylesenize Ekselansları, mal varlıklarınızı kendiniz mi yönetiyorsunuz?"

Kibirli bir kaş kalktı. "Elbette, Bayan Lester. Bu, asla inkâr edemeyeceğim ve inkâr etmeyi de dilemeyeceğim tek sorumluluk."

"Ne yani, tahıl ticaret kanunlarının bize ait olduğunu mu düşünüyorsunuz, efendim?" Lenore, ateş gibi yanan gözleriyle hevesli bir şekilde öne doğru eğilip, ellerini masanın üzerinde kavuşturdu.

Jason, kadının yüzünü inceleyerek karşılık verdi. "Onlar işe yaramıyor, Bayan Lester."

Bunu takiben, Jason'ın mümkün olabileceğini asla düşünemeyeceği bir sohbet gerçekleşti. Fakat Lenore, tartış-

malı tarım yasalarının sonuçlarını Jason'ın hemen anladığını fark eder etmez, avcı bir tazının araştırmacı doğasına büründü.

Sonunda, bilgiye olan susamışlığı giderildiğinde iç çekerek arkaya yaslandı. "Yani, yürürlükten kaldırılacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Sonunda öyle olacak," diye itiraf etti Jason, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde. "Fakat bunun gerçekleştirilmesi biraz zaman alacak."

Lenore başını salladı, zihni hâlâ öğrendiklerini ölçüp biçiyordu. Onunla bu tür konuları konuşmaya istekli bir beyefendiyle karşılaşması bulunmaz bir nimetti. Babasının dış dünyayla iletişimi uzun zaman önce kopmuştu, ağabeylerinin ise siyasi meselelerle hiç ilgileri yoktu. Seçkin sosyal çevresinde ise, gerici yasaların olumsuz etkilerini hissedecek kadar geniş ayni haklara sahip beyefendilerin sayısı bir elin parmağını geçmezdi.

Lenore ofisine asıl gelme nedenini hatırladığında, düşüncelerini bir kenara bırakarak oturuşunu dikleştirdi. Bir çekmeceyi çekti, elinde tutmaktan ısınmış olan anahtarın çiftini buluncaya kadar karıştırdı. Ağaya kalkıp, kitaplığın içine yerleştirilmiş olan dolabın bulunduğu yere gitti. Anahtarlardan birini kullanarak kapının kilidini açıp, gri metal bir kasa çıkardı. İkinci anahtar ise küçük kasayı açtı. Lenore kasanın içine elini uzatarak küçük bir kese çıkardı. Kesenin ipini çözerek içindeki altın gineleri avucunun içine dökmesi bir saniyesini aldı. Tam elindekileri saymakla meşguldü ki büyük bir el uzanıp onunkinin üzerini kapatarak paraların arasındaki parmaklarını kıvırdı.

"Hayır. Onları saklayın."

"Ah, hayır." Lenore başını hararetli bir şekilde iki yana salladı, böyle bir iyiliği kabul etmeyecek kadar alışkındı erkek gururuna. "Jack beni asla affetmez." Lenore tek kaşı kibirle kalkmış bir şekilde duran Eversleigh'in gri gözlerine baktığında, adamın yüz ifadesinin sertleştiğini gördü.

Eversleigh uzun bir süre boyunca onu inceledi. "Sizden tek kuruş bile kabul etmeyeceğim ama borcumu tümüyle tahsil ettiğimi söyleyeceğim Jack'e."

Lenore inatla başını sallamaya devam etti. Dudakları isyankâr bir çizgi oluşturmuştu.

Jason, genç kadının sabit bakışlarını yakaladı, gözlerini kıstı, parmaklarıyla onun elini sıktı. Ardından, dudakları alaycı bir gülümsemeyle büküldü. "Belki başka bir şekilde ödeyebilirsiniz," diye önerdi. Gülümseyişi derinleşti. Lenore'un elini serbest bıraktı ama gözlerini değil. "Jack'in borcu karşılığında hiçbir para beklemiyorum. Onun yerine, Bayan Lester, tek bir soruya yanıt isteyeceğim."

Lenore başını kaldırarak ona kaşlarını çattı.

"Ah, hayır." Jason kitap raflarına yaslanmak için geri bir adım attı. Lenore'u şüpheli bir şekilde süzdü. "Onları yerlerine koymadan olmaz."

Lenore gözlerini kıstı. Bakışlarını indirip elindeki paralara bakarak, bir zamparayla pazarlık yapmanın ne kadar akıllıca olduğunu düşündü. En fazla ne isteyebilirdi ki? Yirmi beş gine, onun sahip olduğu birikim açısından büyük bir meblağ değildi ama bu parayı yardıma muhtaç kiracıları için oluşturduğu özel fona ekleyebilirdi.

"Pekâlâ." Paraları keseye geri koydu ve keseyi de tekrar kasaya yerleştirdi. Sorumlu kişinin kendisi olduğunu kendine telkin ederek, kasanın kapağını kapatıp dolabın kapı-

sını kilitledi. Sonunda, Eversleigh'le yüz yüze gelmek için döndü. "Sorunuz nedir, Ekselansları?"

Jason gülümsedi. "Neden ışığınızı bu kıyafetin altına gizliyorsunuz, kuzum?"

Lenore gözlerini kırpıştırdı. "Pardon, anlayamadım?"

Eversleigh'in ona kararlı bir şekilde dikilmiş olan gözleri, adamın şöhretini çağrıştırdı Lenore'a. "Niteliklerinizi, onları en çok takdir edecek kişilerden gizlemeye neden bu kadar çok ısrarlı olduğunuzu soruyorum."

Lenore ellerini birbirine bastırarak burnunu havaya kaldırdı. "Ne demek istediğinizle ilgili hiçbir fikrim yok, Ekselansları."

"Açıklayabilecek miyim, bakalım." Jason duvardan uzaklaşarak duruşunu dikleştirdi. Lenore, Jason'ın yalnızca iki uzun adım atarak tam önüne gelmesini dehşet içinde, şaşkın bakışlarla izledi. Eversleigh'in elleri, Lenore'un iki yanında duran kitap raflarına uzanarak onu iki kolunun arasına hapsetti.

Lenore, kitap raflarının köşe kısımlarının sırtına battığını hissederek gırtlağını temizledi. "Sizin, gözdağı vermeye yanaşmayacak kadar beyefendi biri olduğunuza ikna oldum, Ekselansları."

"Hakkımda neye isterseniz inanın, kuzum, ama güzel gözlerinizi perdeleyen şu gözlükleri çıkarmama izin verin."

Lenore'un tepki vermesine fırsat kalmadan, Eversleigh camları bulanıklaşmış olan gözlüğü çıkarıp masaya koymuştu bile.

Maruz kaldığı bu hakaret üzerine çığlık atmamak için kendini zor zapt eden Lenore, öfkeyle gözlerini kırpıştırdı.

Ödülü, ağır bir gülümseyiş oldu. "Müthiş bir ilerleme." Jason son olarak genç kadının dudaklarına atmış olduğu sinir bozucu bakışla birlikte dikkatini asıl konuya vermeden önce, gri gözlerini bir anlığına belirgin bir takdir ifadesiyle Lenore'un tüm yüzünde gezindi. "Sizi bilgilendirmeme izin verin, Bayan Lester, burayı ziyarete gelen çoğu insanın aksine, ben ne kör ne de ahmağım. Bu yüzden, neden güzelliklerinizi saklamakta bu kadar ısrarcı olduğunuzu öğrenmeyi dilerim."

Bu kadar açıkça yapılan bir saldırıya aynı şekilde karşılık vermekten başka bir yol yoktu. "Sizin 'güzelliklerim' olarak tanımlamaktan hoşnut olduğunuz şeylerin bana ait olduğunu sanıyorum, yanlış mı düşünüyorum? Eğer onları gizlemeyi tercih ediyorsam, kimin bana itiraz etmeye hakkı olabilir?" Lenore, yaptığı bu mantıklı açıklamadan epey memnun oldu.

"Güzel bir kadının, erkeklerin beğenisi için yaratılmış olduğunu öne sürecek birçok kişi var, Bayan Lester. Nüfusun yarısını kandırmanın vebalini nasıl taşıyacaksınız?"

"Erkeklerin zevklerini tatmin etmek için bu dünyada değilim, lordum." Gözlerinde kıvılcımlar çakarken başını arkaya attı ve öfkesi tarafından ele geçirilmiş hissetti kendini. "Ayrıca, erkek cinsinin yol açtığı zorluklardan uzak durarak son derece sakin ve düzenli bir yaşam sürmenin mümkün olduğunu keşfettim."

Eversleigh gözlerini kıstı.

Lenore birdenbire fazla konuştuğunun farkına vararak, biraz zaman kazanmak için konuyu uzattı. "Yani..."

"Hayır." Bu tek sözcük onu durdurarak, söyleyeceklerinin ağzında kuruyup gitmesine neden oldu. "Sanırım, ışığı gördüm."

Eversleigh, Lenore'un şaşkınlık dolu bakışları arasında eğilerek ona daha da yaklaştı. Kısık gözleri, Lenore'un kaçamadığı gümüş bir ağ savuruyordu. Genç kadının üzerine eğilerek, onu kollarının arasında hapsetti; Lenore, hayatı boyunca hiç bu kadar aciz hissetmemişti.

Eversleigh'in gözleri Lenore'unkileri aradı. "Evlenmek istemiyorsunuz." Sözcükler yavaşça, sessizce ama kesin bir dille çıkmıştı. "Cazibenizi ağır kumaşlar altına saklıyorsunuz çünkü hiç kimsenin sizinle ilgilenecek kadar sizi görmesini istemiyorsunuz."

Lenore bunu reddedercesine başını sallamayı diledi fakat Eversleigh'in dayatmacı bakışları genç kadının kaçamak yanıtlar vermesini engelliyordu. Lenore ona dik dik baktı. "Herhangi bir erkeğin benimle ilgilenmesi için bir neden görmüyorum, Ekselansları."

Bu cümlesine verilen tepki hiç de Lenore'un umduğu gibi değildi. Eversleigh'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Döndü ve Lenore'un elbisesinden, tam da eteğinin basen kısmından bir çimdik almak için iri elini oraya götürdü. Kumaşı kıvrak bir şekilde kasten ileri geri büktü.

Lenore'un şaşkınlık dolu solukları tüm odayı doldurdu. Sertleşmiş göğüs uçlarının üzerinde hareket edip duran elbisesinin yol açtığı dayanılmaz hisle gözleri fal taşı gibi açıldı. Eversleigh'in eline dehşet içinde vurdu.

"Sizi bilgilendirmeme izin verin, Bayan Lester, erkeklerin ilgisinin temelini kavrama konusunda şiddetle yasaklanmış bir anlayışa sahipsiniz. Herhangi bir sonuca varmadan önce araştırmalarınızı genişletmenizi tavsiye ederim."

"Evlenmeye niyetim olmadığından, bu konulara karşı hiçbir ilgi duymuyorum, Ekselansları!"

Onun bu açıklaması, Eversleigh'in dikkatini çarpıcı bir şekilde çekti. Jason'ın delici bakışları Lenore'unkilerin içine işledi, yüz ifadesi sertleşti. Yüzü kıpkırmızı olan Lenore da gözlerini ondan ayırmadı fakat Eversleigh'in çelik gözleri, düşünceleriyle ilgili en küçük bir ipucu bile vermiyordu.

Ardından doğrulup ellerini iki yanına sarkıttığında, Lenore az da olsa rahatladı.

"Bayan Lester, fazla şımartıldığınızı düşündüğünüz oldu mu hiç?"

Lenore, çenesini yukarıda tutmaya kararlı bir şekilde soluklandı. "Öyle, Ekselansları. Babam ve ağabeylerim çok destekleyicidirler."

"Laçkalarmış, Bayan Lester." Eversleigh hiçbir uyarıda bulunmadan, iri ellerinden biriyle Lenore'un çenesini tutup, kadının yüzünü kendine çevirdi. Gri gözleri bir kez daha Lenore'un yüz hatlarında gezindi. Lenore nefes alamıyordu. Everslegh'in yüz ifadesi sertti, hatta ürkütücüydü. "Babanız ve ağabeyleriniz sizinle ilgili üzerlerine düşen görevi yerine getirmemişler. Sizin kültürünüze ve güzelliğinize sahip bir kadın evlenmezse yazık olur."

"Ben böyle düşünmüyorum, Ekselansları."

"Bunun farkındayım, kuzum. Bunu değiştirmek için ne yapılabileceğine bakacağız."

Lenore şaşkınlıkla ona baktı. Tuhaf, nefes kesici, anlamsız bir arzuyla çatışan korkutucu bir tahmin, beyninde boğuşmaya başladı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Kapı açıldı.

"Ah! Affedersiniz, Bayan Lenore, günün mönülerini kararlaştırmak için gelmiştim."

Lenore çenesini Eversleigh'in elinden kurtararak çevresine göz gezdirdiğinde, kapıda huzursuz bir şekilde dikilen kâhyası Bayan Hobbs'u gördü. "Eee... Evet. Lord Eversleigh ve ben, tam da bu dolabın kilidini inceliyorduk. Sıkışmış." Eversleigh'e uyarıcı bir bakış atarak, kendine gelip oradan ayrılması için dua etti.

Eversleigh zarifçe eğilerek selam verdiğinde rahatladı. "Size yardım etmekten büyük bir memnuniyet duydum, kuzum. Naçizane becerilerimle halledebileceğim başka bir zorlukla karşılaşırsanız, bana hiç çekinmeden haber verebilirsiniz."

Lenore gözlerini kıstı. "Teşekkür ederim, Ekselansları."

Jason tıpkı bir kurt gibi gülümseyerek kapıya döndü. Eşikte duraksayarak Lenore'un hesap defterini kapatıp önüne birkaç mönü yığını alışını izledi.

"Bayan Lester?"

Lenore başını kaldırarak baktı. "Evet, Ekselansları?"

Uzun bir parmak, masanın köşesini gösterdi. "Gözlüğünüz, kuzum."

Lenore dilinin ucuna gelmiş laneti geri yutarak, hassas gözlük çerçevesini kapıp burnunun üstüne yerleştirdi, ardından başını kaldırarak ona baktı ama işkencecisi gitmişti.

"Şimdi. Öğle yemeği için gerekenler..."

Lenore, tümüyle beklenmedik bir iç çekişle dikkatini Bayan Hobbs'a verdi.

Bir saat sonra, önünde hesap defteri açık ve kaleminin ucundaki mürekkep kurumuş bir şekilde pencereden bakarken, kapıda Amelia'nın başı belirdi.

"İşte buradasın! Seni bulacağım konusundaki umudumu yitirmiştim."

Amelia kayısı renkli kumaşla kaplı koltuğa oturmak için odaya girerken, Lenore da onun aydınlık gülümsemesine karşılık vererek kalemini bir kenara bıraktı. "Dün gece herhangi bir sorun çıkmadan sona erdi, değil mi?"

Amelia soruyu bir kenara bıraktı. "Haklıydın. Son derece idare edilebilir bir kalabalık vardı. Eversleigh dışında. Onu idare etmekten gocunmazdım ama Ekselansları ortadan kaybolup gitti. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de erkenden odama çıktım." Lenore'un yüzüne bakmak için döndü. "Seni aradım ama hiçbir yerde bulamadım."

Lenore sert bir şekilde hesap defterini kapattı. "Terasta alıkonuldum."

"Öyle mi? Ne tarafından?"

"Hem geçmiş hem de günümüz medeniyetlerinin benzer değerleriyle ilgili bir tartışma yüzünden, diyebilirim."

Amelia yüzünü ekşitti. "Senin şu sıkıcı tartışmalarından biri olsa gerek, değil mi?"

Lenore soğukkanlı bir şekilde kâğıtlarını toparlayarak, bu soruya karşılık vermedi.

"Her neyse, senin ev sahibeliği angaryalarından birinin sorumluluğunu üzerime aldığımı öğrenmekten memnun olacağını sanıyorum."

"Öyle mi?"

"Melton kız kardeşler. Zavallı Bay Marshall'ı canından bezdirmişlerdi. Onu kurtarmam gerekiyordu ve bu da bana..." Amelia'nın parlak kahverengi gözleri dans ederken, cümleyi ağzında geveledi. "Eversleigh'in neden burada olduğunu keşfettim!"

Lenore'un elleri hareketsizleşti. "Ne?" diye sordu, sesini kuşatan soluksuzluğunun Amelia tarafından fark edilmemesini umarak.

"Bay Marshall bana, Eversleigh'in tüm çöpçatan annelerle muhatap olma düşüncesinden korku ve endişe duyduğunu söyledi. Bence eve dönüp kaderiyle yüzleşmeden önce, burada biraz kafasını dağıtıyor. Biliyorsun, altı tane halası var."

"Evet, biliyorum," diye mırıldandı Lenore. Aklı başka yerdeydi. Amelia ona sorgulayıcı bir bakışla karşılık verdiğinde, "Onlar Harriet'ın arkadaşları," diye ekledi. Lenore boğazını temizledi. "Eversleigh'in nasıl bir kadınla evleneceğini düşünüyorsun?"

"Birinci sınıf bir mücevherle," diye hemen yanıt verdi Amelia. "Bu tanıma en çok uyan ve uygun bağlantıları olan her kimse, onunla. Sonuçta, böyle olması bekleniyor. Hem, bu kez Eversleigh de beklentileri karşılamaya niyetliymiş gibi duruyor."

Lenore başını sallayıp sessizliğe gömüldü.

Birkaç dakika sonra Amelia, düşünceli bir yüz ifadesiyle parmaklarını elbisesinin kurdelelerine geçirerek, "Bay Marshall'ı ne kadar tanıdığını söyler misin?" diye sordu.

Bu soru, Lenore'un kendi düşüncelerinden sıyrılıp, şaşkınlıkla arkadaşına bakmasına neden oldu. "Dün gece onu kurtarman tam olarak ne kadar sürdü?"

Amelia'nın yüzü kızardı. "Pekâlâ, zavallı adamı öylece bırakamadım, eğlenceye susamıştı. Şu Melton kızları çok tatlı olabilirler ama yaban ördek gibiler, şekerim."

Lenore dudaklarını büktü. "Bu tür şeylerden sakınmak için burada olduğunu sanıyordum."

Amelia kederli göründü. "Peşime düşülmesinden sakındığım için buradayım, Lenore. Bildiğim kadarıyla, Frederick Marshall hayatı boyunca hiçbir kadının peşine düşmedi."

Lenore başını yana eğerek bu gerçeği onayladı. "Bunu duymuştum. Eversleigh'le olan yakın arkadaşlığı dikkate alındığında tuhaf kaçıyor."

"Evet, ama çok hoş ve umut verici." Amelia, Lenore'a bir bakış attı. "Söylesene Lenore, eğer karşına erkeklerin sorunlarından arınmış tek bir örnek çıksaydı, yine de bu konuyla ilgili fikrine sadık kalır mıydın?"

Lenore kâğıtlarını toparlayarak bakışlarını indirdi. "Elbette, hayatlarımıza yön veren eleştiriler dikkate alındığında akla uygun tek yol bu." Gözlüğünün üzerinden kısa bir bakış attı. "Bunu en çok senin takdir ettiğini sanıyordum."

Amelia bakışlarını tavana dikerek iç çekti. "Ah, biliyorum. Yalnızca, bazen merak ediyorum. Eğer biri kendini tezgâha koymazsa, alıcısı da çıkmaz. Çıkmazsa da..." Doğru sözcüğü ararken kaşı kalktı. "Eğer bir kişi kendini aşkın yoluna yöneltmezse, aşk onu nasıl bulacak?"

"Aşk, senin de çok iyi bildiğin gibi, bizim için değil."

"Biliyorum, biliyorum. Ama hiç hayal kurmaz mısın?" Ansızın koltuğunda sağa sola sallanarak Lenore'a muzipçe gülümsedi. "Şeytani bir gulyabaninin tutsağı olduğun, bir ejderhanın gardiyanlığını yaptığı bir kulede hapsolduğun ve ancak uzun boylu, korkusuz bir serseri şövalye tarafından kurtarıldığın hayallerine ne oldu?"

Lenore fatura yığınlarının üzerinden baktı. "Uzun zaman önce, küflü bir zindanda hapsolmanın epey rahatsız edici olacağını fark ettim ve serseri şövalyemin dikkati de bir değirmen ya da buna benzer bir durum nedeniyle dağılacağı için beni kurtarmayı unutacağını göz önüne aldığımdan, kurtarılmaya bel bağlamanın epey riskli olacağına karar verdim."

"Ah, Lenore!" Amelia yüzünü tiksintiyle buruşturarak oturuşunu dikleştirdi. Bir süre sonra, "Biliyorsun, senin tüm eleştirilerini anlıyorum fakat neden bizim için hiç umut olmadığına bu kadar ikna olduğunu hiçbir zaman anlamadım," dedi.

Lenore faturaları ayıklamaya ara vererek bakışlarını kaldırıp, gözlerini pencerenin ardındaki huzurlu manzaraya dikti. Gözlerinin önünde, hayatı boyunca hep cesur görünmeye çalışmış olan annesinin yüzü canlandı. Birdenbire, görüntünün üzerine bir perde çekti. Bakışlarını indirerek, "Aşkın, günümüzde üzücü bir şekilde kötü yönetilen bir mesele olduğunu söylemekle yetinelim. Yalnızca bir cinsiyete ıstırap vererek onları bin bir türlü yaranın arasında korunmasız bırakıyor. Harriet'ın hikâyelerini dinlemen yeterli. Nasıl bu tür yaşamlara katlanmış olduklarını bilmiyorum. Ben bunu asla yapamazdım."

Amelia kaşlarını çattı. "Yani duygusal yaralardan mı bahsediyorsun? Sevmenin ve sevginin karşılığını alamamanın acısını mı?"

Lenore kaba bir şekilde, yukarı bakmadan başını salladı.

"Evet ama..." Söylemek istediğini anlatmaya çalışırken Amelia'nın kaşları çatıldı. "Eğer bir kişi riski göze alıp birine sevgisini sunmazsa, karşılık olarak sevgi görmeyi nasıl bekleyebilir? Hiçbir zaman sevme riskine girmeyip, bunun nasıl bir duygu olduğunu bilmeden ölmek daha kötü değil mi? Eline bir şans geçtiğinde onu değerlendirirsen, sonunda belki de ödüllendirilirsin."

Lenore, kaşlarını çatarak uzun süre derin derin Amelia'ya baktı. "Bunun, kazanma olasılığının oranına bağlı olduğunu düşünüyorum."

"O halde, bu da o kişinin sevdiği adama bağlı."

Küçük odaya sessizlik yayıldı, Amelia ayağa kalkarak eteklerini silkeledi. Bakışlarını kaldırdı ve Lenore'la göz göze geldi. "Öğle yemeği?"

***

O akşam misafir odasına girdiğinde Lenore'un yüzünde durgun bir ifade vardı, zihniyse ikilemdeydi.

Odanın diğer köşesindeki davetli grubunda kibarca sohbet eden Eversleigh'i hemen fark etti. Alışkın olduğu rolüne bürünerek her grubu ziyaret edip, zarif ev sahibesi oyununu hiç zorlanmadan oynadı. Eversleigh'in dahil olduğu grubu es geçerek Frederick Marshall, Melton kardeşler ve iki diğer beyefendiyle neşeli bir şekilde sohbet eden Amelia'nın yanına gitti.

Leydi Moffat, parlak mavi gözlerini açarak coşkuyla, "Ah, Bayan Lester, bu akşamüstü çok eğlendim!" dedi.

"Eğlenecek bu kadar çok şey bulmanıza memnun oldum," diye karşılık verdi Lenore. Açık havada, göl kenarında düzenlenen öğle yemeği, tüm katılımcılar tarafından çok takdir görmüştü. Bu, çoğu hâlâ Harry'nin damızlık atlarıyla ilgilenmekte olan beyefendileri kapsamamıştı. Ne yazık ki genç hanımların bazıları, sessiz bir ikindi geçirmek ve göl kenarında dedikodu yapıp sandal gezisine çıkmak yerine kayıkhanede bir araya gelmiş, okçuların popolarını gözetlemeyi tercih etmişlerdi. Lenore'un doğaçlama olarak düzenlenen bir okçu yarışmasına harcayacağı bir dakikası bile yoktu.

"Ben de bu akşamki dansın çok resmi olmayacağını söylüyordum," dedi Amelia.

Lenore, genç hanımların açıkça görülen hevesleri karşısında kendini çok daha deneyimli hissederek gülümsedi. "Yalnızca evdeki konuklar katılacaklar. Cuma günkü balo ise çok daha kapsamlı bir etkinlik olacak."

"Ne kadar heyecan verici! İkimiz de etkinliğin başlaması için sabırsızlanıyoruz!" Leydi Harrison ile kız kardeşi birbirlerine parlak bir bakış attılar.

Amelia da sakinliğini bir güzel denemek için sabırlı Lenore'a hızlı bir bakış attı.

Akşam yemeği zili çaldı ve Smithers'ın gür sesiyle "Akşam yemeği hazır," diye seslenmesi, Lenore'u tereddütlü bir ikileme doğru sürükledi. Eversleigh kır partisinin resmiyetsizliğini bahane ederek masada başka bir yere oturup, sağ tarafında kimin oturacağına kabul etmek zorunda mı bırakacaktı Lenore'u?

Lenore bu sorusunun yanıtını, odaya kaçamak bir bakış atarak buldu; Eversleigh kararlı adımlarla, gözlerini genç kadına dikmiş bir şekilde salon boyunca yürüyordu. Lenore içinde bir heyecanın çırpındığını hissederek başını kaldırdı. Eversleigh onun yanında duraksadı, gri gözlerinin içi gülüyordu. Zarif bir hareketle ona kolunu uzattı. "Gidelim mi, Bayan Lester?"

"Elbette, Ekselansları." Lenore parmaklarını Jason'ın koyu renkli ceketinin koluna yerleştirdi. Birlikte kapıya doğru ilerlerlerken, sinirlerine hâkim olmak ve onu kuşatan şu tuhaf nefes kesilmesinin üstesinden gelmek için tümüyle kendi içine odaklandı genç kadın.

"Isırmayacağımı söylemek faydalı olur mu?"

Kulağına fısıltıdan daha yüksek bir şekilde söylenen bu yumuşak sözler, Lenore'un şaşkınlıkla başını kaldırıp

bakmasına neden oldu. Eversleigh'in gözlerindeki kaba olmayan, eğlenceyle dolu ifade, Lenore'un zaten hassas olan sinirlerini iyice bozdu. Yapabildiği tek şey, şüphelerini giderdiği için gerçekte ne kadar minnettar olduğunu ona hissettirmeden, kibirli bir bakış atarak karşılık verip gözlerini ileriye dikmek oldu.

Eversleigh verdiği sözü tutarak, sağında duran Bayan Whitticombe'la içtenlikle sohbet etti, Lord Farningham'ı o kadar cesaretlendirdi ki adamın gözlerinde, Lenore'un deneyimli bakışına göre, taparcasına hayranlık duymaya yakın bir ışıltı belirdi. Eversleigh Dükü istediğinde son derece cezbedici olabiliyordu fakat Lenore'un karıncalanan hislerine göre, başlangıçta Lord Farningham'ı böylesine tereddütte bırakan maskesinin altındaki güçlü avcı son derece uyanıktı. İyi bir ruh halindeydi ve gri gözlerinin ardından sabırla izliyordu.

O akşam beyefendiler porto şaraplarını büyük bir şevkle bitirip, çardağın altına yerleştirilmiş olan beş müzisyen tarafından coşku ve büyük bir ustalıkla kullanılan kemanların sesleri eşliğinde misafir odasına geçtiler. Lenore devamlı hareket hâlindeydi; hiçbir beyefendinin geri durmamasına dikkat ederek, ürkek hanımefendilerin katılımını artırmak için onları cesaretlendiriyordu. Eğlence anlayışına uymamasına rağmen, beyefendilerin çoğunun bunu tuhaf bulduğunu bile bile ara sıra kendi kendine dans etti. Ağabeyleri için bile fazla uzundu, dört çiftle yapılan resmi danslarda ya da cemiyete takdim balolarında uygun bir partner olamayacak kadar uzundu. Hareketli bir *boulanger* dansından sonra, hafifçe kızarmış halde Bayan Whitticombe'la sohbet ediyordu ki dirseğine yakın bir noktaya temas eden güçlü parmakları hissetti.

Dönüp gri gözlerle karşılaşmadan önce bile bu parmakların kime ait olduklarını bildiği için ürperdi.

Bayan Whitticombe'u çekici ama anlık bir gülümsemeyle selamlayan Jason, bakışlarını ev sahibesine çevirdi. "Dans etmiyorsunuz, Bayan Lester. Bu valsi bana lütfederek beni onurlandırır mısınız?"

Davet o kadar yumuşak bir şekilde gerçekleşmişti ki Lenore, henüz Jason'ın sözlerini zihninde değerlendiremeden, gülümseyerek kabul etti. Çok uzun boylu olan Eversleigh'le dans etmek hiçbir şekilde kaçırılmayacak bir fırsat olduğundan, Lenore odanın açık alanına yönlendirmesine izin verdi.

"Yakınlarda müzisyen bulmakta hiç zorluk çektiğiniz oldu mu?"

Eversleigh hiç zorlanmadan, onu avize ışığının altında salınan çiftlerin ortasına doğru sürükledi. "H-hayır. Pek olmadı." Lenore, zekice yanıt vermeye odaklanmak için çabaladı. "Yakınlarda pazar kurulan iki kasaba var."

Birkaç dönüşten sonra, Lenore kendini dansın akışına bırakmayı öğrendi. Bunun nedeninin, Eversleigh'in bu kadar uzun ve güçlü olmasından kaynaklandığını kolayca fark etmişti. Rahatlayınca, dans etmekten de keyif almaya başladı.

Genç kadının yüzünü seyreden Jason konuşmaya gerek duymuyordu. Sonunda, bu gerçeğin şiddetine dayanamayarak, "Çok iyi dans ediyorsunuz, Bayan Lester," dedi. Lenore, kendini onun kolları arasında tüy kadar hafif hissediyordu. Tuhaf elbisesi sihrin bir parçasıymış gibi görünse de mum ışığı saçlarına altın renkli titreşimler yayıyordu.

"Teşekkür ederim, Ekselansları." Lenore göz kapakla-

rını aşağıda tutuyordu, gözleriyse adamın sağ omzunun ötesine kilitlenmişti; dansın, tüm duyularını köreltmesine izin vermekten memnundu. Buna karşın, belini saran kolun ve ellerine kenetlenmiş parmakların gücünün de son derece bilincindeydi. "Harry'nin düzenlediği geziden hoşnut kaldınız mı?"

"Ağabeyinizin muhteşem bir damızlık aygırı var."

"Bana sizin atlarınızın da çok iyi olduklarını söyledi." Lenore kirpiklerinin arasından bakışlarını kaldırıp baktığında, kavalyesinin ağız çizgilerinin çevresinde memnuniyetten kaynaklanan bir gülümsemenin belirdiğini gördü. Ardından, belini saran kol sıkılaştı. Kapının yanındaki alan çiftlerle doluydu. Jason keskin dönüşü gerçekleştirmeden önce Lenore'u kendine daha da çekerken, genç kadın aklını müziğe vermek için kendini zorladı; müziğin onu sakinleştirmesine, onu duyularına saldıran yıldırıcı tepki yağmurundan korumasına izin verdi. Bu beklenmedik mutluluk hissine ancak böyle göz yumabilirdi.

Dans sona erdiğinde hayal kırıklığına uğradı.

Başını eğip bakarken, Jason'ın yüzünde hafif yamuk bir gülümseme vardı. Eli hâlâ onunkine kenetlenmiş olarak duruyordu. "Sanırım, sizi halanıza teslim etmeliyim, kuzum, ama buna cesaret edeceğimden emin değilim."

Harriet'ın bir gece önceki davranışını aklına getiren Lenore hiç tereddüt etmedi. "Bunu yapmanın ne kadar akıllıca olacağından şüpheliyim, Ekselansları. Neyse ki mihraba yürüyecek yaşı çoktan geçtim."

Eversleigh'in bakışları ve yüz ifadesi sertleşti. "Yanılıyorsunuz, Bayan Lester. Cemiyete ilk kez takdim edilen bir genç kız değilsiniz ama rafa konulup tozlanacak yaşlara gelmenize de çok var."

Lenore bu yorumun sabahleyin yaşadıkları tartışmayla bağlantısı olduğunu varsayarak kaşlarını çatıp onunla tartışmaya girecekti ama aniden önünde Bay Peters'ın belirmesiyle şaşırdı.

"Sanıyorum ki halk dansı müziğine başlamak üzereler, bana sizinle dans etme onuru bahşeder misiniz, Bayan Lester?"

Lenore, Bay Peters'ın eğilerek selam vermekte olan haline hayretle baktı. Eversleigh'in davetine gafil avlanmıştı, olası sonuçlarını düşünmeden kabul etmişti. Bay Peters gözlerindeki umut ışığıyla doğrulduğunda, Lenore'un gerçekleştirmeye zorunlu hissedeceği görevin tüm yükü de omuzlarına binmiş oldu. Bir gülümseme takınarak Bay Peters'ın başının üzerinden bakarak, insan kümelerinin oluşmaya başladığı yeri inceledi. Kararlı bir şekilde elini uzattı. "Memnuniyetle, efendim."

Sol tarafına attığı bakış, Eversleigh'in gözlerindeki memnuniyet ışıltısını fark etmesine yetti. "İzninizle, Ekselansları."

Lenore reveransından doğrulduğunda, Eversleigh onun yüzüne bakıyordu. Eversleigh gülümsedi; Lenore kalbinin titrediğini hissetti.

Jason elini kalbine götürerek zarif bir biçimde eğildi. "Size iyi eğlenceler diliyorum, Bayan Lester." Dudakları takdirle kıvrılıyordu, başını dik tutarak Lenore'un gidişini izledi.

Birkaç saat sonra Frederick Marshall'ı arayıp buldu. Arkadaşının, Leydi Wallace'la arkadaşlık kurmayı yeğlemesi Jason'ın kurnaz bakışlarından kaçmamıştı.

"Burada bütün hafta boyunca kalmayı mı planlıyorsu-

nuz, Ekselansları?" Yanında Bay Marshall'ın olmasından dolayı kendini rahat hisseden Amelia, yüzüne yerleştirdiği masum ifadeyle sormuştu sorusunu.

Jason, kendisine çevrilmiş olan açık tenli çehreyi serinkanlılıkla inceledi. Aheste bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Öyle yapmaya niyetliyim." Bakışlarını kaldırıp arkadaşının yüzüne baktığında, yüz ifadesini yumuşattı. "Sen ne dersin, Frederick? Yerinde duramayan, gezgin mizacını burası tatmin eder mi?"

Amelia sorgulayıcı yüzünü ona doğru döndürmeden önce, Frederick de Jason'a bir bakış attı. "Bu misafirlik keyfimizi yarıda kesmek için hiçbir neden görmüyorum."

"Harika." Beklediği sözleri duyan Amelia'nın yüzünde güller açtı. "Sizinle arkadaşlık etmek için sabırsızlanıyorum, beyefendiler. Fakat Leydi Henslaw'a mutlaka bir şey söylemem gerekiyor, izninizle, Bay Marshall. Ekselansları." Amelia ustalıkla başını eğerek oradan ayrıldı.

Jason onun Leydi Henslaw'a doğru yürüyüşünü izleyip, ardından onunla benzer bir durumda olan Frederick'e döndü. "Umalım ki Leydi Wallace mor renkten hoşlanmıyor olsun."

"Ne?" Frederick ona doğru döndü, ardından ne demek istediğini anlayarak dik dik baktı. "Yapma, Jason. Bu öyle bir şey değil. Leydi Wallace, hoşça zaman geçirilecek biri; biriyle ayaklarını yerden kesme beklentisinde olmadan sohbet edebilecek mantıklı bir kadın."

"Ah." Jason bilgece başını salladı. "Anlıyorum."

Frederick ona aldırış etmedi. "Kadınların ayaklarını yerden kesmekten bahsetmişken, belli ki Bayan Lester vals yapmaktan epey memnun kalmış. Sana henüz farkında ol-

madığın bir şey söylememe izin ver; bu epey uygunsuz oldu."

Ayakta durup dans edenleri izleyen Jason'ın dudakları kurnazca bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tek savunmam, onun da bundan keyif almış olması. Hiç tartışmasız ki o şimdiye dek kavalyelik yaptığım en zarif kadın."

"Evet ve şimdi herkes bunun farkında. Akşamının geri kalan kısmı için sana teşekkür edeceğini mi sanıyorsun?"

"Böyle bir beklenti içinde değilim." Jason, ışıltılı gözlerle Frederick'e baktı. "Korkma. Biraz dolanacağım. Sırası gelmişken, yaklaşan kaderimle ilgili herhangi bir söylenti geldi mi kulağına?"

"Aslında duydum." Frederick, gözleri Leydi Wallace'ın parlak buklelerini takip ederek dansçıları izlemeye devam etti. "Duyduklarımı genel olarak toparlarsam, şehirden gelenlerin çoğu senin niyetinle ilgili bazı şeyler duymuş."

Jason soluğunun arasından belli belirsiz küfretti.

Frederick şaşkın gözlerle ona baktı. "Bu seni ilgilendiriyor mu? Sonuçta bu kaçınılmazdı."

Jason yüzünü ekşiterek karşılık verdi. "Bu gerçeğin herkes tarafından bilinmesini istemezdim ama sonucu değiştireceğinden ciddi olarak şüpheliyim." Gözlerini kısarak düşünceye daldı. "Her neyse, sorunuma doğru bir yaklaşımda bulunmaya daha fazla kafa yoracağım, sanmıyorum ama yormalıyım."

Arkadaşının bakışlarının dönük olduğu yeri fark eden Frederick, "Bayan Lester'da karar kıldığını sanıyorum, öyle değil mi?" diye sordu.

"Bu seni şaşırttı mı?" diye mırıldandı Jason, dikkati hâlâ Lenore'un açık renk saçlarındaydı.

Frederick, Jason'ın Lenore'la birlikte yaptığı valsi ve ortaya çıkarmış olduğu şeyleri değerlendirerek omzunu silkti. "Pek değil. Peki, sorunun ne?"

"Hanımefendi evlenmemekte kararlı."

Frederick'i şaşkınlıktan öksürük tuttu. Tekrar konuşabildiğinde, "Affedersin, anlamadım?" diye sordu.

Jason gözlerini kıstı. "Duydun. Fakat benim en uç kriterlerime bile uyan tek kadınla karşılaşmış olduğumu dikkate alırsanız, sen ve Bayan Lester bunu tekrar düşünmek zorundasınız."

***

Yakın civarda yapılan gezintiyle akşamın sonraki etkilerinin birleşmesi, Lenore'un ertesi günün büyük bir bölümünü meşgul geçirmesine yol açtı. Beyefendilerin yokluğunda, hanımlar dinlenip toparlanmayı tercih ettiler. Lenore hafif bir şekilde geçiştirilen öğle yemeğinin ardından, akşamüstünün keyifli ve özgür geçeceğini fark etti. Bu zamanı, uzun süredir ihmal ettiği çalışmalarına adamaya karar verdi. Kütüphane, büyük evin içinde adeta cennetten bir parçaydı.

Malikânenin eski kanadında yer alan kütüphane, taş plaka sayesinde en sıcak havada bile sıcaklığı uygun bir oranda tutuyordu. Odayı boş bulan Lenore, elmas biçimindeki ağır pencereleri ardına kadar açtı ve yaz kokusuyla karışık ılık esintisinin içeri dolmasına izin verdi. İki pencerenin arasına yerleştirilmiş masa kapıya bakıyordu. Lenore canlandırıcı bir nefes alarak masaya oturdu ve çalışmakta olduğu büyük kitabı önüne aldı. Ellerini deri kapağın üzerinde birbirine kenetledi, duraksadı, gözlerini uzaktaki duvara kilitleyerek dalıp gitti.

On dakika sonra, onu esir alan düşünceleri değerlendirmeye son derece isteksiz bir şekilde, kararlılıkla hepsini bir kenara bıraktı. Kitabını açtı. Bıraktığı yeri bulması on beş dakikasını aldı. Aklını metne vermeye zorlayarak üç paragraf okudu. Ardından onları tekrar okudu.

Tükenmiş bir şekilde iç çekerek pes etti. Kitabını sert bir hamleyle kapatarak sandalyesini geriye itti.

Kütüphanede bulunması hiçbir amaca hizmet etmediği için Amelia'yı bulmaya gitti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lenore, ağabeylerinin o akşamki planlarını öğrendiğinde önlemek için çok geçti. Saatler geçtikçe daha da rahatlamış bir topluluğun, doğaçlama müzikal etkinlik için kolları sıvamasının sonucunda neler yaşanabileceği tehdidi altında sergilediği her zamanki sakinliğiyle misafir odasına girdi. Ağabeylerini, çatık kaşlarının gölgesi altında hizada tutmaya çalışırken, bir sürü küfürlü mani okuyabileceklerinin farkındaydı.

Bu, Eversleigh'in dikkatini çekti. Akşam yemeği konusunda soru sormak üzere Lenore'un yanına gittiğinde, Lenore onun yüzünde belli belirsiz bir gülümseme ve kaşlarının kalkmasına neden olan hafif bir sorgulama fark etti.

"Meraklı olduğumu itiraf ediyorum, Bayan Lester, ama sormalıyım; huzurunuzu kaçırmayı başaran şey nedir?"

"Hiçbir şey, Ekselansları. Can sıkıntıma aldırış etmeyin."

Jason, ona kibirli bir üstünlükle dolu bir bakış attı. "Sizi bilgilendirmeme izin verin, kuzum, zarif yüzünüzü çatmanıza neden olan hiçbir şeye aldırış etmeden duramam."

Sesinin gür tonu, beklenen etkiyi gösterdi. Lenore dudaklarını büktü. "Eğer bilmeniz gerekiyorsa, ağabeylerimin kendimizi müzikal icralarla eğlendirme planlarını uygulama konusunda içim pek rahat değil."

Onun bu itirafı kıkırdamayla karşılık buldu. "İtiraf edin, sizi endişelendiren şey, bizim yeteneklerimizden daha çok, üzerinde durulacak konunun seçimi. Grupta eğlencenin dozunu fazla kaçıran kişilerin heyecanlarını bastırma işini üstleneceğim. Ya da..." Lenore'un sandalyesinin yanında durdu. "Onları en azından belli bir sınır dahilinde tutacağım."

Lenore, onunla yapmış olduğu son pazarlığı hatırlayarak apaçık bir şekilde kaşlarını çatıp gözlerine baktı. "Bunu yapabileceğinizi sanmıyorum, Ekselansları."

"Şüpheniz mi var, Bayan Lester?" Jason sahte bir alınganlıkla kaşlarını kaldırdı. Ardından gülümsedi. "Rahat olun ve meseleyle benim ilgilenmeme izin verin, kuzum."

Uşak Lenore'un sandalyesini çektiğinde, genç kadın eteklerini toparlayarak oturdu ve Eversleigh'e şaşkın bir bakış attı. Jason, onun sağındaki yerine giderken tek kaşını kaldırdı, yüzündeki gülümseme inkâr edilemezdi. "Ahlaksızca bir davranışın önüne geçmek istiyorsanız, bir zamparadan yardım almayacaksınız da kimden alacaksınız?"

Buna vereceği makul bir yanıt bulamayan Lenore, dikkatini çorbasına odakladı.

Lenore, grup hep birlikte evin arka tarafındaki müzik odasına geçtiğinde, Eversleigh'i yanında buldu. "Melton kardeşleri müzik çalmaya çağırın." Birlikte büyük salon boyunca dolandılar. "Piyanoyu siz çalacaksınız, sanırım."

"Evet," diye karşılık verdi Lenore, sesinde ihtiyatlılık

seziliyordu. "Fakat şarkı söylemem." Lenore'un kavalyesi çekici bir şekilde gülümsemekle yetindi ve ön sıradaki oturma yerine kadar ona eşlik etti. Ardından Lenore'un yanına oturması, uzun bacaklarını öne doğru uzatması, tüm süreci dikkatle takip etmesi ise genç kadını şaşırtmıştı. Lenore onu şüpheyle izledi.

Eversleigh'in gayet basit bir plan yaptığı ortaya çıktı. Lenore'u teşvik ederek, yaşı daha genç olan hanımları peş peşe müzik çalmaya ya da şarkı söylemeye davet etmesini sağlamıştı. Epey komik ve biraz müstehcen bir üne sahip olan Leydi Henslaw, Leydi Hattersley'i takip etti. Eversleigh'in bakışları altında saçını başını düzeltip, şaşırtıcı derecede saf bir eski kır havası sundu. Eversleigh tarafından başlatılan alkışlar, hanımefendinin yüzünün gülmesini sağladı. Onu takiben Bayan Ellis, tahmin edildiği üzere masum bir şarkı icra etti. Bu mahcup sunumdan sonra, altta kalmak istemeyen ve gerçek bir doğal yetenekle izleyicilere görkemli saray dansı sunan Bayan Cronwell tarafından gölgede bırakıldı.

Lenore gözünün ucuyla ağabeyi Harry'nin oturduğu yerde hareketlendiğini gördü. Bunu Jason da görmüştü. "Sırada Harry var."

Lenore şaşkın bakışlarla ona doğru döndü. "Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum, Ekselansları."

Jason bakışlarını indirerek Lenore'un yüzüne baktı. Gözleri güvenle parlayarak gülümsedi. "Bana güvenin, Bayan Lester."

Lenore iç çekerek dönüp Harry'yi davet etti. Harry ayağa kalkarak ileri doğru yürüdü, yürüyüşünde çalım yoktu. İzleyicilerin önündeki yerini aldığında soluklanıp, beklen-

ti dolu bakışlarla onu izleyen yüzlerde göz gezdirdi. Harry gözlerini kırpıştırdı. Duruşunu değiştirerek izleyicileri tekrar inceledi, ardından hafifçe kaşlarını çatarak Amelia'ya el salladı. "Gel de bana eşlik et, kuzen."

Amelia hiç telaşa kapılmadan piyanonun başına geçti. Harry'nin seçtiği şarkı, şamatacı ama asla uygunsuz olmayan neşeli bir denizci şarkısıydı.

Ağabeyinin, gösterisinin coşkulu alkışlarla taçlandırılmasından epey hoşnut görünmesi Lenore'u rahatlattı.

"Frederick Marshall'ı çağırın." Lenore, fısıldanan bu yorum üzerine döndü. Sorgulayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdığında, uysal bir masumiyet ifadesiyle karşılandı. Aldığı tek yanıt ise, "Çok iyi şarkı söyler," oldu.

Bu yorum, kesinlikle doğruyu yansıtmıştı. Tuşlarda Amelia'yla, Bay Marshall'ın ince bariton sesi birleşince, şairane bir masal anlatımı içinde büyük bir uyumla hareket ederek izleyicileri büyülediler. Eserin sonunda kopan alkış fırtınası tümüyle doğal olarak meydana geldi. İcracılar mutlulukla birbirlerine gülümsediler.

"Bundan sonra Bayan Whitticombe'u deneyin."

Lenore, akıl hocasının bilgeliğinden şüphe duymadan hemen harekete geçti. Bayan Whitticombe, konukların arasında hiç evlenmemiş olan tek kadın olmanın belirsiz ayrımını yaşıyordu. Havalı bir dul olan annesine eşlik eden sıradan bir kızdı.

Bayan Whitticombe, ilham almış olmaktan çok işinin ehli olduğunu kanıtlamak için arpı tercih etti. Yine de gayreti büyük takdir topladı.

"Şimdi, Jack."

Lenore, büyük ağabeyini çağırmak için oturduğu yerde

dönmek zorunda kaldı. Jack odanın arkasında oturuyordu, omuzları duvara yaslanmıştı, yüzünde hafif bir bıkkınlık ifadesi vardı. Lenore onun dikkatini çekmek için el salladı. "Jack?" Jack oturuşunu dikleştirirken, Lenore odanın diğer ucundan bile ağabeyinin gözlerini kıstığını gördü; ardından Jack'in bakışları Lenore'dan Eversleigh'e, sonra yine Lenore'a kaydı.

"Hayır, hayır, canım. Ev sahibeliğini senin yapman gerekiyor." Ağabeyinin yüzünde, Lenore'un önceden bildiği, hiç de hayra alamet olmayan bir gülümseme belirdi. "Bir düet teklif ediyorum. Yanınızdaki beyefendinin size memnuniyetle eşlik edeceğine hiç şüphem yok."

Şaşkınlıktan donakalan ama bunu göstermeyecek kadar deneyimli olan Lenore, Eversleigh'e döndü. Eversleigh, genç kadının irileşmiş gözlerine çekici bir gülümsemeyle karşılık vererek zarif bir el hareketiyle piyanoyu gösterdi. "Oyuna var mısınız, Bayan Lester?"

Lenore, hiçbir kaçış olmadığını hemen anladı. Eversleigh'in mi, yoksa Jack'in mi boğazını sıkmayı dilediğinden emin olamayarak, Eversleigh'in onu ayağa kaldırıp enstrümanın başına kadar ona eşlik etmesine izin verdi. Ayak uydurma konusunda kendine güvendiği, tatlı bir halk şarkısı olan eser alçak sesle başladı. Parmakları tuşların üzerinde gezinen Lenore giriş bölümüne başladı, kalbinin tuhaf atışının ve Eversleigh'in ona çok yakın durduğunun telaşlı bir şekilde farkındaydı.

Sonrasında, performanslarının çok az bir bölümünü hatırlayabildi fakat iyi şarkı söylediğini biliyordu ve sesi, Eversleigh'in bas tonundaki sesinin üzerine kolayca çıkabilmişti. Kontraltosu, Amelia'nın tatlı sopranosu kadar

iyi eğitilmiş değildi ama Eversleigh'in güçlü sesi karşısında doğru akoru tutturuyordu. Sesleri kusursuz bir uyum içindeyken, son nota da odada yankılandı. Alkış yağmuruna tutuldular. Eversleigh'in parmakları onun eline yaklaştı. Yanında durması için genç kadını ayağa kaldırdı, berrak gri gözleri gülümsüyordu.

"Bu unutulmaz bir an, kuzum. Teşekkür ederim." Lenore, tıpkı daha önce bir kez yaptığını gibi yine parmak uçlarını öpeceğinden emin olarak uzun bir an boyunca Jason'ın gözlerine baktı. Ama onun yerine, Eversleigh'in bakışları onları izleyen kalabalığa kaydı. Gülümsemeye devam ederek Lenore'un elini kendi kolunun üstüne yerleştirdi.

Hüzünlenen, ardından da aniden bozulan moralinden dolayı rahatsız olan Lenore, çay arabasıyla dolaşan Smithers'ı gördü. Yardımlarından dolayı Eversleigh'e mırıldanarak teşekkür edip ondan izin isteyen Lenore, konuklarının arasından kendine kararlı bir rota çizip, nispeten daha güvenli bir yer olan çay fincanlarının yanma gitti. Ona yardım ettiği için Eversleigh'e minnettardı ama kendi düşüncesine göre, onunla daha az zaman geçirmesi akıllıca olacaktı.

***

Ertesi gün, çarşamba günü, göldeki hafif sis dışında berrak ve parlak bir şekilde başladı. Bir akşam önceki hafif eğlencenin, konuklar üzerinde daha ılıman bir hava yaratmış olduğunu gören Lenore şaşırdı. Herkes daha rahatlamış gibiydi; önceki günlerin iğneleyici şakalarının ve cilveli bakışlarının yerini rahatça gülümsemeler ve hafif sohbetler almıştı.

Hanımların çoğu kahvaltıyı aşağıdaki güneşli oturma odasında yapmak üzere aralarında sözleşmişlerdi. Mevcudiyetleri başlangıçta pek çok erkeğin kaşlarının kalkmasına neden olmuştu fakat topluluk rahat gruplara ayrılıp uzun masaya yerleştiğinde, hanımlar çaylarından yudumlayıp ince tost dilimlerini kemirdiklerinde ve büfedeki üzerleri kapalı duran tabaklara akın eden beyefendi çoğunluğunun arasına karıştıklarında bu durum hızla sona erdi. Sohbetler, akşamüstünü doldurmak üzere yapılabilecek kısa gezintilerle ilgiliydi. Beyefendiler, sabah hava hâlâ soğukken malikânenin yakınlarındaki kuşlakları inceleyeceklerine çoktan karar vermişlerdi.

Lenore üstü dolu yan sehpanın çevresinden dolanarak, sorumlu olduğu kişilere göz attı; özellikle daha genç ve özgüvenleri daha az olan hanımların hiçbir zorlukla karşılaşmamalarından emin olmak istiyordu. O ana kadar keyiflerinin kaçmasına neden olacak hiçbir olumsuzluk yaşanmamıştı. Ağabeylerinin yaratıcılıklarına rağmen, o haftanın, tahmin ettiğinden de rahat geçip gideceğine dair umudu artıyordu. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olunca, eline bir tabak alıp gümüş kapakların altındaki lezzetlerden seçmeye başladı.

Tam gidiyordu ki Amelia, yanında Frederick Marshall'la birlikte yan sehpaya geldi. Lenore'un kuzeninin üzerinde şeftali renkli bir sabahlık vardı, yanakları ışıldıyordu ve biraz heyecanlı bir hali vardı. Lenore tereddüt etti, ardından zarif bir gülümsemeyle başını sallayıp *günaydın* dedi ve onları yalnız bıraktı.

Masada boş bir yer bulmak için döndü ve anında Eversleigh'in gri bakışlarını farketti. Eversleigh, masanın diğer

tarafında oturuyordu. Uzun parmaklı ellerinden birini, yanındaki boş sandalyenin arkasına yerleştirmişti. Lord Holyoake'la konuşuyordu ama gözleri Lenore'un üzerindeydi.

Masanın çevresini dolaşıp ona teklif edileceğini bildiği yere oturma baskısı çok güçlüydü. Lenore, kararlı bir serinkanlılıkla, masanın diğer ucundaki boş yeri doldurmak üzere yürüdü, solundaki Bayan Whitticombe ve Leydi Henslaw'a gülümseyerek sohbetlerine katıldı. Eversleigh'e bakmaktan titizlikle kaçındı ama uzun kollu beyaz bir gömleğin üzerine giydiği düz kahverengi önlük elbisesinin ve yeşil patiska eteğinin üzerinde gezinen hoşnut bakışlarını hissedebiliyordu.

Eversleigh onunla konuşmak için bir girişimde bulunmayınca, Lenore rahatladığını telkin etti kendi kendine. Ancak Eversleigh, beyefendiler yerlerinden kalktıkları gibi onunla göz göze gelmişti. Lenore'a doğru yaklaşıp sandalyesinin başında dururken, Lenore onun gülümsemesinden gözlerini ayıramadığı için utanç duydu.

"Günaydın, Bayan Lester." Jason'ın gözleri, Lenore'a eşlik edenleri de selamlamak için yukarı kalktı. "Hanımlar."

Jason silah odasına doğru gitmekte olan erkek akınına katılmadan önce, hanımların canlı günaydınlarına ve Lenore'un düşük tonlu selamına zarif bir kafa sallamayla karşılık verdi. Arkasından Lenore, tek bir 'günaydın' lafının bile onu tıpkı Amelia gibi heyecanlandırmasından rahatsız olarak, önündeki tostuna doğru kaşlarını çattı. Eversleigh Dükü yalnızca kibar davranmıştı, o kadar.

Hanımlar sabah saatlerini çevredeki bahçelerde dolaşa-

rak geçirmeye niyetlenip, akşamüstü için de yakınlardaki eski bir binayı ziyaret etmek üzere enerjilerini toplarlarken, Lenore kütüphaneye sığındı.

Ne yazık ki Asurlular'a olan ilgisini yitirmişti. Henüz bir hafta önce onu esir eden bir konuya karşı aniden ilgisiz kalmasından endişe duyarken kapıda Amelia belirdi. Kuzeninin endişeli bir ifadesi vardı; düşünceli bir gülümsemeyle ilerleyip, Lenore'un masasına yakın bir pencere önü sedirine oturarak eteklerini düzeltti. Lenore, onunla yüz yüze gelmek için sandalyesini döndürerek sessizce onu izledi.

Amelia derin bir iç çekti. "Zor durumdayım, Lenore." Kaşlarını çatarak Lenore'a endişeli bir bakış attı. "Bir beyefendiyi nasıl etkileyeceğini biliyor musun?"

Lenore şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bir beyefendiyi etkilemek mi? Senin amacının onları geri püskürtmek olduğunu sanıyordum."

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Amelia. "Bu konuda çok deneyimliyim. Fakat diğer konuda nasıl başarılı olabileceğimle ilgili hiçbir fikir aklıma gelmiyor."

"Ama neden?"

Amelia biraz uysal duruyordu ama diğer yandan da kararlıydı. "Mesele, Bay Marshall," diye itiraf etti. "Onun hiç avcı güdülerine ya da her ne denirse, sahip olmadığını keşfettim. Ah, Lenore!" Amelia, elleri önünde birbirine kenetlenmiş halde ve kahverengi gözleri ışıldayarak kuzeninin çevresinde dolandı. "Sanki önemli olan yalnızca benim dileklerimmiş gibi muamele görmek çok memnun edici. Frederick'le kendimi çok rahat, çok güvende hissediyorum."

Lenore'un gözleri irileşti. "Frederick mi?"

Amelia ilgisizce elini salladı. "Lafı dolandırmaya gerek yok, Lenore. Beni daha özel bir şekilde düşünmesi için Frederick'i cesaretlendirmeyi düşünüyorum. Fakat bir kişiyi böyle bir işe yöneltmek için nasıl..." Amelia sulu burnunu hoşnutsuzlukla kırıştırdı. "Yani, hanımefendi kimliğimden ödün vermeden bunu nasıl başarabilirim?"

Kuzeni ondan bir yanıt bekleyerek yüzüne baktığında, Lenore ellerini çaresizce iki yana açtı. "Böyle bir soruyu soracağın son kişi benim, Amelia. Sana önerebileceğim en küçük bir fikrim bile yok."

Fakat Amelia son derece kararlıydı. "Çok anlamsız. Sen çok bilgili bir kadın olarak biliniyorsun, Lenore. Eğer aklını bu konuya verirsen, bana bunu nasıl başaracağımla ilgili en azından bir ipucu vereceğine eminim."

Lenore kaşlarını çattı ama görev duygusuyla zihnini meseleye odakladı. Sonunda, "Sanırım," dedi. "Onu seninle olması için cesaretlendirirsen, onun mümkün olduğunca yanında olmasını sağlayabilirsen, o da senin bundan keyif aldığını ve kendisinin arkadaşlığından memnun olduğunu anlar."

"Bu kesinlikle bir başlangıç olabilir." Amelia'nın zarif yüz hatları kararlı bir ifadeyle kaplandı. "Onunla konuşmaya ne kadar çok zaman ayırırsam, aklını doğru yönde çelme fırsatını da o kadar çok yakalamış olurum. Fakat hemen işe girişmeliyim, yoksa zamanım tükenecek."

Lenore bu soru üzerinde düşünmeye devam etti.

Amelia ona telaşlı bir bakış attı. "Rothesay." Lenore, onun ne demek istediğini anladığına dair en küçük bir belirti bile göstermeyince, Amelia sabırlı bir şekilde açıkladı.

"Hafta sona erdiğinde, Londra'ya geri dönerken Frederick'in Eversleigh'e eşlik edeceği kesin. Arkadaşlıkları göz önüne alındığında, Eversleigh şehre ayak basar basmaz meydana gelecek ve Frederick, Ekselanslarını tıpkı bir girdap gibi içine çekecek meydan kavgasında arkadaşını asla yalnız bırakmayacaktır. Onları kendinden bu kadar uzun zaman boyunca uzak tuttuktan sonra, çöpçatan anneler intikam duygusuyla saldırıya geçeceklerdir. Yani gördüğün gibi, Bath'teki Mary Hala'nın yanına gitmeyip şehre geri dönmek zorundayım, sanırım. Fakat bunu yapmam için ortada bir neden olduğuna kanaat getirmeden Rothesay riskini göze almamayı tercih ederim."

"Peki, Bay Marshall sana ilgi gösterirse Vikont'la yüzleşme riskini göze alıyor musun?"

Amelia pencereden, gölün pürüzsüz yüzeyinde dans eden güneş ışıklarına baktı. Ardından iç çekerek, yüzünde yalnızlığın ve umudun bileşiminden oluşan bir ifadeyle Lenore'a döndü. "Eğer Frederick gerçekten ilgi gösterirse, mutlu olma şansını yakalamak için cehennemin en azgın alevlerine bile karşı koymayı göze alırım."

Kuzeninin sesindeki derin arzu Lenore'u şaşkına çevirmişti. Derinlerde, tıpkı ağır bir çan sesi gibi çınlayan bir yankı, inkâr etmeye çalıştığı gerçeğin saf sesini hissetti. Ansızın ayağa kalkarak kollarını Amelia'ya doladı. Kuzenine içtenlikle sarıldı. "Çabanın, istediğin gibi sonuçlanması için sana bol şans dilerim."

Lenore başını indirip Amelia'nın kararlı yüzüne baktığında, şimdiye dek azimle bastırılmış, artık görmezden gelemeyeceği, iyice taşarak zihnine düşmüş olan duygu selini hissetti. Barajın yıkılışı sarsıcıydı ama Amelia ayağa

kalktığında, dudaklarına cesaretlendirici bir gülümseme yerleştirdi.

Kollarını Lenore'un ince beline götüren Amelia da onu kucaklayarak karşılık verdi. "Önerini hemen uygulamaya geçiyorum. Eğer Frederick benim peşime düşmüyorsa, ben onun peşine düşerim." Kapıya yöneldi, son bir söz söylemek için duraksadı. "Tabii ki bir hanımefendiye yakışan şekilde."

Lenore, Frederick Marshall'ın ne kadar cesaretlendirilmeye ihtiyaç duyduğunu merak ederek güldü. Tam bu meseleye karar verecekken, kendi düşünceleri ısrarcı olmaya başladı.

Asurlular'a geri dönmedi.

***

Öğle yemeği, sohbet ve kahkahalarla dolu gürültülü bir etkinlik oldu. Konukların hemen hemen hepsi rahatlamış, resmi engelleri yıkmışlardı. Göl kenarında toplandılar; uzun bir sehpa, küçük masalar, gölün ucundaki yemyeşil çimenlerin üzerine serilmiş olan sofra bezlerine yemekler konuldu. Topluluk, canlarının istediği her şeyi sağlayan Smithers ve yardımcılarıyla gruplara ayrıldı ve herkes dilediği gruptan diğer gruba özgürce geçti. Yiyecekler, manzarayla da uyum sağladığı üzere hafifti. Nefis yiyecekler serisi, kaymakla servis edilen mevsimin ilk çilekleriyle sona erdi.

"Muhteşem bir başarı, kuzum. Çilekleriniz çok lezzetliydi."

Lenore, Eversleigh'in gözlerindeki takdir ifadesini görür görmez tuhaf bir şekilde atmaya başlayan kalbine aldı-

rış etmeden döndü ve onunla yüz yüze geldi. "Teşekkür ederim, Ekselansları. Evimiz ve arazimiz, bu tür etkinlikler için harika bir yer."

"Ancak sizin varlığınızla taçlanıyorsa harikadır."

Lenore bunun üzerine başını zarifçe eğmekle yetindi. Kendisinin de içinde bulunduğu sohbet çemberine onun da dahil olması için kenara kaydı. Eversleigh de onlara katıldı ve grup, eski binaya yapılacak geziyi tartışırken onları dinleyerek Lenore'un yanında dikildi.

"Jack, oranın epey eski olduğunu söyledi," dedi Bayan Whitticombe.

"Hem de sarmaşıkla kaplıymış," diye ekledi Leydi Henslaw. "Kulağa çok romantik geliyor. Harry, âşıkların buluşma yeri olduğuyla ilgili eski bir hikâyeden bahsetti."

Lenore ağzını sımsıkı kapalı tuttu. Ağabeylerinin hayal gücünde sınır yoktu. Eski kule, İç Savaş günlerinde gözetleme noktası olarak kullanılmak üzere inşa edilmişti. Orada yaşanan hiçbir şey romantik değildi. Birden fazla kişinin sığabileceği tek yer olan alt oda, sarmaşıklar binayı kaplayana kadar inek ahırı olarak kullanılmıştı. Gözetleme yerinden görünen manzara hâlâ muhteşemdi; grup hayal kırıklığına uğramayacaktı.

"Bu binayı defalarca ziyaret etmiş olmalısınız, Bayan Lester. Yine de tekrar görmek sizi heyecanlandırıyor mu?"

Eversleigh'in sorusu, Lenore'u gruptan kopardı. Başını kaldırıp baktığında, gri gözlerinde onu tuhaf bir şekilde ürpertecek bir şey gördü. Bakışlarını soğukkanlı bir şekilde uzaklaştırarak, tekrar ona dönmeden önce kalabalığa göz gezdirdi. "Ne yazık ki bu gezintiyi her nedense sıkıcı buluyorum, Ekselansları. Sanırım, labirentin ortasında bulunan gölcükteki sazan balıklarını beslemeye gideceğim."

Aymaz bir şekilde görünmek için hafifçe bakışlarını indirdi ama kirpiklerinin arasından yukarı bakmadan da edemedi.

Eversleigh'in bakışları onun yüzündeydi, gözleri gümüş gibi ışıldıyordu. Lenore onu izlerken, adamın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hiç şüphesiz ki akşamüstünü geçirmek için çok daha huzurlu bir yer."

Lenore, kalbi deli gibi atarken Eversleigh'in bir sonraki sözlerini duymayı bekledi ama bakışlarını uzaklara çevirmesiyle şaşırdı.

Lenore adamın bakışlarının yönünü takip etti ve Jack'in onlara doğru yaklaştığını gördü. Eversleigh'le konuşmaya niyetli olduğu belliydi. Jack bir gece önceki planlarına Lenore'un yapmış olduğu müdahaleyi unutmaya henüz zaman bulamamıştı ve Lenore, ağabeyiyle karşılaşmayı hiç istemediği için Eversleigh'e doğru başını eğdi. "Ekselansları," diye mırıldanarak oradan uzaklaştı.

Jason genç kadının gitmesine izin verdi. Önlerinde uzun bir akşamüstü uzanıyordu ve Eversleigh, Lenore'a olan ilgisinin Jack tarafından anlaşılmasını hiç istemiyordu. Henüz değil.

"Jason, seni köpek! Dün geceki küçük planında Lenore'a yardım etmek de neyin nesiydi?"

Jason gülümsedi. "Sadece, bunu nasıl karşılayacağını görmek istedim. Başka ne olabilir?" Adamın alaycı bakışı Jack'i kızdırdı. "Ayrıca, doğru nedenlerden olmasa da kız kardeşin haklı. Çevrene bak. Eğer sen ve Harry istediğiniz gibi davranabilseydiniz, şu saf ve zarif hanımefendilerin bugün kendilerini rahat ve güvende hissedebilecekler miydi?"

Jack bu yorum üzerine çevresinde pervasızca devam eden eğlenceyi dikkate alarak duraksadı.

"Düzenlediğin eğlenceleri biraz daha ciddi bir şekilde planlamalısın," diye önerdi Jason. "Bu işi bilen birine sor."

Jack güldü. "Pekâlâ. Senin deneyimlerinle aşık atamam. Fakat dün geceden sonra, seninle bilardo masasında kozlarımı paylaşabilirim. Binaya gideceklerle Harry ilgilenebilir. Biz de oyunumuzu oynar, sonra da onlara katılırız."

Jason başını eğdi. "Bu harika bir fikir."

Lenore diğerlerinden yaklaşık üç metre ötede durmuş, Leydi Hattersley'in kendi ailesinin arazisinde bulunan eski binayı anlatışını dinliyormuş gibi görünürken, hayal kırıklığı, öfke ve benliğini saran tuhaf bir utançla yanıyordu. Her zamanki serinkanlılık maskesini takarak, Eversleigh'in uzun vücudunun, Jack'in önünden giderek evin içine doğru gözden kaybolmasını bekledi, ardından konuklardan izin isteyerek mutfağa doğru ilerledi. Ağabeyi, bu kez kendi borcunu kendi ödeyebilirdi.

On dakika sonra, kolunda bir sepet dolusu ekmek kırıntısıyla evden ayrıldı. İlgisini yeniden canlandırmak amacıyla kendini Asurlular konusuna vermeyi düşündü ama gün, dört duvar arasında geçirilemeyecek kadar güzeldi ve sazan balıklarının da gerçekten beslenmeye ihtiyaçları vardı. Terastan ayrılarak, hepsi de farklı yapıda birbirinden ayrı olarak tasarlanmış informal *(biçimsel kuralcılıktan uzak)* bahçelerin ortasında yer alan labirente doğru yöneldi. Malikâne, önündeki göl ve çimenliklerle birlikte, bir yanında formal çiçeklerle gül bahçesinin, diğer yanında ise yaban hayat ve çalıların içindeki labirentin bulunduğu, iyi korunmuş bir manzarayla çevriliydi. Büyük sebze bahçeleri ve evin ek binalarıyla çember tamamlanıyordu.

Lenore, labirentin girişine yönelen üç bahçeyi geçtikten sonra, birbirine bağlı yan bahçelerden birinde şeftali rengi bir etek olduğunu fark etti. Bundan hemen sonra gözüne çarpan şey ise, koruyucu bir şekilde etrafta gezinen bir beyefendinin koyu renkli paltosu oldu. Lenore sergilediği cesaret girişiminden nefret etse de kuzeninin önünden adeta uçarak geçip, labirentin ortasındaki havuza doğru yürümeden önce içinden ona başarı dilekleri yolladı.

Oraya vardığında, eteklerini umursamayarak havuzun ucundaki karmaşık yığının üstüne çökümerek sepeti yanına koydu. Kurt gibi acıkmış olan balıklara ekmek kırıntısı atmaya başlarken, içinde bulunduğu kötü durum tıpkı bir girdap gibi kendine çekti onu.

Beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan hislerine teslim olmasına ve Eversleigh'e davetiye çıkarmasına neden olan şey neydi? Cumartesi sabahı oradan ayrılacağını ve kendine birinci sınıf, pişmiş kelle gibi sırıtan bir ahmak bulmak için kollarını sıvayacağını düşününce, Eversleigh'in Lenore için bir tehdit olmadığına hiç şüphe yoktu. Bu, Ekselansları için kesinlikle uygun bir yazgı olacaktı. Durumdan üzüntü duyması gerektiği fikrinden sıyrıldı. Kendi kendini maruz bıraktığı serinkanlılığının altında, yalnızca bir kereliğine, diğer kadınların hissettikleri ve bu kadar feci halde bağımlısı oldukları heyecana duyduğu özlemi fark edecek kadar dürüsttü. O ilk ışıltıları, Eversleigh yakınındayken sinir uçlarını karıncalandıran o coşkulu duyuyu hissetmişti. Tepkilerine içgüdüsel olarak sınır koymuştu; şimdiyse, hiçbir şekilde tehlikede olmadığını bildiği için artık onları özgür bırakmaya özlem duyuyordu. Eversleigh'in büyüsüne kapılsa bile, onun tarafından baştan çıkarılmazdı.

Zamparanın maskesinin altındaki azizi görmüştü; onunla güvendeydi.

Fakat kendiyle güvende miydi? O da aşka yenilip sonrasında onu merhametsizce takip eden acıya kendini savunmasız mı bırakacaktı? Lenore, ekmek kırıntılarını kapmak için yükselen şişman balığa kaşlarını çatarak yerini değiştirdi. Belki de bunu öğrenme fırsatını kendisine vermediği için Eversleigh ve onun bilardo tutkusuna teşekkür etmeliydi.

Yirmi dakika sonra, Jason labirente doğru ilerledi. Aklı tümüyle aradığı kadındaydı. Lenore'un evliliğe karşı bakış açısını değiştirdiğini düşünerek kendini kandırmıyordu fakat genç kadının, Jason'ın evlenmeye ihtiyacı olduğunu bildiği göz önüne alındığında, özel olarak zaman geçirmek için adamın yapmış olduğu açık davetin amacı ancak bu meseleyi tartışmak olarak yorumlanabilirdi. Jason, ondan korkması için hiçbir neden olmadığı konusunda Lenore'a güvence verirken, aynı zamanda ona bu meseleye yönelik bakış açısını sorgulatmayı da ummuştu; belli ki bunda başarılı olmuştu. Kazanmış olduğu bu küçük zafer, attığı adımlarını daha kararlı kılıyordu.

Lenore'un bekâr kalmak istemesi anlaşılabilirdi. Ona büyük bir özgürlük sunulmuştu ve sahip olduğu su götürmez kültürü de dikkate alındığında, özgürlük onun için çok önemli hale gelmişti. Bağımsız, kültürlü bir kadının Jason'la evlenmekten korkması için hiçbir neden olmadığıyla ilgili ona güvence vermek niyetindeydi.

Ayrıca, yapmış olduğu seçimden her geçen gün daha da emin oluyordu. Lenore Lester ona çok yakışırdı. Jason'ın tüm kriterlerini eksiksiz bir şekilde karşılıyordu ve

bu konuda değerlendirilemeyecek hususlar olsa bile, Jason bunları kurcalamak için zorlayıcı bir ihtiyaç duymuyordu. Gerçek ortadaydı.

Lenore'un çekincelerini giderdikten ve evlilik birliği hakkındaki görüşünü yeniden yapılandırdıktan sonra, Jason ortada hiçbir bahanenin kalmayacağını düşünüyordu.

Jason, labirentin bükülen çitlerinin arasından ortaya çıktığında, dikdörtgen bir gölcüğü çevreleyen, kare şeklinde büyük bir çimenlikte buldu kendini. Köşelerine taş bloklar yerleştirilmiş havuzun yüzeyi nilüferlerle kaplıydı. Onun yanındaysa, yemine doğru ağır ağır yükselen balığa aylakça parmak şıklatan avını gördü.

Jason, dudaklarını içten gelen bir gülümsemeyle kıvırarak ona katılmak üzere Lenore'un yanına gitti.

Jason'ın gölgesi havuza düştüğü için, Lenore onun geldiğini biliyordu. Genç kadının kalp atışları aniden yükseldi ve Jason'ın, davetini kabul etmesi Lenore'un benliğinde yankılanır yankılanmaz, güvende kalmakla ilgili tüm metanetli düşünceler unutuldu. Lenore, kendisi üzerinde Jason'ın yaratmış olduğu etkiyi onun görmesine izin vermemeye kararlı bir şekilde, darmadağın olmuş hislerini hemen toparladı. Sakin bir şekilde, obur balığa ekmek kırıntısı serpmeye devam etti. "Tünaydın, Ekselansları."

Jason genç kadının yanında durdu. "Tahmin ettiğim gibi, Bayan Lester, burası son derece huzurlu bir yer." Bakışları, onları çevreleyen yüksek taş bloklara çevrildi. Grubun çoğunluğunun orada olmadığı düşünüldüğünde, rahatsız edilmekten korkmayı gerektirecek bir durum yoktu. Jason'ın genç kadını baştan çıkarmaya niyetlenmesi için oradan daha iyi bir yer olamazdı.

"Balıkları beslemek ister misiniz?" diye sordu Lenore, gözlerini parıltıdan korumak için hasır şapkasının siperliğini aşağıda tutarak.

"Pek değil." Jason genç kadının yüzünü inceledi, ardından müstakbel eşinin önünde aygın baygın halde ileri geri yüzen geniş balık sürüsüne çevirdi bakışlarını. "Çok şımarmış görünüyorlar."

Lenore başını yana eğerek balıkları inceledi. "Haklısınız. Belli ki daha fazla beslenmeye ihtiyaçları yok." Parmaklarıyla sepetin içini karıştırıyordu ki önünde Eversleigh'in büyük eli belirdi. Arkasından yansıyan ışık nedeniyle adamın suretini göremediği için yüzünü tuhaf bir şekilde ekşiterek yukarı baktı.

Jason bir anlığına hiçbir şey söylemedi, ardından, "Gelin. Birlikte güneş ışığında oturalım," dedi. Lenore'u nazikçe ayağa kaldırırken, genç kadının, onun bir anlık sessizliğinin nedenini anlayamayacak kadar saf olduğunu tuhaf bir şekilde telkin ediyordu içinden. Çimenliğin bir tarafında, demirden yapılmış bir oturma yeri vardı. Jason, Lenore'un sepetini alarak onu kırpılmış çimenler boyunca yönlendirdi. Genç kadın oturma yerine yerleşip eteklerini düzeltirken, kıyafetinin yeterince zarif olmadığına dair beklenmedik bir hayal kırıklığına kapılarak bu duygusunu bastırmaya çabaladı. Orada, Eversleigh'le baş başa oturarak hayallerine boyun eğiyordu. Hisleri çoktan baş kaldırıyordu, farkındalığıysa sinir bozucu bir boyuta yükselmişti. Eversleigh onun yanına otururken, Lenore'un serinkanlılığını korumasını sağlayan tek şey basmakalıp davranışların katı sınırlarına bağlı kalmadan, istediği anda oradan çekip gitmesinde hiçbir sakınca olmadığına duyduğu inançtı.

"Hiç şüphesiz, Jack'i yenilgiye uğratmadığımı öğrenmekten memnuniyet duyarsınız."

"Öyle mi? Beni şaşırttınız, Ekselansları." Lenore ona şüpheyle baktı.

Jason gülümsedi. "Onun yenmesine izin verdim," diye itiraf etti.

"Neden?"

"Böylece oyun daha hızlı bitti. Şimdi çok mutlu bir şekilde diğerlerine katılmak için inzivaya çekilmiş durumda." Jack'in tüm akşamı kumar masasında geçirme niyetinde olduğundan hiç bahsetmedi. "Söyleyin, kuzum, şans oyunlarına karşı bir ilginiz var mı?"

"Hiçbirine yok," diye karşılık verdi Lenore.

"Kaç oyun denediniz?"

Başını kaldırıp yukarı bakan Lenore, adamın şüpheciliğini görüp bu konudaki cahilliğini itiraf etmeye zorlandı. Altta kalmamak için, ona hangi oyunları sevdiğini sordu. Hepsinin özelliklerini ayrı ayrı anlatmak zorunda kalınca, liste epey uzun oldu.

Liste sona erdiğinde, Lenore havuza doğru bakarak, "Bu kadar çeşitli ilgi alanınız olduğuna göre, zamanınızın çoğunu kulüplerde geçiriyor olmalısınız," diye bir değerlendirmede bulundu sakince.

Jason güldü. "Dışarıdan öyle göründüğünü biliyorum. Fakat bütün geceyi kartlarla geçirmek, yalnızca gençliğimde bir anlam taşıyordu." Lenore'a bir bakış atarak ekledi, "Sonuçta, zaman geçirmek için çok daha iyi yollar var."

"Öyle mi?" Ona doğru dönen yüzü son derece masumdu. "O halde, operaya gidiyorsunuz ya da belki de tiyatro sizin zevkinize daha çok hitap ediyordur.

Jason'ın gözleri kısıldı. Opera ve tiyatroya ilgi duyduğu cevabını dilinin ucuna birçok kez gelmişti. Bu blöfe cevap vermekten sakınmasını sağlayan şey, müstakbel karısıyla arasındaki ilişkiyi koruma kararlılığıydı. "İkisine de gidiyorum, fırsat buldukça."

"Keane'i izledin mi?" Lenore kurdu kışkırtmış olmaya karşın hayatta kalmış olmanın heyecanını hissetti.

"Birkaç kez. Yeteneklerine uygun bir rolde olduğu zamanlarda mükemmel bir aktör."

Farklı tiyatro ve oyun stillerine dair yapılan bir sohbetin ardından, yeni modaması eğlence kaynağı da acımasızca sorgulandı: Prens Regent *(naip)*.

Jason'ın nihai kararı, "Tamamen boşa harcanmış keskin bir zekâ," olduğu yönündeydi.

"Olması gereken tüm imkânlara sahipti." Prens Regent'ın ulaşabildiği imkânları düşünüyordu. Lenore şöyle bir iç çekti. "Bütün kitapçılara bu denli yakın olmak bile her öğrenci için nimet sayılır. Hatchards'a ulaşabilmeyi gerçekten çok isterdim."

Lenore'un düşünceli yorumu, Jason'dan sorgulayan gözleriyle karşılık buldu. Lenore kararsızlığının üstesinden gelirken, Jason onunla gevezelik etmekten hoşnut bir şekilde evlilik konusunu açabileceği doğru anı sabırla bekliyordu. Uzun bacaklarını esnetmiş, çizmeli ayaklarını üst üste atmış ve Lenore'un yüzünü görebilmek için hafifçe ona doğru dönmüştü. "Söyle bakalım, canım, kendi ütopyanı yaratabilseydin içinde neler olmasını isterdin?"

Bu beklenmedik sorunun üzerine, Lenore adamın yüzünü incelemeye koyuldu fakat gözlerinde cesaret verici bakışların ötesinde bir şey göremedi. Etrafını alışık olma-

dığı bir kayıtsızlık sardı, Jason'ın varlığından rahatsız değildi ve bu duruma hayret etti. Güvende olduğunu bilmek, rahatlık veren bir özgürlük hissi yaratıyordu. "Bahçeler, elbette. Büyük bahçeler, tıpkı bunlar gibi." Elini sallayarak bulundukları çevreyi gösterdi. "İçinde dolaşabileceğin büyük bir bahçe olması çok rahatlatıcı. Söyleyin, Ekselansları, dolaşmak için bahçeye sık sık çıkar mısınız?"

Jason onun gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdi. "Rahatlamaya nadiren ihtiyaç duyarım. Ancak..." diyerek devam etti. "Abbey'deki bahçeler bunlara benziyor ama ne yazık ki iyi durumda değiller."

"Eşiniz buna bir çözüm getirecektir eminim ki." Lenore gözlerini havuza çevirdi.

"Ben de içtenlikle bunu ümit ediyorum," diye yanıt verdi Jason. "Bir bahçe ve onu düzenleyecek çalışanlar. Başka?"

"Bir ev, elbette. Kırsalda."

"Doğal olarak. Yeterli büyüklükte ve tüm çalışanlarıyla birlikte. Hangi şehirden?"

Lenore yüzünü buruşturdu. "İtiraf etmeliyim ki Londra'yı ziyaret etmek istiyorum ama orada yaşama düşüncesi pek de cazip gelmiyor."

"Neden?"

"Bu kadar modası geçmiş bir düşünceye sahip olduğumu itiraf etmek istemem ama topluma bütünüyle tahammül edecek olmanın kaçınılmazlığı, beni şehir merkezinde yaşama fikrinden uzaklaştırıyor."

"Toplum hakkındaki bu haksız düşüncene itiraz ediyorum, canım. Hepimiz gösteriş düşkünü avareler değiliz."

"Ama bu benim Ütopya'm, unuttunuz mu?"

"Öyle. Zevkinize hitap eden başka neler var?"

"Pekâlâ." Lenore bu garip oyuna ayak uyduruyordu. "Büyük davetlerde ev sahipliği rolünü üstlenmekten keyif alıyorum; sonuçta kullanmayacaksan büyük bir eve ve işini bilen çalışanlara sahip olmanın bir anlamı yok."

"Çok doğru," diyerek onayladı Jason.

"Arazide, diğerleriyle birlikte çalışıyor olmaktan memnunum. Ama mademki bu bir Ütopya, o halde işçilerden ve kâhyalardan sorumlu kişi olmamayı tercih ederim."

Jason kafasını sallamakla yetindi, hiçbir sorun görmüyordu. Birçok arazinin iplerini sımsıkı elinde tutuyordu, bu alanda bir yardıma ihtiyacı yoktu. Lenore'un çalışmalarını hatırladı ve sordu. "Peki ya eğlence? O konuda neler olacak?"

"Kütüphanem. Kitaplarım olmadan yaşayamam."

"Abbey'nin kapsamlı bir kütüphanesi var. Babam bir ara hastaydı ve kitapları baştan aşağı elden geçirmekten büyük keyif alıyordu."

"Öyle mi?"

Konuştukları konular arasında Lenore'u en çok etkileyen konunun bu olduğunu sıradan insan bile anlayabilirdi. Jason onun yeşil gözlerinin içine bakıp gülümsedi. "Birçok yeni kitabın yanı sıra, klasiklerden oluşan geniş bir yelpazeye de sahip."

"Kitapları türlerine göre sınıflandırdınız mı?"

"Ne yazık ki hayır. Babam bu işe sıra gelmeden hayatını kaybetti."

Babasının kitaplığını asla göremeyecek olmanın farkındalığı Lenore'un heyecanını söndürdü. "Tamamlasanız iyi olur," dedi bir kez daha istekli bir şekilde bakarak.

Lenore sessizliğe büründüğünde, Jason hemen konuştu. "Ütopyanızdaki insanlardan bahsetmediniz; evinizi bir yuva yapacak bir eş ve çocuk istemez miydiniz?"

Bu soru Lenore'u sarstı. Tamamen varsayımdan ileri gelen bu soruyu ondan başka her erkekten bekleyebilirdi. Eversleigh, Lenore'un bu konudaki fikrini biliyordu. "Hayatıma evlilikle karmaşıklaştırmakta bir anlam görmüyorum, Ekselansları."

"Zeki bir kadınsınız, Lenore. Eğer bir erkek kalbinden geçen her şeyi size önerse, yine de hayatınızda bir eşin olmasına izin vermez misiniz?"

Lenore'un kalbi yavaştan rahatsız edici bir gümbürtüyle atmaya başladı; sonra yüzünü ona çevirdi. Boğazını garip bir korku sardı, nefes almasını güçleştiriyordu. "Bunu neden soruyorsunuz, Ekselansları?" Jason halinden hâlâ memnun bir şekilde yanında oturuyordu, iri cüssesi rahattı, bir kolu oturduğu koltuğun demir işlemesi üzerine uzanmış olarak duruyordu. Ama gri gözlerindeki ifadede, bir avcının sarsılmaz ve amansız kararlılığı vardı; Lenore, onun gözlerinde korku ve arzunun ürkütücü birlikteliğini görüyordu.

"Bunun bariz olduğunu düşünmem gerekirdi, kuzum." Jason genç kadının gözlerine baktı. "Evlenmeye niyetim olduğunu duymuşsunuzdur eminim ki."

"Dedikodulara asla kulak asmam, Ekselansları," dedi Lenore, gittikçe büyüyen ürkütücü olasılığı yoğun bir çabayla reddetti.

Jason'ın gözlerinde bir memnuniyetsizlik belirdi. "Bu konudan emin olabilirsiniz, söylentiler doğru."

"Herkes sizin el değmemiş bir genç kızla evlenmeni-

zi bekliyor; birinci sınıf bir mücevherle." Lenore, nefesi kesilmiş olmasına karşın sözcükleri bir çırpıda ağzından çıkarıverdi. Aklındaki dehşet öngörü, bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti.

Jason'ın yüzünde mağrur bir ifade belirdi. "Beni akılsız bir ahmakla evlenecek biri gibi mi görüyorsunuz?"

Lenore, ona her zamanki irade gücüyle bakmak için kendini zorladı. "Hayır. Fakat birinci sınıf mücevherlerin hepsi ahmak değiller, Ekselansları." Kucağındaki ellerini birbirine sıkı sıkı bastırıyordu, çaresizce konuyu değiştirecek bir yol arıyordu. Fakat öngörüsünün durdurulamaz şekilde gerçekleşmeye yaklaşıyor olması karşısında düşünemez oldu, aklı donup kaldı.

Jason kafasını eğdi. "Öyle olabilir, ancak ben cezbedici güzelliğin asıl değerini anlayacak kadar çok şey gördüm." Lenore koltuğun ucunda kıpırdamadan dimdik otururken, Jason'ın, bakışlarıyla onu süzmesine izin verdi. Sesi derinleşmişti. "Daha önce de söylediğim gibi, bir beyefendiyi neyin heyecanlandırdığı konusunda epey sınırlı bir anlayışınız var, Lenore."

Lenore'un titrediğini görmedi ama hissetti. Yavaşça asıl konuya döndü. "Bana hayattan ne istediğinizi, sizin için neyin önemli olduğunu söylemiştiniz. Benimle evlenirseniz saydığınız şeyleri sizin hizmetinize sunmak isterim."

"Ve tabii ki gerektirdiklerini de." Lenore, yüzüne keder olarak yansıyan içsel bir korkuyla sözcükleri tek tek vurgulayarak cümlesini tamamladı.

Jason kaşlarını çattı ve bakışlarını ona kilitledi. "Sizin tahmin edebileceğinizden daha fazlasını gerektirmeyecek. İkimizin de bildiği gibi, size eşlik etmeme dayanamıyor

değilsiniz." Tereddüt etti ve nazikçe ekledi. "Birlikte çok iyi anlaşacağımıza inanıyorum, Lenore."

Lenore sersemledi. Jason, Lenore'un kaderine ilişkin öngörüsünü, onun gözlerine diktiği gri bakışlarıyla gaddarca beyan etmişti. Lenore, karşı karşıya olduğu tehlikenin ve çıkmayacağı konusunda kendine söz verdiği bu yolda ne denli ilerlemiş olduğunun farkındalığı altında ezildi. Beti benzi attı. "Hayır," dedi ve titremeye başladığını hissetti. "Sizinle evlenemem, Ekselansları."

"Neden?" Jason soruyu alçak sesle ama vurgulayarak sordu. Gözlerini kıstı. "Mademki bu konuyu konuşmayacaktık, beni buraya neden davet ettin?"

Lenore çaresizlik içindeki, sert bir şekilde yanıt verdi. "Sizi buraya ben davet etmedim."

Genç kadın yanıt olarak aldığı o uzun bakış karşısında iliklerine kadar ürperdi.

"Sanırım, kuzum, sen kendine farklı bir yol seçmişsin," dedi Jason sessizce.

Güçsüz bir sesle, "Ekselansları, benimle evlenmek istemenizden büyük onur duydum. Fakat evliliğin bana uygun olmadığına ikna oldum," diye karşılık verdi Lenore.

"Neden?"

Bu soru, tekrar edilmiş olmasına karşın zorlayıcılığından hiçbir şey kaybetmemişti. Lenore ağzındaki baklayı çıkardı. "Nedeni, korkarım ki sizi ilgilendirmez."

"Korkarım ki canım, buna katılmıyorum." Jason, kuvvetlenen ve acımasız bir keskinlik kazanmaya başlayan sesini duydu. "İçinde bulunduğumuz durumda, bahane olarak isteksizlikten daha fazlasını hak ettiğimi düşünüyorum. İkimiz de aklı başında yetişkinleriz. Kayıtsızlığına

rağmen yaşadığımız çevreyi benim kadar sen de biliyorsun."

Öfke, geç de olsa Lenore'un imdadına yetişerek Jason'a meydan okuması için güç verdi. Sırf hayatta işler böyle yürüyor diye, aşk olmayan bir evliliğe boyun eğmeye onu nasıl zorlardı? Yeşil bakışları sertleşti, derinlerde altın rengi bir parıltı belirdi. Dudakları inatçı bir şekle büründü. "İzin verirseniz Ekselansları, tanıma şanssızlığında bulunduğum, kesinlikle en kibirli, en küstah, en kendini beğenmiş erkek olduğunuzu size belirtmek isterim." Panik ve korku karışımı bir duyguyla huzuru kaçan Lenore, başka hiçbir his duyamayacağını da biliyordu. Kendinden emin bir şekilde ayağa kalktı, üstünü başını düzeltti, gümüşi bakışlara meydan okudu. "Evlenmek istemiyorum. Bu, birçok beyefendi için yeterli bir neden. Siz bu konuda ne düşünürseniz düşünün, size kendimi anlatmak zorunda değilim."

Jason doğruldu, omuzları koltuğun sırt kısmından uzaklaştı, üst üste atmış olduğu ayakları ayrıldı.

Lenore'un öfkesi birdenbire onu terk etti. Gözleri irileşmişti ve karşısındakine kafa tutan duruşunu bırakıp geriye doğru hızlı bir adım attığında panik hâlindeydi. Bakışları Jason'ın bakışlarındaydı. Gümüş rengi gözlerde, bu meydan okumayı kazananın genç kadın olduğunu düşündürecek hiçbir şey göremedi. Umutsuz bir çabayla gücünü topladı. "Müsaade ederseniz, yapmam gereken birçok önemli işim var, Ekselansları."

Sepetini alıp aşağılayıcı bir şekilde kaçtı.

Küplere binmişti, duyduğu rahatsızlıkla gözlerini kıstı. Jason onun gitmesine izin verdi ve Lenore'un içinde kaybolduğu bahçeye suratı asık halde bakakaldı. Ona şimdilik

baskı uygulamayacak kadar akıllı olmayı umdu. İnadını kırması ve Jason'ın teklifinin uygunluğunu görebilmesi için birkaç saate ihtiyacı vardı. Eğer olmazsa, Jason bunu onun yerine yapacaktı.

Ona göre, mesele basitti. Lenore'un bekâr kalma arzusunun ardında, hiçbir mantıklı nedenin yatmadığından artık emindi. Aksine, müstakbel eşi, olması gerekenden çok daha fazla özgür kalmıştı. Özgürlük iyiydi, ancak yaşadıkları dünyada kadınlar için bazı sınırlar vardı. Lenore bu sınırlara ulaşmıştı ve şimdi de aşmak üzereymiş gibi görünüyordu. Doğru yola dönmesinde ona rehberlik edecek kuvvetli bir ele ihtiyacı vardı. Babası ve erkek kardeşlerinin bu sorumluluğu taşımaktan aciz oldukları belliydi, bu görevi yerine getirmek Jason'a düşüyordu.

Jason ayaktayken, aniden sert ve tatsız bir edayla eve doğru yürümeye başladı.

Eğer topluluğun müziğiyle dans edecekse, kollarında Lenore Lester olacaktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Lenore, hiç kimsenin bir terslik olduğunu anlamamasını sağlamakta kararlıydı. Aynı günün akşamı oturma odasına girdi; dudaklarında dingin bir gülümseme, yüzündeyse her zamanki sakin ve zarif ifade vardı. Bu maskenin altında yatan gizli endişeyse sinirlerini bozuyordu. Odaya göz attığında hislerinde haklı olduğunu gördü; Eversleigh orada değildi. Onun gitmiş olabileceğinin umuduyla biraz rahatladı ama bu düşüncesini bastırdı. Eversleigh onun reddini kabul etmemişti. Geri gelecekti, bundan kesinlikle emindi.

Misafirleriyle yaptığı sohbetler ve gülüşmeler aklının ancak yarısını meşgul edebildi. Zihninin geri kalanı kaynayan bir kazan gibiydi, gerginliği artıyordu, midesi düğümleniyordu. En sonunda, Smithers'ın önünden Eversleigh'in içeri girdiğini gördüğünde içi rahatlamış gibi hissetti. Jason gözleriyle odayı taradı, sonunda bakışları ona kilitlendi. Lenore'un nefesi kesildi. Adam sakin bir şekilde karşı duvara doğru ilerledi, Lenore'un yanına gelince

durdu, asil bir şekilde kolunu uzatıp, "Bayan Lester," dedi ciddiyetle.

Lenore soğuk bir edayla başını öne eğerek elini onun koluna koydu, parmaklarındaki titremeyi bastırdı. Başını dik tuttu ama göz kapakları düşmüştü, onun bakışlarına maruz kalma tehlikesinden kaçınıyordu. Kapıya doğru ilerlemeye başladıklarında, kısa bir anlığına onun yüzüne baktı. Jason'ın yüzündeki sert görüntüyü yumuşatan hiçbir ifade yoktu; yanakları taş gibi sert duruyordu ve alnında hiçbir duygu belirtisi okunmuyordu. Bununla birlikte, Eversleigh Dükü'nün korkutucu şekilde dikkat kesildiğinden emin oldu.

Lenore'a korkuyla karışık bir ürperti geldi. Bu hissi bastırdı, akşam yemeğinde maruz kalacağı işkence için kendini hazırladı.

Jason onun yanındaydı ve titremesini hissetti. Duygularını bilinçli bir şekilde yatıştırdı, yanında zarifçe yürümekte olan kadınla yıllarını geçirmiş edasıyla durmak için büyük çaba harcadı. Her zamanki tuhaf kıyafetlerinin aksine, Lenore bu kez bej rengi ipek bir elbise giymişti; yalnızca yanında yürümesi bile Jason'ın kafasını karıştırmaya yetiyordu. Jason'ın arzusu, onu hayatının bariz bir şekilde en zor konuşmasına maruz bırakmaktı. Sakin durmaya çalıştı, Lenore'un sınırda olduğunun farkındaydı. Kendini tutmak Jason'ın karakterine tamamen tersti, buna hayret etmişti fakat bunun nedenlerini sorgulamaktan kaçındı. Onu evlenmeye ikna ettiğinde, bunu düşünmek için yeterli vakti olacaktı.

Lenore yemeğin ilk bölümünde sessiz ve alışılmışın aksine gergindi; başına giyotinin inmesini bekliyormuş gi-

biydi. Eversleigh onun sağında oturuyordu ve görmezden gelinemeyecek kadar iri yapılıydı. Ancak havadan sudan konuşurken evlilikle ilgili bir yorumu es geçtiğinde, Lenore ona şaşkın bir bakış atma riskini göze aldı. İkisinin gözleri kesişti. Jason'ın yüzü hâlâ durgundu, Lenore içinde bir titreme hissetti. Ne olduğunu henüz anlayamadan sohbete daldılar; Jason sıradan sorular soruyor, o da yanıtlıyordu. Sohbet resmiydi, Lenore heyecanına hâkim olamıyor fakat yanında ona eşlik eden bu heybetli adam gayet normal görünüyordu.

Lenore oturma odasından çıkarken önden gidiyordu, kısa süreliğine de olsa verilen bu moladan memnundu. Eversleigh, her nedense yemek boyunca ondan uzak durdu. Tüm akşamı onunla konuşmadan geçireceği olasılığı, Lenore'un aklının ucundan bile geçmemişti. Neyse ki hafta başındaki dansın tekrarlanması yönünde oy birliğine varılmıştı. Eversleigh sayesinde, Lenore ona bir danstan fazlasını ayıramayacak kadar meşgul olacaktı. Bu işkenceden kurtulmak için genç kadının da kendi planları vardı.

Beyler yerlerinde oturmakla zaman kaybetmediler. Müzisyenlerin çalmaya başlamasıyla birlikte hanımlara katıldılar. Lenore öngördüğü üzere hemen ilk dansa kaldırıldı, bu sefer Lord Percy tarafından.

"Sizi tebrik etmem gerekir, Bayan Lester," dedi lord. Yakaları ve devasa kravatının düğümü yüzünden çenesini hareket ettirmekte zorlanıyordu. "Başarılı bir hafta oldu. Hem de çok başarılı bir hafta!"

Lenore onu mırıldanarak onayladı, dikkati Eversleigh'in üzerindeydi. Jason erkeklerin bulunduğu yerin arka tarafına geçmişti, Harry'ye eşlik ediyordu. Harry, kendine

bir dam bulmak üzere uzaklaştığında, Eversleigh duvar kenarında durdu ve dans edenleri incelemeye koyuldu.

Lenore birdenbire ışıldayan bir gülümseme takınarak dikkatini kavalyesine verdi. "Burayı beğendiniz mi, lordum?"

"Ah, evet!" diye haykırdı Lord Percy coşkuyla. "Ne etkileyici bir görüntü! Manzara resmi çizer misiniz, Bayan Lester? Güzel manzaralara karşı büyük bir hassasiyetim vardır."

"Ne yazık ki suluboya konusunda yetenekli değilim, lordum."

"Fakat şarkı söylüyorsunuz, Bayan Lester. Geçen akşam Eversleigh'le söylediğiniz parçanın çok hoşuma gittiğini itiraf etmeliyim. Kesinlikle büyüleyiciydi. Gerçekten çok etkilendim."

Lord Percy, dinlemekten şeref duyacağı diğer düetlerden konuyu açtı. Lenore onun konuşmasına izin verdi, yüzünde onu ilgiyle dinliyormuş gibi bir ifade vardı, aklı ise başka yerdeydi.

Beklemediği bir şekilde, onu bir sonraki dansa Jack kaldırdı. Bu bir halk ezgisiydi, Lenore bunu onun öğrettiğini hatırladı.

"Ee, Lennie? Nasıl gidiyor, hayatım? Her şey sana söylediğim gibi huzurlu ve sakin mi?"

Lenore, onun gülümsemesine aynı karşılığı verdi. "İtiraf etmeliyim ki gerçek anlamda bir zorluk çıkmadı fakat bunda Harry'yle senin katkınızın olduğunu söyleyemeyeceğim."

Jack elini nazikçe salladı. "Salı akşamını kastediyorsun. Yanlış hesaplama, canım. Eversleigh bana doğruları gösterdi."

"Eversleigh mi?"

"Evet. Eversleigh, aşırı bilmiş biri. Ama haklıydı." Elini sallayarak etrafındakileri işaret etti. "Bugün, geçirdiğimiz haftadan daha eğlenceli geçti."

Lenore, kardeşinin bahsettiği faaliyetin yarışma türündeki oyunlarla ilgisi olmadığını bilmesine karşın, bunun Eversleigh'le bağlantısını kuramadı ama bunun üzerinde düşünmemeye karar verdi. "Eversleigh'le şehirde de görüşüyor musun?"

"Bazen." Jack onu kendi etrafında döndürdü. "Ekselanslarının yeri ağaçların üzeridir. Devamlı kendiyle kavga hâlindedir, Manton'ın sevgililerinden biridir, bu işte de mükemmeldir."

"Öyle mi?"

"Güzel Lennie. Kırsalda saklanıyor olabilirsin fakat kör değilsin, bir tanem. Beş gündür adamın yanında oturuyorsun."

"Şey, evet," diyerek onayladı Lenore. "Ama böyle şeyler pek belli olmuyor, biliyorsun." Ardından birdenbire Eversleigh'in vals yaparken kolunu beline doladığı anda hissettikleri aklına geldi, ceket kolunun altındaki kuvvetli kasları. Tabii ki bunu fark etmişti ama güçlü erkeklere ailesinden alışkındı, bu yüzden bunu önemsememişti. Eversleigh yalnızca birazcık daha uzundu, omuzları birazcık daha yapılıydı, göğsü birazcık daha genişti, kasları birazcık daha sertti; gücü kuvvetti yerindeydi.

"Fakat yalnız bu da değil, biliyorsun." Jack onun bilgi dağarcığını genişletmeye karar vermişti. "Eversleigh'in bir itibarı var, yalnızca kadınlar üzerinde değil ama tabii ki onlar üzerinde daha belirgin. Şey..." Jack müzikle döndükleri

sırada eliyle gösterdi. "Tam bir üstat. Ancak bundan çok daha güçlü. Her yerde bir tanıdığı var, her türlü planın içinde ve karun kadar zengin." Bir süreliğine durup şefkatle baktı. "Borçlarını ödemesine yardımcı olması için kız kardeşini aramasına da gerek duymuyor."

Lenore gülümseyerek yanıt verdi. "Kız kardeşi mi var?"

Jack başını salladı. "Ama artık erkek kardeşi yok. Küçük erkek kardeşi Ricky, Waterloo'da öldürüldü." Kız kardeşine bir bakış attı. "Yerinde olsam bu konuyu açmam."

"Elbette açmam."

"Her neyse, evlenmek zorunda olmasının nedeni de bu. Yerinde olsam bu konuyu da açmazdım."

"Evliliğin Ekselanslarıyla konuşacağım son konu olduğu konusunda emin olabilirsin."

"İyi. Söylemiş olayım, bu yeni bir çağa geçmek gibi olacak; Montgomery'nin evliliği. Bizim için, nasıl söylesem, o her anlamda bir idol."

"Senden o kadar da büyük değil."

Jack omuz silkti. "Birkaç yaş. Ama ben tüm o deneyimden bahsediyorum, anlarsın ya." İmalı bir tebessümle baktı. "Onca şeyi bu kadar yıla nasıl sığdırdığını anlıyorsam namerdim."

Lenore dans esnasında birbirlerinden ayrılırken bu sözleri duymazdan geldi. Jack'le yeniden bir araya geldiklerindeyse onu derin düşüncelere dalmış buldu.

"Hepsi cuma geceki trene binecek, değil mi? Ufukta bir sorun yok ya?"

Lenore, Eversleigh'in çevredeki kalabalığın içinde, saldırmayı bekliyormuş gibi duran görüntüsünü bir anda gözlerinin önüne getirdi. Fakat Eversleigh'i def etmek için

babasından ya da ağabeylerinden yardım isteme düşüncesi, Jack'in methiyeleriyle son buldu. Eversleigh, ailesinin Lenore'la evlenmesini isteyeceği bir adamdı. Ayrıca, Hıristiyanlık dünyasından hiç kimse Lenore'un bu teklifi neden reddettiğini anlamayacaktı. O; zengin, güçlü ve çok yakışıklıydı. Lenore'un delirdiğini düşüneceklerdi.

"Her şey hazırlandı. Herkes kabul etti, yani kesin izdiham olacak."

"Harika." Jack kız kardeşini son kez kendi etrafında döndürüp durdu, sonra da zarif bir şekilde önünde eğildi. Dikleşirken göz kırptı ve reverans yapan Lenore'u kaldırdı. "Şimdi, seni kendinle baş başa bırakıyorum, canım. Gerçek ev sahibi ben olduğum için çok aranıyorum."

Lenore onu kahkahalarla el sallayarak uğurladı fakat sözleri kulaklarında çınlamayı sürdürdü. Kendiyle baş başa kalmak. Eversleigh meselesini kendi halletmeliydi, hızlı ve kesin bir şekilde.

Fırsat bir anda önüne çıkıverdi. Kalabalıktaki herkes vals yapıyordu. Lord Farningham kalabalığın dışına çıktı. Aranan gözleri gören Lenore iç çektikten sonra cesaret verici bir şekilde gülümsedi. Lord Farningham ona tam yaklaşırken, Lenore kolunda kıvrılan güçlü parmakları hissetti.

"Sanırım, bu dans bizim, Bayan Lester."

Lenore, Eversleigh'in ciddi yüzüne bir bakış attı, tartışmanın gereksiz olduğunu biliyordu. Ayrıca, bu buluşmanın yaşanması gerekiyordu. Valsin, konuklarla çevriliyken ortaya çıkan kendine özgü mahremiyeti son derece güvenli bir yerdi. Lenore özür dileyen bir gülümsemeyle Lord Farningham'a uzattığı elini geri çekti. "Unutmuşum. Bir sonraki sefere, uygun mu Lordum?"

"Evet, elbette." Yüzü hafif kızaran Lord Farningham eğilerek selam verdi.

Daha fazla konuşma olmadan, Eversleigh onu piste götürdü ve sanki kendine aitmiş gibi onu kollarıyla sardı. Lenore kontrolünü kaybetmemekte kararlıydı; bunu görmezden geldi ve kışkırtılmasına neden olacak her türlü etkiye kendini kapadı. "Sizinle konuşma fırsatı bulduğum için memnunum, Ekselansları. Size söylemek istediğim bir şey var."

"Öyle mi?" Jason yukarıdan ona baktı, yüzünde tehditkâr bir ifade vardı. "Neymiş?"

Lenore gözünü onun sağ omzundaki boşluktan uzaklara doğru sabitledi, kulaklarını onun uyarısına kapatıp önceden hazırladığı konuşmaya başladı. "Ben, daha önce söylediğim üzere, teklifinizden onur duydum. Fakat bana kalırsa, reddimi henüz kabul etmiş değilsiniz. Bu konuda kararımın değiştirilemez ve kesin olduğunu açıkça anlamınızı umuyorum. Kısacası, söyleyeceğiniz ya da yapacağınız hiçbir şey beni evliliğe ikna etmeyecek. Bu konudan duyduğum rahatsızlığın size özgü olmadığını belirtmek isterim. Yalnızca evliliğe uygun olduğumu düşünmüyorum ve sizin de farkında olduğunuz gibi, evlenmem için de bir neden yok."

"Yanılıyorsunuz, Bayan Lester."

Lenore, bu sözlerin gücü karşısında büyük bir şaşkınlık yaşadı. Gözlerini kırparak mağrur bir dille sordu. "Gerekçelerimin hangi kısmı yanlış, Ekselansları?"

"Hepsi."

Sesi o kadar ikna ediciydi ki Lenore gözlerini onunkilere çevirdi. Gri gözlerinin derinliklerinde, kendininkinden kat kat daha güçlü bir istek alevlenmişti.

"İlk olarak," dedi Jason, kısa ve keskin bir vurguyla. "Teklifim sizi zerre kadar onurlandırmadı, yalnızca korktunuz. Reddinizi kabul etmediğimi gayet iyi biliyorsunuz. Neden evlenmemiz gerektiğine dair sizin bildiğinizden çok daha fazla sebep var. Ayrıca, bu dünyada fikrinizi değiştirmenizi sağlayacak hiçbir şeyin olmadığını söyleyerek beni kışkırtmayın, Bayan Lester."

Tehdit epey açıktı fakat Lenore bunu umursamadı. Başını eğip gözlerini yeniden omzunun üzerinden baktığı uzak boşluğa sabitledi. "Yanıtımı olabildiğince anlaşılır bir şekilde dile getirdim, Ekselansları. Görmezden gelmeyi seçiyorsanız bu benim sorunum değil. Ancak, bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemediğimi anlayabileceğinizden eminim."

Lenore, Jason'ın kolunun beline dolandığını hissetti, kendine daha da yaklaştırıyordu. Hızla çarpmakta olan kalbine aldırmamayı zor da olsa başardı; başını dik, yüzündeki ifadeyi ise sakin tuttu.

"Korkarım ki Bayan Lester, diğer erkekler kadar kolay ikna olmam. Siz söyleyeceklerinizi söylediniz, şimdi sıra bende."

Eversleigh, kalın ipek kumaşın üstünde gezdirdiği kor gibi sıcak eliyle Lenore'un sırtını adeta yakıyordu. Ancak, Lenore takındığı son derece soğuk bir ifadeyle karşılık verdi; sesi kararlıydı ve gözlerinde bıkkınlık ifadesi vardı, "Korkarım ki, Ekselansları, 'evlilik' ya da aynı anlama gelen herhangi bir sözcüğü kullanacak olursanız çığlık atacağım." Son iki sözcüğü üstüne basarak söyledi, Lenore bu sözleri pekiştirecek bir bakış atabilmek için maskesinin bir anlığına düşmesine izin verdi. Sonra yavaşça bakışlarını

çevirdi, kalabalık misafir odasında blöfünü denemeyeceği konusunda kendinden emindi.

Bu sözleri uzun bir sessizlik takip etti. Sessizliği bozduğu sırada, Jason'ın sesi mükemmel denebilecek soğukkanlılıktaydı. "Pekâlâ, Bayan Lester, yanlışlarınızı başka yollardan göstermem gerekecek. Ancak, bunun sizin seçiminiz olduğunu unutmayın."

Lenore'u bir tedirginlik sardı.

"Sanıyorum ki öncelikle dağınık ve dalgalı bir şekilde aşağı inen saçınızla ilgili fantezilerimle başlamalıyım. Elbette, rüyalarımda üzerinizde başka hiçbir şey olmuyor. Saçlarınız ipek gibi, yanılıyor muyum? Aralarında parmaklarımı gezdirdiğim ve cazibenizi daha da ortaya çıkardığımla ilgili hayal kuruyorum."

Lenore'un gözleri büyüdü. Yanakları pembeleşti. Ona bakacak cesareti kendinde bulamadı.

Jason, yüzünde sakin ve durgun bir ifadeyle onu kendine öyle çekmişti ki kalçası her hareketinde Lenore'unkine çarpıyordu. "Ve gözleriniz. Gölün üzerinde seyreden, berrak yeşili, hani o yazları uzaktaki su birikintisinin üzerine yansıyan buğulu yeşil gibi. Sizinle seviştiğimde gözlerinizde oluşacak ışıltının hayalini kuruyorum, Lenore, tutkuyla koyulaşacağını..."

Lenore kulaklarını kapatmayı denedi fakat Jason'ın tenor sesi bedeninde yankılanıyordu. Tüm çabasına rağmen, ağzından çıkan sözleri duyuyordu; genç kadının bedenini yavaşça tarif edişini, onunla nasıl sevişeceğini. Beline dolamış olduğu kolu Lenore'u dik tutuyor, zahmetsizce döndürüyor, birbirine bitişmiş olan kalçaları adeta Jason'ın sözcüklerini daha da vurguluyordu.

Lenore içten içe tutuşuyordu, Jason'ın öfkesi ağzından çıkan sözcüklerin sıcaklığında eriyip yok oluyordu. Bedeni canlanmıştı, kızgınlığıysa hissettiklerinin etkisiyle kayboluyordu. Varlığından o ana dek habersiz olduğu bir tarafı, Jason'ın gözlerindeki hayranlık verici parıltı karşısında gerilerek mırladı. Jason onun bedenini tarif etmeye devam ettikçe, sesi de fantezileri gibi derin, kucaklayıcı bir tona büründü.

Bu, Lenore'un hayatı boyunca yaptığı en uzun valstı.

Dans bitip de Jason onu bıraktığında, Lenore yere düşeceğini sandı ama onuru onu ayakta tutmayı başardı. Kendini derin bir nefes almaya zorlayarak ona dönüp elini uzattı. Sıradan bir insanın sarf edemeyeceği bir çabayla yüzünü tıpkı onunki gibi ifadesizce tutmayı başardı. "Bu bilgilendirici dans için teşekkürler, Ekselansları. Sonraki davetlerinizi reddetmemi anlayışla karşılayacağınızdan eminim."

Lenore çok hafif bir şekilde gerçekleştirdiği reveransın ardından, Smithers'ın bulunduğu yere tam zamanında yönelerek doğruca çay sunumunun yapıldığı el arabasının yanına gitti. Çay servisi yaparken elleri titriyordu. İki kez durup nefeslenmesi gerekti. Servisin bitmesiyle birlikte etrafa göz attı. Babası ve Harriet çalışanların gözetimindeydi, telaşını fark etmelerinden korktuğu için hiçbir aile üyesine yaklaşmak istemiyordu. Amelia yardımcı olabilirdi fakat kuzenini buklelerinden tanıyarak, Frederick Marshall'ın yanında olduğunu gördü.

Eversleigh'e kendini bile bile ateşe attığını görme tatminini yaşatmamakta kararlı olan Lenore, Bayan Whitticombe'un yanına gitti, kadınların arasına karıştı ve akşamın geri kalanını öyle geçirdi.

Odanın diğer tarafında ise Jason onu izliyordu; yüzü durgundu, kaşlarını ise çatmıştı.

***

"Bayan Lester kütüphanede, Ekselansları. Malikânenin diğer kanadında."

"Teşekkürler Moggs." Jason odasının penceresinden izlemekte olduğu manzaradan gözlerini ayırmamış olmasına karşın, aklında ne göğe yükselmekte olan yeşiller ne de uzaktaki tepeler vardı. Son kırk sekiz saattir aklı yalnızca Lenore Lester'daydı.

Uşak Moggs odada sessizce hareket ediyordu, her zaman olduğu gibi varlığıyla yokluğu ayırt edilemiyordu. Moggs, sessizliğin vücut bulmuş hâli gibiydi; işlerini yaparken varlığını asla hissettirmezdi. En şaşırtıcı haberleri toplama konusundaki yeteneği sayesinde efendisine çok yarar sağlıyordu. Jason, eski sevgililerini takip etmek için onun yeteneklerine sıkça başvurmuştu. Ancak, Moggs'u Lenore'un peşine takmaya çekinmişti. Fakat müstakbel eşi ona başka seçenek bırakmamıştı.

Cuma günüydü; davetin son günü. Akşamüstü güneş çoktan ağaçların ardına gizlenmeye koyulmuştu. Lenore'un onayını bugün alamadığı takdirde işler zora binecekti. Kesin bir anlaşma sağlanamamışken şehre dönmek, çöpçatan annelerle kendi halalarının seçip beğendikleriyle yüzleşmek demekti. Lester malikânesinde kalmak ve kur yapmayı sürdürmek demek, en azından Jack'i kendi tarafına çekmek demekti. Bunu yapmak için can atmıyordu, özellikle de aile baskısının Lenore'un üzerinde etkili olacağı korkusuyla. Kendini beğenmiş biri değildi fakat

toplumun düşese ne gözle baktığını göz ardı etmek imkânsızdı. Lenore'un ailesini ona karşı sorumluluklarını yerine getirmemiş olmakla suçlamasına karşın, onların aptal olduklarını düşünmüyordu. Lenore'u bunu kabul etmeye zorlayacaklardı, ancak Jason bunun sonuçlarına katlanmaya henüz hazır değildi.

Önceki gün, yani perşembe günü kendini zor tutmuştu. Duygularının etkisiyle çok nadir hareket ederdi fakat Lenore bunu kolayca kışkırtıyordu. Onca tecrübesine rağmen, Lenore gün boyu ondan kaçmayı başarmıştı. Onunla karşılaşmak için saatlerce çabalamıştı, bu sürede Lester Malikânesi'nin ve arazisinin ne kadar büyük olduğunu öğrenmişti. Arayışı sırasında sayısız çifte rastlamıştı, Frederick ve Leydi Wallace da buna dâhildi. Bu keşfinin ardından kısa süreliğine de olsa durdu. Lenore'u bulmak istiyordu ama bunu bir türlü başaramamıştı.

Lenore, her zamanki gibi dinginliğiyle oturma odasına girmişti ve akşam yemeğinde de sessizliğini korumuştu. Etraftaki gözlerden dolayı hissettiği kısıtlanmışlık duygusuyla ve hiç kimsenin, onun ev sahibesine karşı tutumunda bir gariplik sezmediğini bilerek, doğabilecek her türlü tahrike karşı temkini elden bırakmayıp, diline hâkim olmuştu. Ancak o akşam için onunla ilgili planları altüst olmuştu. Diğer erkeklerle birlikte oturma odasına döndüğünde, onun gitmiş olduğunu öğrenmişti. Baş ağrısını bahane etmiş ve çay ikramında yerini kuzenine bırakmıştı.

Bu, bardağı taşıran son damlaydı. Akşamı burada, odasında geçirdi; neden onun dışında hiç kimseyle evlenmek istemediği üzerine kafa yordu. Nedenler gayet makuldü. Lenore'un, onun tüm beklentilerini karşılamasının yanı

sıra, evlenmelerinin kendisi için de en doğrusu olduğundan emindi. Bu konuyu her açıdan dikkatli bir şekilde inceledi. Lenore'un geleceğinin üzerinde kara bulutlar geziniyordu fakat Lenore bunu görmeyi reddediyordu. Onu, kardeşinin karısının yönettiği bir evde hiç evlenmemiş olarak kendi kaderine bırakma düşüncesine tahammül bile edemedi. Şu an elinde olan pozisyonu yitirdiği, aileyi çekip çeviren mekanizmanın ana çarkı olmadığı ve aile üzerinde hiçbir etkisi kalmadığı zaman hayattan nasıl keyif alacaktı? Onun bu gerçekle yüzleşmesi ve Jason'ın onu bu kaderinden kurtarmasına izin vermesi gerektiğine karar verdi.

Lenore'a, evlenmeyerek kendine yazık edeceğini söylediğinde samimiydi. O, büyük bir evi ve ev halkını yönetmek için doğmuştu, tıpkı Jason gibi. Bir aile reisinin sahip olması gereken, onunkilerle uyumlu özelliklere sahipti. Dans pistindeki davranışlarını kendisine yakıştırıyor olmamasına rağmen, tıpkı kendinin ondan etkilenmiş olması gibi, onun da kendinden etkilendiğinden artık emindi. Eğer Lester Malikânesi'ne onu baştan çıkarma düşüncesiyle gelmiş olsaydı, amacına çoktan ulaşmış olurdu.

Ayakta durmakta olan Jason kollarını iyice esnetti, vücudundaki gerginliğin farkındaydı ve bugün onu bastırmaya devam etmekte kararlıydı. Lenore'un bu konudaki hassasiyeti, ona her dokunduğunda o narin vücudunun titremesi bu yöndeki her hareketini uygunsuz kılıyordu. Evlenene kadar olmazdı. Arzu elbette çok önemliydi fakat evlilik için bir gerekçe olarak sunulamazdı.

Lenore kütüphanede yalnızdı. Onunla açıkça konuşma, kendisini bekleyen geleceği ona açık bir dille anlatma niyetindeydi. Nihayetinde zeki bir kadındı.

Jason üstünü başını düzeltti ve malikânenin diğer kanadındaki kütüphaneye doğru yola koyuldu.

Kütüphaneye geldiğinde kapı aralıktı. Sessizce içeri girdi ve onu gördü; açık pencerenin önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş ve derin düşüncelere dalmıştı. Kapıyı kapatmaya karar verdi, kapatırken ses çıkmamasına dikkat etti. Sonra, sessizce odanın öbür tarafına doğru yürüdü, Lenore'un hemen arkasındaki çalışma masasının yanına geldiğindeyse bir an durdu.

Burası zarif bir kütüphaneydi, gün ışığı taş döşemeleri ısıtıyordu. Lenore üzerindeki yeleği çıkarmış ve titizlikle katlayıp sandalyeye koymuştu. Giymiş olduğu ipek bluz, hatlarını daha da ortaya çıkarıyordu ve uçları hafifçe yerde kıvrılmış kahverengi kadife eteğinin işlemeli beli, o incecik belini sarmıştı. Jason onun yüzünü inceledi. Dalgın bir ifade vardı, parmakları huzursuzca ipek bluzunun kollarını sıvazlıyordu. Onun, özünde sakin bir kadın olduğunun farkına vardı ve Jason, onun sükûnetini ciddi bir şekilde rahatsız etmişti. Aralarındaki mesafeyi kapatıp, onu kollarıyla sarma ve ona dertsiz bir gelecek sunmaktan başka derdi olmadığını gösterme arzusu bir anda alevlendi, gözlerini yumup bu arzuyu uzaklaştırmak için kendini zorladı. Gözlerini açtı, harekete geçti, en az onun kadar tedirgindi. Sağ elindeki yüzük masaya çarptı.

Lenore bir solukta döndü, hislerinin doğruluğundan emin olurken gözleri de irileşti. İçgüdüsel olarak masayı aralarına aldı, az önceki düşünceli hâlini gizleyecek maskesini takınmakta zorlandı. Yalnız olmalarından dolayı hazırlıksız yakalanmıştı.

"Kitap okuyup, zaman geçirmek için mi geldiniz, Ekselansları?" Sesinin titrememesi içini rahatlattı.

Jason onu inceledi ve ardından başını iki yana salladı. "Senin için geldim, Lenore. Yalnızca senin için." Yavaşça masanın öbür tarafına doğru hareketlendi.

Lenore aniden masanın diğer yanına yöneldi. "Lordum, benim peşimden geliyor olmanız anlamsız." Hızla çarpan kalbini ve baş döndürücü bir hızla yükselen nabzını görmezden gelerek kapıya baktı. Çok uzaktaydı. Parmak uçlarını masanın kenarında gezdirdi, sona geldi ve gözlerini kaldırıp adamın yüzüne baktı. Yüzünde gördüğü o merhamet yoksunu sıcaklık, içine derin bir korku saldı. "Eversleigh Düşesi olmayı bekleyen sayısız kadın olmalı."

"Sonsuz miktarda," diye yanıt verdi Jason hemen.

"O halde, neden ben?" Masanın öbür tarafına doğru ilerlerken, bu sözleri omzunun üzerinden hafifçe bakarak söyledi.

"Birkaç muhteşem nedenden ötürü," diye karşılık verdi Jason. "Sizinle paylaşmayı arzu ettiğim nedenler, tabii yerinde durursan! Tanrı aşkına, Lenore! Dur!"

İkinci kez masanın öbür tarafına geçen Lenore, onunla yüzleşmek üzere yaklaşıyordu. Jason çevik bir hareketle masanın üzerinden atlayıp, kadının tam karşısına dikildi. Boğuk bir çığlık atan Lenore, ellerini onu itmek üzere kaldırdı. Jason onun ellerini yakaladı ve onu masaya yaslamak için bir adım attı. Kadının ellerini arkasındaki masaya koydu, ellerinin altına hapsetti, Jason onun üzerine eğildikçe Lenore da geri eğilmek zorunda kaldı.

Jason'ın asıl niyeti evlilik meselesini öfkeli müstakbel eşiyle sakince ve mantıklı bir şekilde konuşmaktı. Ancak ona baktığında, mantığın bütün izleri kafasından uçup gitmişti.

Lenore gözlerini, tepeden ona bakan ciddi yüze dikti. Karmaşık duygular içindeydi. Birkaç dakika önce tehlikeli düşüncelere dalmış, Eversleigh'in kendisi için neden bir tehdit olduğu konusunda aklının sesine kulak veriyordu. Şimdiyse bu tehdit gerçek olmuş, canlanmıştı. İçine ürkütücü bir his doğdu. Gözleri kocamandı, titredi.

İpek bluzu alıp verdiği her nefesle inip kalkıyordu.

Bu görüntü Jason'ı delip geçti. Günlerdir kendi arzularıyla mücadele ediyordu, onunkilerle savaşacak gücü kalmamıştı. Yavaşça, adeta göreceklerinden korkarcasına başını kaldırdı. Lenore'un uzun ve ince boynuna, yerinden çıkacakmış gibi çarpan kalbine baktı. Hafifçe aralanmış dudaklarını süzdü. Gözlerini, bekâretin verdiği tereddüt ve içinde kabaran ihtirasla irileşmiş yakut yeşili gözlerine çevirdi.

Lenore onun verdiği mücadelenin farkındaydı fakat yardım edecek güçte değildi. Kendininkine değen kollardaki kasların nasıl gerildiğini hissediyordu, vücuduna değmekte olan belinden her şey anlaşılıyordu. Zamandan bile eski bir büyünün altında, kaçmak için hiçbir şey yapabilecek durumda değildi. O an kaçmak isteyip istemediğini de bilemedi. Onun yerine, hipnotize olmuş bir şekilde kendininkine bakan gözlerin griden gümüşe dönüşünü ve sonra da beliren parıltıyı izledi.

Boğuk bir inlemenin ardından, Jason bu adaletsiz savaşa bir son verdi ve dudaklarını onunkilere yaklaştırdı.

Bu zarif bir öpücük değildi fakat Lenore bunu umursamadı, kendini o öpüşmenin ardındaki yoğun tutkuya bıraktı. Kurmuş olduğu tehlikeli hayallerle kendini çoktan kaybetmiş olan mantığı, gerçeklikle birlikte tümüyle uçup

gitti. Tecrübesizdi, dudaklarının arzusunu yatıştırmaya çalıştı, dudaklarını içgüdüsel olarak yumuşattı ve onunkilerle birleştirdi.

Jason'ın kafasındaki tüm belirsizlikler ve yatıştırmak istediği duygular, onun gözlerinde gördüğü istekle daha da karşı konulmaz olan kısa ama yoğun bir öpücüğün ardından kayboldu, Lenore'un arzu dolu davetiyle birlikte yok oldu. Jason bunu hemen fırsata çevirdi, dudaklarını onunkilere yapıştırdı, kendinden emin bir şekilde yavaşça üstünlüğü eline aldı, tıpkı Lenore gibi kendi de bu bitmek bilmeyen tutkunun etkisiyle titredi.

Lenore'un tüyleri ürperdi, sersemlemişti. Jason'ın, ellerini bıraktığını ve kollarını bedenine dolayıp kendine çektiğini hissetti. Kuvveti kadının tüm vücudunu sardı; bu, onun verdiği öpücükten çok daha baştan çıkarıcıydı. Kadının boşta kalan elleri yukarı çıktı, adamın omuzlarına yerleştirmeden önce kararsızca dolaştı. Dokunmasıyla birlikte Jason'ın paltosunun altındaki kaslar anında sertleşti. Parmaklarıyla yoklayıp omuzlarını sert bir şekilde kavradı, tepki olarak hemen sıkılaşan ve iri yapısını daha da belirgin kılan sağlam vücuduna hayran kaldı, adeta büyülendi. Tereddütle kadını tekrar öptü, onun istek dolu yanıtı karşısında heyecanlandı, kendi damarlarında benzer bir tepkiyi hissetmiş olmasına şaşırdı.

Bu, bağımlılık yapan bir duyguydu. Jason'ın bugüne dek hep sakin kalmayı başarmış hisleri, kendine dokunan büyünün etkisiyle ortaya çıkmıştı. Hisleri, tıpkı paganlar gibi kendilerini ritme kaptırdı; daha fazlasını istiyordu. Kadın şehvetle kendini onun kollarına bıraktı; Jason'ın kollarının sıkılaştığını, duvar kadar sert göğsünü kendi

göğsüne sıkıca bastırdığını hissedince kendinden geçti. Kendini gerçekliğin ötesinde bir yerde buldu, Lenore derinlere işleyen bu güce hiçbir şekilde karşı koyamıyordu, karşı koyması için de bir neden yoktu. Onun yerine mantığını duymazdan gelip, toplum ahlakına gözlerini yumarak hislerinin peşinden gitti, özgürce karşılık verdi, daha fazlasını isteyen Jason'ın tüm taleplerine yanıt veriyordu.

Bu, kendini tutmakta zorlanan Jason'ın dayanamayacağı kadar teşvik ediciydi. Onu daha yukarıdan kavradı, bir eli sırtının aşağısına doğru indi ve kalçasını kendisine çekti. Kollarının arasındaki Lenore titredi, bedenini onunkine bastırarak onu adeta davet etti. Jason'ın kendini tutma çabasının son kırıntıları da kayboldu. Lenore'un parmaklarının, ensesindeki saçlara dolanmakta olduğunu hissetti. Jason elini sırtından yavaşça çekti ve Lenore'un göğsünü avucunun içine aldı.

Lenore, sırtından aşağı doğru inen ürpertiden keyif aldı, göğüslerini bir sıcaklık sardı. Hemen karşılık verdi, daha hızlı öpmeye başladı, zihni kadar bedeni de daha fazlasını tatmak istiyordu. Jason kudurtucu bir yavaşlık ve sabırla uzun parmaklarıyla onu okşadı, Lenore'un içinde daha önce hissetmemiş olduğu muazzam duygular doğdu. Göğüs uçları küçük birer tomurcuk gibi sertleşirken, Lenore bilmediği bir sıcaklığın içine yayılmaya başladığını hissetti. Kendini kaptırmıştı, Jason'ın parmakları bluzunu kapayan inci düğmelerin arasından içeri girdiğinde karşı koymadı. Jason ipek bluzunun altındaki iç gömleğin bağcıklarını ararken, Lenore'un içi zevkle doldu. Hafif bir çekişle bağcıklar açıldı. Eğer Lenore onu öpüyor olmasaydı, nefesi kesilebilirdi. İpek iç gömleği kalçasına doğru kayar-

ken, hislerinin görünmeyen bir uçuruma doğru kaydığını hissetti. Çıplak göğüslerine süzülen soğuk hava, Jason'ın sıcak dokunuşlarıyla birlikte kayboldu.

Lenore arzuyla dolmuştu. Nefes alıp öpüşmeyi bıraktı. Başı geriye düştü, heyecan tüm bedenini hızla sararken gözlerini kapattı. Zaman ve mekân artık yoktu, tüm benliğiyle şehvet dolu ihtirasın dünyasındaydı. Jason yaklaşırken, Lenore ellerini onun omuzlarından çekti ve parmaklarını gür, kumral saçları arasında gezdirdi, ipeksi dokusu ve firça gibi yoğunluğu karşısında hayranlığını gizleyemedi.

Jason iniltiyle nefes aldı, Lenore'un cazibesinden kendini kurtarmakta zorlanıyordu. Ancak etkisi, onun bile kurtulamayacağı kadar güçlüydü. Gözünün önündeki bu yumuşak göğüsleri tekrar tekrar okşarken artık nefesini tutamıyordu. Saten kadar zarif teninde parmaklarını gezdirirken hisleri zihnine kazınıyordu. Hayal ettiğinden bile daha güzeldi, göğüsleri büyük avuçlarına sığıyordu, pespembe uçları tutkuyla sertleşmişti. Aynı tutku kendi içinde de yayılmıştı. Bunun farkındalığı karşısında şaşkına döndü fakat Lenore'un, parmaklarının dokunuşuyla tahrik olurken çıkardığı mırıltılar tüm bedenini tıpkı bir denizkızı şarkısı gibi ihtirasla dolduruyor, aklındaki her şeyi siliyordu. Başını eğdiği sırada bile bir tarafı bu duruma hayret ediyordu.

Zevkin ve şehvetin dünyasına kapılmış olan Lenore'un tüm duyguları bir bir ortaya çıkıyordu. Jason'ın hafif dokunuşları karşısındaki hisleri başını döndürüyordu. Sonra elleri kadının bedeninden ayrıldı, bir duygunun yerini başka bir duygu alıyordu. Lenore derin bir nefes aldı, be-

denine dokunan dudaklarının etkisiyle yavaşça inledi. Jason'ın dili, sertleşmiş göğüs ucunun üzerinde nazikçe geziniyordu. Lenore, içinde alevlenen arzuyla parmaklarını istemsizce sıktı ve saçlar parmaklarının aralarına dolandı.

Kemiklerinin, bedenini saran sıcaklıkla eridiğini hissediyordu. Yalnızca tek şeyden emindi; Jason'ın durmasını istemiyordu.

Tatmakta olduğu yoğun zevkin büyüsüne kapılmışken, ikisi de ne yaklaşan ayak seslerini ne de kapının dönen kilidini fark etti.

"İşte, geldik! Kütüphane. Buralarda bir yerde olduğunu biliyordum. Yüzlerce kitap-" Lord Percy, gözleri masanın arkasındaki çiftle karşılaştığı anda donup kaldı.

Jason, Lord Percy'nin ağzından çıkan ilk sözcükle birlikte hemen durdu, Lenore'u kendine çekerek korurcasına göğsüne bastırdı. Lord Percy'nin arkasında duran üç kadının -Bayan Whitticombe, kızı ve Leydi Henslaw- şaşkınlık dolu yüzlerinden, kapı açıldığı anda karşılaştıkları manzarayı asla unutamayacaklarını anladı.

Yaşanan talihsiz sahneyi görmesi engellenen Lenore'un yanakları Eversleigh'in paltosuna yapışmıştı, Jason'ın kalbi kulağında, yerinden çıkarcasına çarpıyordu, Lenore hâlâ o derin bakışların etkisindeydi, mantığını kullanmakta zorlanıyordu.

Belki de bunu kimse beklemiyordu fakat durumu toparlayan Lord Percy oldu. Hızla döndü, kollarını açıp kadınları dışarı çıkardı. "Gidin, malikânenin diğer taraflarına bakın. Oraların çok güzel olduğunu duydum."

Ardına bile bakmadan kadınları koridora sürükledi ve kapıyı hızla kapattı.

Kapının kilidi yerine oturduğunda, odayı soğuk bir ses sararak Lenore'u gerçek dünyaya döndürdü. Kendini yavaşça Eversleigh'in kollarından kurtardı, onun rahatlığından uzaklaştıkça, kaybetmiş olmanın verdiği bir duygu hissetti içinde. Bu hisse karşı koymaya çalıştı, bir süre soluklandı. Parmakları bluzunun düğmeleriyle beceriksizce uğraşırken kafasındaki sahneleri birleştirmeye çalıştı. Aniden bir üşüme geldi.

Kollarını vücuduna doladı, bir adım geri gitti, sakinleşmek için resmen savaşıyordu. Başını yavaşça kaldırıp Eversleigh'in yüzüne baktı. Yüzündeki sert ifade yumuşamışa benziyordu, ancak emin değildi. Jason hızla soluk alıp veriyordu. Göz kırptığını gördü, sanki en az kendi gibi o da etkilenmişti. Fakat böyle olamazdı.

"Beni kandırdın." Lenore, bu sözleri soğuk ve suçlayıcı bir şekilde söyledi.

Jason gözlerini kırptı, kaşlarını çattı. Kafasını toparlamakta zorlandı. Şimdi artık yalnızca arzularına ket vurması, keşfetme duygusunun verdiği şoku ve sonuçlarını sindirmesi değil, aynı zamanda da yaşadıklarının gerçek olduğu konusunda kendini ikna etmesi gerekiyordu. Yaşananların büyük kısmı rüya gibiydi. Daha önce hiçbir kadın, Lenore'un kolaylıkla yapmış olduğu gibi onu etkisi altına almayı başaramamıştı. Nutku tutulmuştu, zihninde dönüp duran düşünceleri algılamakta güçlük çekti.

Lenore, onun yaşadığı zorluklardan habersiz bir şekilde masanın etrafında dolanmaya başladı. Bir ileri bir geri gidiyordu, yaşadıkları kafasında netleşirken yüz ifadesi katılaştı, tüm bedeni bir anda sertleşti.

"Sizinle evlenmeyi kabul etmiyordum, siz de bunu

ayarladınız!" Sesi daha da güçlendi. "Bu bir saçmalık!" Karşısında sessizce durmakta olan adama, mimiklerini de kullanarak küçümseme dolu bir bakış attı. "Evlenmeye razı olmayınca, siz de bana tuzak kurmaya karar verdiniz. Söyleyin, Ekselansları." Nefret dolu gözlerle bakarak sordu. "Lord Percy odaya erken mi girdi? Amacınıza ulaşmak için benim onurumu daha ne kadar lekeleyecektiniz?" Dehşetinin yanı sıra, artık sesinde kendine acıyor olmaktan doğan bir öfke de vardı.

Lenore yüzünü bir anda masanın karşı tarafındaki düşmanına döndü. Başı dik bir şekilde doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Siz, Ekselansları, şu bahtsız kaderim boyunca tanıştığım, kesinlikle, en ama en aşağılık insansınız. Ne olursa olsun, bu skandal kulaktan kulağa ne kadar dolaşırsa dolaşsın, sizinle evlenmeyeceğim!"

Sözlerinin sonunu getirdiğinde sesi çığlığı andıran bir tizlikteydi.

Lenore'un öfkesi Jason'ınkinin yanında bir hiçti. Jason insanüstü bir çabayla kendini ayakta tutmayı başardı, sessizdi, ifadesizdi ve kadının ağzından çıkan sözcüklerin yüzüne çarpmasına izin verdi. Yüzü mermeri andırıyordu; buz gibi ve sert.

O bir şey söylemedikçe, bu sert suçlamalarına karşı kendini savunmadıkça, Lenore'un soğukkanlı hali ortadan kayboldu. Gözünden inen yaşlar ve içini burkan inlemeyle birlikte gözlerini kapatarak kapıya doğru yöneldi, attığı her adımda kalbi daha çok acıyordu.

Jason doğaüstü bir kuvvetle, olduğu yerde, masanın arkasında sessizce durmayı başardı. İçi öfkeyle, soğuk ve ölümcül bir alevle cayır cayır yanıyordu. Kızgınlığı arttıkça

kasları daha da geriliyor, vücudu öfkeyle doluyordu; Lenore'un üzgün ve kendini kaybetmiş olduğunu kendine zorla hatırlattı.

Mantıklı düşünmek, Lenore'un sözlerinin canını daha az acıtmasını sağlamıyordu.

Öfkesi yavaş yavaş dindi ve yerini kızgınlığa bıraktı. Jason yine de onun arkasından gitme içgüdüsünü bastırdı, Lenore'u bulduğunda haysiyetinin bundan etkilenmemesi gibi bir durum olmayacağını bilecek kadar kendini tanıyordu. Bunun yerine derin bir nefes aldı. Duruma odaklanıp, ne yapılması gerektiğini düşündü. Öncelikle itibarını zedeleyecek tehditlerden kurtulması gerekiyordu, ardından da evlenmeye kabul ettirmesi.

Artık kesin olan tek gerçek vardı: Lenore Lester onundu. Ondan evlenme sözünü almadıkça Lenore Lester'ı bırakmayacaktı.

O öpüşmenin ardından asla.

Gri gözleri korlaştı, ifadesi taş gibi soğuk ve sertti, Eversleigh Dükü başı dik bir şekilde odayı terk etti.

ALTINCI BÖLÜM

Lenore, saat beş buçukta, şakaklarındaki ağrıya ve yüzündeki hastalıklı ifadeye rağmen, misafir odasına girip babasının misafirlerini selamladı. Balonun şerefine hizmetçisine, saçını yukarıda ve büyük buklelerin hafifçe kulaklarıyla boynuna doğru düşecek şekilde toplamasına izin verdi. Tam boynunda biten krem renkli dantel işlemeler ve yine aynı malzemeden yapılmış son moda uzun kollarla göz kamaştıran fuşya rengi ipek elbisesi ışıl ışıl parlıyordu. Elbisesinin, ruh halini gizlemesini umdu. Bugün, maymunların lideri rolünü oynayacaktı.

Jack onu bekliyordu, fildişi pantolonun üzerine giydiği koyu lacivert ceketiyle çarpıcı şekilde yakışıklı görünüyordu. Lenore'a göz kırptı. "Kalabalığı selamlamaya hazır mısın?"

"Pek kalabalık sayılmaz," dedi Lenore, kafası başka yerdeydi. "Hatırlarsan, akşam yemeğinde bize katılması için yalnızca altı çifti davet etmiştik. Geri kalanlar sekize kadar gelmeyecek."

Jack ona sert bir bakış attı, ardından bir teklifte bulundu. "Balo odasına bir göz at istersen. Bizi gururlandır, Lennie."

Lenore onun koluna girdi ve yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Jason'ın önünde durarak, herkesi selamlayacakları ana kapıya doğru yönlendirdi onu. Jack'in mavi gözlerinde gördüğü endişe dolu ifadeyi unutmaya çalıştı. Takınmaya çalıştığı ifadenin zorlama olduğunun farkındaydı. "Harry'yle sen ayağınızı denk aldığınız sürece, her şeyin harika olacağına eminim. Çalışanlar köle gibi uğraştı, misafirlerse mükemmel görünmek için hazırlandılar. Herkes ütü istiyordu, hizmetçiler dört bir yana koşturup durdular."

Jack güldü. Başka bir şey söylememesi Lenore'un içini rahatlattı.

Eversleigh'le yaşadıkları hadisenin üzerinden iki saat geçmişti, Lenore ancak sakinleşmeye başlamıştı. Kütüphaneyi terk edip, kendini evin günlük işlerinin koşturmacası içinde buldu. Bayan Hobbs'la koridorda karşılaştı. Ona turta ve kızarmış tavuk için onay verdikten sonra Smithers geldi, masanın ortasındaki büyük vazonun nasıl durması gerektiğine dair fikrini sordu. Ardından Harris, yemek odasında kaç tane uşağa ihtiyacı olduğunu öğrenmek istedi. Benzeri soru ve sorunlar Lenore'u odasının güvenli ortamında tutarak, kendini gözyaşlarına ve öfkesine bırakmaktan alıkoydu.

Yaşananları ne zaman düşünse duyguları onu teslim alıyordu. Dikkatinin dağılmaması gerekiyordu, bu gece olmazdı, izleyen onca gözün karşısında duygularını geri plana itti, suçluluk ve ihanetin acısını aklının en derinleri-

ne gönderdi. Yüzünde huzurlu bir gülümsemeyle sessizce kardeşinin yanında durdu ve komşularını selamlamak üzere hazırlandı.

Konuklar etrafta dolanıp kendi aralarında sakince konuşmayı sürdürürlerken, Lenore ön kapının zilini duydu. Jack'e döndü. "Babam henüz inmemiş."

Jack yüzünü buruşturdu. "Geleceğinden şüpheliyim, gelirse de geç gelir." Lenore şaşkın bir şekilde baktığında, "Asla nezaketin gerekliliklerini yapmaz, bunu biliyorsun," dedi.

Lenore iç çekti. Yüzü yeniden gülümsemeye başlamışken, Smithers'ın, Belediye Başkanı ve Bayan Holthorpe'un gelişini duyurması üzerine başını o yöne çevirdi. Diğer konuklar zamanında gelmişlerdi, kadınlar vakitlerinin çoğunu Londra'dan gelen kız kardeşleriyle konuşmak ve son dedikoduları öğrenip, modayla ilgili haberleri dinlemekle geçirdiler. Hararetli geçen sohbet, neşeli kahkahalarla bölünüyordu. Yemek vakti yaklaşıp babası gelmek üzereyken, Lenore sorgulayıcı gözlerle Harriet'a baktı. Halası omuz silkti. Lenore, babasının hastalanmış olmasından endişelenerek kapıya doğru yöneldi.

Kalabalığı yarıp, çift kanatlı kapıya yaklaşmıştı ki iki uşak kapıyı açtı. Babası odaya girdi, sandalyesini Harris itiyordu. Yanında ise Eversleigh vardı.

Lenore donup kaldı, sanki başından aşağı buz gibi sular dökülmüştü.

"Dostlar!" Archibald Lester yüzünde kocaman bir gülümsemeyle konuklarını selamlıyordu. Yüzüne net olarak odaklanamayacağı kadar uzakta olan Lenore'u gördüğünde gülümsemesi daha da aydınlandı. Tüm konuklar hep

birlikte yüzlerini ona dönmüşlerken sözlerine devam etti, son fısıltıların da kaybolmasıyla sesi bütün odaya hâkim oldu. "Sizleri Lester Malikânesi'nde ağırlamaktan mutluluk duyuyorum. Hem de en az şimdi yapmak üzere olduğum duyuru kadar!"

Jason, bakışlarını Lenore'a sabitlemiş bir şekilde yanında duruyordu ve kendinden emindi. Ev sahibi olan Archibald Lester'a döndü. "Kızım Lenore ve Eversleigh Dükü Jason Montgomery arasındaki birlikteliği onaylamış bulunmaktayım."

Odayı heyecanlı bir fısıltı sardı. Archibald Lester adeta gurur ve memnuniyetle parlıyordu.

Lenore'un beti benzi attı, taş kesilmiş gibi hareketsiz duruyordu.

Jason hemen yanına geldi. Yüzünde hoş bir gülümseme, gözlerinde endişeyle Lenore'un buz gibi parmaklarını yakaladı, avucunun içine aldı ve dudaklarına götürerek, "Bayılma," dedi. Sorgulayıcı bakışlarla kadının iri gözlerine baktı, kendinde olduğuna dair bir iz bulmaya çalıştı. Dudaklarının parmağına değen sıcaklığı Lenore'u kendine getirdi. Sersemlemiş bir şekilde, biraz kendine gelmiş halde ona baktı.

"Ben asla bayılmam," diye mırıldandı, kafası darmadağınıktı.

Jason dudağını ısırdı, Lenore'un başının üzerinden etrafa baktı, kalabalık saniyeler içinde yanlarında olacaktı. "Gülümse, Lenore." Sesine hükmedici bir hava hâkimdi. "Kendini kaybetmeyecek, kendini ve aileni utandırmayacaksın."

Lenore'un gözleri belli belirsiz açılarak, yavaşça Jason'ın

sözlerine odaklandı. Jason haklıydı. O ne yapmış olursa olsun, Lenore kendini ne kadar incinmiş hissederse hissetsin, şimdi bir histeri krizi geçirmenin zamanı değildi.

Lenore'un dudaklarında her zamanki özgüven dolu gülümseme belirdi. Gözlerinin karanlığında ise panik vardı.

"Bunu atlatabilirsin, Lenore, güven bana." Jason'ın fısıldadığı sözcükler güven vericiydi. Lenore'un elini kendi koluna yerleştirdi ve kendi elini de onunkinin üstüne koydu, içten dileklerini iletenlerle yüzleşmek üzere onu döndürdü. "Seni bırakmayacağım."

Bırakmadı. İlginç bir şekilde, o dayanılamaz akşam boyunca Lenore'u ayakta tutan tek şey Jason'ın desteğiydi. Jason'ın yardımını kabul etmeyecek ve ona güvenmeyecek kadar öfkeli olmalıydı fakat içten içe Jason'ın onu hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordu. Sanki kendini ona bırakmak dünyadaki en doğal şeydi.

Neyse ki yanlarına ilk gelen Amelia oldu, kollarını Lenore'un boynuna dolayıp neşeyle kocaman sarıldı. Kuzeni onu bırakırken, Lenore yüzünde aklı karışmış bir tebessümle zihnini olup bitene odaklamaya zorladı, keyifli bir ifade takındı. Yüzündeki kaslar rahatlayınca mutlulukla gülümsedi. Amelia'ya teşekkür etmeye ya da "İyi şanslar!" dileğine yanıt vermeye fırsat kalmadan diğer konuklar öne atladı, hiçbiri yeni Eversleigh Düşesi'ni tebrik etmekten geri kalmak istemiyordu. Lenore tebrikleri elinden geldiğince iyi bir şekilde kabul etti, neyse ki Eversleigh yanındaydı ve ona destek oluyordu.

Jason parmaklarını Lenore'unkilere kenetlemişti, hazır cevaplılığıyla uygunsuz yorumları def ederken bile huzur dolu bir güç veriyordu.

Akşam yemeği ertelendi. Smithers kalabalığın dikkatini dağıttığında, Eversleigh de Lenore'u insanlardan uzaklaştırdı ve herkesin gözünün önünde gayet doğal bir şekilde ilerledi. Jason, her zamanki gibi Lenore'un yanına oturdu. Bu, her türlü can sıkıcı soruya karşı ürkütücü ama sarsılmaz bir koruma sağlıyordu. Fakat Lenore çoktan kontrolü ele almıştı. Gürültünün içinde hem sohbete hem de kendine yöneltilen sorulara yetişiyordu. Yavaşça, her zamanki sakin hâline bürünmeye başlamıştı. Yaşananları düşünmediği sürece bunun üstesinden gelebilirdi.

Babası şampanya servis edilmesini emretti. Lenore köpüklü içkisinden ferahlatıcı bir yudum alırken, Eversleigh'in bakışlarını yakaladı. Sıradan bir gözlemciye göre, yüzünde tam da olması gereken bir ifade vardı; başarısından dolayı gururlu, halinden memnun, kendinden emin. Lenore gri gözlerdeki kaygıyı ve iç yakan endişeyi incelerken, Jason'ın maskesinin altındakileri görebilmeyi umdu. Dudaklarını büzüp bakışlarını çevirdi. Saniyeler sonra parmaklarının kendi parmaklarına nazikçe dokunduğunu hissetti ve istemsiz olarak kendinin de aynı şekilde yanıt verdiğini görünce şaşırdı.

Lenore, güvenilmez duygularının üzerine perde çekerek kendini sohbete verdi.

Saat sekize geliyordu ki masadan kalktılar, beyler balo salonuna doğru bayanlara eşlik ettiler. Yüksek tavanlı ve geniş pencereli salon, zemin katın bir kanadına tümüyle hâkimdi. Bahar çiçekleri ve yeni açmış yaz gülleri dört bir yana yayılmışken, bu güzel manzara odanın her köşesinde şaşkınlık ifadeleriyle karşılanıyordu. Müzisyenlerin bulunduğu taraftan sarkan çelenkler sütunların etrafına do-

lanmıştı, vazo ve saksıları dolduran çiçeklerin rahatlatıcı kokusu çevreye yayılarak odanın havasını değiştirmişti.

Karşılama sırası Lenore'un onsuz da baş edebileceği bir sıkıntıydı. Diğer konuklar her ne kadar aceleci olsalar da sıra bir sonrakine geldiğinde, kendini toparlayacak kadar zaman buluyordu. Bir an yanındaki adamı öldürmek istiyordu, sonra ardından parmakları onunkilere değdiği anda rahatlıyor, kalbi heyecanla doluyor, yanında olduğu için minnet duyuyor ve söylemeye cesaret edemediği hisler yaşıyordu.

Geçen her dakikayla birlikte, kafasındaki karmaşa ve hislerinin yoğunluğu daha da artıyordu. Yapabileceği tek şey ise gülümsemek, başını sallamak ve yanında, tekerlekli sandalyesinde oturan babasının Eversleigh'i kızının nişanlısı olarak tanıtmasına izin vermekti.

Kafasındaki meselelerin içinde kaybolmuşken müziğin başladığını duymadı. Bu konuya dikkat çeken Eversleigh oldu, babasına gülümserken Lenore'un elini alıp kendi koluna yerleştirdi. "Sanırım, ilk dansı bizim yapmamız daha uygun olacak, efendim, kızınızı dansa kaldırmama izin verirseniz, elbette."

"Tamamen senindir, evlat." Archibald Lester neşelendi ve elinin hareketiyle onları piste davet etti.

Babasının asla değişmeyen eski kurtlardan biri olduğunu aklında tutan Lenore, konuklar onlara yol açarlarken yeni cilalanmış dans pistine doğru ilerledi.

Jason nazikçe onu kollarına aldı, adımlarını onunkilere uydururken pistte kolayca süzülüyorlardı. Birbirleri için yaratılmışçasına dans ediyorlardı, Jason'ın geniş yapılı vücuduyla kendisinin ince ve uzun bedeni mükemmel bir uyum içindeydi.

Her dönüşle birlikte kadınların rengârenk elbiseleri netliğini daha da kaybediyor, bulanık bir renk cümbüşüne dönüşüyordu.

"Balo çok başarılı oldu, hayatım."

Lenore bakışlarını onun yüzüne çevirdi, sakin ifadeyi takınmadan önce onu inceledi. "Özellikle de babamın küçük duyurusundan sonra."

Yüzünde huzurlu gülümseme belirmeden hemen önce, Jason'ın dudakları bir anlığına ciddi bir şekle büründü. "Talihsiz bir yanlış anlaşılma." Gözlerinin içine sabit ve net bir ifadeyle baktı. "Konuşmamız gerekiyor, Lenore. Ama burada değil ve şimdi değil."

Kendini kaybetmek üzere olduğunu hisseden Lenore, "Kesinlikle şimdi değil," diyerek onun bu sözlerine katıldı. Bu bir yanlış anlaşılma mıydı? Düşündüğü gibi değil miydi? Gözlerini çevirerek onun omuzlarının üzerinden baktığında, diğerlerinin de piste gelmeye başladıklarını görerek rahatladı.

"Sonra konuşuruz o hâlde. Fakat kesinlikle konuşmalıyız. Bu sefer benden kaçmaya çalışma." Jason, Lenore'un onu başıyla hafifçe onaylamasından tatmin oldu. Bedenini saran karmaşık duygular arasından tek emin olduğu kızgınlığıydı. Aklını çelme çabalarının felaket şekilde ters gitmesine kızgındı. Evlilik teklifi gibi basit bir şeyin, hayatını altüst edecek kadar ters gidebilmesine kızgındı. Fakat ne yapılması gerektiğini biliyordu, onu güvende hissettirmek için gözlerine yerleşmiş bu acıyı uzaklaştırmalıydı.

Ancak yine kaderin dediği olmuştu, o gece konuşmaya fırsat bulamamıştı. Son at arabasının geldiği ve evdeki konukların sonuncularının da odalarına çekildiği sırada, ni-

şanlısının ayakta duracak hâli kalmamıştı. Merdivenin basamaklarında durmuş, tüm ağabeyleriyle kucaklaşıyordu. Jason, onun Gerald'la öpüşmekte ne kadar zorlandığını izledi. Lenore onların onayını alırken, yüzündeki gülümseme belli belirsizdi.

"İyi geceler."

Harry yanından esneyerek çıkarken, Jason başını salladı. Yüzünde uykulu bir gülümseme olan Gerald onu takip etti.

Koluna Lenore'u takmış olan Jack ona yaklaştı. "Yarın buradan ayrılmadan önce bir oyuna ne dersin, enişte?"

Jason bir anlığına Jack'e baktı, sonra başını kaldırdı. "Sabah görüşürüz."

"Ah, tamam! İyi uykular." Lenore kendini bırakırken Jack itiraz etmedi, abartılı bir selam verdi. Lenore aklı karışmış bir şekilde elleriyle alnını sıvazladı, ağrıyı azaltmaya çalışıyordu. "Şimdi, Ekselansları. Sanırım, kütüphane-"

"Hayır. Çok yorgunsun. Yarını bekleyemeyecek kadar önemli bir konu yok."

Lenore gözlerini kırpıştırıp yüzünü ona döndü. "Fakat siz demiştiniz ki-"

"Yat hadi, Lenore. Yarın görüşürüz. Meseleleri konuşacak kadar zaman olacak." Lenore boş gözlerle bakmayı sürdürürken, Jason onun koluna uzandı. Nazikçe ancak karşı koyamayacağı bir şekilde onu merdivenlerden yukarı doğru çıkardı.

Lenore itiraz etmeksizin buna uydu, tartışmak için fazla yorgun.

Uzun koridorlar boyunca ilerlerken, Lenore tek kelime bile etmedi. Loş ışık altındaki Jason, Lenore'un yüzünü

inceledi. Çok bitkin görünüyordu; aşağıda takındığı sahte ifade, yerini kırılgan bir vurguya bırakmıştı. Odasına geldiklerinde, Jason kapıyı araladı. Lenore'un elini aldı, dudaklarına götürdü ve parmak uçlarını nazikçe öptü.

"Uyu Lenore ve sakın endişelenme. Yarın konuşacağız." Mutsuzluğu yüzünden belli olan Lenore hafif bir tebessümle eğilerek selam verdi.

Lenore odasına girdi, sonra bir an duraksayarak Jason'a kafasının karışık olduğunu belirten bir bakış attı. Ardından kapıyı yavaşça kapattı.

***

"Kalksanız iyi olur, Bayan Lenore. Saat on biri geçti."

Homurdanan Lenore, hizmetçi Gladys'in cibinliği açmasıyla birlikte yüzüne vuran gün ışığından kaçmak için başını yumuşak yastığına gömdü.

Anaç bir kadın olan Gladys, ona anlamlı bir bakış attı. "Bu da Dük'ün gönderdiği not."

"Eversleigh mi?" Lenore başını öyle hızlı çevirdi ki başlığı düşüverdi. "Nerede?"

Gladys başını sallayarak elindeki kâğıt parçasını uzattı. "Uyanır uyanmaz elinize ulaşmasını istedi."

Lenore düşen başlığını boş verip kâğıt parçasını aldı ve yastığı sırtına koydu. Odanın etrafında koşuşturan Gladys, onun akşamki elbisesini silkeleyip sandalyeye asarken, o da notu avucunun içine alarak açtı.

Notun üzerine kalın siyah kalemle işlenmiş "Bayan Lester" yazısına baktı.

Başı yastığa değer değmez yeniden uykuya dalacağını düşünüyor olmasına karşın uykusu kaçtı. Karanlık, rahat

ve güvenli kuş tüyü yatağına iyice yerleştikten sonra, geceden beri bastırmakta olduğu tüm hisler açığa çıktı. Duygularının taşması, hüzün ve acı dolu gözyaşlarının akmasıyla birlikte bir rahatlama hissetti. Ardından, hangi hislerinin ön planda olduğuna karar vermeye çalıştı.

Kesin olan tek bir şey vardı. Kütüphanede onu ele geçiren öfke artık yoktu. Yaptığı suçlamaları düşününce içi burkuldu. Eversleigh hiçbirini hak etmemişti. Ondan özür dilemesi gerekiyordu. Bu durum, nişanı atma konusunu konuşurlarken elini güçsüzleştirecekti.

Bu meseleyle ilgili iki saat daha düşünse de daha derine inemedi. Eversleigh'in asıl derdi, asıl önemsediği Lenore'un kendisiydi, bunu birçok yoldan göstermişti ama şimdi geriye dönüp kısa süreli birlikteliklerine baktığında, kafasındaki o hükmetmeye, duygularını yönlendirmeye hazır, acımasız tiran resmi değişiyordu. Babasıyla Ekselansları arasında ne geçtiğinden habersizdi, ne olup bittiğini öğrenmedikçe bir karar vermemesi gerektiğini bilecek kadar zekiydi. Evvelsi günkü hayret verici açıklamalarına karşın, Eversleigh Dükü'nün neden kendisiyle evlenmek istediğini bilmiyordu.

Tüm bunlar, onu çelişkiler içinde bırakıyordu.

Lenore'un yüzü asıldı, ardından notu açtı.

Notta yalnızca, "Seni kütüphanede bekliyor olacağım," yazıyordu.

Ağlanacak hâline gülümseyen Lenore notu kenara koyup, güvenli yatağından çıkmak zorunda olmamak gibi çocukça bir dilekte bulunarak, önceki gece sanki bir kâbusmuş gibi davranmak istiyordu. Evin dört bir tarafındaki çalışanlar, konukların gidişi için hazırlanıyorlardı.

Lenore'un orada bulunması gerekliydi, onların her türlü yardıma ihtiyaçları vardı. Ancak bugün kardeşlerini kendi hâllerine bırakmış olmaktan hiçbir çekince duymuyordu. Çalışanlar işlerini iyi biliyorlardı, Lenore'a hiç kimsenin ihtiyacı yoktu.

Lenore derin bir nefes aldıktan sonra ayağa kalktı. "Hayır," dedi Gladys'in gösterdiği gri elbiseye bakıp, kafasını iki yana sallayarak. "Oralarda bir yerde çuha rengi bir elbise olması gerekiyor. Onu bulabilir misin? Sanırım artık onu giymenin zamanı geldi."

Elbise, altından bile daha sarıydı; Lenore'un ince fiziğini sert patiskalarından ve önlük elbiselerinden çok daha farklı bir şekilde örten zarif kumaşa rağmen, elbisenin oyuk yakası kusursuz bir biçimde aşağı iniyordu. Harriet bu elbiseyi, Lenore'u modanın güzel dünyasına çekmeye çalışmadan iki yıl önce sipariş etmişti. Lenore aynaya baktıktan sonra, bu elbisenin uygun olduğuna karar verdi. Örülmüş saçlarını başının etrafına sardı, şimdi büsbütün belirgin olan ince boynu gözüne çok uzun göründü.

Fikrini ve elbisesini değiştirmeden önce kütüphaneye doğru gitti.

Jason onun içeri girdiğini duymadı. Çalışma masasındaki sandalyede oturuyordu, önünde Lenore'un çalıştığı metin vardı: Asurluların tarihi. Nefesi bir anda kesilen Lenore durdu, ender yaşanabilecek bu anı onu incelemek için kullandı. Jason'ın yüz hatları rahatlamış gibi sakin görünüyordu. Vücudu her ne kadar rahatlamış olsa da, yüzünde hâlâ o sert ifade vardı ve bu durum Lenore'a güven vermek yerine onu korkutuyor, cazip değil aksine tehlikeli geliyordu. Yine de Lenore yaklaştı, ona duyduğu büyük

hayranlığının bilincindeydi. Bu odada son bulunuşunda hissetmiş olduğu duyguların kırıntısını hissetti.

Jason onun geldiğini duyunca döndü. Bakışları onunkilerle buluştu, gözlerinde anlayışlı bir ifade vardı, Lenore'un durumunu anlamaya çalışıyordu. "Günaydın, canım."

Masanın yanından temkinli bir şekilde geçen Lenore onu başıyla selamladı. "Ekselansları."

Üstüne giydiği elbiseyi fark eden Jason bir an durdu. Ardından kitabı kapatıp kenara itti ve oturuşunu düzeltti.

"Dünkü sinirimden dolayı sizden özür dilemem gerekli, Ekselansları." Lenore hemen konuşmaya başladı, bu konuya açıklık getirmek istiyordu. Masanın karşı tarafında oturmak yerine pencere kenarında durdu, gözlerini bahçeye çevirdi, utanç dolu konudan konuşurken başını ve sırtını dik tuttu. "Suçlamalarımın haksız ve yersiz olduğunu fark ettim." Başını Eversleigh'in bulunduğu tarafa çevirdi fakat ona bakamayacak kadar gergindi. "Affınız için Tanrı'ya dua ediyorum."

"Sanıyorum ki dün keyifsizdin," diye yanıtladı Everleigh, yumuşak bir sesle.

Lenore etrafına baktı ve Jason'ın, pencerenin diğer tarafına gelmiş olduğunu gördü; bir omzunu pencerenin pervazına dayamıştı, onu inceleyen gözlerinde alışkın olmadığı bir incelik vardı.

Lenore'un yanakları öfkeden kızardı. Aklına ilk gelen sert yanıtı vermemek için dilini ısırdı, sesini normal bir seviyede tutmaya zorlayarak, "O sırada yeterince net düşünemiyordum," dedi.

Jason'ın yüzünde bir tebessüm belirdi. "Kabul edildi."

Sesinde yine o güven veren sabit tını vardı. "Sözü açılmışken, ne Lord Percy'nin ne de o üç hanımefendinin konuyu açmadığını duymak içini rahatlatacaktır," diyerek bir an duraksadı. "Bu oda etrafında olduklarını hatırladıkları bile şüpheli."

Lenore gözlerini kırpıştırdı. Jason'ın inceleyici bakışlarına bir anlık sessizlikle yanıt verdikten sonra, "Asil bir ailede doğmanın yararlarından biri mi?" diye sordu.

Jason'ın ağzı kulaklarına vardı. "Yönetmek için doğmuş olmanın yararlarından biri."

Lenore'un kaşlarında bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ama neden?" diye sordu, merakı baskın çıkmıştı. "Sonuçta onların... Kazara oraya girmeleri sizin elinizi güçlendiriyor, değil mi?"

Yukarı baktığında, sert ama tehditkâr olmayan bir ifadeyle karşılaştı.

"Sevgili Lenore, eğer müstakbel karımın adının bir skandalla anılmasına izin vereceğimi düşünüyorsan, daha da kötüsü, onurunu düzeltmek için öyle bir teklifle geldiğimi düşünüyorsan- büyük bir hata yapıyorsun."

Lenore bunu öyle düşünmüş olmalıydı çünkü Jason yerinden kımıldamamış olmasına rağmen, Lenore'un gözüne daha uzun, daha geniş ve daha etkileyici görünmüştü. Gözlerinin büyüdüğünü hissetti. "Ah."

"Lâkin," dedi Jason, anlık gerginliğinin üzerinden gitmesine izin verdi. Aşağı baktı, sağ elindeki yüzüğün damgasını inceledi. "Eğer konumuz özür dilemekse, dün gece yaşadığın şaşkınlık için ben de sana en içten özürlerimi sunuyorum, Lenore. Niyetim kesinlikle bir duyuru yapılması değildi. Sana olan ilgimle ilgili babandan şeklen izin

istemeyi amaçlıyordum, o kadar." Konuşurken başını kaldırdı, Lenore'un gözlerinin içine baktı, onun da anlamasını ister gibiydi. "Sanırım, bir şekilde yanlış anladı."

Sesindeki, gözlerindeki, görünüşündeki samimiyet Lenore'u şaşkına çevirdi çünkü daha da yalvarır bir hâle bürünemeyeceğini sezmişti. Yine nefesi kesildi, gözlerini çevirdi, pencereden dışarı, çimlerin üzerine serpilmiş olan vişnelere baktı. "Ne yazık ki böyle bir huyu vardır. Yalnızca duymak istediği sözcükleri duyar ve gerisi onu ilgilendirmez."

İşin aslı buydu. Babası, yılların en usta hilekârlarından biriydi. Fakat Eversleigh'in, onun arkasından iş çevirmeyi aklından bile geçirmemiş olması Lenore'u etkilemişti. Jason'ı daha yakından tanımış olması, yine de yüzleşmesi gereken meseleyi kolaylaştırmıyordu. Kararlı bir şekilde soluklandı ve sözlerine devam etti. "Başımıza gelen bu belanın sorumlularının biz olmadığımız konusunda bir anlaşmaya varsak bile, içinde bulunduğumuz bu talihsiz durumla yüzleşmemiz gerektiği gerçeği değişmiyor."

"Hangi talihsiz durum?"

Lenore, Jason'ın yüzüne baktığında sakin bir ifadeyle karşılaştı. Gözlerini kıstı. "Niyetiniz ne olursa olsun, Ekselansları, şu anda nişanlıyız. Dün gece burada olan herkes için durum bu."

Jason başını salladı, gözleri Lenore'daydı.

Lenore'un endişesi geri geldi, sırtını dikleştirdi, ellerini belinin hizasında sıkıca kavuşturdu. "Lordum, beni bu durumdan, bu beklenmedik anlaşmadan azat etmenizi rica ediyorum."

Jason'ın yüzünde yine o sert ifade belirdi, Lenore'un nabzı hızlandı.

"Bu, sevgili Lenore, gerçekleşmesi çok zor bir rica."

"Fakat yapabilirsiniz, yanlış anlaşıldığımızı söyleriz."

Jason'ın kaşları kalktı. "Fakat ben yanlış anlaşılmadım." Lenore, bu kibirli sözler karşısında öfkesinin yükselmesine izin verdi. Jason aldırış etmedi, pencereye yaslanmayı bırakıp dik durdu. "Senin burada hayatını boşa harcamana izin vermeye hazır olsam bile-"

"Hayatımı boşa harcamıyorum!"

"Eski toplumlarla mı?" Jason, küçümseyici bir el hareketiyle masasını işaret etti. "Yaşaman gereken bir hayatın var, Lenore. Bu hayatı bugün yaşamalısın, geçmişte değil."

"Beni bugüne bağlayan birçok şey var, Ekselansları."

"Jason de. Ayrıca, Lester Malikânesi'ndeki ev sahibesi rolünden bahsediyorsan," dedi Jason ve ona doğru bir adım attı. "Jack'in daha ne kadar bekâr kalacağını zannediyorsun?"

Lenore'un yüzünden her şey okunuyordu. Jason'a afallamış bir ifadeyle baktı. "Jack..." Gözlerini kırptı, bu düşünceye odaklanmaya çalışıyordu.

"Hepimizin başına gelir." Jason'ın sözlerinde kinaye seziliyordu. Lenore sessiz kalınca, Jason daha nazik bir ses tonuyla sözlerini sürdürdü. "Buradaki üst düzey konumunun sonsuza dek devam edeceğini düşünmemelisin, canım."

Lenore'un kendi hayatına farklı bir açıdan bakmasını sağlaması için bu büyük bir çabaydı fakat bunu başardığında kendini yenilmiş hissetti. Bugünü kendi istediği gibi yaşamaya o kadar çok odaklanmıştı ki geleceği es geçmişti. Elbette, kardeşleri de evlilik meselesini hep gündemden uzak tutmuştu.

"Bu meseleyi göz önünde bulundurursan, sevgili Lenore, benimle evlendiğin takdirde hak ettiğin bu konumunu da güvence altına almış olursun."

Jason, Lenore'un yüzünü inceledi, ardından cezbedici bir ses tonuyla sözlerine devam etti. "Sana Lester'ın ihtiyaç duyduğundan daha çok ihtiyacım var, Lenore." Ne kadar samimi olduğunu göstermek için devam etti, "Abbey'den başka -ki Tanrı'nın da bildiği üzere, orası bir orduyu ağırlayacak kadar büyüktür ve genellikle de bir ordu kişi ağırlanır zaten- Londra'daki evlerle Leicestershire, Northumberland ve Cornwall'daki araziler de var."

Lenore düşünceliydi, yüzünde bunu uygun bulmayan bir ifade vardı. Başını kaldırdı, ona tedirgin bir bakış attı. "Halalarınızın neden evlenmenizi istediğini anlayabiliyorum, Ekselansları."

"Jason de." Jason bir an durdu ve asıl kozunu oynadı. "Ayrıca, babanın huzurunu da kaçırmak istemezsin." Doğru bir konuya parmak bastığını hemen gördü.

Lenore başını kaldırdı, yüzünde şüphelerini dile getiren bir ifade vardı. Hemen ardından, Jason oldukça ciddi bakan gözlerle onunkilerin ta içine baktı, babasıyla ilgili yakalamış olduğu fırsat üzerinden konuşmaya devam etti. "Teklifim, babanın omuzlarından büyük bir yük kaldırdı. Senin hakkında, geleceğin hakkında yıllardır endişeleniyordu. Nişanımızın, halanın kafasını rahatlatacağı da belli. Görünüşe göre, kendini senden sorumlu hissediyor, sana uygun birini bulamamaktan kendini sorumlu tutuyor."

"Hayır!" Lenore dehşet içindeydi. Başını hiddetle salladı. "Ne yapmak istediğim benim tercihim. Onların bir hatası yok."

"Öyle olabilir fakat senin iyiliğin konusunda endişelenmelerine engel olamazsın."

"Ama..." Elini kaldırıp saçını geriye attı, kendini bulunduğu durumun içinde sıkışıp kalmış gibi hissetti. Kafasını kaldırarak Eversleigh'in sıcak ve sakin gözlerine baktı.

Lenore'un doğruluğunu kabullenmek zorunda kalmaktan hiç memnun olmadığı bir duyguyla harekete geçen, onun gözlerindeki çaresiz bakışlara artık dayanamayan Jason, isteksiz bir şekilde son kez şansını denedi. "Sevgilim, eğer bana evlenmememiz için mantıklı ve anlaşılır tek bir gerekçe söyleyebilirsen, bu nişanı bozmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Lenore farklı duygular içinde olsa da bu fikir aklına yattı. Gözleri parladı fakat içinde bulunduğu durumun farkına vardığında o ışıltı yeniden kayboldu. Jason'ın gözlerinin içine baktı; gözleri, teklifin gerçekten de zekice olduğunu doğruluyordu. Jason ona kalbini kurtarabilmesi için bir fırsat sunuyordu.

Bunu kaldıramadı.

Çevresindeki hiçbir kadın veya erkek onun incinmekten korktuğunu, bir şeyler verip karşılığını alamamaktan, âşık olmaktan, her durumda mantıklı ve rasyonel olamamaktan sakındığını tahmin edemezdi. Ayrıca, babasının mutluluğuna nasıl darbe vurabilirdi? Ailesinin ne kadar onurlu ve gururlu olduğunu Eversleigh'e söylemeye gerek olmadığını açık bir şekilde görebiliyordu. Dün gece de korktuğu üzere hiçbir kaçış yoktu.

Yutkundu, geçmişin kaybolup gitmesine izin verdi, gelecekteki görüntüsü kafasına yerleşti ve başka bir seçenek olmadığının bilincine vararak bu resmin ruhunu sarması-

na izin verdi. Jason, onun inadının kadınsal bir korkudan kaynaklandığını biliyordu. Onu rahat bırakacaktı, tabii ki Lenore onun olduğunda.

Lenore yukarı baktı, ardından başını eğerek kirpiklerinin gözlerini örtmesine izin verdi. "Jason."

Bir an odaya sessizlik hâkim oldu. Pencere kenarındaki kuğuların sesinin ve vişne ağaçlarının hışırtısını bozan bir tek ses bile duyulmadı. Lenore ortamdaki gerilimi hissetti. Nereye gideceğinden endişeli bir şekilde omzunu silkeledi, dik durdu, yeniden pencereden dışarı baktı. "Görünüşe göre evleniyoruz, Ekselansları, pardon Jason," diye düzeltti. "Benden ne beklediğini bilmek istiyorum, özellikle de sıradaki Eversleigh Düşesi olmama nasıl karar verdiğini."

Jason ciddileşti. "Bu rolün talep ettiklerini yerine getirebileceğinden kesinlikle eminim, hayatım."

"O halde, bu rolün nasıl sorumluluklar gerektirdiğini bilmem gerekiyor." Lenore vişne ağacına bakmayı sürdürdü, Jason'ın o tehditkâr ifadesini takındığını fark etmesi için illa ki yüzüne bakması gerekmiyordu.

Jason, Lenore'u yandan inceledi. Sorusunu beğenmemişti fakat teklifini kabul etmiş olmasından duyduğu rahatlamayla yanıt verdi. Son günlerde bu konuyu öylesine sık düşünmüştü ki evlenmeleri için gerekçeler kafasında kristal kadar berrak bir şekilde duruyordu. İlk şartını es geçti. Önceki akşam yaşadıklarından sonra bu konuda bir onaya ihtiyacı yoktu. Yalnızca bir bakire böyle... Böyle karşılık verebilirdi... Bu konuyu düşünmeyi hemen bıraktı.

"Eşim olarak, büyük bir evi ve çalışanlarını yönetmek için gerekli yeteneklere ve tecrübeye sahip, resmi davetlere ve aile toplantılarına ev sahipliği yapabilecek bir ka-

dına ihtiyacım var." Jason kendini bir adım geriye atmaya zorladı, yeniden pencerenin pervazına yaslandı, kollarını kavuşturdu. "Konukların memnuniyetinden daha çok, kendi eğlencesini düşünen sersem birine ihtiyacım yok. Sen ise bu konuda ün yapmış birisin."

Lenore başını eğdi. "Abbey'de genellikle ne türlü eğlenceler düzenliyorsunuz?"

Kadının konuyla ilgilendiğini fark eden Jason, onun tepkilerine de dikkat ederek devam etti. Noel zamanı ve yazın düzenlenen büyük aile toplantılarından ve sahip oldukları bölgelerde gerek ev içinde gerekse ev dışında verilen sayısız daveti anlattıktan sonra, Abbey'i daha ayrıntılı bir şekilde, misafir ve oturma odasının sayısıyla çalışanlar hakkında hatırladığı hususlarla bilgilendirdi. Lenore'un sorularını elinden geldiğince yanıtladı; hatta, "Abbey'de on yıldan uzun süredir evi yöneten bir kadın yok. İlgilenmen gereken birçok şey bulacaksın," itirafında da bulundu.

Lenore doğruca ona baktı. "Evle ilgili konularda bana yardım edecek birileri olacak, değil mi?"

Jason, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle yanıt verdi. "İstediğin her türlü yardımı sunacağım. Uşağım Hemmings ve sekreterim Compton emirlerine hazırlar. Fakat mülklerin idaresi bende olacak."

Lenore minnettar bir şekilde başını eğdi. "O konulara girme isteğim yok. İşçileriniz, çalışanlarınız ve onların ailelerine yardım etmek için bir planınız var mı?"

Jason başını salladı. "Söylediğim gibi, seni meşgul edecek birçok şey bulacaksın. Evde bu gibi konuları gözlemleyecek bir kadın olmadığında gözden kaçıyorlar."

"Fakat gerekli olduğunu düşündüğüm bu gibi konularda desteğinizi alacağım, değil mi?"

"Benim onayımdan da geçtikten sonra, elbette."

Lenore ona şöyle bir baktıktan sonra bu şartın uygun olduğuna karar verdi. Başının bir hareketiyle onayladığını belli etmesinin ardından, kendine pek de güvenmediği başka bir konuya geçti. "Benden Londra'da sıkça bulunmamı bekleyecek misiniz?"

Sesinden pek anlaşılmasa da, Jason onun rahat hissetmediğini sezdi. Labirentteki tartışmalarını hatırladı; Lenore, Londra'daki hayatın keyifli geçeceğine inanmıyordu. Jason esasen bunun aksini söyleyip onu tümüyle ikna etmeliydi ama, "Davet sezonunu ve kışın gerçekleşen buluşmaları genellikle şehirde geçiriyorum. Ben yokken Eversleigh Malikânesi'nde kalmanı isteyemem, bununla birlikte sırt çevirmeden önce başkentteki hayatı bir tecrübe etmeni isterim," diyerek kendini de şaşırttı. Lenore'un gözlerinin kapandığını gördü ve tereddütle ekledi. "Yine de şehir hayatını denedikten ve baloların, partilerin sana uygun olmadığına karar verdikten sonra Abbey'de kalmana engel olacak değilim fakat gerektiğinde Londra'ya gelmen konusunda anlaşacağımızı düşünüyorum." Bu teklifi sunarken pek de istekli değildi, Lenore'un şehirdeki eğlenceli hayatı seveceğinden umutluydu, böylece yanında olabilecekti.

Teklifi, Lenore'un tahmin ettiğinden de büyük bir meseleydi. "Yani ev sahipliği görevini üstlenecek, evlerinizin yönetiminin sorumluluğunu alacağım. Ayrıca, Londra hayatından memnun kalmazsam da inzivaya çekilebileceğim." Sonuç olarak, bulunacağı konumun bir cazibesi yok değildi. Eversleigh Malikânesi'ni yeniden canlandırma mücadelesi çok çekiciydi, tam da yeteneklerine göre.

Jason başıyla onayladı. "Bununla birlikte bir de miras meselesi var."

Lenore gözlerini uzaklaştırdı, vişne ağacını bir anda büyüleyici bulmuş gibiydi. "Sanırım bir varis istiyorsunuz, Ekselansları."

"Jason de... Ayrıca varis değil, varisler." Lenore ona endişeli bir bakış attı. "Çoğul," diye ekledi Jason, meseleyi netleştirmek için. "Şu anki haliyle, eğer bir varisim olmadan ölürsem, unvanım ve sahip olduğum tüm topraklar uzak bir kuzene geçecek. Soyumuz bereketli fakat çocukların büyük kısmı kız çocuğu. Erkek kardeşi olan tek dük bendim. Şu anda, sıradaki erkek çok uzak dereceden bir kuzen ve ne toprak yönetmek hakkında ne de ailenin maddi durumuyla siyasi konumu konusunda bir tecrübesi ve eğitimi var. Bununla birlikte üzülerek söylüyorum ki bu unvanın hakkını verecek asaletten de yoksun." Durdu, ona bakmamasına rağmen Lenore'un can kulağıyla dinlediğini hissediyordu. "Kısacası, bu unvanın kendi ailemde kalacağından emin olmak istiyorum."

Ne yapması gerektiğini bilemeyen Lenore başıyla onayladı. "Anlıyorum." Sesi gergin ve yapmacıktı, önceki rahatlığı madalyonun diğer yüzünü görmesiyle kaybolmuştu. Eversleigh'le olan ilişkisini ona âşık olmaksızın yürütebilmek konusunda kendine güvenemiyordu. Önceki gün yaşadığı tecrübe, birçok açıdan gözlerini açmıştı. Bu riski göze almaktan başka çaresi yoktu; kadın olmanın en acı tarafı olan savunmasızlığın en yeni kurbanı olma riski. Mesafeli olmak için kendini tutacaktı, ancak...

"Sizi benimle evlenmeye yönelten nedenler bunlar mı?" Kendini tutamadan ağzından çıkıvermişti. Lenore dudağını ısırdı ve bekledi.

Jason tereddüt etti, sonra daha fazlasını söylememek için dudaklarını sımsıkı kapatarak yanıt verdi. "Evet."

Ne beklemişti ki? Lenore, içinde derin bir yara açan, bıçak kadar keskin hayal kırıklığı hissini bastırdı. Jason en azından ona karşı dürüst davranmıştı, şimdi onun için ne anlama geldiğini biliyordu.

Boğazını temizledi, kendini karşısında duran sorunlara odakladı. "Ne zaman evlenmemiz gerektiği konusunda bir tercihiniz var mı Ekse... Jason?"

Bu soruyu duymuş olmaktan dolayı gayet rahatlayan Jason beklemeden yanıt verdi. "Olabildiğince erken, bu da dört hafta içinde demek oluyor."

"Dört hafta mı?!" Lenore gözlerini vişne ağacından ayırıp, hemen ona döndü. "Dört hafta içinde evlenemeyiz."

Tek kaşını kaldırdı. "Neden?"

Şok geçiren Lenore ona bakakaldı. Şu anki duruma alışabilmek için önünde aylar olacağını sanıyordu. Dört hafta, kendine hâkim olabilmeyi öğrenmek için yeterli bir süre değildi. "Çünkü... Çünkü..." Öfkesine sığındı. "Çünkü böyle konulara kendin karar verip, benim de itaat etmemi bekleyemezsin."

Jason kaşlarını çattı. "'İtaat' benim bu durumda kullanacağım bir sözcük değil, hayatım. İçinde bulunduğum durumu düşününce, neden gecikmemek gerektiğini göreceğini sanıyorum."

Kafası karışmış görünen Lenore kendi sorduğu soruyu düşündü.

Jason, ona gerçeği söylemeye mecbur kalmadan hemen bir yanıt bulmuştu. "Bildiğin üzere, evlenmeye niyetim olduğu ortalıkta dolaşan bir haber. Eğer yakın bir nikâh

tarihiyle Londra'ya gitmezsem, çöpçatan teyzeler aklımı karıştırmaya ve senin yerine onların akılsız kızlarıyla evlenmem için beni baskı altına almaya çalışacaklar."

Kadınlardan oluşan bir kalabalığın Jason'ın üzerine atlamaya hazır olduğu düşüncesi Lenore'u güldürdü. Jason bunu görünce Lenore'un üstüne gitti.

"Gülecek bir şey yok, seni temin ederim. Gençliğimde yıllar boyunca peşimden koştular, nasıl tuzaklar kurduklarını bilsen inanamazsın."

Lenore kaşını şüpheyle kaldırdı. "Onların tüm çabalarından tek sıyrık bile almadan kurtulacağına nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Jason ona uyarıcı bir bakış attı. "Her neyse, bizim yaşlarımıza gelmiş hiç kimse dört hafta içinde evlenmeyi garip karşılamaz."

Lenore'un kendince kuşkuları vardı fakat dilini tuttu. Eğer kaderi Eversleigh'le evlenmekse, onun söylediği üzere, dört haftayla dört ay arasında hiçbir fark yoktu. Hatta zamanın kısalmasıyla birlikte, kendisinden beklenen ve daha önce yapmadığı görevler konusunda daha az gerilirdi.

"Baban kabul etti," dedi Jason, onu süzmeyi sürdürürken. "Salisbury Kilisesi'nde evleneceğiz. Babamın kuzenlerinden biri oranın şimdiki piskoposu, ailemin piskoposlarla köklü bir bağı var. Jack ve ben düzenlemeleri halledeceğiz. Harry ve Gerald ise baban ve teyzene Salisbury yolculuğunda eşlik edecek."

Afallayan Lenore yalnızca bakakaldı.

Bir anlık tereddüdün ardından, Jason neden her şeyi planladığını açıkladı. "Zamanını, gardırobunu yenilemekle kullanacağını düşündük. Jack salıya kadar burada kal-

maya razı oldu. Sana şehirde eşlik edecek. Halan sana eşlik edemeyeceği için de o görevi benim halam Leydi Agatha Colebatch üstlenecek. Onu tanıyorsun, değil mi?"

Lenore donakalmıştı, boğulduğunu hissetti, onu başıyla onayladı. "Harriet Hala'nın en eski dostlarından biridir."

"Güzel. Sanırım henüz şehirde değil. Nerede olduğunu öğrenmem bir iki gün sürebilir. Seni hangi modacıya götürmesi gerektiğini bilir. Tüm masrafları benim üstlenmemi babana zorla kabul ettirdiğime göre istediğini alabilirsin."

Lenore gözlerini kırptı. "Ama... Ama bu..."

Jason onu elinin tek hareketiyle susturdu. "Baban ve Jack kabul etti."

Lenore hayretle bakakaldı. "Söylesene, insanların hayatlarını hep onlar yerine sen mi düzenlersin?"

Jason'ın yönetme gücü gözlerinden okunuyordu. "Düzenlenmesi gerektiği ve ben de hedeflerime ulaşmak istediğim zamanlarda, evet." Jason, Lenore bu kibir dolu ifadeleri sindirmeye çalışırken onu izlemekle yetindi, çeyiz masraflarını kimin karşılayacağı konusundaki her türlü soruyu aklından uzaklaştırmayı umdu. Jason, Lester erkeklerini bu konuda ikna etmek için yeterince uğraşmıştı ve onlar da Lenore'un Londra'da önlük elbisesiyle dolaşmayacağı konusunda kendilerinden emin olamadıkları için bu ilginç teklifi kabul etmek zorunda kalmışlardı.

Lenore, kendisiyle evlenme konusundaki isteğini ve mihraba çıkma arzusunu görüyor olmasına karşın, Jason'ın nedenlerinin ardındaki gerçeği anlayamıyordu; sanki bir sihir yapıp bunları saklamıştı. Lenore iç çekti. Kıstığı kirpiklerinin arasından ona bir bakış attı, Jason'ın

ondan teslim olduğuna dair bir işaret beklediğini anladı. İçten içe istemese de başını kaldırdı.

"Evlenme konusunda anlaştığımıza göre ve sizin de istediğiniz üzere, sizinle dört hafta içinde evlenmeyi kabul ediyorum, Ekselansları."

Jason ona mutlulukla gülümsedi. Lenore yüzünün hafifçe kızardığını hissetti. Jason'ın gülüşü daha da içten bir hal aldı. Duruşunu düzeltti ve ona yaklaştı.

Bir anda Lenore, sadece dört haftası olduğunu fark etti ve bundan yararlanması gerektiğini düşündü. "Şimdi eğer izin verirseniz, Ekselansları, yapmam gereken görevlerim var."

Hafif bir reverans yaptı, kalkarken Jason onun elini tuttu. Dudaklarına götürdü, Lenore ise onun öpüşünü parmaklarında hissetmemek için kendini zorladı. Hafif bir okşama gibiydi. Lenore arzularına kendini kaptırarak başını çevirdi. Bu sırada Jason, Lenore'un avucunun içine daha yoğun bir öpücük konduruyordu.

Lenore'un bacakları titredi. Kendini toparladı ve ağzına ilk gelen sözcükleri söyledi. "En içten şekilde umuyorum ki Ekselansları, beni eşiniz olarak seçmiş bulunmaktan pişmanlık duymazsınız."

Jason'ın gri bakışları keskinleşti. "Pişmanlık mı? Asla, Lenore." Bu sözler kulaklarında tekrar tekrar yankılandı, Lenore onu başıyla selamladıktan sonra arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü. Jason durdu, onun gidişini izliyordu, ona kendisiyle evlenmekten asla pişmanlık duymayacağını söylememek için kendini zor tuttu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Lenore, salı günü şafakla birlikte, Ekselansları Eversleigh'in emri üzerine Jack'i de yanına alıp Lester arabasıyla Londra'ya doğru hareket etti. Eversleigh, cumartesi öğle yemeğinden sonra yanından ayrıldı ve onunla Leydi Agatha Colebatch'in Green Caddesi'ndeki evinde buluşacağına söz verdi.

Amelia, Lester Malikânesi'nden önceki gün ayrılmıştı, o da Londra'ya doğru yola çıktı. Kuzeni sürekli planlar yapıyordu ve Lenore, Frederick Marshall'ın ona hak ettiği mutluluğu vermesini umuyordu. Nişan haberi karşısında Amelia da en az Lenore kadar şoke olmuştu fakat onun aksine, mızmızlanmak için bir gerekçe görmemişti. Tam tersi, Amelia kendine düşen görevi sevinçle karşıladı. Eversleigh'e o kadar çok övgüler yağdırıyordu ki Lenore birkaç saatliğine de olsa ondan kaçma ihtiyacı duydu. Amelia'nın hayallerle dolu balonunu sivri diliyle patlatmaktan korkuyordu.

Eversleigh'in gidişiyle birlikte saatlerini alışılmadık bir

durgunlukla harcadı. Eversleigh'le evlenme fikri, o yanındayken daha gerçekçi, daha mantıklı geliyordu fakat gidişiyle birlikte Lenore kaderine inanmakta güçlük çekmeye başladı. Hayatının kontrolü artık ellerinde değildi, sürüklenip gidiyordu, dümen yoktu. Hatta kendini biraz kaybolmuş hissediyordu.

Lenore kararlı bir gayretle gözlerini Londra sokaklarına çevirdi. Kısa süre önce başkente giriş yapmışlardı, Green Caddesi uzakta olamazdı.

Dikkatini ilk çeken gürültü oldu, birbirleriyle rekabet eden sokak satıcılarının ve mahalledeki çocukların bitmek bilmeyen bağırışları, çığlıkları, kaldırım taşlarında arabaların takırdayan tekerlekleri ve atların toynakları. Sokak sanatçıları, aletlerinden çıkan sihirli notalarla sokağı canlandırıyorlardı. Araba camının diğer tarafında, insanlar sanki karanlık çökmüş de eve yetişmeye çalışıyormuş gibi aceleyle kaldırımda hızlı hızlı hareket ediyorlardı. Küçük bir alan içerisinde gördüğü insan sayısının, hayatı boyunca gördüklerinden daha fazla olduğuna emindi. Kaba yapıların yerini, işlek caddenin hemen dibine kadar uzanan eğik yüzlü tuğla evler almaya başladı. Ardından onlar da yerlerini daha büyük, aydınlık pencereleri olan evlere bıraktı, sonrasında ise caddeyle arasında mesafe olan büyük villalara sıra geldi.

Yolculukları olaysız geçmişti, Eversleigh'in ailesine dair öngörülerinin dışında tabii. Jack durup dururken ondan yardım istemişti, Eversleigh Düşesi olmasının ardından ona da bir gelin bulması hususunda ricada bulunmuştu.

"Bizim ihtiyar, Eversleigh'in teklifinden beri çok daha iyi görünüyor, evlenmediğim takdirde büyük suçluluk

duyacağımı hissediyorum." Lenore'un kafasının karışmış olduğunu gördüğünde açıkladı. "Kafasını meşgul eden meselelerden biri sensin, diğeri de benim. Eversleigh'in hamlesi sonrası benim de artık bir düzen kurmamın gerekli olduğunu düşünüyorum. Babamın kafasının rahatlaması için, anlarsın ya."

Kafasını mindere yaslayan Lenore bezgin bir soluk verdi. İstemese de kendine sunulan hayatın izinden gidiyordu. O hayatla ne yapacağı kendine kalmıştı. Köşeyi dönüp yüksek binaların olduğu sokağa dönen arabanın içinde sallanırken, bir anlığına da olsa bu evliliğe gerçekten kendini verse neler olabileceğini düşündü.

Araba yavaşladı, zarif ve güzel bir evin önünde durdu, çatının pervazı altındaki büyüleyici güzellikteki pencereler kaldırımdan görünebiliyordu. Lenore kapıların ardına kadar açık olduğunu gördü, içeriden gelen ışık merdiveni aydınlatıyordu.

Önce Jack indi, ardından da elini uzatarak Lenore'un inmesine yardım etti. Hanımefendinin korkutucu uşağının ardından, kendilerini dakikalar içinde misafir odasında buldular.

"Lenore, canım evladım! Londra'ya hoş geldin." Kâğıt oynamakta olduğu işlemeli masayı iten Leydi Agatha görkemli bir şekilde ayağa kalktı, sert yüz hatları samimi bir karşılama için yumuşamıştı.

Lenore reverans yapmak için ileri doğru bir adım attı ancak Agatha bunu es geçerek onun ellerinden tuttu ve onu kucaklamak üzere kendine çekti.

"Saçmalama, hayatım. Aramızda seremoniye ne gerek var?" Delici bakışlarını, kız kardeşinin kucaklaşmasını gü-

lümsemeyle izleyen Jack'e yöneltti, göz göze geldikleri anda Jack hemen eğilerek selam verdi.

"Kız kardeşini bana getirdiğin için sana teşekkür etmeliyim, Lester. Eversleigh özürlerini iletti, acil bir iş için Abbey'ye gitmesi gerekti, köyle ilgili bir meseleymiş. Kardeşin ve ben sakin bir akşam geçireceğiz, yarın için dinlenmiş olmalı. Akşam yemeğinde kulüpte olursun, öyle değil mi?"

Jack ustalıkla azat edilmiş olmasını belli belirsiz bir tebessümle karşılayarak başını eğdi. "Tabii ki öyle leydim, eğer sizin için de uygunsa."

Leydi Agatha onu net bir baş hareketiyle onayladı. "Bu konuda için rahat olsun." Elini kaldırdı, eğilirken selam veren Jack'i dikkatli bir şekilde inceledi. "Kız kardeşini görmek için uğrayabilirsin ama seni uyarıyorum, yarın yoğun bir gün olacak."

Jack başıyla onayladı. Lenore'a kardeşçe bir göz kırptıktan sonra oradan ayrıldı.

Agatha kapının kapanmasıyla birlikte Lenore'a yanına oturması için işaret etti. "Umarım ki sorun etmezsin hayatım ama erkekler, özellikle de erkek kardeşler bazen şeytanca davranabiliyorlar."

Ne demek istediğini tam olarak anlayamasa da Lenore kendini bu sözleri onaylarken buldu.

Agatha, Lenore'un elbisesini inceledi, cam gibi parlak koyu gözlerinde yadırgayıcı bir ifade vardı. "Bu arada," dedi kafası dalgın halde. "Eversleigh, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için Abbey'den dönerken Henry'yi ziyaret etmeyi istedi."

Lenore boş gözlerle baktı. Agatha bunu fark etti ve açık-

ladı. "Kuzenim, Salisbury piskoposu. Töreni o yönetecek, elbette." Gözlerini Lenore'un eski moda seyahat elbisesinden ayırıp, daha çekici olan gelecek olaylara yönelten hanımefendi iç çekti. "Bu, kesinlikle yılın olayı olacak. Çok uzun zamandır Eversleigh düğünü olmuyor, bu konuda ciddiyim. Herkes orada olacak, bu dediğimi unutma."

Lenore ev sahibesi kadar heyecanlı olmamakla birlikte, özgüveninin sarsıldığını hissetti. Fakat hanımefendi sürekli bir şey anlatıyordu. Lenore'un yüzüne bakıp, " Eversleigh'le evlenmeyi kabul etmenden dolayı kardeşlerimin ve benim ne kadar memnun olduğumuzu anlatamam. Dürüst olmak gerekirse, kabul edeceğini zannetmiyorduk."

Hanımefendinin gözlerindeki samimiyeti gören Lenore'un yanakları kızardı, nişanlarının nasıl vuku bulduğunu açıklamakta zorlandı. "Korkarım ki durum biraz karışık. Ancak kısaca şöyle söyleyeyim, pek de seçme şansım olmadı."

Hanımefendi bıkkınlık dolu bir oflamayla durdu.

"Tanrı aşkına, Lenore! Böyle olmaz. Sakın bana, diğer kadınlar neyse ama senin, o kibirli yeğenimin seni daha şimdiden ezip geçmesine izin verdiğini söyleme." Yüzünde beliren kuşku dolu ifade, hanımefendinin asalet dolu yüzünde sanki karikatürize edilmişçesine belirgin bir haldeydi.

Lenore dilini ısırdı ve açıklamaya çalıştı. "O kadar da değil, beni kabul etmeye zorlamadı. Ancak göründüğü kadarıyla gerçekten de başka bir seçenek yoktu."

Leydi Agatha dramatik bir hareketle geriye, yastıklara yaslandı. "Sakın söyleme, her şeyi anladım. Seni hüsrana uğratmak istemem tatlım ama Eversleigh'in işleri kendi

istediği gibi yürütebilmesinin ardında yatan neden de bu. Her şey, hep tek yolun, onun sunduğu yol olduğuna çıkar. Bu, onun en sinir bozucu alışkanlığı. Hepimiz senin bunu değiştirmeni umuyoruz."

İrkilen Lenore hemen itiraz etti. "Korkarım ki Leydi Agatha, böylesi bir konuda Ekselansları üzerinde bir etkim olacağını hiç zannetmiyorum."

"Saçmalık!" Leydi Agatha ona ciddi fakat sert olmayan bir bakış attı. "Ayrıca bana Agatha de, lütfen. Eversleigh değişebilir, işi inada bindirmediğin sürece. Eversleigh üzerinde etki sahibi olamadığın bir konumda bulunman meselesine gelirsek, hayatım, sanırım ki bulunduğun konumun önemini tam olarak idrak edememişsin."

"Bu konuyu konuştuk," diyerek söze başladı Lenore, utangaç bir şekilde. "Görevlerimle uğraşırken böylesi bir değişim için beklenen... Gereken etkileşim için..."

"Tam da düşündüğüm gibi!" Agatha artık iyice rahatlamış bir şekilde arkasına yaslandı ve kendini hazırladı. "Ne olursa olsun..." Elini hafifçe salladı. "...Seni seçmesinin asıl nedeninin konuştuğunuz sorumluluklardan ibaret olmadığına emin olabilirsin, yalnızca bu görevleri üstlenebilecek yeteneklere sahip olduğun için seçmedi seni. Jason faydacı biri olabilir fakat söz konusu evlilik olunca, bireysel ilişkide uyuşamayacağı bir kadınla asla evlenmeyi düşünmeyeceğine ikna oldum."

'Seninle çok iyi anlaşacağımızı düşünüyorum, Lenore...' Eversleigh'in bu sözleri, Lenore'un kafasının içinde yankılandı. Söylemek istediği bu muydu acaba?

"Bireysel ilişki derken," diye sözlerine devam etti Leydi Agatha. "Bir beyefendinin şimdilerde moda olan ahlaka

ters ilişkilerinden bahsetmiyorum. Sana söylemem gerekir ki bu ayrı bir mesele." Bu çirkin konudan uzaklaştı. "Hayır, Eversleigh gibi bir adam, eşiyle olan ilişkisini karşılıklı güven ve saygı temellerine dayandırmayı bekler. Eğer bu varsa -ki olduğundan kesinlikle eminim- ondan korkmana gerek yok, tatlım. Eversleigh senin gerekçelerini ve fikirlerini dinleyecektir. Eğer ona söylemeye karar verirsen, tabii."

Hanımefendinin bu sözleri karşısında büyülenen Lenore sessizliğini sürdürdü.

"İşte, bu yüzden onun teklifini kabul etmeni umduk, Jason'ın karakter sahibi bir düşese, sesini duyurmayı bilen ve dengeleri koruyan bir kadına ihtiyacı var. Daha insancıl olabilmesi için yani, ne demek istediğimi anlıyorsundur."

Lenore anlayabildiğinden tam olarak emin değildi fakat kapının açılmasıyla hanımefendinin çekmekte olduğu nutuk bölündü.

"Söyle Higgson." Leydi Agatha, eğilerek selam veren uşağının doğrulmasını bekledi.

"Akşam yemeğinin erken sunulacağını hatırlatmamı istemiştiniz, leydim," dedi Higgson, sesi de hareketleri kadar ağırdı. "Bayan Lester'ın yardımcısı onu odasında bekliyor."

"Teşekkürler, Higgson." Agatha, Lenore'a döndü. "Eversleigh kendi yardımcının sana eşlik etmeyeceğini söyledi ve uygun birini bulmamı önerdi. Trencher, kız kardeşim Attlebridge'in yardımcısının yeğeni. Ne yapması gerektiğini bildiğinden eminim ama memnun kalmazsan söylemen yeterli, hemen başkasını buluruz."

Lenore, sözlerini anladığını ifade etti. "Teşekkürler,

memnun kalacağımdan eminim." Eversleigh'in nasıl da her şeyi düşündüğünü geçirdi içinden.

Fakat Lenore on dakika sonra, dinlenmesi ve yemeğe kadar kendini toparlaması için yukarı gönderildiğinde, nişanlısının her şeyi öngörerek halasından ona yardım etmesini istemesinden dolayı memnuniyet duyarken buldu kendini. Trencher mükemmeldi. Lenore'un yaşlarında, kısa boylu ve hünerliydi, kendine yakışan koyu kahverengi saçları vardı, bonesi solgun yüzünü ortaya çıkarıyordu. Lenore'un valizini açıp içindekileri yerleştirmişti, fırçalarını zarif makyaj masasının üstünde düzenlemiş ve ona sıcak bir banyo hazırlatmıştı.

"Umarım ki cüretimi mazur görürsünüz, hanımım, tüm günü yolda geçirdiğiniz için yorgun olduğunuzu düşündüm."

Lenore gülümseyerek yanıt verdi. Gerçekten de yorgun hissediyordu fakat bu yorgunluğun ne kadarının, babasının tahsis ettiği arabanın birinci sınıf koltuklarından kaynaklandığı noktasında şüpheliydi.

Rahatlatıcı bir banyonun ardından, Trencher ona kaliteli ve yumuşak yatakta biraz dinlenmesini tavsiye etti. "Yemeğe hazırlanmak için yeterli vaktiniz olacak, o saatte sizi uyandıracağıma emin olabilirsiniz."

Trencher'ın onu hayal kırıklığına uğratmayacağından emin olan Lenore, kendini hiç alışkın olmadığı bu lükse teslim etti. Bunun nedeninin yorgun olmasından kaynaklanmadığını, kuştüyü şiltenin üzerine uzanırken aklından geçirdi. Zamanını, evliliklerine dair Agatha'nın yaptığı yorumlar hakkında düşünerek harcamayı yeğliyordu. Ancak, kafası yastığa değer değmez derin bir uykuya daldı.

Trencher onu bir saat sonra uyandırdığında, modası geçmiş kıyafetleri hakkında hiçbir yorumda bulunmadı. Lenore yalnızca en uygun olanları yanına almış, önlük elbiselerini ve gözlüklerini bırakmıştı. Kaçak olarak geçen günlerinin geçmişte kaldığından emin gibiydi. Büyük boy aynasına baktığında suratını astı.

Trencher bunu fark etti. "Bu yalnızca bu gecelik, hanımım. Hanımefendi, Lafarge'ın sizin gibi bir müşteriye hemen bir şeyler dikecek yeteneğe sahip olduğunu söyledi. Bugün misafir de yok, yalnızca siz ve hanımefendi olacaksınız, o yüzden utanıp surat asmaya gerek yok."

Lenore gözlerini kırpıştırdıktan sonra, cehaletinin ortaya çıkmasından çekindiği için soracağı sorulardan vazgeçti. Sorularını Agatha'ya bıraktı, yemek masasına oturdukları ve kendilerini yalnızca Higgson'ın duyabildiği zamanı bekledi.

"Lafarge tam olarak kim?"

"Ah! Trencher söz etti, öyle değil mi?" Agatha başını çorbasından kaldırdı. "Londra'nın en iyi modacısı, tatlım. Senin gardırobunu hazırlamayı kabul etti ve şöyle söyleyeyim; bu, her kadın için büyük bir lütuftur. Her türlü elbise konusunda tam bir deha. Yarın saat onda bizi dükkânına bekliyor."

"Bu yüzden mi yarın için en iyi halimde olmalıyım?"

Tekrar çorbasına dönen Agatha başıyla onayladı ve ekledi. "O, güzelliğin konusunda ikna etmen gereken en önemli kişi."

Lenore kaşığını bırakıp ona baktı. "Ama ben güzel değilim."

Agatha umursamaz bir hareketle, "Yanlış sözcük kul-

landım; çekicilik, stil, nasıl istersen öyle de. Kalabalığın içinde bazı kadınların öne çıkmasını sağlayan şey. Lafarge'ın arayacağı şey de bu. Seninle ilgilenmeyi kabul etti fakat fikrini değiştirebilir."

Lenore korktu, kafasını bu beklenmedik zorluğa verdi. Bir müşteri olarak kiminle çalışacağını kendisinin seçeceğini sanıyordu. Fakat görünüşe göre, söz konusu moda olduğunda durum böyle değildi.

"Bu konuda endişelenme," dedi Agatha tabağını öne doğru iterek. "Sende ilgi çekici bir şey görememesi için hiçbir gerekçe yok."

Lenore verecek cevap bulamadı.

"Bu fırsatı, seni Eversleigh ve ailemiz hakkında bilgilendirmek için kullanmayı düşündüm. Burada olduğunu öğrendiklerinde bir sürü davet alacağız, sakin bir akşamımız olacağı şüpheli."

Lenore, hanımefendinin gözlerindeki memnuniyet parıltısını gördü. Tüm ilgiden kendine düşen payı almak için sabırsızlandığı ortadaydı.

"Ricky'nin ölümünden haberdar olduğunu sanıyorum."

Lenore kaşını kaldırdı. "Eversleigh'in erkek kardeşi mi?" Agatha başını salladığında, "Jack bana Waterloo'da öldürüldüğünü söylemişti," dedi.

"Hougoumont'ta," diye araya girdi Agatha. "Büyük bir trajedi. Aslında, tam da Ricky'ye göre bir ölüm."

Agatha sözlerine devam etmeyince, Lenore tereddütle sordu. "Anlamadığım şey, neden Jack'in, Eversleigh'in bu yüzden evlenmesi gerektiğini düşündüğü."

"O tam da," dedi Agatha, beyaz şarapla marine edilmiş

midyesinden bir lokma alırken. "Eversleigh'in organize olma takıntısının bir göstergesi." Devam etmeden önce, Lenore'a kurnazca bir bakış attı. "Seni her zaman lafı uzatmaya gerek duymadığım genç bir kadın olarak görmüşümdür, o yüzden kısa tutacağım. Eversleigh evlenmeyi asla istemedi. Jason buz gibidir, sıcak duyguları yoktur. En azından..." diye düzeltti, ne söylemek istediğini düşündü. "Kendisi öyle düşünüyor. Bencilliği, falan filan. O ve Ricky arasında bir anlaşma vardı, buna göre evlenecek olan Ricky'ydi ve unvanın varisi de onun oğlu olacaktı."

"Fakat Waterloo bu planı bozdu, öyle değil mi?"

"Tam olarak öyle," diye onayladı Agatha. "Başka şeyler de var, elbette." Durdu, kendini toparlayıp Lenore'a baktı. "Jason ve Ricky çok yakınlardı, yani Hougoumont, Jason'ın gelecek planlarını bozmaktan çok daha fazlasını yaptı. Onun etrafında ben bile Hougoumont'tan bahsetmeyi düşünmem."

"Anlıyorum." Lenore tabağındaki kalkan balığına boş gözlerle baktı.

"Unutmadan," diye sözlerine devam etti Agatha, çatalını üzücü havayı hemen dağıtırcasına salladı. "Şimdi bunun, kaderin bir cilvesi olduğunu düşünmeye başladım."

Lenore bir anda başını kaldırdı. "Nasıl yani?"

"Şöyle ki; Ricky'nin de bir dük olmaya uygun olduğunu söyleyebilirim, tıpkı Jason gibi, o da bunun için yetiştirildi. Ayrıca ailemiz, varis olarak onun oğullarını kabul ederdi." Yemeğiyle oynayan Agatha'nın yüzü asıldı. "Yalnızca, hepimiz Eversleigh'in -Jason'ın yani- bir varis vermesini daha çok isterdik. Özellikle de 'armut dibine düşer' sözünü düşünecek olursan." Agatha bıçağını Lenore'a

doğru salladı. "Jason'ın planı gayet makuldü fakat o her zaman kendi yaptığı işleri başkasının da en az onun kadar iyi yapabileceğini zanneder. Ancak Ricky asla Jason kadar kararlı ve otoriter olamazdı. Ricky onun kadar güçlü değildi, onun kadar sarsılmaz bir kudreti yoktu. Söz konusu büyük bir aileyi ve büyük bir toprak parçasını yönetmek olduğunda, fark yaratan da tam olarak bu özellik."

Lenore dikkatini verdiğini belli etmek için kaşlarını kaldırdı fakat cevap vermedi. Agatha konuşmaya devam etti, ailenin sahip olduğu topraklar ve Montgomery tarihi hakkında onu kısaca bilgilendirdi. Eversleigh'in halaları ve akrabaları hakkında hafızasını tazeledi. Lenore, Agatha ona yukarı çıkıp yatmasını söyleyene kadarki zamana kadar öyle çok bilgi edinmişti ki bunları aklında tutmaya çalışmaktan başı dönmeye başlamıştı.

Lenore, kırsal hayatın alışkanlığıyla sabah erken kalktı. Trencher odada, hanımının Lafarge'ın ünlü dükkânına gidecek olmasından duyduğu heyecanla yerinde durmakta zorlanıyordu. Trencher ona altın rengi elbisesini giydirirken -en düzgün elbisesi oydu- Lenore da yardımcısının gayretini içi sızlayarak izledi ve bugüne dek böylesi bir merhamet duygusu hissetmediğinin farkına vardı. Kahvaltı tepsiyle odasına geldi, Agatha kahvaltıyı öyle yapardı. Ardından Lenore evin arka bahçesinde biraz dolaştı, ev sahibesini bekledi, içindeki ürpertiyi ve Eversleigh'e duyduğu garip özlemi dizginlemeye çalıştı, gücünü toparlaması gerekliydi, moda dünyasına atacağı bu önemli adıma hazırlanmalıydı.

***

Agatha'nın arabası, Bruton Caddesi'nde iki dükkânın arasındaki bir kapının önünde durdu. Kapıda basit bir tabela vardı: "Madam Lafarge, Modacı"

Arabadan inmesine yardım edilirken, Agatha eteğini düzeltti ve kapıya temkinli bir bakış attı. "Lafarge yalnızca seçkin bir kesime dikermiş. Çok da pahalıymış, öyle duydum."

Lenore ev sahibesine katılarak dönüp ona baktı. "Sizin terziniz o değil mi?"

"Tanrım, hayır! Tamam, iyi durumda olabilirim ama o kadar da zengin değilim." Agatha daha da dik durdu ve kapıya doğru yürüdü. "Hayır, onu Eversleigh ayarladı."

Tabii ki öyleydi. Lenore dudaklarını bir anlığına da olsa sıktı. Öfkelendi, ardından omuzlarını silkip, rehberinin ardından merdivenleri takip etti.

Madam Lafarge birinci kattaki geniş salonda bekliyordu. Oda şık bir şekilde dekore edilmişti, saten kumaşla döşenmiş altın rengi sandalyeler dışarıya dönük bir şekilde ortada daire oluşturmuştu. Aynalar dikkatli bir şekilde yerleştirilmişti, aralarda soluk yeşil renkli duvar görünüyordu. Madam, kısa boylu, zarif, esmer bir Fransız'dı. Tanışma merasimi sürerken gözlerini kırpmaksızın Lenore'a bakıyordu.

Tanışma bittikten sonra elini Lenore'a uzattı. Otoriter bir ses ve aksanlı bir İngilizceyle, "Benimle gelin, Bayan Lester," diyerek onu sandalyeden kaldırdı. "Pencereye doğru, arkaya."

Lenore gözlerini kırpıştırdı fakat Agatha'nın başıyla onayladığını gördüğünde tereddüt etse de ona uydu ve Madam'ın beklediği yöne doğru kendinden daha emin bir şekilde yürüdü.

"Eh. Erkekler. *Monsieur le due*'nün* ne demek olduğunu şimdi anlıyorum. Madam yaklaştı ve Lenore'un gözlerinin içine baktı. "Evet, yeşil ve altın sarısı; pembe, beyaz ve soluk maviyle olmayacak. Matmazel yirmi dört yaşında, değil mi?"

Afallamış olan Lenore başını salladı.

"*Tres bien***. O halde önümüzde birçok seçenek var." Küçük modacı rahatladı ve yüzünde onaylayan bir gülümseme belirdi. Lenore'un etrafında yavaş yavaş, gözlerini kısmış olarak yürürken, kararlı bir şekilde başını salladı. "Muhteşem, çok iyi anlaşacağımızı düşünüyorum."

Buradan Madam'ın onu kabul ettiği sonucunu çıkaran Lenore rahatladığını hissetti.

Madam aniden ellerini çırptı. Genç bir kızın, askıların arasından çıkan kafasını gören Lenore şaşırdı. Kız, yağdırılan Fransızca emirler karşısında sesini çıkarmadan onları anladığını ifade edip ortadan kayboldu. Bir dakika içinde askıların arasından altı kız çıktı, hepsinin kucağında da tamamlanmamış elbiseler vardı.

Lenore, Madam'ın gözetimi altında hepsini denedi. Madam hepsini ustaca onun üzerine uygun hale getirdi. Hepsinin özelliklerini tek tek anlatırken, nerelerde giyilmesi gerektiğinden de bahsetti. Sözlerini, serbestçe hareket eden jestleriyle vurguladı. Yer, iğnelerle doluydu fakat verdiği tavsiyeler kusursuzdu. Agatha sandalyelerden birinde oturmuş, olup biteni ilgiyle takip ediyordu.

Lenore üçüncü elbiseyi, yani sarı bir sabahlığı deniyordu ki işin aslını fark etti. Lenore, normalden daha uzun ve

*Fr. Mösyö Dük.
**Fr. Harika.

inceydi fakat elbiseler bir iki küçük dokunuşla üzerine şıp diye oturuyordu. Kafasını kaldırdı, sinirlenmişti.

"Rahat durun, Matmazel," dedi arkasında duran Madam Lafarge.

Lenore onun sözünü dinledi ama hemen sordu. "Bu elbiseler kimin için yapıldı, Madam?"

Lafarge onun önüne geçip yüzüne baktı. "Neden... Sizin için Bayan Lester."

Lenore, onun bakışlarına aynı şekilde karşılık vererek daha ölçülerinin bile alınmadığını hatırladı. "Ama... Nasıl?"

Lafarge kara gözlerle ona baktı. "*Monsieur le due,* bana..." Ne demek istediğini elleriyle anlatmaya çalıştı. "Bana sizin ölçülerinizi ve bedeninizi tarif etti. Bu bilgilerden yola çıkarak diktim. Gördüğünüz üzere hafızası gayet iyiymiş."

Lenore'un sırtında bir ürperti dolandı fakat bu duygunun adını koymakta zorlandı. Agatha haklı çıktı; Eversleigh her şeyi planlama konusunu abartıyordu. Gardırobu üzerinde kendisinin değil onun etkisinin olmasını kabul edemezdi.

Aynanın önünde durmuş, sarı elbisesinin uzun eteğine hayranlıkla bakarken kararını verdi. "Dikmiş olduğunuz diğer elbiseleri de görmek isterim."

Lafarge, Lenore'un giymiş olduğu üç elbisenin yanı sıra, yeşil bir yürüyüş elbisesi, arabada giymek üzere camgöbeği bir elbise ve son denediği sarı renkli olmak üzere, akşamları giymesi için üç elbise daha dikmişti. Lenore bunlardan ilkini denerken içinde bir endişe hissetti. Vücudunu saran ipek elbisenin, onun boyunu, zayıflığını ve göğüslerini nasıl ortaya çıkardığını aynadaki yansımasın-

dan incelerken, elbiseyi giyebilecek cesareti bulup bulamayacağı tereddütünü yaşadı. Elbisenin yakası aşağıdaydı, göğüslerini ancak kapatıyordu. Şişkin omuzları dışında kolu tümüyle çıplaktı, tüylerinin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Diğer iki elbise de benzer kesimdeydi.

"Geri kalanları da görmek ister misiniz?"

Lenore, Lafarge'a döndü. "Madam, Ekselansları tam olarak ne sipariş etti?"

Lafarge ellerini birbirinden ayırdı. "Sizin bulunduğunuz konuma uygun, en kaliteli malzemelerle yapılmış bir gardırop. Elbiseler, paltolar, cüppeler, gecelikler, sabahlıklar, bornozlar, abiyeler, yola uygun kıyafetler." Lafarge parmaklarıyla atladığı bir şey olup olmadığını kontrol etti. "İhtiyacınız olan her şey, Matmazel."

Agatha bile şaşkına dönmüş görünüyordu.

Lenore'un canına tak etmişti. "Bunların arasında, hiç daha önceden hazırlanmış olanı var mı?"

Müstakbel düşesin, anlayamadığı bir şeyden ötürü memnun olmadığı ve onun kendinden duyduğu beklentileri yanıtlayamayabileceğini hisseden Lafarge, Ekselansları Eversleigh'in emriyle hazırlanmış tüm kıyafetleri getirmelerini emretti kızlara.

Lenore parmaklarını kıyafetlerde gezdirdi. İç gömleklerden birini eline aldığında içinde bir ürperti hissetti. Tümüyle şeffaftı.

Müşterisini dikkatli gözlerle izleyen Lafarge mırıldandı. "Hepsi *monsieur le due*'nün özel isteğiyle hazırlandı, Matmazel."

Lenore ona inandı fakat anlam veremedi. Eversleigh'in sipariş ettiği gardırop, onun için bir işkenceydi. Kaşlarını

çattı. İç gömleği bırakıp, geceliği ve onun eşi olan sabahlığı seçti. Elbise gösterilirken öfkeyle nefes alıyordu. Agatha da kıyafeti görebilmek için yavaşça ve dikkatle döndü. "Diğer cemiyet kadınlarının bunu giymediklerine eminim, haksız mıyım?"

Agatha'nın yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Şoke mi olmuştu yoksa mutlu muydu, belli değildi. Yüzü asıldı. "Yani, hem evet hem hayır. Ama eğer Eversleigh sipariş etmişse, en iyisi onları almak olur." Lenore'un tereddüt ettiğini görünce ekledi. "Bu konuyu onunla daha sonra konuşabilirsin."

"Bunları ne zaman giyeceğim?" Lenore'a bir titreme daha geldi.

"Bunlar, elbette, genç kızlar için tasarlayacağım şeyler değil fakat eminim ki bazıları bunları isteyecektir, Matmazel. Ayrıca," diye ekledi Lafarge, kendinden emin olmayarak. "*Monsieur le due* bundan gayet emindi; yani bunu sizin üzerinizde görmek istediğini kesin bir dille ifade etti, Matmazel."

Lenore yeterince bilgi toplamıştı ama Jason'ın amacını hâlâ çözememişti. Bu konuyu bir kenara bırakıp, ne yapması gerektiğini düşünmeye başladı. Agatha'nın da belirttiği üzere, Eversleigh'in planlama huyu kendine hareket alanı bırakmıyordu. Kıyafetlerin yarısından çoğu önceden hazırlanmıştı, Lafarge'ın atölyeleri gece gündüz çalışıyor olmalıydı. Lenore parmağını gezdirirken ipek bir iç gömleğe denk geldi, kararını vermişti. "Madam, Ekselansları bu koleksiyona eklemelerde bulunmama izin verdi mi?"

Lafarge'ın yüzü resmen parladı. "Elbette." Ellerini açtı. "İstediğiniz ne varsa, uygun şekilde olmak kaydıyla."

Stil konusundaki bu uyarı Lenore'u şaşırtmadı. Anladığını ifade eden Lenore, "Harika. O halde aynı siparişten bir tane daha istiyorum," dedi.

"Nasıl yani?" Lafarge'ın gözleri büyüdü.

"Ekselansları'nın sipariş ettiği her parçanın aynısından istiyorum," diye açıkladı Lenore. "Farklı bir stilde, farklı bir renkte ve farklı bir kumaşta."

Agatha kahkahayı patlattı. "Ah, bravo hayatım!" Soluğu kesildi, kendini toparladığında, "Çok uygun bir tepki. Nasıl üstesinden geleceğini merak ediyordum ama sanırım bu onun aklını başına getirir," diye ekledi.

"Biraz," diyerek katıldı ona Lenore. Agatha'nın desteğini almış olmaktan memnundu. "Hediyesini beğenmeyecek kadar duyarsız olamam tabii ama söz konusu benim gardırobum olduğunda da sessiz kalmam."

"Bravo!" Agatha onu tebrik eder bir şekilde ellerini kaldırarak alkışladı. "Aman Tanrım! Bu çok uzun zaman alacak. Zamanınız var mı, Madam?"

"Tümüyle emrinize hazırım, leydim." İngilizce konuşarak kafasını sallayan madam tüm yardımcılarını çağırdı. Bu durumdan şikâyetçi olacak değildi.

Sonraki saatler, kumaşlarla desenleri seçerek geçti. Lenore, yakut sarısı ipek yerine bronz astar, mor yerine kiraz kırmızısı ayrıntılar isterken, Trencher'ın heyecanının kendine geçtiğini hissetti. Agatha, isteklerini dile getirme konusunda ona cesaret verdi. Sonunda Lafarge, "Doğal bir zevkiniz var, Matmazel. Bunu bozmadığınız sürece asaletinizden ödün vermeyeceğinizi söyleyebilirim," diye belirtti.

Lenore, bir ilkokul öğrencisi gibi heyecanlıydı. 'Asalet'

kelimesi tam da hedeflediği şeydi. Eversleigh'in müstakbel eşine de ancak bu yakışırdı.

Ekselansları'nın önceden onayladığı uzun listenin aynısını yaptıktan sonra bir fincan çay içip, yanında da sandviç yiyerek kendilerini toplamak üzere bir mola verdiler.

Birdenbire Lafarge fincanını kenara koydu. "Tanrım! Ne kadar da aptalım – gelinliği unuttum."

Madam, ellerini çırparak hemen birkaç emir yağırdı ve sofra kaldırıldı. Dükkânın arkasındaki kapı, Madam'ın küçük incilerle kaplanmış fildişi renginde ipek bir elbise taşıyan yardımcısının girmesi için aralandı.

Lenore bakakaldı.

"Bu, Georgana'nın gelinliği ya da bir kısmı, eğer yanlış hatırlamıyorsam." Agatha, Lafarge'a baktı.

Modacı başıyla onayladı. "*Monsieur le due*'nün annesi mi diyorsunuz? Evet, onun. Ekselansları gelinliğin günümüz modasına uygun olarak yeniden yapılmasını istedi. Harikulade, değil mi?"

Lenore yalnızca başını sallayabildi, ışıl ışıl parlayan gelinlikten gözlerini alamıyordu. İçine girerken titriyordu. Gelinlik, tahmin edilemeyecek kadar ağırdı. Lafarge gelinliği kendi tarzında yeniden yaratmıştı, yüksek boğazlı dik yakası ve uzun sıkı kollarıyla Lenore'un onayını hemen almayı başardı. Uzun etekleri, göğüslerinin hemen altından dümdüz bir şekilde yere uzanıyordu, uzun kuyruğu ona tam da bir dükün gelinine yakışacak zarafeti katıyordu.

Gelinlik ayarlanıp Lenore'un üzerinden alındıktan sonra, Lafarge tereddüt ederek elinde ipek bir kıyafetle geldi. "*Monsieur le due*, bunu da düğün gecesi için sipariş etti."

Lenore elbiseyi bıkkınlıkla eline aldı ve kaldırıp şöy-

le bir baktı. Agatha kıkırdayarak, "Zannedersem..." dedi. Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Lenore şaşırtıcı bir şekilde transparan, insanı tahrik edici bir kesime sahip geceliği ve onun eşi olan sabahlığı Lafarge'a geri verdi. "Bunları da geri kalanıyla birlikte göndermeni umuyorum."

Arabaya geri yürürlerken saat ikiyi geçmişti. İlk elbiseler, Eversleigh'in sipariş ettiği üç adet günlük elbise ve abiye, birkaç çamaşır ve sabahlıkla birlikte akşamüstü teslim edilecekti. Agatha'nın ardından arabaya bindiğinde, Lenore aniden rahatlamış olduğunu belirten, derin bir nefes verdi.

Bunu duyan Agatha kıkırdayarak, "Beklediğin kadar sıkıcı değildi, değil mi tatlım?" diye sordu.

Lenore başını eğdi. "İtiraf etmeliyim ki kesinlikle sıkılmadım."

"Kim bilir," dedi Agatha, kendini koltuğa iyice yerleştirirken. "Belki şehrin eğlenceli yanlarından keyif almayı bile başarırsın. Tabii, makul ölçülerde."

"Belki de," diye yanıtladı Lenore, tartışmak istemiyordu.

"Söyle," dedi Agatha. "Sipariş ettiğin elbiseler alışıldık tarzda değil ama senin alışılagelmiş tarzında da değil. Halanın, benim ve kardeşlerimin başaramadığını Eversleigh'in başardığını söyleme, yoksa öyle mi?"

Lenore'un yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Önceki tarzımın nedeni, öyle olması gerektiğindendi. Kardeşlerim arkadaşlarıyla olduğu için araziyi ve toprakları tek başıma dolaşıyordum. Açık şeyler giymektense kapalı şeyler giyinmek daha pratik geliyordu; insanların hevesini kabartmaktansa söndürmek. Bildiğiniz üzere, evlenmeye niyetim yoktu."

Başını bir yana yaslamış olan Agatha onu iyice süzdü. "Yani, Eversleigh'in seçtikleriyle bir sorunun yok, öyle mi?"

"Bazı parçalarda onun seçtikleri kadar cüretkâr parçalar seçmem fakat..." Lenore omuzlarını silkti. "Evlenecek olduğuma göre, içimdeki ışığı saklamak için bir neden görmüyorum."

Agatha kıkırdadı. "Eğer saklarsan, yeğenimden çiçek filan alacağın da yok."

Lenore gülümsedi ve Eversleigh'in onu görmeye ne zaman geleceğini merakla içinden geçirdi.

***

Eversleigh ertesi gün geldi. Lenore, üst katta kalmış olan işlemeleri Agatha'ya getirmek üzere merdivenin yarısına geldiğinde, Eversleigh'in o tok sesini duydu. Bir anlık tereddütün ardından sakince merdivenlerden inmeyi sürdürdü.

Son basamağı indiği anda Jason ona döndü. Gri bakışlarını, Lenore'un özenle örülmüş saçlarından, sarı renkli son moda sabah elbisesinden, zarif bluzundan, elbisesinin altından görünen eski moda terliklerine kadar gezdirdi. Onun kendisine baktığını gören Lenore, aklından geçenleri tahmin etmekte zorlanmadı. Kadın her zamanki özgüveniyle ilerleyerek elini uzattı. "Günaydın Ekselansları, nasılsınız?"

Jason sorgularcasına kalkan kaşıyla Lenore'un elini aldı, tek kelime söylemeden hemen dudaklarına götürdü. "Seni karşılamak üzere burada bulunamadığım için beni affet. İş nedeniyle Dorset'ye gittim, oradan da Salisbury'ye uğradım, Agatha nedenini anlatmıştır umarım."

Lenore artık alışmaya başladığı bu sıra dışı öpücüğün onda yarattığı hisle elini geri çekti. "Leydi Agatha bana çok iyi davrandı." Jason'ı oturma odasına yönlendirmek üzere önden giderken ekledi. "Kuşkusuz ki dün kendisiyle birlikte Madam Lafarge'ı ziyaret etmiş olmamdan memnuniyet duyarsınız, kendisi şu anda bile Eversleigh Düşesi'ne yakışan bir gardırop yaratmak için çalışıyor. Yarın da eldivencileri, ayakkabıcıları ve şapkacıları ziyaret etmeyi planlıyoruz. Söyleyin, lordum, gitmemi önereceğiniz ustalar var mı?"

Bu yapmacık nezaket, Jason'ın savunmaya geçmesi için yeterli oldu. "Agatha'nın, kimin en iyi olduğunu bildiğinden eminim," diye mırıldandı.

Agatha, Jason'ı gördüğüne çok sevindi. Hemen ardından da kız kardeşi Leydi Attlebridge'in ertesi akşam vereceği baloyla ilgili bilgilendirmede bulundu. "Mary, daveti sizin nişanınızı duyurmak için kullanmayı kabul etti. Yemek de olacak, o yüzden yedide burada olsanız iyi olur. Senin arabanla mı gideriz, benimkiyle mi?"

Jason memnuniyetsiz bir ifade takındı. "Eversleigh arabalarını yenilenmeye yolladım, o yüzden seninkiyle gitsek daha iyi olacak sanırım."

Lenore, Jason'ın tadının biraz kaçtığını fark etti. Yıllar boyunca erkek kardeşlerinin sırlarıyla uğraşırken edinmiş olduğu tecrübeyle, arabaların yenilenmesinin kendisi için hazırlanmış bir sürpriz olup olmadığını merak etti.

"Bayan Lester'ı parkta gezintiye çıkarmayı düşünmüştüm." Jason yavaşça Lenore'a döndü. "Tabii biraz hava almak isterseniz."

Aslında, Lenore bunu çok istiyordu. Agatha'nın verdi-

ği cesaretle umutlanan Lenore, halası kendi tarafındayken müstakbel kocasıyla nasıl başa çıkacağını öğrenmeye başlamakta kararlıydı. "Çok naziksiniz, Ekselansları. Üstüme bir şeyler alayım, beni burada bekleyebilir misiniz?"

Jason başıyla onayladı. O, tabii ki onun atlarını bekletecek değildi.

Odadan zarif bir çıkış yapan Lenore hızla yukarı geçti. Hava alışılmıştan daha soğuktu, Lafarge'ın o sabah gönderdiği vişne kırmızısı paltoyu giymek için sabırsızlanıyordu. Eversleigh'in sipariş ettiği parçalardan biriydi, Leydi Attlebridge'in balosu öncesinde kendi verdiği siparişleri fark ettirmemekte kararlıydı. Trencher'ı çağırdı, saçını toplattı ve henüz uygun bir bonesi olmadığı için saçını birkaç tokayla iyice tutturdu; boynuna şal dolamayı reddetti. Lenore paltosunu giyip önünü kapattıktan sonra, boy aynasının önünde kendi etrafında döndü ve paltosunun, çevresi ince şeritli koyun yünü dokusuna, süslemeli kollarına, gri sincap kürkünden yapılmış manşetlerine baktı. Kehribar rengi elbisesi, koyu vişne kırmızısına çok yakışmıştı. Terliklerini sonradan fark etti.

Yüzünü buruşturup Trencher'a döndü. "Kahverengi kısa botlarım ve eldivenlerim. Yarın, uygun bir şey bulana kadar idare eder, değil mi?"

Eldivenlerinin son düğmelerini iliklemekle uğraşırken merdivenden aşağı doğru iniyordu. Eversleigh'in ayakta olduğunu görmedi.

"Hızınla şaşırtıyorsun, canım."

Lenore başını kaldırdı, Jason'ın gri gözlerinin içinde sıcak bir memnuniyet gördü. Gülümsedi fakat eldiven ve botlarını fark etmiş olduğunun bilincindeydi.

"Kırmızının bu tonu sana çok yakışıyor," diye mırıldandı Jason. Elini tutup, ona kapıya doğru eşlik etti.

Lenore nasıl cevap vereceğini bilemedi çünkü Jason'ın, zevkini beğenmiş olması pek de şaşırtıcı değildi. Sonunda gözlerini kısıp yanıtladı. "Daha önce giyme şansı bulamadığım bir renk. İtiraf etmeliyim ki epey beğendim."

Gözleri gururla parlayan Jason, içi mutlulukla dolmuş olarak Lenore'u iki atın çektiği arabasına bindirdi.

Parka rahatça gittiler, zengin mahallelerden geçtikleri sırada trafik belirgin şekilde azalmıştı. Temmuzun biriydi ve üst sınıfın büyük çoğunluğu şehri çoktan terk etmişti. Yine de Ekselansları Eversleigh'in, arabasında zarif bir kadınla dolaştığı haberini yayacak yeterince kişi vardı.

Lenore arabanın hızından memnundu, koşar hızda gidiyorlardı. Daha önce de çift atlı arabalara binmişti fakat zemin bu kadar yumuşak değildi. Jason'ın atları Galler safkanlarıydı, mükemmel bir uyumla gidiyorlardı, yükleri onlara ağır gelmiyordu. Güneş, gökyüzünde bulutların arasından yüzünü gösteriyordu; yaz kokusu eşliğinde yüzüne vuran esinti yanaklarına çarpıyordu.

Lenore kıyafetlerden birinden bahsetmesi gerektiğini düşünerek Eversleigh'e yaklaştı. "Gelinliğim için size teşekkür etmem gerekir, lordum. Gerçekten harika."

Jason hemen döndü. "Annemindi. Anne ve babamın evliliği, her anlamda çok başarılı bir törendi. Annemin gelinliğini yeniden kullanmanın uygun olacağını düşündüm."

Bu sözlerden hangi anlamı çıkardığını bilemeyen Lenore yanıt vermedi, geçip giden ağaçlara ve diğer arabalardaki yolculara bakmayı tercih etti.

Birlikte görünmelerinin yarattığı etkinin farkına varan Jason, duruma açıklık getirme ihtiyacı hissetti. "Nişanlandığımızın haberi, yarından sonraki gün Gazette'de duyurulacak, halamın balosunda ilan edildikten sonra." Jason yanındaki sakin yüze baktı, sanki Lenore'un yüzü parıldıyordu. Jason'ın yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "Etrafımdaki önemli kişilerin, örneğin Henry Amca'mın, bunu benden duyduklarından emin olmam gerekiyor, aksi halde çok sorun çıkar."

Lenore onun gülümsemesine sırıtarak yanıt verdi. "Tahmin edebiliyorum. Aileniz çok geniş, değil mi?"

"Hem de nasıl! Kaç akrabam olduğunu sorsan yanıt veremem. Montgomery'ler, korkarım ki çok doğurgan bir soy. Her ne kadar soyun geldiği asıl aile kaza yüzünden küçülse de diğer aileler durmaksızın genişliyor."

"Düğünümüze hepsi katılacak mı?" diye sordu Lenore, bu olasılık karşısında gözü korkmuştu.

"Büyük kısmı," dedi Jason, dikkati atlarındaydı. Jason dönüşü kazasız bir şekilde atlattıktan sonra Lenore'a baktığında, onun yüzündeki endişeli ifadeyle karşılaştı. "Hepsiyle tanışmana gerek olmayacak."

"Ancak, karın olarak en azından adlarını bilmem gerekli," dedi Lenore ciddiyetle. "İlişkilerini de. Tanrım! Bütün bunları öğrenmem için bana yalnızca üç hafta bıraktın."

Jason hatasını sonradan fark ettikten ve Lenore'un, onun aile soyağacını öğrenmek için harcayacağı saatleri düşündükten sonra -bu konu onu hep sıkmıştı- bir of çekti. "Lenore, inan bana. Bilmene gerek yok."

Ona ciddi bir bakış atan Lenore, dikkatle kendini yeniden ifade etti. "Belki sen, kendi verdiğin resepsiyona da-

vet ettiklerinin adını bilmesen rahat edebilirsin. Ama ben edemem."

Jason ona bakakaldı. "Tanrı aşkına, kadın! Hepsini öğrenmene imkân yok."

"Üç hafta sonra evlenmemizi istediğini sanıyorum, doğru mu?"

Jason somurttu. "Üç hafta içinde evleniyoruz."

"Harika," diye devam etti Lenore, sesi açık ve netti. "Bu durumda akrabalarını karşılarken bana yardımcı olmanı öneriyorum. Cemiyetteki dostların da buna dahil. Bir kısmını tanıyorum, bir kısmını tanımıyorum. Hangilerini tanımam gerektiği, hangilerini tanımama gerek olmadığıyla ilgili yardımın gerekiyor."

Lenore'un ağzından itinayla çıkardığı sözleri, Jason'a 'arkadaşlarının' bir kısmını tanıdığı gerçeğini hatırlattı, görüşmesini istemediği arkadaşlarını. Tabii ki bir de onun arkadaşlık kurmasını istemedikleri vardı.

Lenore önündeki zorlu görevi düşünerek, "Bir konuk listesi hazırlamamız gerekiyor. En azından bana yardımı dokunur," dedi.

Jason aniden ürperdi. "Aslında," dedi. "Konuk listesi çoktan hazırlandı."

Bu sözlerin ardından bir sessizlik çöktü. Jason savunmasını hazırlarken -düğüne yalnızca üç hafta vardı vb.- Lenore'un kızmak için geçerli bir nedeni olduğunun farkındaydı, hatta kızmaktan çok daha fazlasına.

"Öyle mi?"

Bu sorunun öfkeden eser taşımıyor olması Jason'ı kendine getirdi. Ancak Lenore'un yeşil gözlerinde de sinirlendiğine dair bir işaret yoktu. Bu imkânsızdı. Onu gör-

mezden gelmesi, duygularını gizlemesi ve eğer o istemezse, maskesinin altında yatan duyguları göremiyor olduğu gerçeği Jason'ı çileden çıkardı. Dikkatini atlarına verdi. "Listeyi hazırlamaya baban başladı, Jack ve halan birkaç ekleme yaptı, ben de bunu yardımcıma ilettim."

Sessizlik ve ızdırap dolu bir dakika daha geçti. "Yardımcından, Compton'dı, değil mi? Bana da bir kopya temin etmesini isteyebilir misin, acaba?"

"Yarın öğleden sonra dışarı çıkmak için ararım. Listenin bir kopyasını da getiririm, böylece üzerinde konuşuruz." Jason sözcüklerin ağzından farklı bir vurguyla çıktığını fark etti, bunun sinirden kaynaklandığını biliyordu. Ona kızmaya hakkı yoktu ancak rahatlığı ve sakinliğiyle onu çileden çıkarmıştı. Olay çıkarmak için her hakka sahipti ve bu aşırı bencilce -kendisi de farkındaydı- tavır için özür bekleyebilirdi. Fakat Lenore, bu hadsizlik önemsizmiş gibi davranıyordu. Jason bu durum karşısında ne yapacağını bilemedi, buna anlam veremiyordu.

Lenore gözlerini geçip giden arabalara dikmiş, yüzünde huzurlu bir gülümsemeyle riyakârlık sanatındaki yıllar süren eğitimine şükrediyordu. Parkın, hararetli tartışmalar için uygun bir yer olmadığından emindi ama bu, onun yanlışını daha sonra tartışmayacağı demek değildi. Jason mantıklı açıklamalar yapıp, eylemini gerekçelendirerek kendini haklı çıkaracaktı ama Lenore bunu asla kabul edemezdi. Ayrıca, ne demek istediğini göstermenin farklı yolları vardı. Kızgın sesi, bir nebze de olsa incinmiş onuruna merhem oluyordu. Suçluluğun, kardeşlerini delirttiğini hatırladı. Bu düşünce onu hemen keyiflendirdi.

"Aslında, hemen cemiyettekilerden başlayabiliriz. Karşıdan gelen yeşil şapkalı hanım kim?"

O garip sessizliklerden birinin daha yaşanmasına izin vermemekte kararlı olan Lenore, karşılarına çıkan herkese dair nişanlısına sorular sordu, yarım saat kadar sonra da Green Caddesi'ne doğru yeniden yola koyuldular.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Colebatch arabası Park Lane'de gürültüyle ilerlerken, Lenore kadife cübbesinin kenarını sıkı sıkı tutuyordu. Yüzünde sakin bir ifade vardı, midesi ise duyduğu endişeyle burulmuştu. İpek elbisesi, karşısında oturmakta olan Eversleigh'in sipariş ettiği koyu yeşil cüppenin altında kaybolmuştu. Güzel bir akşam olmasına karşın, onu Attlebridge Malikânesi'ne götürecek olan Jason'ı beklerken üşüyeceği kadar da serindi hava.

Yanında şıklığıyla dikkat çeken Agatha vardı. Tavus kuşu tüylü, parlak gece mavisi, ince ipekten yapılmış elbisesini giymiş ve siyah eşarbını takmıştı. Asaleti kendini gösteriyordu, kara gözleri canlı canlı bakıyordu. Keyifli bir akşam geçirmeyi beklediği ortadaydı. Lenore yutkundu, gerginlikten düğümlenen boğazını temizledi, Eversleigh'e bakma cesaretinde bulundu. Jason siyahlar içindeydi, fildişi rengi kravatı bir şaheserdi. Lenore'un nişanlısı, şehrin asalet simgesiydi. Mühürlü ağır yüzüğü sağ elinde parlıyordu, altın saati ise kabartmalı yeleğinin cebinden sarkıyordu.

Yüzük karanlıkta kalıyordu fakat sokak lambalarının yanından geçtikleri sırada, Jason'ın gri gözlerini kendi gözlerine bakarken buluyordu. Nefesi tıkandı. Jason nazikçe, güven verircesine gülümsedi. Lenore da ona gülümseyerek karşılık verdi, ardından gözlerini başka yöne çevirdi, içinden geçenlerin gerçekten de dışarıya o kadar çok yansıyıp yansımadığını merak etti.

Kendisini bekleyen işkenceden dikkatini uzaklaştırmak için, az sonra tanışacağı Montgomery'lerin listesine tekrar göz gezdirdi. Agatha sayesinde, aileyi kısa sürede öğrenmişti. Eversleigh'in halalarını tanıdığını düşününce, bugün karşılaşabileceği engellerle ilgili olarak içinde bir burukluk hissetti. Bu tümüyle farklı bir zorluktu, kendini hazırlamış olsa da sinirleri beklemediği şekilde gergindi.

Sözünün eri olan Eversleigh, o akşamüstü onu parka götürmek için geldiğinde, yanında üç yüz kişilik listenin bir kopyasını getirmişti. Bir anlığına zavallı Compton'ı aklından geçirdi, kopyayı yirmi dört saatten kısa sürede hazırlaması gerekmişti. Agatha'nın tavsiyesi üzerine, Jason'ın listedeki arkadaşlarıyla ilgili soru sormayacaktı, aile bağlarıyla ilgili meseleyi daha sonra Agatha açıklayacaktı. Olabilecek her türlü gariplik, Jason'ın sabah gönderdiği hediye karşısındaki utangaç teşekkürüyle engellenmiş oldu.

Bu epey sinir bozucu bir durumdu. Agatha'yla harika bir alışverişten -tüm sabahları şapkalar, eldivenler ve botlarla geçmişti, nişanlısının küstahlığını konuşmaya fırsatı kalmamıştı- dönmüşlerdi ki kendisine gönderilmiş bir paket buldular, Higgson'a emanet edilmişti. Lenore paketi açtıktan sonra, yeni paltosuyla aynı kırmızıdaki bir çift kısa bot ve yanında da domuz derisinden eldivenlerle karşılaş-

tı. Beraberinde ise vişne rengi kurdeleler ve hasır bir şapka duruyordu. Kart yoktu.

Agatha haykırdı.

Lenore'un bu hediyeyi kimin göndermiş olabileceğine dair şüphesi, botları ayağına geçirip tam oturduğunu gördüğü anda kayboldu. Trencher kıkırdadı, sonra da Eversleigh'in Moggs adlı bir çalışanının önceki akşamüstü mutfakta kendisini bulup, Lenore'un ayak numarasını sorduğunu itiraf etti.

Bu olay Lenore'u çok sinirlendirdi. Eversleigh'in sırf onunla barışmak için tüm Londra'yı altüst etmesi -daha doğrusu, zavallı bir ayakkabıcıyı gece boyunca ayakta tutması- onun sinirlerini daha da bozdu. Lenore'un teşekkürlerine gerek duymaması, çabası hiç de önemli değilmiş gibi davranması, hatta bunu kabul etmeyi bile istememesi daha da garipti.

Yolculuk boyunca, gözlerini Jason'ın yardımcısının kargacık burgacık yazısından ayırmadan ona sorular yağdırdı. Cevap vermek konusundaki isteksizliğine rağmen, kendini tatmin edecek kadar bilgilenmeyi başardı.

Piccadilly'nin parlak ışıkları göründü. Bekleyişin gerginliğini yaşayan Lenore, cüppesine daha da sarındı.

On dakika sonra, Berkeley Meydanı'ndaki Attlebridge Malikânesi'nin önünde durdular. Araçtan ilk inen Jason oldu. Önce halasına, ardından da nişanlısına araçtan inmesi için yardım etti. Lenore araçtan indiği sırada pelerini aralandı, Jason'ın gözlerinde gümüşi yeşil bir renk ışıldadı. Jason dudaklarını büktü. Her zamanki standardını tutturmayı başaran Lafarge'a içten içe dua etti. Lenore askılı elbisesiyle gelmek istese bile, konuk listesindeki gafından sonra Jason'ın ona itiraz edebileceğini hissetmiyordu.

Jason, Lenore'un elini kendi koluna koyduğunda, genç kadının parmaklarının titrediğini hissetti. Bakışlarını yakalayıp onu cesaretlendirircesine gülümsedi, bir yandan da önceki gün yaşadığı hisleri hafızasından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Yaşadıkları yüzünden eve öfkeyle gitmiş ve Moggs'a tuhaf emirler vermişti. Her zamanki gibi, Moggs bekleneni sessizce ve istenildiği gibi yerine getirmişti. Yine de müstakbel karısına gaddar biri olmadığını kanıtlama gereksinimi duymaktan rahatsızdı. Lenore zeki bir kadındı, böyle şeylere gerek yoktu.

Lenore'la salonun kapısında beklerken, onun kendisine ettiği teşekkürleri hatırladı ve o ender tatlı gülüşüyle gülümsedi. Ona şimdiye dek çok kaba davranmıştı; sevgililerini hep elmaslara boğduğunu, eşi olacak kadına ise şimdiye dek yalnızca bot aldığını fark ettiğinde buna kendisi de şaşırdı.

İçeri girdiler, nişanlarının duyurulacağı an yaklaşmıştı.

Lenore bir anda içine dolan çekingenlikle, Jason'ın kadife cüppeyi omzundan almasına izin verdi. Bilgelikle harmanlanmış bir özgüven takınmaya çalıştı, eteğini düzeltti. Ardından başını yukarıda tutup, gözlerini Agatha'nın yüzüne dikti.

Agatha'nın siyah gözlerinden, onaylayıcı sıcak bir ifade yayıldı. "Kesinlikle harika görünüyorsun, tatlım." Başıyla onaylarken tavus kuşu tüyleri de hareket etti. "Öyle değil mi, Eversleigh?" Son sözleri, yeğenine konuşması gerektiğini hatırlatmak içindi. Agatha ona bakıyordu ama Jason'ın gözleri Lenore'a kilitlenmişti.

Lenore bunun farkındaydı. Yanında sessiz duruyordu fakat Jason'ın bakışlarının, omzundan başlayarak elbisesi-

nin geniş açık yakasına, oradan göğüslerine, yüksek beline, boyunu ve zayıflığını ortaya çıkaran dar kesim uzun eteğine doğru kaydığını hissedebiliyordu. Yanakları yavaşça kızardı. Çaresizce elbisesinin uzun ve dar, sıkı kollarının manşetlerini bileğine çekti.

O şekilde ne kadar uzun kaldığını ve bir lise öğrencisi gibi aptal aptal baktığını fark eden Jason konuşmaya çalıştı fakat durup boğazını temizlemesi gerekti. "Sen... Muhteşem görünüyorsun, hayatım."

Lenore, derinlerinde garip bir öfke olan sözcüklerle birlikte onun gözlerinin içine baktı; son derece istekli bakıyorlardı. Jason ona gülümsediğinde, başından aşağı bir titreme geldiğini hissetti.

"Girelim mi?" Jason nazikçe kolunu uzattı, gözlerini ondan ayıramıyordu. Lenore ona doğru yaklaşırken, gümüşi yeşil renkli ipek kumaş önce genç kadının kıvrımlarına yapışıyor, sonra da süzülerek hatlarını daha öne çıkarıyordu. Elbise, sipariş ettikleri arasında en kapalı olanıydı fakat ilginç bir şekilde öylesine büyüleyiciydi ki Jason boş ümitlere kapıldı.

Başarı, Lenore'un keşfettiği üzere, etkili bir zehirdi. Parmak uçları Jason'ın ipek kollarına değdiğinde, Lenore'un tüm bedeni onun gri gözlerine ışıltı vermiş olmanın zaferiyle titredi. Bu his Lenore'u nefessiz bıraktı. Yan yana duruyorlardı, ikisi de uzun boyluydu, onun güçlü yapısıyla kendi zarafeti mükemmel bir uyum içindeydi, yürüyerek büyük misafir odasına girdiler.

Tüm konuşmalar kesildi.

Fal taşı gibi açılmış gözler, şöminenin önünde durmakta olan Leydi Attlebridge'e doğru yürüyen Jason ve Leno-

re'un üzerindeydi. İlginin o gece kimin üzerinde olacağına kuşku yoktu.

Öyle de oldu. Eversleigh'in dikkatini dağıtmayı ya da onu Lenore'un yanından ayırmayı amaçlayan her türlü girişime karşın, onun gece boyunca yanında durması Lenore'u rahatlattı. Ne zaman hafızası onu hayal kırıklığına uğratsa, daha açık konuşmak gerekirse hakkında hiçbir bilgi sahibi olmadığı biriyle karşılaşsa -çünkü ne Agatha ne de Jason orada kimlerin olacağını tam olarak biliyordu- Jason ona hemen yeterli bilgiyi veriyordu, Jason'ın içten gülümsemesi yanında Lenore ruhsuz kalıyordu.

Lenore, onların çevrelerinde oldukları zaman hissedilen gerginliğinden, Jason'ın asıl endişesinin halaları olduğunu anladı. Altısı arasında en saygı duyulup korkulanı ve ne yapacağı önceden kestirilemeyeni olan Leydi Eckington'ın yanından ayrılırlarken, Lenore'un onları zaten tanıdığını fark eden Jason ona fısıldadı. "Seni tanıyorlar, öyle mi?"

Lenore gözlerini kocaman açtı. "Bildiğini sanıyordum," diye fısıldadı, Jason'ın o sırada yanlarından geçen kuzenine gülümseyerek. "Lester Malikânesi'ne sık sık gelirler. Hepsi Harriet'ın arkadaşları. Halalarının çoğunu yaklaşık on iki yaşımdan beri tanıyorum."

Jason, yaşadığı aydınlanmanın verdiği şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Görünüşe göre, korkunç halaları karşısında Lenore'un onun yardımına ihtiyacı yoktu. Bu da onu rahatlattı. Yine de sesinde gücenmiş bir havayla sözlerine devam etti. "Seni onlardan korumam gerekeceğini sanıyordum. Bir dahaki sefere beni ziyarete geldiklerinde kimin arkasına saklanmam gerektiğini artık biliyorum."

Lenore'un gözleri açıldı ama bir şey söylemek yerine güldü. "Onu boş ver de bana şu çirkin mor eşarbı takan kadının kim olduğunu söyle. Gecenin başından beri bizim dikkatimizi çekmeye çalışıyor. Duvarın yanındaki kanepede oturuyor."

Jason uysal bir şekilde, yavaşça döndü. "O, sevgili Lenore, Kuzen Hetty. Gel. Seni tanıştırayım."

Gece böyle devam etti. Yemek protokol kadar büyük bir işkence olmadı, gecenin sonuna doğru Lenore, Montgomery'lerin arasında kendini evinde hissediyordu. Yemeğin sonunda nişanları resmi olarak duyuruldu, önce en iyi şampanyayla sağlıklarına kadeh kaldırıldı, sonra da yeni gelen misafirlere bu haberi yaymaya meraklı kalabalık, balo salonuna geçti.

Lenore, Jason'ın kolunda kalabalığın içinden süzülerek geçti. Kafasını sallıyor ve gülümsüyordu, başı dönmüştü. Terasın yüksek pencerelerinin açık olmasından memnuniyet duydu, sıcak basan odaya bir serinlik giriyordu. Mevsime rağmen, Leydi Attlebridge'ın evinde yer kalmamıştı. İğne atsan yere düşmeyecek gibiydi, elbise ve ceketlerin oluşturduğu renk cümbüşü bir ressamın paletini anımsatıyordu. Lenore, Jason'ın koluna yapışmış, elini kendi elinde hissediyor olmaktan memnundu, takdimlere ve tebriklere tepkisi otomatikleşmişti.

Ardından müzik başladı.

"Gel, sevgilim."

Eversleigh sanki bu işareti bekliyormuş gibi, onu kalabalıktan uzaklaştırarak ortada açılan boşluğa doğru sürükledi. Lenore, Jason'ın kolunu beline dolandığını hissedince hatırladı. Vals; nişanlarının valsi. "Ah," dedi, kendini onun kollarına bıraktı. "Bunu unutmuşum."

"Öyle mi?" Jason kibirli bir bakış attı. "Ben unutmadım."

Jason, Lenore'un gözlerindeki tatlı şaşkınlık ifadesine baktı.

Lenore gözlerini kaçırdı, onun etkisinden kurtulmanın tek yolu buydu. Gözlerini boşluğa çevirdi ve hızla çarpan kalbinin duyulmaması için dua etti. "Söyleyin, lordum, Lord Alvanley iyi bir dansçı mıdır?"

"Yeterince iyi," dedi Jason gülümsememeye çalışarak. "Ancak Alvanley, kurnazlığıyla meşhurdur, asaletiyle değil. Ayrıca, senden yaklaşık on santim kısa, senin yerinde olsaydım onunla vals yapmak istemezdim." Bu konuyu ciddiyetle düşündü. "Belki bir kotilyon ya da kadril dansı olabilir."

Lenore gözlerini kıstı fakat dikkatini dağıtacak başka bir soru soramadan Jason kontrolü eline almıştı.

"Arkadaşlarımdan konuştuğumuz yeter, canım. Akrabalarımdan söz etmeye gerek bile yok," diye ekledi Jason, onun ağzını açtığını gördüğünde. "Seninle ilgili şeyler duymayı yeğlerim."

"Benimle ilgili mi?" Sözcükler Lenore'un niyetlendiğinden de tiz bir şekilde çıktı. Bunda, pistin sonuna geldiklerinde Jason'ın onu kendine daha çok yaklaştırmasının da etkisi vardı. Elinin sıcaklığını ipek elbisesinin üzerinden hissediyordu, dönüş yaptıkları sırada kalçası kalçasına sürtünüyordu. Dansın dönüş hareketlerinin bitmesine karşın, Jason onu sıkı sıkı tutmayı sürdürdü. Şanslıydı, diğer çiftler de piste gelmişti, göz önünde değillerdi.

"Seninle ilgili," diyerek onayladı Jason. "Samimiyetle belirtirim ki Lafarge'a verdiğim elbiselerin siparişini iptal

ettiğini umuyorum." Lenore bakakaldı. Jason gülümsedi. "Senin tarzın yalnızca sana özel, canım. Onu diğerlerinden çok daha fazla beğeniyorum."

Tahmin edemeyeceği kadar gururu okşanmış olan Lenore ona baktı. "Aslında, lordum..."

"Jason."

Lenore parmaklarının onunkileri sıktığını hissetti. Kendini rahatlamaya zorladı. "Jason, sipariş ettiğin elbiseler gayet uygun. Ancak, en azından böyle tarzlara alışana dek, korkarım ki fazla açık olan elbiseleri rahatsız edici buluyorum. Zamanla alışacağıma şüphe yok."

"Lenore, seni istediğin elbiseler içinde görmek isterim. Senin kendi tarzın daha hoş ve bugünün modasına kıyasla çok daha münasip. Seni şu an giymekte olduğun tarzda elbiseler içinde görmekten memnun olurum."

"Ah." Lenore onun gözlerinin içine baktı fakat yalnızca cesaret kırıcı bir samimiyet belirtisi gördü. Derin bir nefes aldı. "O halde, lor... Jason, sanırım ki Madam Lafarge'dan çok yüklü bir fatura beklemen gerektiği konusunda seni uyarmalıyım."

Jason'ın yüzünde etkileyici bir gülümseme belirdi. Hafifçe güldü. "Anlıyorum. Ne yaptın, aynı siparişten bir tane daha mı verdin?"

Gözleri gözlerinde, Lenore başıyla onayladı.

Jason, bir an bunu algılayamadı. Sonra Lenore'un gözlerindeki korkuyu gördüğünde, nefesindeki titremeyi duyduğunda sözlerinin gerçek olduğunu anladı. Jason uzun süre sonra ilk kez kendini kaybetmişti, kuşkuya yer bırakmayan tutarlı bir düşünceye kapılmıştı. Yine de sonunda mizah yeteneği kazandı. Karşı konulamaz bir sırıtış

takındı ve kafası daha da karışan Lenore'a gülümsedi. Onu kendine daha da yakınlaştırıp iç çekti.

"Lafarge'ın faturasının servetime hiçbir zararı olmadığını duymak seni rahatlatacaktır. Ancak..." diye devam etti Jason. Gözleri onun gözlerindeydi. "Bir dahaki sefere beni zorbaca yöntemlerim yüzünden cezalandırmaya çalıştığında, öfkeyle hareket etmiş olabileceğini de aklına getirir misin, canım? Beni pişman etmek için başvurdukların, hiç değilse alışılmadık enteresan yöntemler." Sözlerinin etkili olduğunu söylemeye gerek yoktu fakat Jason bu tür sözcükleri yüksek sesle dile getirecek kadar da kendini kaybetmiş değildi.

"Ben... Şey..." Lenore ne diyeceğini bilemedi. Jason'ın sorgulayan gri gözleri, beyaz bir yalan söylemeyi riske edemeyeceği kadar dikkatli bakıyordu. Onun eylemlerini anlayışla karşılamış olması, hatta gönlünü almaya çalışması Lenore'a ağzını açacak gücü verdi. "Eğer ilk başta böyle zorbaca davranmasaydınız, lordum, ben de öfkemi bir şekilde göstermek zorunda kalmazdım, açıkçası öyle olmasını da isterdim çünkü bunu son derece yorucu buluyorum."

Onun bu kibirli yanıtından memnun kalan Jason sormadan edemeyerek kısık bir sesle devam etti. "Peki ya bu zorbaca davranışlarda bulunmasam? Memnun olur muydun, Lenore?"

Jason'ın gözleri ona odaklandığında, Lenore'un kulaklarında kendi kalp atışı yankılanıyordu ve ayakta durmakta zorlanıyordu. Dizlerinin bağı çözülmüştü, daha önce tattığı bir histi bu. Hislerini kontrol altına almaya çalışmaktan, Jason'a yanıt verecek gücü bulamadı.

Gözlerindeki şaşkınlık, Jason için yeterli bir yanıttı.

Müzik durdu. Jason onu isteksizce bıraktı. Lenore'un elini kendi koluna koydu, dudakları hafif bir gülümsemeyle bükülmüştü.

"Yüce tanrım! Lenore!" Sesin nereden geldiğini anlamayan Lenore, elini birinin yakaladığını hissederek o yöne doğru yavaşça döndü. Gelen Jack'ti, ona hayranlıkla bakıyordu. Nişanlısına erkeksi bir bakış attığını görünce, kardeşinin dikkatini çekmek için araya girdi.

"Babam nasıl?"

Jack gözlerini kırpıştırdı, ne dediğini anlamamış gibiydi. "Babam mı? O gayet iyi. Daha iyi olamazdı. Seni görünce daha iyi olacağına hiç şüphe yok. O önlük elbiselerine ne oldu?"

"Onları evde bıraktım," dedi Lenore itinayla. "Gözlüklerimle birlikte," diye de ekledi, onun sormasına fırsat vermeden. "Gel, benimle dans et. Pratik yapmam gerek."

Jason'a başıyla zarif bir hareket yaptıktan sonra önden piste doğru gitti.

Jack'le pistte dans ederken, haberleri ondan duyma şansına erişti. Jack, babasına Lenore'un iyi olduğunu iletmek üzere Lester Malikânesi'ne çarşamba günü dönmüştü. Babası ve Harriet onu özleseler de görünüşe bakılırsa, Lester Malikânesi'nde her şey aynıydı. Bununla birlikte, Lenore'un düğününe katılımları için yapılan hazırlıklar kontrol altındaydı; yalnızca çalışanlar epey heyecanlı görünüyorlardı.

"Haberin olsun! Bazı çalışanlar gelmek için izin istediler, yani kilisenin dışında tanıdık simalara rastlayabilirsin."

Lenore duygulanmıştı fakat Lester Malikânesi ve ona

dair şeyler çoktan hafızasından silinmeye başlamış, yeni rolünün gerektirdiği daha önemli meselelerin gölgesinde kalmıştı.

Pistten indikleri sırada Harry geldi. Jack'inkine benzer yorumlar yapmasının ardından Lenore'dan aynı ciddi tepkiyi aldı ve o da Lenore'la dans etti. Sonunda onu nişanlısına teslim etmek için ısrar etti, müstakbel enişteşinin böyle istediğini ve bu isteğine karşı çıkmaya niyeti olmadığını dile getirdi.

Lenore nasıl bir tepki vermesini bilemedi ama Jason'ın yanında olmaktan dolayı öyle memnundu ki itiraz edemedi.

Lenore onlara katıldığında, Jason da Frederick Marshall'la konuşuyordu. Lenore, Frederick'in onu gördüğü andaki ifadesini fark etmişti.

"Çok sevgili Bayan Lester." Frederick, sözlerinin ardından nazikçe eğilerek reverans yaptı.

Yeniden doğrulduğunda ise gözlerini kırpıştırdı. "Eee..." Sözcükler dilinin ucunda kalmıştı, ne diyeceğini bilemedi.

Arkadaşının sorununu anlamakta güçlük çekmeyen Jason hemen açıkladı. "Önlük elbiselerini Lester Malikânesi'nde bıraktı."

Lenore ona kibirli ve masum bir bakış attıktan sonra, "Onları özlemiyorsunuz ya Ekselansları? Eğer sizi memnun edecekse hemen getirtebilirim," dedi.

Jason bu tuzağa düşmek için fazla olgundu. Dudaklarında minnettar bir gülümsemeyle gözleri parladı. "Beni memnun edebilmek amacıyla yapabileceğinizi konuşurken ancak mutluluk duyarım, canım. Doğal olarak, beni

memnun etmeyi ön planda tutuyor olmandan dolayı çok sevinçliyim."

Bu sözlerini masum duygularla söylemiş olduğuna dair bir ihtimal varsa bile, bakışları o ihtimali yok sayıyordu. Yine kendini onun tuzağında bulmuş olan Lenore'u önce sıcak bastı, sonra bir üşüme geldi ve ardından yeniden sıcaklamış hissetti. Gözlerini onun gözlerinden ayırmaya çabaladı, kendini kurtarması için küçük de olsa bir umutla Frederick'e döndü.

Bununla birlikte, Frederick'i hafife almıştı. Jason'ı ondan çok daha iyi tanıyan Frederick, arkadaşına ciddi bir bakış attıktan sonra, "Montgomery ailesine rağmen hayatta kalmayı başardın sanırım. Çok göz korkutucular, değil mi?" diye sordu.

Lenore bu hayat kurtarıcı soruya hemen atlayarak, nişanlısının geniş ailesini tartışmaya verdi kendini, bunun Jason'a verilebilecek en büyük cezalardan biri olduğunun farkına sonradan vardı.

Çok geçmeden Agatha da aralarına katıldı. "Bana sorarsanız, artık gitmeliyiz. İyisi mi çok sıkı fıkı olmayalım ki ilgileri sürsün, anlıyorsunuz ya."

Jason gözlerini Lenore'un aydınlık yüzüne çevirdi, makyajının altında artmakta olan bitkinliğini görebiliyordu. "Bu gibi konulardaki tecrübeniz önünde eğiliyorum, sevgili halacığım," dedi başını eğerek.

Araba çağrıldı, ev sahibesinden izin isteyen Lenore ve Agatha salı günü çaya davet edildiler.

Arabaya binip rahatça oturan Lenore, yeniden cüppesine sarıldı ve Attlebridge Malikânesi'nin meşalelerle aydınlatılan girişi arkalarında kaldığında, akşamın tüm dertlerinden de kurtuldu.

Karşısında oturan Jason, onun yüzüne düşen gölgeleri izliyordu. Gülümsedi. "Evet, canım. Korktuğun kadar kötü mü geçti?"

Lenore dikleşti. "Neden öyle dediniz? Hayır, lordum." Yüzünü ona döndü, cüppesini düzeltti. Onun, eşinden beklentilerini hatırladı. "Böylesi eğlencelere katılmakta ya da ev sahipliği yapmakta zorlanacağımı düşünmüyorum."

Jason başını eğdi, gözlerinde memnuniyetsizlik vardı.

"Leydi Mullhouse bizi gelecek haftaki buluşmaya davet etti." Lenore, Agatha'ya dönmüştü. "Bayan Scotridge de çaya gelip gelemeyeceğimizi sordu."

Agatha derin bir iç çekti. "Ah, Tanrım! Fırtınanın gözünde olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Sezon etkinlikleri döneminin sonu gelmiş olmasına karşın, önümüzdeki haftaların çok yoğun geçeceğini söyleyebilirim."

Jason kısık gözlerle, esnemekte olan halasını izledi. Halası Attlebridge'in balosu hiçbir işe yaramamış olsa da, Lenore'un yeni hâliyle cemiyet erkeklerinin ilgisini çektiğini göstermişti. En az beş kişi yanına gelip, Lenore'un güzelliğinden söz etmişti. Kolunu arabanın camına yaslayan Jason, çenesini yumruğunun üstüne yerleştirip, boş gözlerle geçip giden gölgelere baktı.

Biraz sonra, gözlerini düşüncelerinin nesnesine yöneltti. Bir adım ötesinde sessiz ve sakince duruyordu; sokak lambalarının aydınlattığı yüzü, geçip gittikleri evleri izliyordu. Arabanın tekerlekleri kaldırım taşlarına vururken, gözlerini kafasındaki meseleye sabitlemişti; müstakbel eşine.

Araba Green Sokağı'na girmek üzere yavaşladığında, "Eğer senin için uygunsa, yarın beraber Merton'a gitmeye

ne dersin? Büyük halam Elmira orada yaşıyor, hasta olduğu için düğüne katılamayacak ama azimli bir dedikoducu olduğundan, seninle tanışamazsa sinirden köpürür," dedi Jason.

Agatha'nın şaşkın bakışlarını umursamadı, tüm dikkati Lenore'un üzerindeydi.

Lenore neşelendi, şehirden uzaklaşma düşüncesi hoşuna gitmişti. İtiraf etme niyetinde olmasa da kırsalın güzel havasını şimdiden özlüyordu. "Size eşlik etmekten memnuniyet duyarım, lordum." Gülümsedi, bu gece daha güzel bitemezdi. "Ailenizden kimseyi unutmuş olabileceğimizi düşünmedim."

"Bu konuda üzülmene gerek yok," dedi Jason, bilgece bir edayla. "Ailem, sen de göreceksin ki buna asla izin vermez."

Araba halasının evinin önünde yavaşladığında, Jason alçak gönüllü bir gülümseme takındı. Yürümekte olduğu yol, kendi isteğiyle tercih edeceği bir yol değildi. Ancak, sonunda ömür boyu huzura erişeceğini düşündüğünde, üç haftalık süre ödenmeye değer bir bedeldi.

***

Nişanlarının duyurulmasının ardından, Lenore için haftalar hızla geçti. Sürekli bir oraya, bir buraya gidiyorlardı; balolar, partiler, davetler, resepsiyonlar. Zorunlu Almack ziyareti de tamamlanmıştı, boş odaların dağınıklığı karşısında hayal kırıklığı yaşasa da Amelia'yla yeniden bir aradaydı, kuzeni onun nedimesi olmayı kabul etmişti ve kıyafeti için çok geçmeden Lafarge'a gittiler. Lenore sunulan ikramları kabul etmekte hiç tereddüt etmedi, zaten za-

yıftı. Bir yandan da gelinliğini ve düğün sabahı kahvaltıda giyeceği elbiseyi deniyordu, artık son haftaya girmişlerdi. Yalnızca Eversleigh'le paylaştığı anları sakin geçiyordu.

Jason'ın hiç bıkmaksızın, her ziyarette halasına ve ona eşlik ediyor olmasına şaşırıyordu. Onu sürekli Park'a götürmesinden, Keane'i izlemek için tiyatroya gitmelerinden, her fırsatta yanında olmasından memnundu. Onu küçük yolculuklarla cemiyet baskısından kurtardığında ise duyduğu minneti sözcüklere dökemiyordu. Richmond Parkı'na gitmişler ve saklı kalmış güzellikleri görmüşlerdi. Ona arabasıyla Londra turu yaptırmıştı, şehir rehberlerinde yazan ve görülmesi gereken yerleri göstermişti, nehrin kenarındaki caddelerde onunla St. Paul'e yürümüştü.

Bununla birlikte Lenore, onun bu nazik tavrından ve yanındayken verdiği güven hissinden biraz rahatsız olup, Agatha'ya Jason'ın bu istikrarıyla ilgili tereddütlü bir yorumda bulunduğunda, akıl hocası konuyu neşeli bir şekilde savuşturdu.

"Pek şaşırtıcı değil. Jason hiç de aptal biri değildir."

Bu anlaşılması zor yorum, Lenore'un içini rahatlatmaya yetmedi, bu rahatsızlık her geçen gün daha da büyüdü ve Lenore evlilikten duyduğu korkunun ortaya çıkmak üzere olduğunu hissetti.

Korkularını zapt edemeden de düğün günü geldi.

***

Leydi Attlebridge'in balosunun üzerinden tam üç hafta sonraydı. Jason ayın loş ışığı altında, Salisbury Piskoposu'nun malikânesinin balkonundaydı, nişanlı geçirdiği günlerin sona ermesine şükrediyordu. Kararsızlığının

geride kalmış olmasından memnundu, bu süre boyunca Lenore'u kendine yakın tutup, bulduğu her fırsatı onunla geçirmişti. Elinden gelen her şeyi yapmıştı. Moggs'u bir şehir rehberi almaya bile göndermişti.

Nişanlısına duyduğu hayranlık daha da artmıştı. Lenore'un Londra'daki hayattan keyif almadığına epey emindi; Lenore, orayı sevmeyeceğiyle ilgili öngörüsünde haklı çıkmıştı. Şehir merkezinden ya da cemiyet koşturmacasından uzak geçen akşamlarının onun için daha keyifli olduğu belliydi. Ancak, Jason'ın keskin gözleri bile onda en küçük bir memnuniyetsizlik belirtisi görmemişti. Tavırları kusursuzdu. Jason, en çok da Lenore'un sosyal ortamlarda takındığı maskesini çıkarıp baş başa kaldıkları anları seviyordu.

Jason gülümseyerek yukarı, siyah kadifenin üzerindeki pırlantalar gibi parlayan yıldızlara baktı. Özellikle de nişanlısıyla devamlı zaman geçirme isteğiyle ilgili yorum yapmaktan kaçınması nedeniyle Agatha'ya minnet borçluydu. Söylemeye gerek yoktu, Frederick onun delirdiğini düşünüyordu.

Balkonun sonu karanlıkta belirdi. Jason tırabzana yaslanarak derin bir nefes aldı. Sol tarafta, yanan sokak lambalarının ötesinde, kuzeni Cyril'in Ashby'deki evini görebiliyordu. Lester Malikânesi de oralardaydı; Lenore, düğünden önceki son gecesini babasıyla aynı çatı altında geçirmek için eve dönmüştü.

Yarın ailesine yakışan, görkemli bir törenle evleneceklerdi. Bölge, cemiyet üyeleriyle dolmuştu; Agatha'nın öngördüğü gibi, ülkenin dört bir yanından geliyorlardı. Düğün sabahı kahvaltı orada, Henry'nin desteğiyle yapı-

lacaktı. Ardından, Lenore'la birlikte Abbey'ye doğru yola çıkacaklardı.

Jason gülümsemekte olan yüzünü ciddileştirerek gelecek hakkında düşünmeye başladı, bunun asla kesin olarak bilinemeyeceğinin farkındaydı. Ona haz veren özgürlüğünü kaybediyor olmaktan mutsuz değildi, son dakika tereddüdü yoktu. Nişanlısının olduğu taraftaki ağaçlara doğru baktı. Üzerinde dar, boğazlı, uzun kollu, yarın gece giyeceğine hiç benzemeyen geceliğiyle uyuduğuna dair hiç şüphesi yoktu. Sırıtarak eve doğru yola koyuldu.

İşlerin gidişatından memnundu. Umduğu gibi değildi ama beklediğinden çok daha iyiydi.

***

Beşik gibi sallanan arabada hoş bir rehavetle yolculuk eden Lenore, uykulu bir memnuniyet içinde düğününü değerlendirmekteydi. Hazırlıklara hiç karışmamış olduğundan, etkinlik olağanüstü geçmişti. Tabii ki onun fikirleri de Agatha, Jack ve hatta Eversleigh tarafından dikkate alınmıştı. İşlerin büyük bir bölümünü, baştan sona Agatha ve yeteneklerini altın çerçeveli gözlüğünün ardında gizleyen, orta yaşlı, titiz, ciddi ve güvenilir bir adam olan Compton üstlenmişti. Lenore'a yalnızca talimatları takip etmek düşmüştü. Bu, onun için alışılmamış ve tuhaf bir şekilde uygun bir deneyim olmuştu. Düğününden özgürce keyif almıştı, Jack'in koluna girmiş bir şekilde mihraba yürürken yaşadığı heyecanın tadını sonuna kadar çıkarmıştı. Gelinliğiyle ilgili davetlilerden yükselen sessiz fısıltılar, piskoposun kaşlarını hafifçe çatmasına neden olmuştu. Lenore'un tüm dikkati uzun ve dik duruşuyla basamak-

ların önünde bekleyen müstakbel kocasında olduğundan, bunu zorlukla fark etmişti. Frederick Marshall da damadın yanında dikiliyordu. Bu, Amelia'nın görevi dikkate alındığında hoş bir rastlantı olmuştu. Jack, Lenore'un elini Jason'a uzattığında, Lenore'un parmakları titremişti. Jason'ın eli onunkinin üzerini sımsıkı örtmüş, zamanı durdurarak Lenore'un sinirlerini yatıştırmıştı. O andan sonra her şey su gibi akıp gitmişti.

Lenore mutlulukla esnedi. O gün sorumlu olduğu tek iş, iyi dileklerini sunmak isteyenlerle çevrili olan arabanın basamakları üstünde duraksayıp gelin buketini fırlatırken doğru hedefi tutturabilmekti. Amelia yakalamayı başaramasaydı, gül goncası ve sera çiçeklerinden oluşan büyük buket suratına çarpacaktı. Yanakları mutluluktan kızaran Amelia'nın, onu kutlamak üzere yanında ona doğru eğilmiş, koyu renk saçlı Frederick'le verdiği görüntü Lenore'un yüzüne tatminkâr bir gülümseme yaydı.

Araba yol alırken, arabayı yürüten fındıkkabuğu renkli dört atın toynaklarından çıkan düzenli sesler Lenore'un dikkatini çekti. Hem araba hem de atlar, kocasının ona düğün hediyesiydi. Yeşil deriler içindeki uzun bacaklarını uzatmış, ellerini göbeğinin üzerinde kavuşturmuş, çenesi kravatının içine gömülmüş, gözleri kapalı halde yanında oturan kocasına bir bakış attı. Lenore sırıttı. Gözlerini arabanın içinde, parlak pirinçten yapılmış parçalarda, kadife minderlerde ve askılarda gezdirirken, cemiyetin genç kadınlarının gözlerindeki kıskançlık dolu ifadeyi düşündü. Aralarından yalnızca birkaç tanesi bu kadar savurgan kocaya sahipti; mücevher hediye etmek kolaydı, araba ve atlar ise daha büyük cömertlik ve ince düşünce gerekti-

rirdi. Uyumakta olan eşine sevecen bir bakış atan Lenore gülümsedi.

Gözlerini yeniden manzaraya çevirerek geçmişi düşünen Lenore, malikâneye ne kadar yolun kaldığını merak etti. Güneş doruk noktasından alçalmaya başlamıştı bile.

"Biraz uykunu almayı denemelisin." Kendi de uyumaya çok uzak olan Jason gözlerini açtı. "Malikâneye hâlâ birkaç saatlik yolumuz var."

"Öyle mi?" Lenore onunla yüzleşmek üzere döndü. "Oraya vardığımızda karanlık mı olacak?"

"Hemen hemen. Fakat Horton'a yolun tepesinde durmasını söyledim. Oradan evi net olarak görebilirsin. Bunun için yeteri kadar ışık da olacak."

Kocasının gözlerinin tekrar kapandığını fark eden Lenore, ağzını sessizce, "Oh," dermiş gibi büzüştürmekle yetindi.

Jason'ın sözleri, onun akşama odaklanmasına neden olmuştu. Bu, aklına getirmekten kaçındığı bir konuydu. Yaşanması muhtemel tabloyu gözlerinin önüne getirdi, onu doğrulatamayacak kadar kendini gergin hissediyordu. Hizmetkârlarla tanışmalı, valizlerini açmadan önce belli başlı odalara hızlı bir bakış atmalıydı. Bunun ardından, sıra akşam yemeğine gelecekti. Hayal gücünün kendine olan güvenini sarsmasına izin vermemeye kararlı olan Lenore, düşünmeyi o noktada kesti.

Eversleigh -Jason- büyük olasılıkla haklıydı. Hafifçe şekerleme yapmak iyi olabilirdi. Şık, kadife araba kıyafetinin sıcaklığı içinde koltuğuna gömülen Lenore gözlerini kapattı. Günün heyecanı yavaş yavaş yok olup gitti. Arabanın tatlı sallanışları eşliğinde uykuya daldı.

Tekerleğin bırakmış olduğu derin iz nedeniyle yalpalayan araba onu Jason'a doğru kaydırdığında, Lenore yarı uyanıktı. Jason kollarıyla onu sararak düşmesini önledi. Onu serbest bırakacağı yerde, onu daha rahat bir konuma getirerek kendine doğru çekti. Uykunun vermiş olduğu zihin bulanıklığıyla, Lenore buna itiraz etmek için hiçbir neden görmedi. Jason'ın bedeni, onun dinlenebileceği rahat bir yastık işlevini görüyordu, onu saran kolları ise güven duygusu veriyordu. Lenore, kocasının kollarında tümüyle rahattı.

Jason ise Lenore'un konumundan çok daha rahatsız bir şekilde, ne tür bir geçici deliliğin onu kendine bu kadar yakınlaştırdığını merak ediyordu. Fakat onu bir türlü uzağa itemiyordu. Lenore uykusunda hareket ederek yanağını onun omzuna koydu. Küçük bir el, Jason'ın göğsünü örten ince ketenin üzerinde dinlenmek üzere paltosunun içine doğru uzanmıştı. Jason tepkisinden vazgeçerek gözlerini kapattı. Uzun zaman sonra, başını teslimiyetle iki yana sallayarak başını ona doğru eğdi. Ardından, çenesini Lenore'un saç örgülerine dayayarak gözlerini kapattı ve tamamen uyanık halde rüyalara daldı.

Araba ana mülküne yakın bir girişte durduğunda, Jason onu nazikçe dürterek uyandırdı. "Işık azalıyor ama vaktinde geldiğimizi sanıyorum."

Lenore gözlerini kırpıştırarak, arabadan inip ona elini uzatan Jason'ı takip etti. Güneş tam önlerinde, mor ve gül rengi bulutlar arasında, vadinin diğer tarafında kayboluyordu. Aşağıda, hafif eğimli çıkıntılarla çevrili kocaman bahçelerin ortasında büyük bir taş yığın duruyordu: Eversleigh Malikânesi. Bayırın tepesine doğru adım atan

Lenore, kocasının kendi evini Gotik olarak tanımlamış olduğunu hatırladı. Ana binanın dört köşesi yüksek kulelerle çevriliydi, daha küçük olanlar ise binanın kanatlarını vurguluyordu. Ana girişin bir tarafından, kavisli ve aşırı süslü bir kubbe yükseliyordu. Ön cephenin kapladığı geniş alan araba yoluna bakıyordu, ana binaya dik açı oluşturarak uzanan kanatlar daha büyük bahçeleri çevreliyordu. Manzaraya, gri taşlardan inşa edilmiş Eversleigh Malikânesi egemendi. Manzaranın bir parçası gibiydi, sanki taşlar kök salmıştı. Evinin artık orası olduğunu düşünen Lenore'un bedenini, heyecandan kaynaklanan ani ve tuhaf bir ürperti kapladı.

"Elbette, avluya açılan dördüncü bir cephe var," dedi Jason onun yanından. "Doğu ve batı kanatlarının iç kenarlarının çevresinde de kapalı geçitler bulunuyor."

"Buranın manastır olduğu dönemden kalma mı?"

Jason başıyla onayladı.

"Kütüphane nerede bulunuyor?"

Jason kaşlarını kaldırdı.

Onun kibirli ifadesine aldırış etmeyen Lenore da tek kaşını kaldırarak bekledi.

Jason gönülsüzce bir gülümsemeyle teslim oldu. "Ana binada, batı köşesinde." Eliyle ön cephede konumlandırılmış, kavisli iki büyük pencereyi işaret etti. "Batı tarafında da pencereler var."

Onlar izledikçe evde ışıklar belirmeye başladı. Ön merdivenleri aydınlatmak üzere köşelere iki büyük lamba taşınıp yerleştirildi.

"Gel. Bizi bekliyorlar. Aşağı insek iyi olur."

Lenore, Jason'ın koluna girdi ve yeni evini görmek için neredeyse çocuksu bir hevesle döndü.

At arabası, ön merdivenlerin önündeki çakıl döşenmiş geniş alanın önünde durur durmaz alacakaranlık çökmüştü. Arabadan inen Lenore, meşeden yapılmış büyük kapılara ve üzerlerindeki yüksek taş kemerlere baktı. Evin önündeki bahçelerin özelliklerini görebilmek için çevreye bakındı.

"Gece yok olmayacaklar," diye yorum yaptı Jason, soğuk bir şekilde.

Lenore bu gerçeği kabullenerek, Jason'ın onu merdiven boyunca yönlendirmesine izin verdi. Onlar ulaşmadan çok önce, kapılar çoktan ardına dek açılmıştı. Salon ışıl ışıl parlıyordu. Ortadaki büyük boncuklara bağlı olarak duran bir avize her köşeye ışık saçıyordu. Gri ve beyazla döşenmiş dikdörtgen şeklindeki büyük odada küçük bir insan topluluğu bulunuyordu. Bir araya toplanmış grubun başında duran uşak, görkemli bir şekilde eğilerek reverans yaptı.

"Hoş geldiniz, Ekselansları." Ardından tekrar eğildi. "Ekselansları."

Bir an, Lenore onun aynı hareketi neden tekrarladığını merak etti. Ardından durumu kavrayınca yüzü kızardı. Jason, yüzünde anlayışlı bir gülümsemeyle onu ileri doğru yönlendirdi.

"Seni evdeki görevlilerinle tanıştırayım, canım. Bu, hep bizimle olan Morgan. Ondan önce de babası uşağımızdı. Bu da Bayan Potts."

Morgan ve son derece güler yüzlü olan Bayan Potts sıra boyunca rehberlik ederlerken, Lenore da hizmetkârlardan her birinin selamını gülümseyerek ve başını sallayarak kabul etti. Arkasında Jason'ın, uşağı Morgan'a alçak sesle

emirler verdiğini duydu. Morgan, Jason'la birlikte Salisbury'deydi ama Trencher ve valizleri de alarak onlardan önce ulaşmıştı. Tanışmaların sonu gelmiyordu; isim ve görevleri birbirine karıştıran Lenore, fırsatını bulur bulmaz bir liste istemeye karar verdi. Jason sıranın sonunda topluluğa başıyla selam vererek, Lenore'un elini tutup onunla birlikte oradan ayrıldı.

Jason başını indirerek Lenore'a baktı, yüz ifadesi uysaldı, sorgulayıcı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Kendi kendine keşfedip içinde kaybolmadan önce sana kütüphaneyi göstersem iyi olacak."

Eversleigh üstü kemerli geçide doğru dönerken, Lenore da tatlı bir şekilde gülümseyerek onun uzattığı koluna girdi. Kütüphanenin kapısına ulaştıklarında, Lenore onun öngörüsünden dolayı minnettar oldu. Ana odaların çoğu, dosdoğru olmaları şöyle dursun, birbiriyle birleşiyordu. Eğer burada tek başına gelseydi kesinlikle kaybolurdu.

Kütüphane kocamandı; şöminede yanan küçük ateş, devasa gölgeleri yok edemiyordu. Jason ileri doğru yürüyüp, bir demet mum yaktı. Ardından Lenore'un elini kavradı ve yollarını aydınlatması için şamdanı yüksekte tutarak ona odada bir tur attırdı.

"Burada binlerce kitap olmalı." Lenore'un fısıltısı sessizliğe doğru sürüklendi.

"Olabilir," diye karşılık verdi Jason. "Sayının ne kadar olduğuyla ilgili bir fikrim yok, bu işi sana bırakmayı düşünüyordum."

"Sıralılar mı?"

"Pek değiller. Babam, bir plan dâhilinde çalışmak yerine, neyin nerede olduğunu kolayca bilir gibiydi."

Kaos olmasına yalnızca bir adım kalmış gibi görünen duruma düzen getirmek için kendi planını kuran Lenore, kitap sıralarının, gölgelerin arasında kayboluyormuş gibi göründüğü yukarı taraflara göz gezdirdi. Yukarı baktığında, tavanın çok yüksekte olduğunu ve duvarla birleşmiyormuş gibi durduğunu gördü. "Yukarıda galeri mi var?"

Jason yukarı baktı. "Evet. Tüm duvarları kaplıyor." Onu döndürdü ve yukarı çıkan tahta merdivenleri gösterdi. "Bunlar oraya çıkıyor."

İrileşmiş gözleriyle olduğu yerde dönen Lenore, pencerelerin üzerinde uzanan galeriyi de fark etti. Orası, masası için kusursuz bir yer olacaktı.

Jason, karısını tümüyle içine çeken bu uzun odayı, parmakları onunkilere kenetlenmiş bir şekilde yeniden bir uçtan bir uca yürüdü. Şamdanı şöminenin yanındaki masaya bırakarak, çelik kutunun yanında duran gümüş mum söndürücüyle üç mumu söndürdü.

Lenore, dikkatini ancak ışık söndüğünde ona yöneltti. Jason, yüzünde tatminkâr bir gülümsemeyle kapıya yöneldi. "Evin geri kalanını yarın görürsün." Kapıyı açtı ve Lenore'u koridora yönlendirdi. "Akşam yemeğinin odanda servis edilmesi için emir vermiştim. Hizmetçin seni yukarıda bekliyor olmalı."

"Evet, elbette." Lenore kalbinin deli gibi atmasına neden olan heyecanını bastırarak, dudaklarında asılı kalan aceleci ve fazla açık verici sorularla onun yanında süzüldü. Akşam için Jason'ın bir sürü plan yapmış olduğundan emindi, yalnızca onları öğrenmenin ona yarar sağlayıp sağlamayacağından emin değildi.

Jason büyük merdivenin tepesinde onu sağa döndürdü.

"Odaların bu yönde sıralanıyor." Meşeden yapılmış cilalı bir kapının önünde durarak açtı, Lenore'un önden girmesi için arkada durdu. Genç kadın içeri, yatak odasına doğru yöneldi. Odaya yeşil ve altın renkleri hâkimdi; yumuşak tonlar, fildişi renkli duvar kâğıdıyla uyum sağlayarak contrast oluşturuyordu. Mobilyalar meşeden yapılmıştı ve oda boyunca yer alan şamdanlarla apliklerdeki mumlardan yayılan ışıkla parlıyorlardı. Cibinlikli büyük yatağın kenarlarındakiler de dahil olmak üzere, görebildiği tüm topuzlar pirinçtendi. Yatağın üzerindeki çatıdan soluk yeşil renkli, fistolu tül perdeler uzanıyordu; ipek yatak örtüsü eşsiz bir yeşil tona sahipti. Tabure ve iskemleler kehribar renkli kapitone kadifeyken, pencerelerdeki perdeler için daha koyu bir yeşil tonu kullanılmıştı.

Lenore gözlerini çevresinde dolaştırıp, bu ustaca işlenmiş zarafeti özümseyerek yavaşça döndü. Bakışları kocasınınkilerle kesişti. Jason, sessiz bir soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

"Harika!"

Sözlerinden daha çok, gözlerindeki mutluluktan memnuniyet duyan Jason gülümsedi. Kendi isteklerine set koyarak, arkasındaki koridor kapısını kapattı ve soldaki bir kapıya doğru yürüdü. "Yerleşmen için seni yalnız bırakacağım. Zilin ipi, şömine rafının orada." Eli kapı tokmağının üstündeyken duraksadı. Bakışları, istemsizce onun üzerinde geziniyordu. "Sonra görüşürüz, Lenore."

Başını sallayarak kapıya yöneldi ve ardından nazikçe kapattı.

Lenore nefesi hafifçe kesilerek kapıya baktı. Kapı, büyük olasılıkla onun odasına açılıyordu. Yutkundu, birden

ağzı kurumuştu. En azından, her dediklerini yerine getirmek için çaba gösteren sevgi dolu hizmetkârlarla birlikte, uzun ve cilalı bir masada, onunla yüz yüze resmi bir akşam yemeği yemeye katlanmayacaktı. Fakat bu, onun sinir bozucu 'sonra' sözünü hoş görmesi için yeterli miydi?

Lenore omuzlarını kararlı bir şekilde sallayarak, tüm bu saçma kaygılarını bir kenara bıraktı. Çünkü o; okulu yeni bitirmiş, şekilci ve aşırı namuslu geçinen yeniyetme bir kız değildi.

Şöminenin başına giderek özenle nakışlanmış zil ipini inceledi. Ardından, ona kararlı bir şekilde asılarak Trencher'ı çağırdı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Bence artık çıksanız iyi olur, hanımefendi, yani Ekselansları, yoksa büzüşeceksiniz."

Lenore banyo suyundan çıkmaya devam eden buhara kısık gözlerle bakarak tembel tembel gözlerini açtı. "Bir dakika içinde çıkıyorum." Ona aldırış etmeden gözlerini kapatarak tekrar uyuklamaya çalıştı. Fakat Trencher'ın sözleri özenle seçilmişti. Durumu kabullendi ve iç çekerek doğruldu.

Trencher, ılık kalması için ateşin yanında bırakılan diğer kovayı hızla alarak, ayakta duran Lenore'un üzerine döktü. Su, onun fildişi rengindeki kol ve bacaklarından akıp gitti. Durulanarak büyük küvetten çıktı. Kurulandıktan sonra, Trencher'ın ona uzattığı ipek bornozu üzerine geçirerek yatak odasına yöneldi. Trencher, hizmetkârları küveti boşaltmaları için çağırmak üzere zil ipinin yanına gitti, ardından da aradaki bağlantı kapısını sertçe kapatarak aceleyle Lenore'un peşinden gitti.

Lenore rahatlamış bir şekilde makyaj masasına oturdu,

yıkanmış ve kurutulmuş uzun saçlarını fırçalamaya koyuldu. Saçlarının karışan yerleriyle uğraşırken, yatağın üstüne fildişi renkli ipek bir gecelikle sabahlık koymakta olan Trencher'ın aynadaki yansımasını gördü. Fildişi ipek mi? Lenore döndü. "O değil, Trencher."

Trencher ona endişeli bir bakış attı. "Fakat Ekselansları bu gece bunu giymenizi rica etti, Ekselansları."

Lenore kızgın bir şekilde yüzünü ekşiterek saçlarını fırçalamayı kesti. Şimdi ne olacaktı? Bu duruma isyan ederek utanç verici ve kendini büyük olasılıkla zor durumda bırakacağı bir manzara mı sergileyecekti? Ya da yalnızca bir kereliğine teslim mi olacaktı? Eversleigh'e, ona neden ayak uydurmamayı seçtiğini anlatmaya çalışacağı düşüncesi karar vermesine neden oldu.

"Pekâlâ." Lenore gecelik seçimini zihninde önemsiz konuların arasına koyarak, saçını fırçalamaya devam etti.

Rahat bir nefes alan Trencher, ona saçını fırçalamasında yardım etti. Saç tutamları omuzlarının üstünde cilalı altın gibi ipeksi ve pürüzsüz bir şekilde ışıldarken, Lenore ayakta durarak geceliğini giymesinde yardımcı olması için Trencher'a izin verdi. Eleştirel bir gözle sonucu aynada inceledi. Roma modasını yansıtan elbisenin geniş ve açık bir yakası vardı. Elbisenin üst kısmının iki parçası, göğüslerinin hemen altında, yükseltilmiş bel kısmının ipeksi bir bağla toplandığı noktada birleşiyordu. Kolsuz, etekleri yeri süpüren gecelik hiç de dikkat çekici değildi, ta ki Lenore harcket edene kadar. O anda, iki yanda kalçasından aşağı doğru uzanan yırtmaçlar belirgin hale geldi. Bunun etkisini inceleyen Lenore başını salladı.

Sabahlığı giymek için sessizce elini uzattı. En ince ipek

tülden yapılmış sabahlık hiçbir şeyi gizlemiyordu; hatta uzun ve çıplak kolları, ışıldayan tülün içinden daha da göz alıcı görünüyordu.

Lenore, Trencher'ın odadan çıkarken ardından kapıyı kapatmasını izlerken bu durumu sindirmeyi dileyerek, içinde yükselen paniğin sakinleşmesi için bekleyip omuzlarını silkeledi.

Son derece özenle hazırlanmış lezzetli akşam yemeği, bitişikteki oturma odasında servis edilmişti. Geriye yalnızca oturup beklemek kalmıştı. Düşünmemeye çalışarak sabahlığını çıkarıp yatağa girdi. Altındaki somyanın yumuşaklığını hissediyordu, ipek çarşaflar tenine fısıltılar saçıyordu. Omuzlarından topuklarına kadar tüm vücudunu uzun bir ürperti sardı. Olasılıkları değerlendirdikten sonra yastıkları vurarak kabarttı ve üzerlerine oturup, gözlerini kocasının odasına dikti. Zihnini dağıtmak için çaba göstererek, tünediği yerden görebildiği tüm mobilyaları görev duygusuyla inceledi, onları zihninde sınıflara ayırdı ve aynı işlemi süslemeler için de yaptı. En sonunda, gözleri şöminenin üstündeki saate takıldı. 'Sonra' sözünden hiçbir şey anlamamış olduğunu fark etti.

Burada, merak içinde beklemeye devam ettiği takdirde, kocası gelene kadar tam bir sinir küpüne dönüşecekti. İçindeki titremeden dolayı tiksintiyle yüzünü ekşiterek komodininin üzerindeki kitaba uzandı.

Ama orada hiçbir şey yoktu.

Öfkeyle çevreye göz gezdirdi. O sıralarda okumakta olduğu kitaplar da henüz sandıktan çıkmamıştı. Lenore homurdanarak yine yastıklarının arasına gömüldü. Gittikçe tırmanan bir gerginlikle kocasını beklemeye devam etti.

Birdenbire doğruldu. Bir an sonra yataktan çıkmış, kullanışsız sabahlığını üzerine geçirmişti. Çevresine göz gezdirdi ve yatağın altına yan yana yerleştirilmiş, kıyafetine uyum sağlayan topuklu terlikleri gördü. Lenore topuklara ters ters bakıp, onları bulundukları yerde bıraktı.

Kapıyı kolayca açarak etrafa kulak kabarttı ama hiçbir şey duymadı. Tüm hizmetkârların güvenli bir şekilde, yeşil çuhadan yapılmış kapının ardında olmasını tüm kalbiyle dileyerek, parmak uçlarına basa basa koridorda ilerleyip yavaşça merdivenlerden indi. Şeffaf kıyafetlerinin içinde kendini bir hayalet gibi hissederek hatasızca kütüphaneye ilerledi. Büyük odanın içine girdiğinde, ardından kapıyı kapattı.

Ateş sönmüştü ama perdeler kapatılmamıştı, kare bölmeli büyük pencerelerden ay ışığı içeri süzülüyordu. Bir kibrit tutuşturup, şöminenin üzerine bırakılmış mumları yakmak hiç zor olmadı. Çevresine baktığında gerginliğinin azaldığını hisseden Lenore, en yakınındaki kitap dolabına yöneldi.

Lenore orada yalnızca birkaç dakika geçirmeye niyetliydi fakat mumun titreyen ışığı birbirinden ilginç kitapları ortaya çıkardığında, Lenore donan ayaklarına ve ince kıyafetinden içeri sızmaya başlayan ürpertiye aldırış etmedi. Keşfin hazzı, onu bir raftan diğerine sürükledi. Kitap dolaplarından birinin önünden ayrılıp diğerine geçiyordu ki önünde heybetli bir gövde belirdi.

Lenore mumluğu yukarı kaldırıp, çığlık atarak geri çekildi.

Jason hemen mumluğa uzandı. Onu Lenore'un elinden alırken, sıcak mum eline damladı. Jason içinden yükselen

feryadı bastırarak sessizce küfretti. Karısına dik dik bakarak mumluğu diğer eline aldı ama eline bulaşıp hızla soğuyan mumu temizlemeye fırsat bulamadan, Lenore onun elini alıp kendininkilerin arasına koyarak mumu sildi.

"Bu hiç olacak iş mi!" Lenore küçük yanığı inceledi, ardından parmağını yalayarak yanık noktaya götürdü. "Kitapları yakacak değildim."

"Beni endişelendiren kitaplar değildi."

Jason'ın ses tonu Lenore'u gerçeğe döndürerek, midesine kramp girmesine neden oldu. "Ah." Kirpiklerinin arasından yukarı baktı. Kocasının yüzünde kararlı bir ifade vardı. Özellikle gözlerindeki gümüş ışıltıyı fark ettiğinde, bu ifadenin rahatlatıcı olmaktan çok uzak olduğunu anladı.

Lenore'un hatası nedeniyle suskunlaştığını fark eden Jason sakinleşti. "Burada ne aradığınızı söyler misiniz, sevgili eşim?"

"Bir kitap arıyordum," diye karşılık verdi Lenore, temkinli bir şekilde.

"Neden?"

"Uyumadan önce genellikle kitap okurum. Trencher, buraya getirdiğim kitapların olduğu sandığı henüz açmadı, ben de buradan bir tane ödünç alabileceğimi düşündüm." Son derece mantıklı açıklamasını yaparken, Lenore kocasının tümüyle giyinik ve sanki at sürecekmiş gibi boğazına atkı sardığını fark etti. Belki de 'sonra', çok daha sonraydı. Bu beklenmedik hayal kırıklığı yüzünden, "Fakat seni rahatsız etmeyeyim," dedi Lenore, ses tonundaki hafif bir gurur vurgusuyla. "Odamın yolunu bulabileceğime eminim."

Jason gözlerini kapattı. Uzun süre sonra açıp, çelik gibi bakışlarını başıboş dolaşan karısına dikti ve düşüncelerini sakince dile getirdi. "Öncelikle, bugün itibariyle bu kitapların hepsi senin, ödünç almana gerek yok. İkincisi, yatakta kitap okumaya ihtiyacın olmayacak; en azından yakın gelecekte. Üçüncüsü, beni çoktan rahatsız ettin; hem de mükemmel bir şekilde! Ayrıca, odanın yolunu tek başına bulmana ancak domuzlar uçabildiklerinde izin veririm, hayatım."

Lenore hareketsizce ona bakakaldı.

Jason uzanarak parmaklarını Lenore'un beline doladı. Daha fazla gürültü yapmadan, onu da arkasından sürükleyerek kapıya yöneldi. Lenore'un odasından içeri girdiğinde, onun gelmediğini görmüştü. Ortadan yok olmuştu. Hiçbir iz bırakmadan. Jason hayatının en kötü paniğini yaşarken, kıyafetlerini bir köşeye atarak hızla aşağı koşmuş, Lenore'un bir nedenden ötürü kaçıp gittiğine ikna olarak, oturma odasının kapısından doğruca ahıra yönelmişti. Bir an, onun o ölçüsüz geceliği giymesinde ısrarcı olmasının aşırı küstahça bir hareket olup olmadığını merak etmişti. Fakat evin ön tarafını kaplayan teras boyunca koştururken, kütüphanenin de pencerelerinin yanından geçmişti. Böylece, raftan rafa hareket eden mum ışığının farkına varmıştı.

Mumluğu bir masanın üstüne koyup, yaladığı parmaklarıyla mumları söndürmek için duraksadığında, Jason kendi çizmelerinin topuk seslerini duyabildiğini ama Lenore'dan hiç ses gelmediğini fark etti. Şaşkınlıkla başını indirerek ayaklarına baktı. "Tanrı aşkına, terliklerin nerede?"

Jason'ın rahatsız edici ses tonu, şaşkına dönmüş olan Lenore'u iyice sersemletti. Genç kadın çenesini kaldırdı. "Hizmetkârların dikkatini çekmek istemedim, lordum."

"Neden öyle bir şey yaptın? Onlar senin hizmetkârların."

Lenore, ona üstünlük taslayarak bakmaktan vazgeçti. "Şu anki kıyafetimle herhangi bir görevliye görünmekten büyük rahatsızlık duyacağım."

Jason ona tekrar baktı. "Şu anki kıyafetin kütüphanede giyilmek için tasarlanmadı." Aslında yapmış olduğu bu yorum, farkına varmamaya çalıştığı gerçeğe odaklanmasına neden olmuştu; karısının, o yarı saydam ipek içinde, arkadan yansıyan ay ışığıyla birlikte ne kadar çekici durduğuna.

"Jason!" Güçlü kolların arasında yukarı kaldırıldığını hisseden Lenore bağırdı. Jason bilerek kapıya doğru yürürken, "Lordum!" diye tısladı Lenore. Jason ona aldırış etmedi. "Jason, tanrı aşkına, beni yere indir. Hizmetkârlar bizi görürlerse ne olacak?"

"Görürlerse görsünler. Hatırlarsan, bu sabah seninle evlendim."

Yarı kapalı kapıyı tekmeleyerek açtı. Lenore, kollarını onun boynuna dolamış bir şekilde sıkıca tutundu. Bu kadar zahmetsizce taşınabilmek son derece sinir bozucuydu.

Jason ön kapıyı geçtiğinde, Tanrı'ya sessizce şükretti. Eğer kütüphaneden gelen mumun ışığını görmemiş olsaydı, gezgin karısını bulmak için tüm evi ayağa kaldırmış olacaktı. Uşaklarının ona acıyan bakışlarını görmek ise onu çılgına çevirirdi.

Lenore, onu çılgına çeviriyordu.

Lenore yukarı taşınırken, Jason'ı sınırlarını zorlayacak

kadar çok kızdırdığını fark ederek sessiz kaldı. Fakat üst kata ulaştıklarında Jason sola döndü.

"Lordum... Şey... Jason. Benim odam diğer tarafta."

Bir an unutmuş olduğunu zanneden Lenore, ona bunu hatırlatırken yakışıksız bir üslup kullanmadı.

"Biliyorum."

Lenore'un midesi panikle burkuldu. "Beni nereye götürüyorsun?" Zorla nefes alarak onun cevabını bekledi.

Jason durdu ve bir kapıyı açmak için Lenore'u diğer eline aldı. "Düşündüm de bu gece seni kendi yatağımda ağırlamayı tercih ederim."

Bu ifadesinin daha önceden ayarlanmamış olduğuna tatlı dili bile ikna edememişti Lenore'u. Zaten, paniklemek için de çok geçti. Jason'ın oda kapısı arkalarından kapanarak kilitlendi.

Lenore'un önünde, şimdiye dek gördüğü en büyük yatak duruyordu.

Jason kalın halı boyunca yürüdü ve Lenore'un sabahlığını sıyırarak çıkarıp, onu ipek çarşafın üzerine yatırmadan önce kısa bir süreliğine yatağın dibinde ayakta tuttu.

Lenore hiç ses çıkarmadı, gırtlağı mühürlenmişti. Yatağın diğer tarafına giden Jason'ın, atkısını çıkarıp yana savuruşunu izledi. Çizmelerini çıkarmak için yatağa oturduğunda, merakın yerini telaş aldı. "Dışarı çıkmıyor muydun?"

Jason ikinci çizmesini de yere vurdu. Döndü ve bir an ona baktı, ardından ayağa kalktı ve gömleğini golf pantolonunun içinden çekti. "Komşuları ziyarete gitmek için böyle giyinmedim. Bu, benim eş avlama kıyafetim."

Gerçek, Lenore'un kafasına dank etti. Dili panik ve

utançla kuşatılırken boğazı düğümlendi. Jason'ın gömleğini çıkarıp yere bırakışını izledi. Gözleri irileşti, kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Jason'ın eli kemerine uzanırken, Lenore yeteri kadar gördüğüne karar verdi.

Hışırtıyı duyan Jason bakışlarını kaldırdığında, yirmi dört yaşındaki karısının nevresimin altında kaybolmuş olduğunu gördü. "Tanrı aşkına, Lenore! Üç erkek kardeşin var!"

Yatağın içinden, "Sen benim kardeşim değilsin," diye bir ses geldi.

Jason'ın son on dakikadır sert bir şekilde baskılanmış mizahı ona yeniden hâkim olmaya başladı. Soyunmayı çabucak bitirdi ve yatağın içine, karısının yanına süzüldü. Lenore nevresime sarınmıştı, yüzü diğer tarafa dönüktü. Dirseklerinden birini onun arkasına dayayan Jason seçeneklerini değerlendirdi.

Donakalmış bir şekilde duran Lenore, aklının son kalan zerrecikleriyle Jason'ın ne yapacağını merak etti.

Jason onun poposunu çimdikledi.

"Ayyy!" Lenore öfkeyle ona saldırdı.

O anda kendini Jason'ın kollarında buldu. Panikledi, kocası onu kendine daha da yaklaştırırken, paniği korkutucu bir beklemeye dönüştü. Sonra dikkatini dağıtmaya çabaladı. "Bu acıttı!" Ona dik dik bakmaya çalıştı ama Jason'ın gözlerinin ona gittikçe yaklaşmakta olduğunu fark ederek odaklanmakta zorlandı.

"Belki de onu öperek rahatlatsam iyi olur," diye mırıldandı Jason, dudakları onunkilerle nazikçe kıvrılarak birleşirken.

Lenore taş kesildi. Fal taşı gibi açılmış gözleri, Jason'a,

bu önerisinin ne kadar ayıp bulduğunu sözcüklerden çok daha iyi anlatıyordu.

Jason tek kaşını kaldırdı. "Hayır mı?" Çarpıcı bir şekilde iç çeken Jason, onun dudaklarına bir öpücük daha kondurmak üzere uzandı. "Belki sonra."

Sonra? Lenore, onun bu konudaki yeteneğini dikkate almadığı için öyle düşünmüyordu. İçinde yükselmeye başlayan duygularını, Jason'ın sözlerini, heyecanını tümüyle inkâr etmek içi başını sallamaya çalıştı fakat Jason bir eliyle onun çenesini kavradı. Ona doğru abanarak tüm yüzünü kapladı. Ardından, dudakları sımsıkı bir şekilde birleşti.

Lenore'un göz kapakları sıkıca kapalıydı, hiçbir şey düşünemiyordu.

Ne umması gerektiğini bilmiyordu -tabii ki Lester Malikânesi'nde hissetmiş olduğu sihirden daha fazlasını- fakat o katıksız hazdan daha üstün gelecek bir şey olabilir miydi?

Düğün gecesinin uzun dakikalarında aslında böyle bir şeyin var olduğunu öğrenecekti.

Jason açısından o aynı uzun dakikalar, olağan dışı bir şekilde uzamış flörtün zirvesiydi; o ana dek hiçbir kadını bu kadar uzun süre beklememişti. Hiçbir kadını bu kadar çok istemediğinin gizliden gizliye farkındaydı. Karısını şehvetle tanıştırmak, kendine söz vermiş olduğu bir ödüldü; etkin bir şekilde arayışında olduğu, tadını çıkarmaya tümüyle niyetli olduğu bir ödül. Son raddesine kadar. Ona aceleyle girişmedi. Onun yerine, kendinin yönlendirmiş olduğu yolun her safhasında Lenore'un etkin katılımını -zirveye giden, bulabildiği en uzun yolu- izledi. Karısının geceliğini sıyırarak çıkarıp yatağın kenarına bıraktığında,

gördüğü her şeyin artık ona ait olduğunun şaşkınlığını ve görkemini hissettiğinin bilincindeydi -fethedilmemiş ama sunulmuş- paha biçilmez bir ödül.

Lenore, pürüzsüz tenine ipeğin verdiği duygunun tadını çıkarıyormuşçasına çarşafın üstünde duyumsal bir şekilde hareket ediyordu. Jason ellerini onun saçlarına uzattı, parmaklarını aralarına sokarak onları özgür bıraktı, uzun buklelerin yastıkların üzerine bükülü altın gibi dökülmesini sağladı.

Lenore ağırlaşmış gözkapaklarının arasından onun yüzünü inceleyerek, gözlerine doluşmuş tutkuyu ve gereksinimi fark etti. Bu farkındalık, içinde sakince yanmakta olan ateşi harladı. Göğsünü, vücudunda gezinen ele doğru bastırarak hafif bir kavis çizdi. Jason gülümseyerek başını eğdi. Haz, Lenore'un tüm bedenini ele geçirerek nefesini kesti. Jason'ın kıkırdadığını duydu. Lenore parmaklarını onun saçlarına daldırdı, kocası başını kaldırıp ona bakıncaya ve ardından dudaklarını onunkilere yapıştırıncaya dek nazikçe okşadı.

Jason ona öpüşme yöntemlerini, onunla yarı yolda nasıl buluşacağını gösterdi. Ona, en belirgin okşamalara en vahşi şekilde karşılık verirken utanmamayı öğretti. Jason'ın elleri bir sihirbazınki gibiydi; Lenore'un ateşli teninde dolaşıyor, her gizli noktaya ulaşıyor ve hayat veriyordu. Öpücükleri güven verici ve heyecanlıydı; Lenore'u tutkusunun yolunda sürekli daha ilerisine davet ediyordu. Lenore, küçük ellerinin altında hareket eden güçlü kastan dolayı baştan çıkarak Jason'a sıkıca tutundu. Sonra, zevkle dolu bir manzarada sonsuza dek yolculuk etmeye benzeyen bir anda Jason, hazzın son doruk noktalarına tırma-

nan, havadan daha hafif olmanın nasıl bir duygu olduğunu ve güneşten daha parlak bir şekilde ışıldamayı öğrenen Lenore'a katıldı. Lenore, yükselen hazzın yıldız yağmuru altında yanarken benliğini kaybetti, yalnızca birbirlerine karışan kalp atışlarının, hayatın kaynağının farkındaydı.

Yavaşça, sanki damarları tekrar doluyormuş gibi, bütün duygularının en uç noktalarına erişti. Kocasının mırıldanarak söylediği sözlerin az çok farkında olarak, onun yumuşak öpücüklerine, tatminkâr ve ağır bir şekilde karşılık verdi. Jason karısını kendine doğru çektiğinde, Lenore kendi kendine gülümsedi; halinden memnun olduğunu belli eden gülümsemeydi. Daha sonra kocasının bedeniyle doldu ve tüm vücudunu memnuniyet kapladı.

***

Lenore bir gıcırtıyla uyandı. Uyku mahmurluğuyla gözlerini kırpıştırıp yatakta doğrulmaya çalıştığında, belinin üstünde büyük bir ağırlık buldu. Etrafa bakınırken, kocasının uykulu gri gözlerini görünce nefesi kesildi. Birden nerede, kiminle olduğunu, oraya nasıl geldiğini ve neler olduğunu peş peşe hatırladı. Ağzından, şaşkınlık ve utançla karışık boğuk bir ses çıktı.

"Şişştt!"

Başını tekrar yatağa yatırmak için onu nazikçe yastığa bastıran bir el uzandı.

"Moggs, dışarı çık."

Vermiş olduğu bu emir derhal büyük bir sessizlikle karşılık buldu. Ardından Lenore, yatak odasının kapısının hızla kapandığını duydu.

Jason karısıyla göz göze geldi ve açıklama yaparken, du-

daklarını olabildiğince düz tutmaya çalıştı. "Moggs'un kusuruna bakma. Belli ki yalnız olduğumu sanıyordu."

"Ah." Lenore'un verebildiği tek tepki bu oldu. Üzerinde geceliği yoktu. Jason da gömleksizdi.

Bu keşfinin etkisi, onun iri, dupduru ve parlak gözlerinden okunuyordu. Jason mesajı okudu, dudakları beklentiyle kıvrıldı.

Lenore'un zihninde, şafak sökmüş olduğunda ikisinin de usulen kendi yataklarında olması gerektiğine dair şüpheli bir düşünce belirdi. Ardından Jason'ın, onunkileri isteyen dudakları ve gecenin birlikte paylaşılmış hazlarının anısı Lenore'u yeniden o tatlı girdaba sürükledi. Trencher için zili çalmasının üzerinden saatler geçmişti.

***

Sonraki haftalar, Lenore için adeta cennet gibi geçmişti. Asla onaylamadığı en derindeki hayallerinin bile gerçekleştiği bir dönemdi. Jason onu evine getirdiğinden beri, günleri kahkaha ve mutluluk dolmuştu. Yaz günleri birbirini izlerken, Jason onun yanından bir dakika bile ayrılmıyordu. İlişkilerine güneş ışığı ve güzel hava eşlik ediyordu. Geceler onlara farklı zevklerin kapılarını açıyor, onları ipekten yapılmış ipliklerle birbirine saran büyüleyici bir duyu ağının içine sürüklüyordu. Tüm bunların ötesinde, tıpkı yükselen bir medcezir gibi, Lenore'un mümkün olduğunu hissettiği ve olmasından korktuğu, tomurcuklanarak derinleşen bir farkındalık büyüyordu. Fakat o altın çağda, gökyüzünü hiçbir kara bulutun kaplamasına izin yokmuş gibiydi.

***

Jason doğrularak ayaklarını karısının yatağının yanından aşağı sarkıttığında, karısının ipek çarşafın altında çıplak duran poposuna şakayla bir şaplak atmaya niyetlendi.

"Ayyy!" Lenore kalçasını ovuşturarak dehşetle kaşlarını çattı. Jason ayağa kalkarak gri ipekten yapılmış sabahlığını giydiğinde, Lenore yüzünü astı. Somurtuyordu ama gözlerinde şakacı bir bakış vardı. "Sizi memnun edemedim mi, lordum?"

Jason başını indirip ona bakarken gri bakışları yumuşadı. Güldü. Lenore'un elini tutup dudaklarına götürürken eğildi. "Senin de çok iyi bildiğin gibi, beni her zaman memnun ediyorsun, Lenore. Övgü almaya çalışma."

Lenore'un gülümseyişi baş döndürücüydü.

Jason başını eğerek, karısının kalçasına bir öpücük kondurdu. Lenore yalnızca kıkırdadığında, Jason ona doğru tek kaşını kaldırdı.

"Aslına bakarsan, kadınca erdemlerin kayda değer bir biçimde gelişiyor."

Bunu sakin bir şekilde memnuniyetle karşılayan Lenore, tekrar yastığına uzanmak için döndü. "Sizin çok deneyimli bir öğretmen olduğunuzu duymuştum, Ekselansları."

Jason kaşlarını kaldırdı, yüzünde soğuk ve kibirli bir ifade vardı ama Lenore, onun iki gözünün de ışıldadığını fark etti. "Belli başlı ilimlerde deneyimli olduğumu itiraf etmeliyim. Bununla birlikte, doğal yetenek ve aleni coşkunluk sergilemeye yetecek güce sahip değilim." Sabahlığının kuşağını sımsıkı saran Jason zarifçe eğilerek Lenore'a reverans yaptı. "O yetenekler, hayatım, tümüyle

sana ait." Çapkın bir gülümseme ve aheste bir bakışla odayı baştanbaşa geçerek kendi odasına doğru yürüdü. Uzun pencereler açıktı; güzel perdeler yaz esintisiyle oynaşıyordu. Dışarıda güzel bir gün doğuyordu ama yine de karısını yatakta yalnız bırakmak için tüm irade gücünü kullanmak zorunda kalmıştı.

Kapıdan geriye dönüp baktığında, karısının tıpkı doymuş, tatmin olmuş bir besili kedi gibi aygın baygın gerinmesini izledi. Bir aydan uzun bir süredir evlilerdi ama cazibesi hiç azalmamıştı. Jason onu gün geçtikçe daha çekici ve ateşli buluyordu, aralarındaki tutku çok tatmin ediciydi. Jason, bunların hepsinin bir arada olacağını ummamıştı.

"İtiraf etmelisin ki hayatım, uygun koşullarda gerçekleşen bu evlilik ikimiz için de çok uygun oldu." Jason, kaşlarında pusu kurmuş çatıklığı örtmeyi başaramayan hafif bir gülümsemeyle dönerek odadan çıktı.

Lenore da ona gülümseyerek karşılık verdi ama yine de Jason gittiğinde yüz ifadesi yavaşça durgunlaştı. Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı.

Bulutlar güneşi bulmuştu. Birden ürperen Lenore, nevresimi yukarı kaldırarak omuzlarını örttü. Jason son yorumunu, evliliklerinin temelinde ne olduğunu unutmaması için mi yapmıştı?

Homurdanarak yattığı yerde dönüp, karamsar gözlerle bir akşam önce sandalyenin üzerine gelişigüzel serilen geceliğine baktı. Evliliklerini unutmak gibi bir tehlikenin içinde değildi; hem de hiçbir kısmını. Yalnızca bunun, kendine ait bölümün cennette geçen kısmı olduğunu çok iyi biliyordu; yakında bu dönemin sona ereceğini ve Jason'ın, hayatını eskisi gibi yaşamak için gideceğini de.

Bunun nasıl olacağını daha en başından, onunla birlikte Lester Malikânesi'nin kütüphanesinde Jason'ın evlenme nedenini tartıştıklarından beri biliyordu. Jason'ın ona biçtiği rol aklına kazınmıştı ama Lenore, günü yaşamaya, her anın tadını çıkarmaya ve geride birçok anı biriktirmeye kararlıydı. Böylece, ona veda etme zamanı geldiğinde bunu erdemli bir şekilde yapabilirdi.

Lenore huysuz bir şekilde nevresimi bir kenara itti ve ipe asılarak Trencher'ı çağırdı.

***

İlk altın ipucu, Home Wood'un yeşilliğinde, Jason'la Lenore gölgelik bölgeden ayrılarak çimenliği geçip, ötedeki ormanlık alana doğru samimi bir sessizlikle at sürerlerken yaşandı.

Jason gri av köpeğini sakin ve ağır adımlarla yürüterek yana döndü ve demir kırı atının üzerinde ona eşlik eden Lenore'a korumacı bir bakış attı. Lenore, son birkaç haftadır arazi üzerinde sık sık at binmişti, Jason nereye giderse ona eşlik etmişti, Abbey'nin mal varlıklarıyla ilgili her şeyi öğrenmek için büyük bir heves göstermişti. Bununla birlikte, korkusuz bir at binicisi olmaktan henüz çok uzaktı. Bunu da kısa süre önce kendi itiraf etmişti. Jason, onun ahırdaki en yavaş binek hayvanını tercih etmesinin üzerine ona bunun hata olduğunu söylediğinde, Lenore da küçük bir tekneyle gezinti yapmayı tercih edeceğini söylemişti. Jason'ın gözleri açılmıştı ve o andan sonra mümkün olduğu her zaman küçük tekneyi kullanmıştı. Terredütlü bir şekilde Lenore'a bir fayton ve bir çift at almayı teklif ettiğinde, Lenore bunu gülerek reddetmiş ve iyi koşan bir

hayvandan daha hızlı gitmeye istekli olmadığını belirtmişti. Jason dudaklarını büktü. Karısının riske girmemeyi tercih ettiğini sonunda fark etmişti. Lenore risk almıyordu; olduğu gibi mutluydu, halinden memnundu ve daha fazla heyecan peşinde değildi. Sakinliği, düzeni ve huzuru seviyordu.

Onu Lester Malikânesi'nden koparark huzurunu ciddi bir şekilde bozmuş olduğunu fark etmesi Jason'ın haftalarını almıştı. O andan beri gönlünü almaya çalışıyordu ama bunda başarılı olduğundan hiç emin değildi. Lenore'un hep gizli, anlaşılması zor, Jason'ın henüz dokunamadığı, hak iddia edemediği, sahip olamadığı bir yanı vardı.

Bu düşünce, kaşlarını çatmasına yol açtı.

Çite vardıklarında, Jason dizginlerine asılarak atının başını çevirdi. "Bu taraftan," diye seslendi ve Lenore onu takip etti. Jason onu önce bir geçide, ardında da ormanın yamacına kestirme giden atlı yoluna sapmaktan vazgeçerek dar bir patikaya yönlendirdi.

Atın üzerinde kendini hiç olmadığı kadar gergin hisseden Lenore, durgun atının burnunu Jason'ın kısırlaştırılmış atının butuna cesaret edebildiği kadar yakın tutuyordu. Jason, ona gösterebilmeyi dilediği manzaraya at arabasıyla ulaşılmayacağını açıklamıştı. Lenore, görüntünün yolculuğa değmesini umuyordu.

Uzun ağaçların arasında yokuş yukarı ilerlerlerken, atlarının toynaklarının altından nemli toprak ve ezilen yeşilliklerin kokusu yükseliyordu. Sonunda yine açık bir alana ulaşmışlardı.

Heyecandan nefesi kesilen Lenore, atının dizginlerini çekiştirdi. Önünde tüm açıklığıyla Eversleigh vadisi uza-

nıyordu, birer yama gibi duran tarlalar, benek benek kulübelerle kaplıydı. Abbey, onların ortasında gri bir koruyucu gibi yükseliyordu. Nefes nefese, "Ne kadar güzel!" dedi. Gözleri manzaranın tadını çıkarıyordu.

Jason attan inerek onu aşağı indirmeye geldi. O ipleri bağlarken, Lenore da doyabildiğince manzaraya baktı, ardından çevreye göz gezdirdi. Manzara, tepenin kenarındaki doğal bir açıklıktan başka bir şey değildi. Çevredeki ağaçların rüzgârı kestiği ve güneşin ısıttığı çimenler, piknik için kusursuz bir yer sağlamıştı. Kenardaki kayaların arasından ince bir dere lıkırdayarak akıyor, tepeden aşağı yolculuk edip, gözden kaybolmak için ağıza doğru akmadan önce küçük bir havuz oluşturuyordu.

O gün piknik yapmak için vakit geç olmuştu ama Lenore bu hoş yerden yararlanmamak için hiçbir neden görmüyordu. Oturdu, ardından güneşin binici ceketini fazla ısıttığını hissederek onu çıkardı, yere koymadan önce özenle katladı ve başını kadife yastığa yaslayarak boylu boyunca uzandı.

Jason gülümseyerek yanına geldi ve gözlerindeki şüpheli bir ışıltıyla tek dirseğinin üzerine dayanarak uzandı.

Lenore onu gördü. Dirseklerinden destek alarak doğrulmaya çalıştı, gözlerini kısarak uzağa baktı. "Beni buraya getirdiniz, şimdi bana neye baktığımı söyleyebilirsiniz, lordum."

Jason güldü. Sonraki yirmi dakika boyunca soru yağmuruna tutulan Jason, kiraya verdikleri çiftliklerin düzenlerini anlattı ve onları işleten ailelerin tarihlerini özetledi.

Lenore'un soruları bittiğinde ikisi de memnuniyet içinde sessizliğe gömüldü. Akşamüstü güneşi, çevrelerinde altın gibi parlıyordu.

O sırada yaşadığı derin tatminle körelen Jason'ın duyuları yavaşça memnuniyete odaklandı, sanki karısının takdirini kazanmış gibi burada, karısının yanında uzanacak kadar kendinden hoşnut bir şekilde hayatın küçük zevklerinin tadını çıkarıyor olması, kendini bu kadar huzurlu hissetmesi ne tuhaftı.

Bakışları, yanında eğik bir şekilde, gözleri kapalı, dudakları huzurlu bir gülümseyişle kıvrılmış olarak uzanan Lenore'a doğru indi.

Jason tutkuyla sarsıldı; tutku ve çok daha fazlasıyla. Tamamen hazırlıksız olarak yakalandığı duygular yükseldi içinde ve onu ele geçirdi.

Jason aniden gözlerini uzağa, vadiye çevirdi ve bakışları Abbey'ye kilitlendi. Son altı haftadır, Lenore onun bir şekilde bir parçası olmuş, Jason'ın zihninde eviyle özdeşleşmişti. O, malikânenin hanımıydı; hem durumun gerçekliği hem de düşünce itibariyle.

Onun daha az şaşırtıcı bulduğu özellikleri arasında zihninin kaybolmasına izin vererek ve onu alt eden boğucu hissin dağılmasını sağlayarak, evin idaresinin dizginlerini Lenore'un nasıl büyük bir başarıyla eline aldığını değerlendirdi. Ondan daha azını umduğundan değildi bu. Lenore'un özgüveninin kaynağı bu konudaki deneyimiydi ve Jason'ın emrinde çalışan herkes bu gerçeğin farkına hemen varmıştı. Jason uzakta durmuştu ama hırslı bir biçimde onu gözlemlemişti. Karısının emir vermek ve organizasyon yapmak konusunda doğal bir yeteneği vardı; Moggs da dahil olmak üzere tüm çalışanlar onun büyüsüne kapılmışlardı. İleride, onun yetki sınırı içindeki meseleler için endişe etmeye ihtiyaç duymayacaktı.

Bu da şehre geri dönmemesi için hiçbir neden kalmayacağı anlamına geliyordu. Eylül gelmişti, herkes Küçük Sezon Etkinlikleri'nin hazırlıkları için başkente geri dönmeye başlayacaktı. Sosyal hayatını, son on yıl ve hatta daha fazlası boyunca edinmiş olduğu sosyal çevreyi düşündüğünde içini kaplayan ilgisizlik haliyle sinirleri bozuldu. Neden değişmişti?

"Ne düşünüyorsun?"

Afallayan Jason başını indirdi ve Lenore'un ona gülümsediğini gördü. Gözlerini kırpıştırarak düşüncelerini açığa vuran yüz ifadesini sildi. Başını iki yana salladı. "Seni ilgilendirmez."

Bu cümleyi daha uygun bir şekilde ve daha yumuşak bir ses tonuyla söyleyebilirdi ama artık çok geçti. Lenore kaşlarını çattı. Gözlerinden olumsuz bir ifade süzüldü.

"Burnumu soktuğum için özür dilerim, Ekselansları."

Lenore aniden ayağa kalktı. Akşamüstü keyfine gölge düşmüştü. Eteklerini düzeltmeye koyuldu, ceketini giyip düğmelerini iliklemeden önce onu silkeledi.

Jason duyduğu rahatsızlığı gizlemeye çalışarak, isteksizce ayağa kalktı. Ah şu lanet soruları! Kendi bile anlayamazken, düşüncelerini ona nasıl açıklayabilirdi? Hele ki sözcüklere dökmek bu kadar tehlikeliyken? Anlaşmalı bir evlilik yapmışlardı; Jason'ın bundan daha fazlasını talep etmeye hakkı yoktu. Talep etmeyi istese bile, bundan daha fazlasını alabileceğine dair bir güvencesi de yoktu.

Aralarında gelişen ilişki, umduğundan çok daha fazlasıydı ve onu tehlikeye atmaya niyetli değildi.

Kadınların dikkatini başka bir yöne çekmek için yapmaya alışkın olduğu gibi, yine bezgin bir tavır takınarak

meseleyi kibirli bir şekilde bir kenara koydu. "Sevgili Lenore, evli çiftlerin etle tırnak gibi olduğu zamanların modası geçti."

Lenore, ona karşılık verme isteğini bastırmak için dudaklarını ısırdı. Huzurlu bir şekilde otlanan atının yanına gitti ve dizginlerini çözmeye koyuldu. Jason'ın vermiş olduğu kaba yanıta alınacak kadar aptal olduğu için kendine kızarak -gerçek buydu ve bunu o da biliyordu- bundan böyle aynı hataya düşmeyeceğine, aralarındaki ilişkinin anlaşmalı bir evlilikten daha fazlası olmadığını unutmayacağına dair sessizce yemin etti. Bundan sonra mesafesini koruyacaktı, Jason'ın da buna niyetli olduğu belliydi.

Jason onu eyerine oturttu, sonra da kendi eyerinin üstüne çıktı. Kır atının başını yola doğru çevirerek, dikkati dağılmış ve dalgın bir şekilde yoldan aşağı inmeye başladı. Zihnindeki düşünce kargaşasının içinden, kesin ve asla değişmeyen gerçek öne çıktı. Evlenmek için nedenlerini açık ve net bir şekilde dile getirmişti. Lenore onu bu temellere dayanarak kabul etmişti. Kendi tapmağını terk edip, onun için çetrefilli bir dünya olduğunu yeni fark ettiği Jason'ın dünyasına adım atacak kadar cesaret göstermişti. Bunda da her açıdan başarılıydı, Jason ondan daha fazlasını isteyemezdi.

Kır at ayak diredi.

Jason, taş kesilmiş bir ifadeyle atını kontrol altına aldı ve dikkatini eve gitmeye verdi.

***

Bunu takip eden günlerde Lenore, kocasının yanında fazla durmamak için günlük bir rutin oluşturmaya giriş-

ti. Jason evde değilken, tek ihtiyacının günlerini bereketli geçirmek olduğunu kendine telkin ederek planlar yaptı. Günleri o kadar doluydu ki at gezintilerine, pikniklere ya da üzülmeye hiç zamanı yoktu. Evin günlük işleri tüm vaktini almakta yetersiz kaldığında, imdadına her zaman kütüphane yetişiyordu. Kitapları en iyi şekilde düzenlemek şöyle dursun, daha türlerine göre listelemeyi bile bitirmemişti.

Jason kendi açısından değerlendirdiğinde, Lenore'un apaçık bir şekilde ortaya koyduğu, kendi hayatını ve kendi ilgi alanlarını yaşama isteğine saygı duyuyordu. Nasıl duymazdı? Hiç şüphesiz ki hayatlarını bu şekilde yaşamalılardı; Jason kendi dünyasında, Lenore da kendi dünyasındaydı. Yaşadıkları ilişki göz önüne alındığında, yakın bir iletişim için hiçbir zorunlulukları yoktu. Jason bunu biliyordu.

Bununla birlikte Jason, bu durumdan içten içe memnun değildi. Başlangıçta, bu tuhaf ıstırabının geçeceğini, bunun sadece sinirlerinin geçici bir düzensizliği, bir tepki olduğunu ya da geçkin yaşında eve bir eş getirerek kendi doğasına ters düştüğünü düşünmüştü. Fakat kendini, evin batı kanadındaki koridorun duvarına yaslanarak gözlerini kütüphanenin kapısına dikmiş halde bulduğunda, hayatındaki yeni beğenilerini görmezden gelmesi iyice zorlaşmıştı. Sonunda, kaderin onunla oyun oynadığına karar verdi.

Çevredeki aileler Lenore'u aralarına almakta hiç gecikmemişlerdi. Davetlere görev duygusuyla ev sahibeliği yapıyordu; Jason'la birlikte, komşularının düzenledikleri partilere ve akşam yemeklerine peş peşe davet ediliyorlardı. Newington'larla akşam yemeği yemişlerdi, Newington

Malikânesi'nin önündeki uzun, taş merdivenlerden aşağı iniyorlardı. Ev sahipleri vedalaşırken onlara el sallamak üzere verandada bekliyorlardı ki kader, Newington'ların tilki teriyerlerinin evin sınırlarından kaçmasına ve at arabalarını süren atların ayakları altına girmesine neden oldu.

Bir kargaşa koptu.

Atların ikisi de şahlanarak ileri fırladılar ve koşum kayışları birbirine dolandı. Arabanın kapısını tutan uşak, korkmuş atların toynaklarının altından köpeği kovalamaya çalıştı.

"Burada bekle!" Lenore'u son basamakta bırakan Jason, atlara doğru koştu. Hazırlıksız yakalanmış olan Horton dizginlerle uğraşıyor, faydasız bir şekilde atları sakinleştirmeye çabalıyordu. Jason'ın, karısının arabasını sürmeleri için almış olduğu fındıkkabuğu rengindeki ödüllü atlar çılgına dönmüş haldelerdi.

Lenore, kocasının sağdaki atın geminin hemen üzerindeki koşum takımını yakalayarak panik olmuş hayvanı sakinleştirip yatıştırmasını izledi. Fakat Horton hâlâ arabayı kontrol edememişti; at tekrar şahlanarak yolda sürüklendi. Lenore, Lord Newington'ın puflayarak basamaklardan indiğini duydu ve daha fazla beklemedi. Arabanın yanma koştu, Jason'ın yaptığı gibi atın başını tuttu, homurdanan hayvanı mırıldanarak sakinleştirdi.

Uşak tarafından kovalanan köpek, arabanın altından ok gibi fırlayarak çalılığa doğru koştu.

Newington Malikânesi'nin önüne huzur yavaş yavaş geri döndü. Onlara saldıran şeytanın gidişini hisseden atlar sakinleştiler. Huzursuzca homurdanarak kıpırdanmaya devam ediyorlardı ama artık kendilerine zarar verecek kadar tehlikeli davranmıyorlardı.

Lenore derin bir nefes alarak, kavramış olduğu büyük kafanın ellerinin arasından sıyrılmasına izin verdi. Kocasına bir bakış attı ve rahatlamakta erken davrandığını fark etti. Jason'ın dudakları ince bir çizgi gibiydi; gözleri çelik gibi parlıyordu. Öfkeliydi ve dilini ancak dişlerinin arasında tutmayı başarıyordu.

Çok yakınından soğuk bir ses duydu. Lenore dönüp baktığında, yanına gelen Lord Newington'ı gördü.

"Leydi Eversleigh! Tamam, çok cesursunuz ama yaptığınız şey çok tehlikeli, kuzum! Bu hayvanlara karşı dikkatli olmanız gerekir."

"Kesinlikle aynı fikirdeyim." Jason sıktığı dişlerinin arasından konuştu. "Belki de hayatım, arabaya otursan iyi olur. Artık yola koyulalım."

Lenore, arabaya binmesi için Jason'ın uzattığı eli tuttu ve kocası, Lord Newington'la vedalaştıktan sonra onun arkasından arabaya binerken dilini tuttu. Dışarıdan gelen ışık neredeyse yok olmuştu; Lenore karanlık arabanın içinde Jason'ın yüz ifadesini seçemiyordu.

"En büyük ümidim şu ki, sevgili Lenore, hayır, hatta en acil dileğim, gelecekte sana doğrudan emir verdiğimde ona itaat etmen."

Vahşi duygularıyla sarsılan Jason, sert üslubunu frenlemedi. Başını çevirdiğinde, Lenore'un pişmanlıktan çok uzak bir halde, çenesini hiç de uysal olmayan bir açıyla eğmiş olduğunu gördü.

"Eğer durum buysa, lordum," diye karşılık verdi Lenore. "Emirlerinizi daha uygun bir üslupla vermenizi tavsiye ederim. Siz de çok iyi biliyorsunuz ki atı sakinleştirmeseydim, araba onun topuk kemiğini kırabilirdi." Yapmış

olduğu yardıma kocasının bu şekilde karşılık vermiş olması onu inanılmaz derecede kırmıştı. Fakat onun bunu anlamasına izin vermeyecekti. "Lord Newington asla zamanında yetişemezdi ve yetişmiş olsaydı bile, lordun bu işi yapacak gücü olduğundan şüpheliyim. Ben yaptım ve iyi oldu. Sizin neden bu kadar gücenmiş olduğunuzu da zerre kadar anlamış değilim. Yalnızca size itaat etmediğim için olmasa gerek, değil mi?"

Lenore'un alaycı tonu, Jason'ın sabrını taşırdı. "Tanrım, bana sabır ver," diye yalvardı. "Senin iyiliğini düşünebileceğim hiç aklına geldi mi, hayatım? Bir ihtimal bile olsa, kendimi senin güvenliğinden sorumlu hissedebileceğim?"

Lenore'un iri bakışları, aklına hiç böyle şeyler gelmediğini açıkça anlatıyordu. Lenore bu fikirle dehşete kapıldı. Deneyimlerine göre, birinin güvenliğinden sorumlu olan insanlar, o kişinin medeni haklarını elinden almaya çalışırlardı. Kocasının bu tür sahiplenici duyguları taşıma olasılığı uyarıcıydı.

"Ama neden yapasın ki?" diye devam etti Lenore. "Evli olabiliriz ama bu tür durumlarda bana nasıl davranacağımı buyurmana izin veremem."

"Davranışların bu kadar çılgınca olmasa, ben de sana buyurganlık yapmaya meraklı değilim!"

Lenore'un siniri baş döndürücü bir şekilde hopladı. Burnunu havaya kaldırarak, "Hassasiyetinizi neden zavallı bendenizin üzerinde uygulamanız gerektiğini anlayamıyorum, lordum. İş ilişkisine benzeyen evliliğimiz dikkate alındığında, kendinizi benden sorumlu hissetmenize hiç gerek görmüyorum. Eğer kendi davranışlarımdan ötürü zarar görürsem, bunun size etki edeceğini sanmam. Kendi

hayatımın kendi sorumluluğumda olduğunu düşünüyorum."

"Bana mirasçı sağlamadan, bu şahsi düşüncenizi unutabilirsiniz."

Jason'ın ağzından çıkan soğuk sözcüklere karşılık vermeyen Lenore, dik kafalı bir şekilde arabada oturarak, hiç alışılmadık bir şekilde hayatının sona ermesini diledi. Üzgün hissediyordu, ümitsizlikle uyuşmuştu. Jason'ın soğuk, sert ve son derece uzlaşmaz ses tonu, birlikteliklerini nasıl gördüğünü hiç şüpheye yol açmadan gösteriyordu. Jason'ın onun hakkında önemsediği tek şey, onun karısı olarak görevlerini yerine getirip getirmediğiydi. Ona istediği mirasçıları vermesi de anlaşmanın bir bölümüydü; henüz yerine getirmediği bir bölümü. Lenore nemlenen gözlerini kırpıştırdı. Londra'daki eski yaşantısına dönmek yerine, neden bu kadar oyalandığını merak edip durmuştu. Fakat artık biliyordu. Vermiş olduğu sözün kendine ait olan bu bölümünü de gerçekleştirdikten sonra Jason'ın ona olan ilgisi uçup gidecekti, yapmış olduğu açıklama bunu belirtiyordu. Lenore, bunu daha ne kadar açık bir şekilde duymalıydı?

Jason onunla şahsi nedenlerinden ötürü evlenmişti, evlilikleri bundan daha fazla bir anlam taşımıyordu.

Korumaya çalıştığı duruşu nedeniyle sırtı dimdik olan Lenore, gittikçe çöken karanlığa minnettardı. Gölgelere gizlenerek acısını derinlere gömdü. Kendine evin günlük işlerini, unvanını, Jason Montgomery'yle evlenerek sahip olduğu kütüphaneyi hatırlattı.

Araba tam arazilerinin sınırından geçiyordu ki Jason, az önce ne dediğinin farkına vararak dehşete kapıldı. Hem

ağzından çıkan sözler hem de açıkça belli olan duyarsızlığı nedeniyle Lenore'un son derece altüst olduğunu anlayan Jason, aralarını düzeltmek için bir yol düşündü. Fakat ne söyleyebilirdi?

Yaşadığı şaşkınlık nedeniyle tüyleri diken diken olmuştu ama bunu itiraf ermekte zorluk çekiyordu. Onun kendini tehlikeye attığına dikkat etmeksizin zarar görme olasılığı Jason'ı dehşete düşürdü. Eğer Jason ona emir verdiğinde bile böyle davranacaksa, onu yalnız bıraktığı takdirde kendini nasıl rahat hissedecekti? Lenore'un risk almaktan sakınan yapısının onu her türlü endişeden uzak tutacağını sanmıştı ama yanılmıştı. Lenore riske girmemeyi seviyordu ama eğer bu imkânsızsa gerekli olan şeyi yapmaktan kaçınmıyordu. Bunu yaparken de ne yazık ki Jason'ın saçma duyarlılığını hesaba katmıyordu.

Jason açısından daha da üzücü olanı, böyle hissetmesi için belirli nedenlerinin bulunduğunun bilincinde olsa da duyarlılık göstermesinin yasaklanmış olmasıydı. Daha da kötüsü, Lenore'un bunu özgürlük haklarına yapılmış bir saldırı olarak göreceğine hiç şüphesi yoktu. Eversleigh Düşesi rolünün hakkını vermek için harcadığı ibretlik çabayı, davranışlarındaki hoş görülemez bir kısıtlama olarak göreceği şeyle değiştirerek ödüllendirecek değildi.

Fakat bir şey söylemek zorundaydı. Arabanın içindeki sessizlik, havadan daha hızlı karanlıklaşıyordu.

"Lenore..." Jason, hayatı boyunca ilk kez sözlerini unuttu. Ne hissettiğini açıklayamadı; kendinde değildi.

Ağlamamak için kendiyle büyük bir mücadele verdiğinden, Lenore'un açıklama duymaya hazır olmadığı belliydi.

Bir elini şakağına götürdü. "Başım ağrıyor ne yazık ki.

Kusura bakmazsanız, konuşmamayı tercih ederim, Ekselansları."

Jason, bu ricasını kabul ettiğini belirtircesine sertçe başını salladı. Başını mindere tekrar koyarak, Lenore'un baş ağrısının kendisini neden bu kadar incittiğini merak etti.

Jason, Abbey'nin önüne geldiklerinde onu arabadan indirmek için elini uzattığında, Lenore başını dik tutmayı başardı. Merdivenleri çıkarken Jason'ın koluna girmişti fakat malikâneye ulaştıklarında, "Başım çok ağrıyor, lordum, hemen yatmaya gitmeliyim," diye mırıldandı Lenore.

Jason eğilerek, diğerlerinden farklı olduğu belli olan bir reverans yapmakla yetindi ve gitmesine izin verdi.

Lenore, Abbey'ye geldiğinden beri ilk kez tek başına uyudu.

ONUNCU BÖLÜM

Nasıl bunu gözden kaçırmıştı? Lenore dehşete kapılmış bir şekilde gözlerini günlüğüne dikti, zihni uyuştu, parmakları titriyordu.

Erken uyanmıştı ama saatler boyunca bitkin bir şekilde yatağında yatmıştı. Sonunda ayağa kalkıp Trencher'ı çağırmak için zili çaldığında giyinmişti fakat kahvaltı masasında kocasıyla yüzleşmekten utanıyordu. Onun yerine, pencerelerden birinin yanındaki duvara dayalı duran küçük yazı masasının başına oturarak, sıkıntı verici olsalar da bir önceki akşamın olaylarını not etmek üzere günlüğünü açtı.

Zihnindekileri yazıya dökemedi. Hiçbir sözcük, içinde büyümekte olan mutsuzluğu tarif etmeye yetmedi. Hissettiği kasveti dağıtmak için çabaladı. Artık terk edilmiş olduğunu bildiği ışıltılı bir mutlulukla ve açıkça belirtilmemiş bir umutla dolu olan eski sayfaların arasında dolaştı.

İşte o zaman kafasına dank etti.

Temmuzun sonunda evlenmişlerdi. Şimdiyse eylül ortasıydı. Ağustos kutlu bir aydı, içinde bulundukları mev-

cut durumun gölgesi henüz üzerlerine düşmemişti. On üç yaşından beri düzenli bir şekilde adet gören biri için, gerek apaçık bir şekilde ortadaydı.

Hamileydi.

Bir çocuk taşıyordu.

Büyük olasılıkla Jason'ın mirasçısıydı.

Sonsuz gibi gelen bir dakika boyunca, bunu ona söylememeyi düşündü. Fakat bu imkânsızdı. Jason'ın onunla geçirdiği zamanı artırmasını dileyebilirse de -geçen geceki durumun, onun sözde rahatsızlığına Jason'ın verdiği bir tepki olduğuna şüphe yoktu, öyle değil miydi?- bu haberi ondan saklayabileceğinden ve kendine olan saygısını hâlâ koruyabileceğinden kuşkuluydu. Jason, Londra'ya dönmeden önce bunun meydana gelmesini bekliyordu. O açıdan bakıldığında, Jason yalnızca ailesinin isteğini yerine getiriyordu; bir mirasçıya ihtiyaç duyulduğu belliydi, bunu Lenore bile anlıyordu. Jason'ın evlenme nedeninin temelini de bu ihtiyaç oluşturuyordu.

Lenore, bu gerçekle ancak yüzleşmişti.

Akıcı yazılarıyla dolu solmuş sayfalara boş boş bakarken, Lenore içten gelen gücünü çağırdı. Bunu ona söylemeliydi ve onun yavaş yavaş kendinden uzaklaşmasını da cesaretle karşılamalıydı. İşin en zor bölümü bu olacaktı çünkü öngördüğünden çok daha erken meydana gelmişti; Lenore, Jason'a âşık olmuştu. Bunun tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyordu ama haftalar önce olduğu kesindi. Derinden, tamamen, geri dönülemez bir şekilde âşıktı.

Bunu haftalardır biliyordu fakat kabul etmemeye çalışıyordu. Bugünün er geç yaşanacağının bilincindeydi. İşte o gün gelmişti ve Lenore yoluna devam etmek zorundaydı.

Yapması gerekeni yapacak ve bundan incinmiyormuş gibi davranacaktı.

Lenore, her zamanki sakinliğiyle günlüğünü kapatıp çekmeceye koydu. Ardından ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerlemeden önce yeşil sabahlığının eteklerini düzeltti. Kendinden geçerek ağlamadan önce, kocasını bulup müjdeli haberi vermeliydi.

Fakat Jason kahvaltı masasında değildi; Morgan'a sorduğunda, efendisinin atla dolaşmaya çıkmış olabileceğini söyledi.

Kütüphaneye kapanmaktan ve üzerinde dolaşan kara bulutları düşünmemeye çalışmaktan başka yapılacak bir şey yoktu.

Lenore, kocasını akşam yemeğine kadar göremedi. Morgan'ın hemen önünde misafir odasına doğru ilerleyen Jason o kadar yakışıklı görünüyordu ki Lenore görüşünü netleştirmek için gözlerini kırpıştırmak zorunda kaldı. Aralarında altı kişilik boşluğun bulunduğu masanın iki ucuna oturdukları küçük yemek odasına giderlerken, Lenore kocasının koluna girdi. Hizmetkârlar orada olduğu için özel bir sohbet gerçekleştirmek imkânsızdı. Jason düşünceli gibi görünüyordu, havadan sudan konuşup incir çekirdeğini doldurmayacak konulardan bahsederken, Lenore onu dinleyerek sessizliğini korudu.

Ancak sıra Jason'ın şarap içme vaktine geldiğinde, Lenore cesaretini yitirdi. Jason ona misafir odasına kadar eşlik etmezse ne olacaktı? Morgan sandalyesini çekerken, kendi kendine şans dilemek için bir parmağını diğerinin üzerinde bükerek ayağa kalktı.

"Lordum," diye tereddüt ederek söze başladı. "Eğer

birkaç dakikanızı bana ayırma nezaketini gösterirseniz, size söylemem gereken bir şey var."

Düşüncelerinden sıyrılan Jason başını kaldırarak ona baktı. Keskin gözleri ondaki gerginliği tespit etmiş gibi kaşlarını çattı. "Evet, tabii ki hayatım. Sana bir dakika içinde katılıyorum." İnanılmazdı, iş bu raddeye mi gelmişti, karısı onunla konuşmak için artık randevu mu almak zorundaydı?

Lenore'un arkasındaki kapı kapandığında, Jason kendine şarap koydu ve şarap sürahisinin yanında duran uşağa elini sallayarak, "Beni yalnız bırak," dedi.

Düşünceleriyle tek başına kalan Jason yüzünü ekşitti. Aralarındaki ilişki ne hale gelmişti? Tüm gününü neyin değiştiğini bulmak için boşa çaba harcayarak geçiriyordu. Bir ay içinde başkalaşan yalnızca o muydu, yoksa ikisi de mi değişmişti? Umutsuz bir şekilde iç çekerek sandalyesini geri itip ayağa kalktı ve omuzlarındaki gerginliği sıyırıp atmak istercesine gerindi.

Artık ne olduysa, karısının bir şey için endişelenmekte olduğu fikri yüzünden başka hiçbir şeye odaklanamıyordu. Onun sıkıntısını gidermeden, kendininkinden kurtulmaya çalışması boşunaydı.

Jason kapıdan içeri girdiğinde, Lenore sobanın yanında duran en sevdiği sandalyesinde oturuyordu. Aniden doğrularak ellerini kucağında kavuşturdu. Jason tereddütlü bir şekilde gülümsedi, karısının karşısındaki sandalyeye oturmak için geldi, uzun bacaklarını uzatarak çizmeli bileklerini üst üste attı.

"Pekâlâ, sevgili eşim, seni can kulağıyla dinliyorum. Senin bu kadar ciddi bir hale bürünmene neden olan şey

nedir?" Onu biraz rahatlatmak isteyen Jason şaka yaptı. "Dur, tahmin edeyim; kütüphanedeki kitapların çoğunun sahte olduğunu mu keşfettin? Hayır mı? Sakın söyleme. Evi romantik bir tarzda dekore etmek istiyorsun ve giriş salonunu metrelerce pembe ipekle kaplatmak için iznimi istiyorsun, öyle mi?"

Yaptığı bu saçma espriler en küçük bir karşılık görmeyince, Jason'ı büyük bir endişe kapladı. Yüz ifadesini ciddileştirerek sandalyesinde doğruldu. "Lenore, konu nedir?"

"Ben..." Lenore çaresizce ona baktı. "Ben hamileyim." Bütün çabalarına rağmen, ağzından bir felaket haberi gibi çıkmasına engel olamadı.

Fakat Jason onun bu haberine o kadar çok şaşırmıştı ki bu ayrıntıyı fark etmedi bile. Tüm benliğini saf bir sevinç kapladı, bunu takiben gurur, coşku ve ona tüm bunları sunmuş olan kadere duyduğu büyük saygıyla karışık duygular geldi. Şaşkınlığın verdiği ilk tepki durulduğunda, Jason anlamsızca sırıttığını fark etti. Ardından, Lenore'un gözlerinin içine bakmak için bakışlarını ona çevirdiğinde, onu başını eğmiş bir şekilde, gözlerini kucağının üstünde iç içe geçmiş parmaklarına dikmiş halde buldu. "Hayatım, beni yaşayan en mutlu erkek kıldın."

Lenore, kocasının ses tonundaki içtenliğe şaşırarak başını kaldırdı. "Ah... Yani, evet... Bu..." Lenore eli ayağına dolaşmış bir şekilde sustu. Ona bunu kendi kendine yapmadığını söyleyecekti ve Jason da ona gülecekti. Onun yerine derin bir nefes aldı ve sakinlik maskesini koruyarak bir sonraki adımı atmak için kendini zorladı. "Bu şartlar dâhilinde, Londra'ya daha erken gideceğinizi düşünüyorum, öyle değil mi?"

Bakışlarını onunkilerle aynı seviyede tutmaya niyetlenmişti ama gözlerinin düşmesine engel olamadı. Dolayısıyla Jason'ın kaşlarının bir anlığına çatıldığını ya da yaşamakta olduğu bu mutlu anın birden gölgelenmesiyle çenesini sıkışını görmedi.

Bir an Jason, onu doğru duymadığını sandı. Ardından tüm dünyası başına yıkıldı. Lenore onun gitmesini istiyordu. Jason, evliliklerinde kendine düşen görevleri tümüyle yerine getirmişti; artık gitmekte özgürdü. Kendini, sanki uzaktan konuşuyormuş gibi, "Evet, öyle yapacağımı sanıyorum," derken duydu.

Bu çok anlamsız bir karşılıktı. Gitmek istemiyordu ama başka ne yapabilirdi? Olduğu yerde oturmalı ve onu istemeyen bir eş üzerinden kendini mi kandırmalıydı?

Jason boğazını temizledi. "Halletmem gereken birkaç iş var ama sanırım bir ya da iki güne kadar gitmiş olurum."

Lenore soluklanmaya gayret etti ama karşılık verme sırası kendinde olduğu için saçmalığına devam edecek gücü buldu. Başını kaldırıp onun gri gözlerinin içine bakarak, "Bana Hatchard'lardan birkaç kitap almanız mümkün mü, lordum? Kütüphanede işe girişmeden önce, kataloglamayla ilgili başvurmak istediğim bir iki eser var. Onları bana en yakın zamanda gönderebilirseniz size çok minnettar olurum."

Jason'ın istediği şey, onun minnetterlığı değildi. Fakat Lenore'un ona tek sunabileceği şey buysa sorun yoktu.

Ricasının, Jason'ın emrindeki sekreter aracılığıyla gerçekleştirileceği fikri onu son derece incitmiş olsa da yüzündeki maskeyi korudu. Lenore hâlâ yerinde olan gülümseyişiyle başını salladı. "Teşekkür ederim, lordum. Eğer bana

izin verirseniz, hemen kitapların isimlerini yazmaya gideyim. Gidişinizi bunun için erteletmek istemem."

Yenilgiye uğrayan Jason, onunla birlikte ayağa kalktı. Lenore, ona krallara layık bir şekilde reverans yaparak yanından geçti ve zarifçe kapıya süzüldü.

Eli kapı tokmağındayken duraksadı. "İyi geceler, lordum."

"İyi geceler, sayın eşim."

Jason'ın sesi soğuk ve mesafeliydi, bir zamanlar paylaştıkları sıcaklıktan çok uzaktı. Asla sahip olamayacağı şey için iç çekmekten sakınan Lenore kapıyı arkasından kapattı.

Jason tek eliyle yüzünü kapatıp, diğerini de dizinin üzerinde yumruk haline getirdi ve sandalyesine geri yaslandı. Uzun süre boyunca hareketsiz durdu, zihni amaçsızca yakın geçmişi tarıyor, olası gelecekler kurgulayıp vazgeçiyordu. Sonunda derin bir iç çekerek doğruldu, ellerini yüzüne götürdü. Ne yapmalıydı?

Saatler sonra, elinde hiçbir yanıt olmadan merdivenleri çıktı. Soyunup sabahlığını giyerek, istem dışı bir şekilde Lenore'un odasına yöneldi fakat yolda durarak kapıya baktı. O hamileydi ve Jason'ın gitmesini beklediğini ilan etmişti; Jason görevini tamamlamıştı. Bunu kesinlikle istemiyordu ama daha fazlasını talep etmeye ve evliliklerinin, bir zamanlar istediği gibi soğuk bir anlaşma düzeyinde yaşanmamasını dilemeye hakkı var mıydı? Eğer içeri girerse, Lenore onu yatağına kabul eder miydi? Ya da gerginlik yaratmak yerine ona basitçe uyum sağlar mıydı?

Jason boğuk bir homurdanmayla kapıdan uzaklaşıp, karanlığa bakmak üzere pencereye gitti. Lenore, onu vermek

zorunda olduğu bir kararla baş başa bırakmıştı. Hayattan, evlilikten, Lenore'dan ne bekliyordu?

Alışkanlıklarının değiştiğinin farkındaydı. Lenore onu değiştirmişti, hem de o kadar çok değiştirmişti ki kendini tanıyamıyordu. Tam otuz sekiz yıl boyunca katıksız bir hazcılıkla yaşadıktan sonra, karmaşadan kurtaramayıp ileriye dönük adım atamayan, sarsak bir aptal gibi hissediyordu kendini. Kuşkuları elini kolunu bağlıyordu, her zamanki kararlılığını yok ediyor, yaradılışı ona harekete geçmesi için çağrıda bulunduğunda onu bocalatıyordu. Arapsaçına dönmüş duyguları onu paramparça ediyordu.

Belki de oradan ayrılmalıydı. Jason ne isterse istesin, Lenore'un onu istemediği belliydi. Jason, evlenme nedenlerini karşılayacak bir eş istemişti, istediği şeye de sahip olmuştu. Bundan şikâyet edemezdi.

Fakat şu an hissettiği acıyı azaltabilirdi. Burada, onun başında beklemek yerine, Lenore'un onu özgür bırakma teklifini değerlendirmesine engel olan hiçbir şey yoktu. Londra'da onun yatağını ısıtmaya dünden hevesli olan bir sürü kadın vardı, hep de olmuştu. Eğer kadınları biraz tanıdıysa, evliliği onların yalnızca iştahlarını kabartırdı.

Jason bakışlarını indirip yerdeki gölgelere bakarak, gidiyor olduğunu ona söylediğinde oluşacak manzarayı düşündü. Lenore ne yapacaktı? Aydınlık bir şekilde gülümseyip, hızla kitap listesini getirmeye mi gidecekti?

Boğuk bir lanet okuyarak kuşağını çözdü ve yatağına girdi. Ertesi sabah gidecekti. Erkenden. Onun sefil listesini almadan. Lenore onu daha sonra yollayabilirdi. En azından, Lenore ona hoşça kal derken yüzündeki gülümsemeyi görmemiş olurdu.

***

Jason, Leydi Beauchamp'in misafir odasına ayak basar basmaz, anlamsız sohbetlerin girdabına kapıldı. Daha keyifli ortamlarda iki gece geçirdikten sonra cemiyete geri döndü. Kalabalığın içinde amaçsızca gezinirken, karşılaştığı tanıdıklara başını sallayarak selam verirken, burada ne yaptığını merak etti. Geçen üç gündür de bunu ilk kez aklına getirmiyordu. Eversleigh Malikânesi'ne vardığında, kütüphane masasının üstünde bir tomar davetiye bulmuştu; arayışı sırasında katlanmakta olduğu, kirli havalı, yüksek sesli üçüncü geceydi. Yüz ifadesi sertleşiyordu. Jason, kaçınmakta uzmanlaştığı o düşünceye tutunmak için kendini zorladı. Karısına duyduğu beğeniden kurtulmanın arayışındaydı.

Lenore'a hissettiği duyguları tanımlamak için aklına başka bir sözcük gelmiyordu. Belki şairler başka bir sözcük bulabilirlerdi ama onun elinden ancak bu kadarı geliyordu. Öfkeli bir cazibe, itiraf edilmesi yeteri kadar zor bir duyguydu.

"Hey! Jason!"

Jason arkasına döndüğünde, insanları itip kakarak ona doğru gelen Frederick'i gördü. Tokalaştılar, Frederick hafifçe onun omzuna vurdu.

"Nerelerdesin? Hep seni arayıp durdum."

"Abbey'deydim," diye karşılık verdi Jason, kısaca.

"Ah." Frederick ona daha dikkatle baktı, ardından bakışlarını çevrede gezdirdi. "Lenore nerede?"

Bu soruyu duymayı bekleyen Jason, yüzündeki kaygısız ifadeyi korumakta hiç zorluk çekmedi. "Abbey'de kaldı."

"Ah." Frederick endişeli göründü. Biraz tereddüt ettikten sonra çekingen bir şekilde, "Herhangi bir sorun yok, değil mi?" diye sordu.

Jason gözlerini irileştirdi. "Kırsal yaşamı tercih ettiğini hatırlıyorsun, değil mi?"

"Şey... Evet ama hani, siz daha yeni evlisiniz, bilirsin işte. Bu seferlik seninle geleceğini düşünmüştüm."

Jason, maskesinin yüzünden kaymaya başladığını hissederek, "Gelmedi," dedi ters bir şekilde. Aniden, "Castlereagh'le ilgili bir şeyler duydum, neler oluyor?" diye soruverdi.

Jason son politik skandalla ilgili on dakikalık derin bir politik değerlendirme yaptıktan sonra, ona yıllar boyunca başka bir alanda bolca skandala karışma fırsatını sunan, parlak örtülere sarınmış, egzotik kokulu genç hanımların arasına yolladı arkadaşını. Her zaman ihtiyatlı bir şekilde yürüttüğü ilişkileri, asla bir çekişme konusu olmamıştı ve hatta dedikodulardan öteye geçmemişti. Çevreye göz gezdirirken Agatha'yla karşılaştı.

"İşte buradasın, Eversleigh. Zamanı da gelmişti." Agatha, yeğenini kurnaz gözlerle süzdü. "Demek ki sonunda kendini Abbey'nin hoşluklarından soyutlamayı başardın."

Jason, yüzü kızardığı ve söyleyecek hiçbir şey bulamadığı için tasalandı.

Agatha kıkırdadı. "Lenore nerede? Onu henüz göremedim."

Halası onu görebilmek için ayak uçlarında yükselmeye çalışarak sağa sola baktığında, Jason durumu açıkça söyledi. "O burada değil."

"Ah, öyle mi?" Agatha'nın gözleri ışıldadı. "Rahatsız mı yoksa?"

Jason, eşinin hamileliğinin cemiyet tarafından öğrenilmesi olasılığıyla karşı karşıya kaldı. Yüz ifadesi ciddileşti. "Hayır, Abbey'de kaldı sadece."

Agatha'nın yaşadığı şaşkınlık yüzünden okunuyordu. "Fakat..." Kaşlarını çatarak ekledi. "Kendi kararlarınızı verecek olgunluktasınız, biliyorum ama Lenore'un da seninle burada olup, düşes olarak tanıtılması iyi olurdu. Kırsal alanda kalmak için daha bir sürü zaman var. Sanırım, işin en hoşlanmadığı kısmı da bu. Cemiyetin beklentilerine karşılık vermemek fayda getirmez."

Agatha, verdiği bu bilgece öğütten sonra, Jason'la karşılaştığı halinden çok daha sıkıntılı bir şekilde başını sallayarak yoluna devam etti.

Jason, zihni bu sözlerle meşgul halde dalgın dalgın başını sallayarak ona karşılık verdi. Agatha, cemiyetin değişken nabzını her zaman elinde tutardı; o dünyayı ondan daha iyi bilen hiç kimse yoktu. Söylemek istediğini açıkça dile getirmemiş olsa bile, öğüdünün ne anlama geldiğini anlamak için fazla düşünmeye gerek yoktu.

Jason, onun düşüncelerini Lenore'a iletmeli miydi?

"Eversleigh! Sizi tekrar aramızda görmek ne mutluluk verici, Ekselansları."

Kaşlarını hafif bir şüpheyle kaldıran Jason, uzun süredir kendisine ilgi duyduğundan şüphelendiği, muhteşem bir güzelliğe sahip olan Leydi Ormsby'nin uzattığı elinin önünde eğilmek için arkasına döndü. Bu şüphenin doğrulanması için birkaç kurnazca cümle kurmak yeterliydi. Hanımefendi ona, artık o da evlilik perdesi altına gizlenebileceği için aralarında daha yakın bir ilişki kurulabileceğini ima etti.

Jason sessiz kalmakla yetindi. Kadına karşı olan ilgisizliğinin yanı sıra, hanımefendinin de onun karısını umursamayan tavrı sinirine dokunmuştu. Eskiden olsaydı, Leydi Ormsby'nin davetini büyük olasılıkla kabul etmiş olurdu. Şimdiyse onun sert ve mavi gözlerine baktığında, onu bir zamanlar neden çekici bulduğunu merak etti. Yumuşak değildiler, kadınsal nezaketten yoksundular, Lenore'da bulduğu o doğal hassasiyetten eser yoktu. Standartlarının ne kadar yükseldiği düşüncesi, sahip olduğu evlilik hakları yerine bu tür sevimsiz ilişkiler kurmaktan onu alıkoyuyordu. Bu imkânsızdı.

Herhangi bir gücenmeye yol açmadan kendini Leydi Ormsby'nin pençelerinden kurtarmak, tartışmasız bir yetenek gerektirirdi. Hayal kırıklığına uğramış ama küçümsenmemiş bir halde bırakarak hanımefendinin yanından ayrılan Jason, kederli bir şekilde o gecenin, bu özel sanata ihtiyaç duyduğu üçüncü gece olduğunu düşündü. Bu üç günlük avuntudan sonra vardığı o inkâr edilemez sonucu kabullenmek gittikçe kaçınılmaz hale geliyordu.

Lenore'u özlüyordu. Gün boyunca şehirde dolanıp duruyor, ona yıllardır büyük keyif veren şeylerden artık hiç zevk almıyordu. Bir gün önce, Lenore'un kitap listesini içeren mektubu eline ulaşmıştı, Compton'ın onu görmediğine bile bahse girebilirdi. Hatchards'a giderek istediği kitapları almış, aralarına onun beğenebileceğini düşündüğü iki kitabı da kendisi ekleyerek paketletip malikâneye yollatmıştı. Günün geri kalanında da ortalıkta gezinmiş, karısının günlerini nasıl geçirdiğini düşünüp durmuş, eskiden gittiği kulüpler yerine parkların temiz havasını tercih etmişti.

Geceleri ise yalnız ve perişan geçiyordu. Aslında, hayatının büyük bir bölümünü yalnız geçirmişti ama şimdi kendini hiç olmadığı kadar yalnız ve üşümüş hissediyordu, sanki kolları Lenore'un sıcaklığını arıyordu.

"Eversleigh! Yüce Tanrım! Nereye gittiğine dikkat etsene, oğlum! Fırfırımı çiğniyorsun."

Aniden kendine gelen Jason, halası Eckington'ın etek fırfırının üstündeki ayağını hemen kaldırarak onu başıyla selamladı. "Özür dilerim, hala."

"Öyle olduğunu umarım." Leydi Eckington, Hussars'ı uysal bir kediye çevirdiği konuşulan o ürkütücü bakışlarını ona dikti. "Karın nerede? Onu henüz göremedim ama bu kalabalıkta buna pek şaşırmamak gerekir."

Jason, birinin hatalarını yüzüne vurmak için aile baskısından daha iyi bir yol olmadığına karar verdi. Vurdumduymazlığının halasını ne kadar çileden çıkardığını bilerek ona gülümsedi. "Birkaç gün daha malikânede kalacak, Eversleigh Malikânesi'nde her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için buradayım. Yarın geri dönüp onu da buraya getireceğim."

"Harika!" Leydi Eckington'ın devekuşu tüyleri aşağı yukarı sallandı. "Çok akıllıca bir hareket. Yeni evli bir kadının hâlâ kendinden sorumlu olmasına hoşgörü gösterilse de onun cemiyette kendine bir yer edinmek isteyeceğine hiç şüphe yok."

Jason bu sözleri Lenore için aklında tutmaya karar verdi, gerçi Lenore'un bunu yerine getirmesi imkânsızdı.

"Şunu söylemeliyim ki," diye devam etti hanımefendi, gözlerini Jason'a dikerek. "Ciddiyetle sorumluluk almandan dolayı çok memnunum, Eversleigh. Elverişli bir ev-

liliğin büyük bir fark yarattığını bilirsin. Lenore da kabul edilebilir bir seçim. Evliliğini sağlam bir zemine oturtman, gösterdiğin tüm çabaya değecek."

Leydi Eckington başıyla selam vererek uzaklaştı. Babasının en büyük kız kardeşiyle aynı fikirde olan Jason, yüzünde bir gülümsemeyle onun gidişini izledi.

***

Sonu iyi ya da kötü olsa da kararını veren Jason hiç zaman kaybetmedi. Ertesi gün Londra'dan ayrılarak geceyi Salisbury'de geçirdi, akşamüstünün erken saatlerinde de malikâneye vardı.

Küçük at arabasını ahıra götürmesi için seyise teslim ettikten sonra, ön kapıların ardına kadar açık olduğu merdivenlere yöneldi. Henüz loş ışığa alışmamış gözleriyle eşiği geçtiğinde bir haykırışla karşılandı.

"Lanet olsun, Morgan! Ah! Siz miydiniz, Ekselansları? Özür dilerim, lordum ama sizi beklemiyorduk."

Jason gözlerini kırpıştırarak, dizlerinin üzerine çöktüğü yerde doğrulan Bayan Potts'u gördü. Çevreye baktığında, hepsi de dizlerinin üzerine çökmüş olarak yer döşemelerini ovalayan bir grup hizmetçi gördü. Aralarından ikisi, Jason'ın bir kovaya çarparak yere dökmüş olduğu suyu siliyordu.

"Ekselansları hanımefendi, burada titiz bir temizlik zamanının geldiğine karar verdi," dedi Bayan Potts ileri doğru yürüyüp, ıslak ellerini önlüğüne silerken. "Haklı da."

"Öyledir, sanırım. Hanımefendiniz nerede?"

"Kütüphanede, Ekselansları."

Elbette, başka nerede olabilirdi? "Siz rahatsız olmayın, Bayan Potts. Ben onun yanına giderim."

"Peki, Ekselansları. Şey... Burada kalacak mısınız, lordum?"

Jason kaşlarını çatarak duraksadı. "Burada ne kadar kalacağım hanımefendiye bağlı. Ne de olsa, birlikte en geç birkaç gün içinde şehre döneceğiz."

Bayan Potts'un gözleri ışıldadı. "Evet, tabii ki Ekselansları."

Saygılı bir şekilde başıyla selam veren Jason arkasını dönerek kütüphaneye yöneldi. Kapıdan içeri girer girmez, Lenore'un kitapları kataloglamaya başladığını gördü. Her yerde kitap yığınları vardı; raflardan indirilip, Jason'ın omzuna kadar ulaşan yükseklikte sıralar halinde üst üste konulmuşlardı. Kapıyı ardından nazikçe kapatarak çevreye baktı ama Lenore'u göremedi. Kitap yığınları boyunca yumuşak adımlarla ilerledi.

Yukarıdaki galeride, Lenore yerdeki bir mindere oturmuş, önündeki büyük pencerelerden dışarıya bakıyordu. Kucağında, bitkilerin tedavi edici özellikleriyle ilgili bir kitap açık duruyordu. Neredeyse bir saattir bir sayfa bile bitirememişti. Kafasını toparlamaya çalışmasına rağmen, aklını ne zaman işten güçten soyutlamaya kalksa, düşünceler tekrar zihnini tutsak etmeye başlıyordu. Jason'ın gidişinden sonraki ilk dört gün sis perdesiyle kaplı geçmişti. Jason'ın bıraktığı, planlarını değiştirerek o sabah erkenden yola çıktığını ve mesafeli bir hoşça kal vurgusunu belirten notu okuduktan sonra hissettiği ıstırap verici yalnızlıktan zihnini bir türlü özgür kılamamıştı. Bir gün önce, Lenore artık "Yeter!" demiş ve yeni hayatını yoluna koymak için kararlı bir şekilde kollarını sıvamıştı. Bir unvana sahipti, idare edeceği bir ev vardı ve ona yeniden el atmanın za-

manı gelmişti. Kataloglanacak bir kütüphaneye sahipti, intikam duygusuyla işe başlamıştı. İçinde büyümekte olan bir çocuğu vardı ve bugün sık sık aklını çelip elindeki işe odaklanmasını engelleyen şey de buydu.

Daha önce çocuk hakkında çok kafa yormamıştı. Küçük bir insan, onun hayatına nasıl uyum sağlayacaktı? Bir çocuk, onların çocuğu, Lenore'un kalbinin bir zamanlar Jason'ın sahip olduğu ve sonra da terk ettiği yerindeki acı verici boşluğu doldurabilecek miydi? Lenore, nedense bunun olabileceğine inanmıyordu. Fakat ona yalnızca bu ve hatıraları vadediliyordu. Şikâyet etmesi için bir neden yoktu.

Derin bir iç çekti ve başını eğip kucağındaki kitaba baktı ve bunu neden okumakta olduğunu hatırlamaya çalıştı.

"Tahmin etmeliydim."

Lenore başını kaldırarak doğruca kocasının gri gözlerine baktı ve o sırada tek yapabildiği şey, hissettiği mutluluğun dışarı taşmasını engellemek oldu. Jason birkaç metre ötede duruyordu, bir omzunu pencerenin çerçevesine dayamıştı, korkunç derecede yakışıklı görünüyordu. Sürücü pelerini, geniş omuzlarından paçalarına doğru uzanıyordu. Lenore bir an duygularına kapılarak kollarına atlamak istedi. Ardından kendini büyük bir gayretle yatıştırdı. Tam bir sakinlikle gülümsedi. "Tünaydın, lordum. Sizi bu kadar erken beklemiyorduk. Her şey yolunda mı?"

Umduğundan daha soğuk bir karşılama gören Jason, onun gülümsemesine karşılık vermedi. Lenore'un tavrı, Jason'ın kaynağı belirsiz umutlarına darbe vurmuş ve onun Lenore'u özlediği kadar Lenore'un onu özlemediğini kanıtlamıştı. Karısı kusursuz bir şekilde kütüphanesini katalogluyordu.

"Halamlar seni sordular," diye açıkladı Jason. "Senin de şehre gelmen, çok uzun süre geçmeden önce benimle birlikte cemiyet hayatında boy göstermen gerektiğini düşünüyorlar. Bu konuda çok katılar ve eleştirileri değerlendirildiğinde haklı olduklarını düşünüyorum."

Lenore, Jason'ın geri dönüşüyle ilgili yapmış olduğu bu fazlasıyla akla uygun nedenleri belirten soğuk ve ezberi açıklamayı dinlerken, kucağındaki kitabı kapatarak bir kenara koydu. Kocasının uzattığı eli kabul ederek ayağa kalkarken eteklerini silkeledi. "Yani, sizinle birlikte şehre gelmemi mi istiyorsunuz?"

Jason'a göre, gönülsüzlüğü apaçık ortadaydı. Duygularının daha fazla incinmesine engel olmak için onların üstüne bir kapı kapatan Jason, mesafeli bir şekilde başını eğdi. "En azından Küçük Sezon Etkinlikleri boyunca şehirde görünmek senin için iyisi olacak."

Yığınlarca birikmiş büyük kitap ciltlerine son bir bakış atan Lenore, kocasının onu alarak kendi kolunun üstüne koymasına izin verdi ve sığınağından dışarı çıkmış oldu. Jason'la şehre gidip, onun diğer kadınlarla flört ederken yaşadığı zevke tanık olma fikri, içinin dehşetle dolmasına neden oldu. Onun gidişinden sonra henüz yeni yeni toparlanmaya başlayan duyguları yine alabora olacaktı. Bununla nasıl yüzleşecekti?

İç sesi, bununla yüzleşmesi gerektiğini söylüyordu. Jason ölçüsüz bir istekte bulunmuyordu; aslında, Lenore'un onunla Londra'ya gelmesinde ısrar ederek doğru bir şey yapıyordu. Ayrıca, malikânenin güvenli huzurunu terk etmekte neden bu kadar gönülsüz olduğunu da hiç kimseye açıklayamazdı.

Karısını kütüphaneden dışarı çıkaran Jason, onu kitaplarından kopardığı için sapkınca bir zevk duydu. Bu duygunun farkına varır varmaz dehşete düştü. Onu bu kadar basit bir hale sokan düşkünlüğün nedeni neydi?

Bilindiği üzere Lenore'un bu konu üzerinde kara kara düşünemeyecek kadar çok işi vardı ve bu yüzden kaçınılmaz olanı kabullendi. Kocasının, kendisinin işlerini düzenlemesi için gerekli olan süreden daha fazla oyalanmaya istekli olmaması nedeniyle, Lenore'un saatleri, yokluğunda işlerin aksamaması için evdeki çalışanlara ve hangi kıyafetlerinin paketleneceği konusunda Trencher'a emir vererek geçti.

Ertesi gün öğle yemeğinden sonra yola çıktılar.

***

Araba kaldırım taşlarının üzerinde yol alırken, Lenore başını minderlere yasladı ve bu durumdan acilen kurtulmak için dua etti. Sallantıya daha fazla dayanamıyordu. Kendini hiç bu kadar hasta hissetmemişti ve bunun nedenini de çok fazla düşünmeye gerek yoktu. Hamile kadınlarda böyle oluyordu ya da o öyle okumuştu.

Uzun yolculukları yeterince olaysız geçmişti. İlk durakları olan Salisbury'de çok uzun süre kalmadılar, Lenore durumun üstesinden gayet iyi bir şekilde geldi. Araba, kalabalık olmayan yollardan makul bir hızla geçti. Geceyi Jason'ın amcasında geçirmişlerdi, kahvaltıdan sonra tekrar yola çıkmışlardı. Fakat kahvaltı yapmak hata olmuştu. Neyse ki Jason, günün büyük bir bölümünü at sırtında geçirmişti. En sevdiği av köpeğini şehre getirmişti. Lenore bunun nedeninin, kendisi kasım ayında malikâneye geri

dönerken, onun da doğruca Leicestershire'daki av kulübesine gitmeyi düşünmesi olabileceğini tahmin etti. Jason, Trencher'ın da Lenore'la birlikte arabada yolculuk etmesine izin vererek seyisi arabacının yanına oturtmuş, atların başına kendisi geçmişti. Lenore, Trencher'ın çocuk bakımı konusunda tam bir cevher olduğunu keşfetmişti.

"Üç kız kardeşimin toplam altı çocuğu var, leydim. Kendinizi yıpratmayın. Çok uzun sürmez. En iyisi, aklınızı midenize vermemeniz olacak, daha güzel şeyler düşünün."

Lenore, Jason'ı ve malikânedeki yatağında onunla geçirdiği anları düşündü. Bu da onu şu anki çıkmazına yönlendirmişti ve onu bozguna uğratan mide bulantısına yine odaklanmıştı.

Jason başkentin dışında Trencher'la yer değiştirdiğinde, Lenore kendini çok daha iyi hissetmişti. Kocası ona son derece mesafeli bir nezaket gösterdiğinden, Lenore da onun bir bakıma sinir bozucu dikkatini çekmemiş, duyduğu rahatsızlıkla ilgili hiçbir şey söylememişti.

Fakat başkentin kalabalık caddelerinin yavaş ve sarsıcı ilerleyişi bütün dayanıklılığını sınamıştı.

"Geldik." Jason oturduğu yerde doğruldu. Araba son bir kez sarsılarak durduğunda, Jason kapıya uzandı. Yere indi ve dönerek Lenore'un arabadan inmesi için elini uzattı. Lenore büyük bir şevkle arabadan indi. Kocasının yanında merdivenlerden çıkarken, ayağını toprağa bastığı için rahat bir nefes aldı.

Jason, onun derin nefesini duydu ama bunu tümüyle yanlış anladı.

Lenore evlenmeden önce Eversleigh Malikânesi'ni zi-

yaret etmişti ama o zamanlar tek endişesi, kendininkinin dışında başka bir odayı yeniden dekore ettirmeyi isteyip istemediğine karar vermekti. Bunu yapmamıştı. Günün modası olan beyaz ve altın yaldız onun beğenisine hiçbir şekilde hitap etmiyordu. Jason'ın, evine doldurduğu sert cilalı meşeden yapılmış mobilyalar, koyu yeşil, kırmızı ve mavi döşemeler onun zevkine çok daha uygundu. Değiştirilecek hiç bir şey yoktu; Jason, odalarını kendi yetkisiyle yeniden dekore ettirmişti. Bu yüzden Lenore, onun kendisini giriş salonunda düzenlenecek olan geleneksel hizmetkârlar karşılamasına götürmek için merdivenlerde yönlendirmesine izin verirken bir tür beklenti duyuyordu.

"Bunlar senin odaların." Jason kapıyı ardına kadar açarak arkada durdu. Özgüvenini kemirerek süregelen kırgınlığına rağmen, yapmış olduğu şeyin karısı tarafından beğenilip beğenilmediğini görmek için keskin bakışlarını onun yüzüne dikti.

Lenore yavaşça içeri girdi, gözleri hemen yatağa ilişti. Soluk, cilalı meşeden yapılmış yatak büyüktü ama çok yüksek değildi; somya, altlığın içine gömülüydü. Tam ortasının üzerinde altın bir top sallanıyordu, Lenore onun nereye asılı olduğunu anlayamadı. Torna işi, ince, dört ahşap kolon tarafından desteklenen, yatağın dört köşesine doğru uzanan, yeşil ipekten yapılmış bir çadır bağlıydı. Sıra dışı bir tasarıma sahip, şık bir yataktı; yatak başını vurgulayan çiçekli oymaların aynısı ayak ucunda da kullanılmıştı. Yatağın üzerini, soluk yeşil tonlarının karışımından meydana gelen ipek ve satenler kaplıyordu. Yatak son derece rahat görünüyordu.

Lenore olduğu yerde döndüğünde, tüm mobilyaları

gördü; büyük makyaj masası, çekmeceli yazı masası, iki boy aynası, üç büyük gardırop ve bunların yanı sıra, büyük odanın içine rasgele serpiştirilmiş, hepsi de yeşil ve altın tonlarında döşenmiş, aynı kaliteli tahtadan yapılmış masalar, sehpalar, sandalyeler ve tabureler.

Saf minnettarlıkla uzun bir iç çeken Lenore çevresine göz gezdirirken, makyaj masasının yanında duran kocasını gördü. Gözlerini onun dikkat dolu bakışlarıyla buluşturarak, son derece içten bir şekilde gülümsedi. Maskesi kalkmıştı. "Bu kesinlikle harika, lordum. Tam hayal ettiğim gibi olmuş."

Söylemekten memnuniyet duyduğu sözleri, kocasının dudaklarında hafif bir gülümsemenin belirmesini sağladı. Kocasının son zamanlarda epey hüzünlü olduğunu Lenore da fark etmişti.

"Beğeneceğini ummuştum. Umarım bunu da beğenirsin."

Ona doğru yaklaşan Lenore, Jason'm elinin büyük, yassı bir kadife kutunun üstünde durduğunu gördü.

"Bunları senin için özel yaptırdım," dedi Jason kutunun kapağını açarak. "Aile koleksiyonundaki bazı eski parçalar kullanıldı. Mücevherler alt kattaki kasada duruyor, onları sana sonra göstereceğim. Fakat şu anda bunların senin tarzına daha çok uyabileceğini düşündüm."

Lenore yanıt vermedi. İrileşmiş gözlerle kutunun içinden ortaya çıkan kolyeler, kolye uçları, küpeler, yüzükler ve broşlardan oluşan seriye bakakaldı. İkindi güneşinin son demleriyle parıldayan zümrütler, topazlar, inciler ve peridotların *(sarı yakutların)* ışıltısı, kutunun siyah saten astarının üstüne yansıyordu. Lenore yavaşça makyaj ma-

sasının önündeki tabureye çöktü, parmakları mücevherlerin arasında geziniyordu. Onun mücevherlerinin. Lenore mücevherlere hiç düşkün olmamıştı, annesinin incileri ona kalmıştı ama aile koleksiyonunun kalan parçaları Jack'in karısı için tutuluyordu.

Parmakları nefis bir peridotla inci bir kolyeyi okşarken başını kaldırıp, gözlerini hızla kırpıştırarak kocasına baktı. Ona teşekkür etmek istedi ama tek söyleyebildiği "Ah, Jason," oldu. Bunu söylerken bile sesi titriyordu.

Neyse ki Jason onu anlamış gibiydi, eski şakacı halini çağrıştıran bir gülümsemeyle kolyeye doğru uzandı.

"İşte, şunu dene."

Kolyeyi boynuna takarak ucundaki klipsi ensesinde tutturdu. Lenore ayağa kalkarak masadan uzaklaştı. Aynadan yansımasına baktı. Jason bir adım geriledi ama onun arkasında kalmaya devam etti. Lenore parmaklarıyla nefis inci tanelerini okşarken onu izledi.

Sonunda yorgun bir nefes alan Lenore, belirsiz bir şekilde ona aynadan gülümsedi. "Bunlar kesinlikle olağanüstü, lordum. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

Jason'ın gözleri kolyeyi inceliyormuş gibi Lenore'un boynuna doğru kaydı. Ardından parmaklarını uzatarak ilk önce boynunu saran kolyenin üzerinde gezdirdi, ardından narin boynunu okşadı. "Teşekküre hiç gerek yok, canım. Ne de olsa sen benim karımsın."

Jason'ın sözleri, gözlerindeki ifadenin yanında hafif kalıyordu. Boynuna öpücük kondurma niyetiyle başını eğdiği apaçık belliydi. Lenore panikledi.

Dönerek aklına ilk gelen şeyi söyledi. "Bu gerçekten bağımsız olarak, lordum, bunlar şimdiye dek aldığım en güzel hediyeler. Size en içten teşekkürlerimi sunuyorum."

Lenore kocasının gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu. Sessizlik uzadı, ardından Jason bu sessizliği bozdu. "Beğenmene çok sevindim, hayatım."

Sesi yine kilometrelerce uzaktan geliyormuş gibiydi.

"Şimdi seni yalnız bırakıyorum. Dinlenmeye ihtiyacın olduğuna hiç şüphe yok." Sanki biri midesine yumruk atmış gibi, Jason kendini kapıya doğru yönelmeye zorladı. Eli kapı tokmağındayken duraksadı. "Halam Eckington bu gece bir balo düzenliyor. Eğer çok yorgun değilsen, ona katılmamızın akıllıca olacağını düşünüyorum."

"Evet, elbette," diye onayladı Lenore, bunu reddetmenin vahim sonuçlara yol açacağını düşünerek. "O zamana kadar iyileşeceğime eminim." Utangaç bir şekilde, karanlıkta Jason'ın yüzündeki ifadeyi okumaya çalışan Lenore, "Bu gece senin hediyelerinden bazılarını takmaktan büyük bir memnuniyet duyacağım, Jason," diye ekledi.

"Onları senin üzerinde görmek için sabırsızlanıyorum," diye karşılık verdi Jason, soğuk ve resmi bir şekilde. Nazikçe başını eğerek odadan çıktı.

Lenore dehşete düşmüş bir şekilde makyaj masasının önündeki tabureye çöktü. Tek eli, ağzının üstündeydi. O öpücüğü almaktan neden utandığını gayet iyi biliyordu; Jason, vereceği tek bir öpücükle onu kollarının arasına alabilirdi. Bunu yaptığı anda da bu birleşmelerinin sonucunun nereye varacağı belliydi. Sorun, Lenore'un bu sonuçtan korkması değildi. Ah, hayır. Sorun, bunu yaşamaya tüm benliğiyle hasret kalmış olmasıydı. Fakat Jason'ın onu malikânede bırakıp gitmesi, Lenore'un hissettiği duygularının derinliğinin, ona duyduğu kavurucu ve tüm benliğini kaplayan aşkın farkına varmasına neden olmuştu.

Artık bunu sır olarak saklayabileceğinden emin değildi, Jason onu tam da o an olduğu gibi şaşırtırken bunu yapamazdı tabii ki. Ona karşı gardını alabildiği, aşkına sessizce katlanabildiği, o zeki bakışlarından karanlıkta korunabildiği sürece, yatağına girmesini engellemeye istekli değildi.

Böylece onu ne kadar çok sevdiğini Jason'a göstermemiş olacaktı; istemediği sürece asla. Jason, Lenore'un bunu yapmasına hiçbir zaman müsaade etmeyecek olsa da, bu durum hem Lenore'u hem de Jason'ı utandıracaktı. Jason nazik, yumuşak ve olabildiğince ilgili olacaktı ama Lenore'u sevmeyecekti. Sevgi, Jason'ın evlilik nedenlerinden biri asla olmamıştı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Jason o akşamın ilerleyen saatlerinde, duygularına güçlükle hâkim olarak halasının balo salonunun kapısına vurdu ve düşesinin kibar cemiyete eğilerek selam verişini izledi. Halası Eckington'ın balosu kusursuz bir buluşma yeriydi; büyük halası, cemiyet içinde çok önemli bir konuma sahipti. Leydi Eckington ve diğer kız kardeşlerinin desteğiyle Lenore'un başarısı garantilendi.

Karısının desteğe ihtiyacı yoktu aslında. Muhteşem görünüyordu, yorgunluğun tüm izleri silinmişti, ışıldayan saçları başının çevresine sarılmıştı, fildişi rengindeki omuzları çıplaktı. Jason'ın hediyesi olan koyu yeşil renkli göz kamaştırıcı elbisesinin üzerine, yine Jason'ın ona vermiş olduğu zümrüt ve inciden yapılmış kolyeyi takmıştı. Dirseğiyle bileğinin arasına takmış olduğu, kolyesiyle uyumlu bileziği de ışığı yakalayıp kırarak dağıtıyordu. Harika görünüyordu, Jason gözlerini ondan alamıyordu.

Tüm dikkatlerin merkezinde olan Lenore, ev sahibesi Agatha'nın gerçekleştirdiği ve sonu gelmeyen bir takdim

serisinden muzdaripti. Lenore'un tüm ev sahibeleriyle tanıştığını garantiye aldılar. Tüm bu saygıdeğer evli hanımların onunla sohbet etmekten ve karşılıklı davetlerde bulunmaktan son derece mutlu olduklarını gören Lenore çok şaşırdı. Ardından fark etti ki Eversleigh Düşesi olarak artık onların grubuna dahil olmuştu; ev sahibelerinin yapmak istedikleri tek şey, cemiyetin en yüksek kademesinin en son üyesiyle sosyal bir ilişki kurmaya çalışmaktı.

Bu farkındalık Lenore'a tüm gülümsemelere, baş sallayışlarına ve soruları yanıtlamaya katlanma cesaretini verdi. Hamileliğini itiraf etmenin sakıncalı olacağı belliydi. Onun varise gebe olduğunu öğrenmeleri durumunda -ki zaten yakında fark edeceklerdi- Jason'ın halaları onun çevresini kuşatacaklar, ortalığı velveleye verip onu çılgına çevireceklerdi.

"Vay canına!" Agatha ona cesaretlendirici bir bakış attı. "Çok iyi idare ettin, tatlım. Şehirde sık bulunmadığın için, bu işlerin senin açından biraz zorlayıcı olduğunu biliyorum. Fakat her şey olup bittiğinde bulunduğun konum önemlidir. Bunu görmezden gelmek sana hiçbir yarar sağlamaz."

Lenore tuhaf bir şekilde Jason'ın nerede olduğunu merak ederken akıl hocasının sözlerini gülümseyerek dinledi. Öğleden sonra yaptığı patavatsızlığıyla ilgili hâlâ korkunç derecede suçluluk duyuyordu. Yaptığı şeyi telafi etmeyi deneyebilirdi ama Jason ona bu fırsatı vermemişti. Aslında Jason o kadar mesafeliydi ki Lenore onun bu düşünceli hediyeleri için teşekkür edebilmek şöyle dursun, ona gülümseme şansını bile zar zor bulmuştu ve eğer böyle davranmaya devam ederse, bu şansı daha sonra yakalayabileceğinden de emin değildi.

Belki de doğrusu buydu. Jason bu gece yanına geldiğinde, Lenore ondan özür dileyerek onu güldürebilir, ardından da o akşamüstü yapmak istediği gibi, ona teşekkür edebilirdi.

"Leydi Eversleigh, kuzum. Seni şehirde görmek ne büyük bir mutluluk."

Lenore döndüğünde, Harry'nin arkadaşlarından biri olan Lord Selkirk'le yüz yüze gelerek ona elini uzattı. "İyi akşamlar, lordum. Sürekli mi buradasınız, yoksa Newmarket'taki toplantıya kadar geçici olarak mı kalıyorsunuz?"

"Boş ver, canım. Ben o kadar iyi bir tüyocu değilim."

"Lenore, kuzum. Lord Eversleigh'le hayat nasıl gidiyor?"

Daha ne olduğunun farkına bile varmadan, bunun gibi gülünç sorgulara maruz kalan Lenore'un çevresi, ağabeylerinin arkadaşlarından ve düğününden önceki haftalar boyunca tanıştığı kadınlardan oluşan küçük bir tanıdık grubuyla sarıldı. Onların sohbetlerinden kaçış yoktu. Lenore sakince gülümsedi ve aralarından hiçbirinin Eversleigh Düşesi'nin, umulduğu gibi olmadığını söyleyemeyeceğinden emin bir şekilde bu duruma katlandı.

Fakat güçten düşüyordu. Balo salonunun sıcaklığında, çevresini saran vücutların baskısı altında havasız kalmaya başladı. Duyularının dengesinin bozulmakta olduğunu hissetti ve çaresizce bundan kurtulup kurtulamayacağını merak etti. Çevresindeki sohbetler, kulaklarında birer uğultu halini almıştı.

"İşte buradasın, canım."

Lenore az daha baygınlık geçirecekti ki Jason'ın güçlü sesiyle kendine geldi. İri gözleri ve dudaklarında hafif bir

gülümsemeyle başını kaldırarak rahatlamış bir şekilde ona baktı.

Jason onun durumunu anlamıştı. İnsanlardan oluşan bir çemberin içinde ne kadar uzun süredir durduğunu fark eder etmez hemen yanına gelmişti. Ne kadar geniş olursa olsun, hiçbir kalabalığın onu bunaltmaya gücü yetmezdi ama Lenore'un farklı hissettiğini biliyordu. Rahatlatıcı bir şekilde karısının elini kavradı, çevrelerindeki insanlara başıyla selam vererek, onu dans pistine götürdü.

Lenore yeniden hayata dönerek kendini kocasının kollarının arasında buldu ve onunla birlikte pistte yavaşça vals yapmaya başladı. Hızla gözlerini kırpıştırdı. "T-teşekkür ederim, lordum... O sırada pek de iyi hissetmiyordum. Havasızlıktan olabilir."

"Elbette." Jason başını eğerek ona baktı. "Bu danstan sonra gideceğiz."

Lenore, kocasının yapmış olduğu bu tebliğden son derece memnun oldu.

Lenore kendini arabada, onun yanında otururken bulduğunda, bunun mücevherler için teşekkür etmek için doğru an olup olmadığını merak etti. Konuşmaya bir yerden başlamak için yorgun beynini çalıştırmaya uğraştı. Fakat başını bilinçsizce onun omzuna yasladı. İki dakika sonra uyuyakaldı.

Bunu fark eden Jason sessiz kaldı. Karısı hakkındaki hayranlık verici son keşfi üzerinde düşünmeye daldı. Bu yeni keşfiyle ilgili kafa yorarken oldukça sessizdi. Halasının balo salonunda dikilirken, diğer erkeklerin esprilerine gülümseyen, kahkaha atan ve bunu yaparken masumiyetinden hiçbir şey kaybetmeyen karısını izlemişti. O sırada,

kıskançlık olarak tanımlayabileceği bir duyguyla içi dolup taşmıştı. Tüm cemiyeti kıskanmıştı. Lenore'un arkadaşlığını kazanmak isteyen kadınlar da buna dâhildi.

Sırtını deri koltuğa yaslayarak derin bir nefes aldı. Bir anlık tereddütten sonra, koruyucu bir tavırla karısına sarılarak onu güvenli bir şekilde yanına yerleştirdi. Güçlü bir duygu seliyle sarsıldı fakat Lenore'un kendisinde yarattığı etkiye alışmaya başlıyordu. Böyle şeyler artık onu şaşırtmıyordu. Bunun, tam da aralarında olmasını istediği ilişki olduğunu biliyordu; huzurlu ve güvenli.

Bu yüzden onun hamile olduğunu duyurmak için acele etmiyordu. Oradan ayrılırlarken halası Eckington'ın söylediği bir söz, Lenore'un ona bu konudan bahsetmemiş olduğunu göstermişti. Jason buna şaşırmıştı çünkü karısı, halalarının bu durumu öğrendiklerinde nasıl yaygara koparacaklarını tahmin edecek kadar akıllıydı. Jason'ın sessiz kalmasının ise daha ciddi nedenleri vardı. Duvarın yanındaki gözetleme noktasında duran birkaç beyefendinin, karısını dikkatle incelediklerini görmüştü. Hiçbiri ona dokunma cesaretini gösterememişti; cemiyetin kurtları, yörüngelerine giren genç ve evli kadınlara yaklaşmayı denerlerdi. Bu durum tecrübeyle sabitti. Jason bu sanatta usta sayılırdı. Kocasının çocuğunu taşıdığını öğrenene dek genç bir eşe yaklaşmazlardı. Bu durum duyulur duyulmaz, pek çok kocanın ilgisiz kalarak, soluğu kulüplerde aldığı bilinirdi.

Eğer Jason ona bakan gözlerdeki ifadeyi doğru okuduysa, hamile olduğu haberi yayıldığında, Lenore kolay av -en çekici av- haline gelecekti. Kendisi ilgisiz bir koca olma niyetinde değildi ama karısının en azılı cemiyet çapkınlarının tuzaklarına açık hale gelmesini de tercih etmezdi.

Başını eğerek Lenore'un yüzünü izledi ve ifadesi yumuşadı. Düşesi iyi iş çıkarmıştı. Tam da Jason'ın istediği gibi, zarifçe boy göstermişti. Ona takdim edilmemiş kişileri kendinden uzak tutmak için tavırlarında hafif bir kibir de sezdirmişti. Cemiyet içinde kendini iyi idare edecekti, tıpkı Jason'la evlenmek isteyen diğer kadınları ekarte etmeyi başardığı gibi, bunu da başaracaktı.

Araba kapının dışında durup da Lenore hâlâ uyanmayınca, Jason onu içeri taşıdı. Salonun ışığıyla uyanan Lenore'un zihin bulanıklığıyla ağzından çıkan mırıltıları yatıştırdı. Jason, Lenore'un ona gözlerini kırpıştırıp ardından gülümseyerek kollarını boynuna daha sıkı sarmasını ve yanağını omzuna dayayıp onu yukarı taşıması için izin verişini şaşkınlıkla izledi.

Bunu yaparken, Lenore'un ağırlaşmış olmadığını fark etti. Onun çocuğunu taşıyor olması, çocuğun onun içinde büyüyor olması ama Lenore'un her zamanki incelikte olan vücudunun gerçeği dışarı vurmaması garipti. İyi ki de öyleydi. Bu haber saklanamayacak duruma gelene dek Kısa Sezon Etkinlikleri'nin geçip gitmiş olmasını umuyordu.

Jason onun odasına vardığında, Lenore tekrar uyumuştu. Hızla koridorda yürüyen Trencher, onu Jason'ın kollarının arasında görünce şaşırdı. Jason'ın başını sallayışıyla, Lenore'un yatak odasının kapısını açtı ve Jason yatağa doğru yürüyüp karısını nazikçe yatağa yatırırken arkada durdu.

Jason, karısının kusursuz vücudunu izlemenin tadını çıkararak yatağın başında dikildi. Bakışlarını, göğüslerinin zarif yükseltisinin, bedeninin ince hatlarının ve kalçalarının uzun, zarif kıvrımlarının üzerinde gezdirdi. Gecenin

geri kalanı boyunca, onunla orada durmak dışında başka hiçbir şey dilemiyordu. Fakat bu akşamüstünden sonra, dileklerini dile getirmeye hiç cesareti kalmamıştı.

Bu düşüncesinin altında yatan sağlam bir temel olmamasına rağmen, aralarında yanmakta olan tutku dolu ateşin hiç küllenmeyeceğini sanmıştı. Bu akşamüstünden sonra, artık bundan emin değildi. Lenore'un reddedişi, düşüncesizce yapılmış bir hareket olsa da bu acı gerçeğin bir kanıtı gibiydi. Jason onu şaşırtmıştı ve o da istemsiz olarak karşılık vermişti. Bir kadının gerçek duygularını ölçmenin daha emin bir yolu yoktu, Jason bunu çok iyi biliyordu. Lenore onun karısı olmayı istiyordu ama bundan daha fazlasını kabul etmemişti.

Trencher'ın, kapının önünde oyalandığının farkındaydı. Ona eliyle işaret ederek yanına çağırdı. "Onu uyandırmamaya çalış," diye fısıldadı. "Bırak, sabah da uyusun."

Jason bu emri verdikten sonra, ilkel içgüdülerine yenilerek fikrini değiştirmeden önce kendi odasına yöneldi.

***

Ertesi sabah Lenore esneyerek uyandı ve yalnız olduğunu fark etti. Şaşkınlıkla etrafına baktı ve bunu yapmamış olmayı diledi. Yanındaki bozulmamış yastık, kocasıyla barışma niyetinin gerçekleşmediğinin bir göstergesiydi. Ayrıca başı feci şekilde dönüyordu.

Bir elini kaşının üzerine koyarak, "Ah, Tanrım," diye mırıldandı sessizce. Eli biraz nemli ve soğuktu.

Lenore'un eli yarım saat sonra da nemli ve soğuktu ama hafifçe sendeliyor olmasına rağmen, kendini ayağa kalkıp zili çalabilecek kadar iyi hissetmeye başlamıştı.

"Ah, Ekselansları! Görünüşe göre, belirtiler başlamış."

Trencher aceleyle Lenore'un çöktüğü sandalyenin bulunduğu yere gitti. Ellerini ovalayarak endişeli bakışlarla Lenore'la göz göze geldi.

"Yerinizden kalkmayın, sakın. Hemen aşağı inip, size açık çay getireceğim."

Lenore dehşetle gözlerini açtı.

Korku dolu gözlerini gören Trencher güven verici bir şekilde gülümsedi. "Bu konuda sözüme güvenin, annem bunun her zaman işe yaradığını söyler."

On dakika sonra tatlı ve açık çayını içmiş olan Lenore kendini çok daha iyi hissediyordu. "Bu her sabah olacak mı?"

"Bir süre olur. Bazen hamileliğin uzunca bir bölümünde devam edebilir."

Lenore gözlerini kapatarak ürperdi. Lenore'un mirasçı sağlama sürecinde neler yaşadığıyla ilgili Jason'ın bir fikri var mıydı? Lenore öyle olmasını umuyordu çünkü bir fikrinin olmaması durumunda Lenore ona anlatacaktı.

Hayır, anlatmayacaktı. Jason bu konuda ne yapabilirdi ki? Eversleigh Düşesi olarak takdim edilmesinin ertesi gününde şehirden kaçıp gidecek miydi? Çay daveti yapan tüm o hanımlar bununla ilgili ne düşünürlerdi? Yaşamakta olduğu bu zayıflığı itiraf etmesi halinde, Jason onu kırsala geri göndermeyi onur meselesi yapacaktı. Çok cömert davranmıştı, Lenore onu hayal kırıklığına uğratmayı düşünemezdi bile. Özellikle de önceki gün akşamüstünden sonra.

Olayı hatırlayınca kaşlarını çattı. Hamileliğinden bahsettiğinden beri, Jason onun yatağına hiç gelmemişti. Le-

nore, bunu ilk önce onun ertesi sabah erkenden ayrılmaya karar vermiş olmasına, sonra da Jason malikâneye döndüğünde yine ertesi gün birlikte yola çıkacak olmalarına bağlamıştı. Tabii ki Salisbury'de de onlara ayrı odalar verilmişti. Fakat Jason kocalık haklarını kullanmaya çok meraklı olsaydı, neden önceki gece veya en azından bu sabah yanına gelmemişti? Önceki gün akşamüstünde, Lenore'un çok yorgun olduğunu düşünmediği de netti.

Eliyle kaşını ovuşturan Lenore, geçen bir hafta boyunca durmadan gözardı etmeye çalıştığı bazı gerçekleri kendine itiraf etti. Jason onu malikânede bırakmaya azıcık bile olsa istekli değildi. Halalarının ısrarı üzerine onu şehre götürmek için almaya gelmişti. Dün akşamüstü son derece uygun bir zamandı fakat artık mirasçısı meselesi de yoluna girdiğine göre, Jason'ın Lenore'la yakın bir ilişki kurmaya istekli olduğunu gösteren en küçük bir bulgu bile yoktu. Kısacası, Lenore'a olan ilgisi sönüp gitmişti.

Peki, neden bunun tersini düşünmüştü?

Çünkü Jason'ı seviyordu ve olmayacak hayallere kapılmıştı.

Lenore sarsıcı bir nefes alarak zorla gözlerini açtı. "Trencher, belki de biraz daha uzansam iyi olacak." Yüzleşecek gücü kendimde buluncaya kadar, diye geçirdi içinden, Trencher ona yatağa yatmasında yardım ederken.

Aşağıda, güneşli kahvaltı salonunda, Jason doyurucu kahvaltısının ardından kalanları karamsar gözlerle inceliyordu. Karısının da, tıpkı o dönemin evli kadınları gibi, öğlene kadar yatakta kalma alışkanlığı edindiği ve ona eşlik etmeyeceği gerçeğini sonunda kavramıştı.

"Hayır, Symthe. Daha fazla kahve istemiyorum." Uşa-

ğına uzaklaşması için işaret eden Jason, ayağa kalkıp gazetesini alarak kütüphaneye yöneldi.

Oraya vardığında, masanın arkasındaki sandalyeye isteksizce oturmadan önce odada dolaştı. Kaşlarını çatarak Crompton'ın kayıt defterinin yanına özenli bir şekilde yığmış olduğu mektuplaşmalara baktı. Kızgınlıkla iç çeken Jason sağa sola sallanarak uzun pencerelerden dışarı baktı. Bu şekilde devam edemezdi.

Malikâneye büyük umutlarla gelmişti ama ancak altüst olmalarına tanık olabilmişti. Ne olmasını beklemişti ki? Düşüncesizce ıstırabının dinmesi beklentisiyle, bir beyefendinin, eşine karşı göstermesi gereken ve sözleşmeye dayalı ilgiden fazlasını göstermemişti Lenore'a. Yaşadığı acı gittikçe daha da güçlenmişti; artık uyumadan geçirdiği her saniyeyi yakıp kül ediyor, onu huysuzlaştırıyor ve genel olarak aklını karıştırıyordu. Dirseklerini sandalyenin kollarına dayayarak, parmaklarını dikleştirip çenesini başparmaklarının üzerine yerleştirdi. Köşedeki uzun köstekli saat tik tak sesleriyle ilerlerken, yüzündeki sert ifade yavaşça yumuşadı. En sonunda ellerini yüzünden çeken Jason, hafif ve kendini küçümseyici bir şekilde gülümseyerek dudaklarının gevşemesine izin verdi.

Onları izleyen dedikodu tacirleri şöyle dursun, insan kalabalığının içinde kimseyle bir şey paylaşamadığından, Kısa Sezon Etkinlikleri'nin sonunu getirmeliydi. Eversleigh Dükü'nün kendi karısını gözetlemekte olduğu gerçeği, hiç şüphesiz ki dönemin en sansasyonel haberi olacaktı. Malikâneye döner dönmez karısının hassasiyetlerini en içten bir şekilde ele alacak, bir zamanlar alev alev yanan tutku ateşinin közlerini tekrar tutuşturacak ve tıpkı onun

Lenore'u arzuladığı gibi, onun da kendisini arzulamasını sağlayacaktı. O zamana kadar yapması gereken tek şey, Lenore'un başına üşüşecek olan cemiyet kurtlarından zarar görmesine asla izin vermemek olacaktı.

Jason kararlı bir şekilde başını sallayarak masasına döndü. Bir anlık değerlendirmeden sonra önüne bir kâğıt aldı. Kalemini mürekkebe batırarak, Compton'a bir sonraki emre kadar halletmesi gereken işleri sıralayan kısa bir not yazdı çünkü Compton'ın zihni daha sonra çok daha önemli meselelerle meşgul olacaktı. Notu göze çarpan bir noktaya yerleştiren Jason ayağa kalktı ve sanki gün ışığını haftalardır ilk kez görüyormuş gibi dışarıda yürümeye başladı.

***

"Şu kutuyu bana ver, Trencher."

Lenore, o sabah alması için Trencher'ı gönderdiği küçük ruj kutusuna doğru uzandı. Daha önce hiç kozmetik ürünü kullanmamıştı ama artık ihtiyaç duyduğunu inkâr etmeye hiç gerek yoktu. Yanakları sönüktü, gözleriyse fazla büyüktü.

Trencher kutuyu terreddütle ona uzattı. "Emin misiniz, Ekselansları? Muhteşem bir cildiniz var, bence yazık olur."

"Asıl Leydi Albemarle ve davetlileri beni böyle görürlerse yazık olacak." Lenore yüzünü ekşiterek kutuyu açtı ve eline bir balsa ağacı parçası alarak kutunun içine batırdı. Elinden geldiğince göze çarpmamasını sağlayacak şekilde ince, kırmızı pudrayı dikkatli bir şekilde elmacık kemiklerinin üzerine yaydı.

Lenore'un, Eversleigh Düşesi olarak Londra'da geçirdi-

ği ilk haftasının sonuydu. Çok iyi bir şekilde ağırlanmıştı ve cemiyetin önde gelen ev sahibeleri tarafından kendisine bol bol dalkavukluk edilmesine de çok şaşırmıştı. Jason'ın karısı olmanın onu ilgi çekici bir oyuna dönüştürdüğünü ve tüm dikkatleri, onun istediğinden çok daha fazla bir oranda kendisinde topladığını fark etmişti. Bununla şimdiye kadar baş etmişti.

Fakat sabahları hissettiği rahatsızlık, hayatına ciddi şekilde etki etmeye başlamıştı. Neyse ki o dönemin moda davranışlarından biri olduğu için bu durumun üzeri örtülse bile, sadece öğleden önce ayağa kalkmasını imkânsız kılmakla kalmamış, aynı zamanda son iki gündür öğlen bulantıları da yaşamaya başlamıştı. Bugün Leydi Harrison'ın küçük evinde, diğer genç hanımlarla birlikte düzenlenen öğle yemeğinde hiçbir şey yememeyi denemişti ve parkta baygınlık geçirerek kendini rezil etmesine ramak kalmıştı. Kendini bu kadar yoğun bir ziyaret çizelgesinden nasıl sıyıracağı ve gittikçe artan sorunlarının üstesinden geleceği henüz çözemediği bir bilmeceydi. Fakat rahatsızlığı artarsa bir şey yapmak zorunda kalacaktı.

Özenli bakımının sonuçlarını değerlendiren Lenore, ruj kutusunu bir kenara koyup ayağa kalktı. "Elbisem, lütfen."

Trencher elinde gümüşi renkte, örümcek ağını andıran tüllerle kaplı bir elbiseyle hızla yanına geldi. Lenore elbisenin göz kamaştırıcı katlarıyla örtülür örtülmez boy aynasının önüne gitti. En büyük dileği, inkâr edilemez incelikteki vücudunun tüm dikkatleri çekmesi ve pek de sağlıklı görünmeyen çehresinden saptırmasıydı.

Işıldayan eteklerini iki yana açarak düzeltirken, Jason'ın

bu gece orada bulunup bulunmayacağını merak etti. Leydi Albemarle'nin gürültücü topluluğuna katılmak üzere, Agatha'yı da arabasına alarak birazdan yola çıkacaktı. Tıpkı kocaların pek çoğu gibi, Jason da ikisinin birlikte davet edildikleri akşam yemekleri ya da özel etkinlikler dışında ona eşlik etmiyordu. Gerçi karısının ne tür davetlere katıldığını biliyordu, oralara kısa ziyaretlerde bulunabilirdi ya da bulunmayabilirdi. Şimdiye dek, Lenore'un katılmış olduğu tüm balolara, partilere o da katılmıştı ve bu da Lenore'u çok mutlu etmişti.

Kocasının ona vermiş olduğu mutluluktan imtina eden Lenore, daha önemli bir soruya odaklanmıştı: Jason onun ruj sürdüğünü fark edecek miydi? Keskin gözlere sahipti, eğer bunu fark ederse Lenore'un onu sürme nedenlerini tahmin edebilir miydi? Eversleigh Dükü'nün bu durumda ne yapacağını öngörmeye çalışmanın hiçbir anlamı olmadığına karar veren Lenore, boynuna takmış olduğu ve Jason'ın hediyelerinden biri olan peridotla elmastan yapılmış kolye üzerinde parmaklarını gezdirdi. Jason'a dilediği gibi teşekkür etme şansını yakalayamadığı için hediyeleri takarken suçluluk hissediyordu.

Kasvetli düşüncelerini bir kenara bırakarak Trencher'a eliyle işaret etti. "Şu gümüş renkli küçük yelpaze ve ona uyan el çantası olur sanırım." Trencher ondan istenen eşyaları toparlarken, Lenore onu bekleyen sosyal etkinlik programını düşündü. Birçok kişi teklif etse de henüz sıkı arkadaşlıklar geliştirmemişti. Arada sırada Amelia'yla rastlaşıyordu fakat kuzeni hâlâ Frederick Marshall'ı takip etmekle meşgul olduğu için, Lenore onun dikkatini dağıtıyor olmaktan rahatsızlık duyuyordu. Bununla birlikte,

önündeki tüm haftalar randevularıyla doluydu; bir sonraki salı günü, seçkin bir grup hanımefendiye çay partisinde ev sahipliği yapacaktı.

Her öğlen sosyetik bir faaliyet için Eversleigh Malikânesi'nden ayrılarak, bir öğle yemeğinden diğerine gidiyordu. Bunu da sürekli akşam çayı ya da sosyal çevresindeki hanımların eşliğinde Park'ta yapılan bir gezinti takip ediyordu. Saat beşten sonra eve dönüyor ve akşam yemeği için kıyafet değiştiriyordu. Lenore ve Jason, uzun masanın iki ucunda oturarak bir kez bile yemek yememişlerdi; oraya vardıklarından beri her gün, ya birlikte ya da ayrı olarak başka her yerde yemek yemişlerdi. Akşam yemeklerinin beraberinde balolar ya da partiler geliyordu; her gece en az ikisine katılmadan durmak imkânsızdı.

Lenore tüm bunlardan aşırı derecede sıkılmıştı. Fakat Eversleigh Düşesi olarak kendine iyice yer edinmek için Kısa Sezon Etkinlikleri'nin sonunu getirmeye kararlıydı. Bunu Jason'a borçluydu ve azıcık bile olsa onu hayal kırıklığına uğratmaya niyeti yoktu.

Lenore gümüş renkli uzun eldivenleriyle birlikte yelpazesini ve el çantasını Trencher'dan alarak uygun bir şekilde düzenledi, ardından siyah kadifeden yapılmış akşam pelerinini omuzlarına savurması için Trencher'ın önünde dikildi.

"Tek kelimeyle harika görünüyorsunuz, leydim."

Yardımsever hizmetçisine şüpheli bir bakış atan Lenore, başı yukarıda odadan çıkarak ona özgü ejderhasıyla, yani cemiyetle savaşmak için merdivenlerden aşağı indi.

Lenore'a göre, Albemarle'larm balosunun diğerlerinden hiçbir farkı yoktu ve tıpkı onlar gibi unutulabilirdi. Uygun

gördüğü beyefendilerle dans etti, uygun görmediklerinin de kendinden uzakta durmalarına şükretti. Önlük elbiselerinden vazgeçmiş olması nedeniyle o adamlardan yana daha çok sorun yaşayacağını ummuştu ama Jason'ın eşi olması onların harekete geçmelerine engel oluyordu ve Lenore bundan oldukça memnundu. Ayrıca, geçen yedi gecede de olduğu gibi, kocası da Leydi Albemarle'ın davetine katılmıştı. Lenore kalabalığın içinde kocasının, çok çekici olan Leydi Hidgeworth ve birkaç beyefendiyle sohbet edişini izledi. Hanımefendi, elini Eversleigh Dükü'nün siyah ceket kolunun üstüne yerleştirmişti.

Jason onu görünce hafifçe eğildi. Lenore karşılık olarak nazikçe başını salladı, ardından Leydi Hidgeworth'un koyu sohbetini bırakarak balo salonu boyunca gevşek bir şekilde ona doğru yürüdüğünü görünce pişman oldu.

Beş hanımefendi ve üç beyefendiden oluşan küçük bir zümreyle çevrili olan Lenore, ona yaklaşan tehlikeyi fark etmemiş gibi yaptı. Kalbi huzursuzca çarpmaya başladı. Jason, allığını fark edecek miydi?

"Merhaba, canım."

Onun bu içten ve zarif selamı üzerine, Lenore ona doğru dönüp elini uzatarak, avize ışıkları altında yüzündeki sırrın ortaya çıkmamasını diledi. "Lordum, itiraf etmeliyim ki sizi burada gördüğüme şaşırdım."

Lenore bu yorumun, Jason'ın dikkatini ona değil de topluluğa odaklamasını umdu.

Jason başını eğerek ona gülümsedi, zihni o alışılagelmiş konuyla meşguldü. "Öyle mi, canım? Nasıl olur bu, hem de Leydi Albemarle'ın bu kadar çekici davetlileri varken?"

Lenore gözlerini kırpıştırdı. Jason onu kastediyor ola-

mazdı, büyük olasılıkla Leydi Hidgeworth ve onun gibileri ifade etmek istiyordu.

Jason reveransından doğrularak karısının elini tuttu ve yüzünü incelerken onu birden kendine yaklaştırdı. Lenore bitkin görünüyordu. Ayrıca, yanaklarındaki bu şey allık mıydı? Jason sesini alçaltarak mırıldandı. "İyi misin, hayatım? Biraz yorgun görünüyorsun."

"Öyle mi?" Lenore'un gözleri irileşti. "Sizi temin ederim ki keyfim gayet yerinde lordum. Belki de Park'ta esen rüzgâr cildimi kurutmuş olabilir. Trencher'a biraz Danimarka losyonu aldırmalıyım. Tanrı korusun, kırışmayayım!"

Böylesine ahmakça bir karşılık vererek kimin kimliğine büründüğünü merak eden Lenore, yüzündeki ifadeyi sakince tutarak bekledi. Kocasının dikkatini başka yere yöneltmeyi başarıp başarmadığını merak ederken nefesi boğazında düğümlenmişti.

"Hakikaten, Tanrı korusun," diye mırıldandı Jason, yüz ifadesindeki yumuşaklık süzülüp giderken. Karısının, Jason'ın ulaşmayı başaramadığı, anlaşılması zor bir örtünün ardına gizlendiği zamanlar oluyordu. Bu da Lenore istediği takdirde ondan duygu ve düşüncelerini saklayabileceğini düşünmesine neden oluyordu. Onu malikâneye götürür götürmez değiştirmekte kararlı olduğu bir şeydi. "Mademki keyfiniz yerinde, sizi arkadaşlarınızla baş başa bırakayım, madam."

Jason belli belirsiz bir gülümsemeyle eğilerek selam verdi ve uzaklaştı. Tekrar arkadaşlarına dönen Lenore, yüreğine bir ağırlık bağlanmış gibi içinin burkulduğunu hissetti.

Yaptığı üstü kapalı imaya rağmen, Jason, cemiyetin hafifmeşrep hanımlarının onun üzerindeki ilgisinden biraz uzak kalmak için elverişli bir yer olan duvara kadar yürüdü. İster bekâr ister evli olsun, Londra'da olduğu sürede onun her zaman müsait olduğuyla ilgili peşin hükümleri Jason'ın asabını bozuyordu. Kadınların davetkâr tutumları, bir fahişenin bile utançtan kızarmasına neden olurdu. Onları bu düşüncelerinde yanıldıklarına ikna edemeyince, çaresizce bir beyefendinin kendini son savunma yoluna başvurmuştu: Artık onları görmezden geliyor, onlara verdiği bu karşılığı anlamalarını kalpten diliyordu.

Gözlerini karısının açık renkli saçlarına odaklayarak mevcut durumu değerlendirdi. Karısının keyfinin bu kadar yerinde olduğuna inanmıyordu ya da bu, Lenore'un şehrin parlak ışıklarından yorgun düşerek malikâneye geri dönmek istemesi için Jason'ın içinde yeşerttiği gizli bir umut muydu? Eğer o sıradan herhangi bir kadın olsaydı, Jason onun sözde eğlencesinde hiçbir aykırılık bulmazdı; Lenore'un çevresi, gözüne girmek için birbiriyle rekabet eden bir sürü dalkavuğun yanı sıra, onunla arkadaş olmak isteyen pek çok kişiyle de çevriliydi. Herkesin ölçeğinde sosyal bir gözdeydi; eğer isteseydi, huzurlu olarak kendine ayıracak bir tek boş an bulamazdı. Fakat onlardan hiçbiri, Jason'ın tanıdığı Lenore'a uygun değildi; at binmek yerine küçük tekneleri, züppeler yerine küf kokulu kitapları tercih eden Lenore'una. Jason, onun Leydi Albemarle'ın balo salonunda eğlenmediğinden emindi.

Bakışlarını büyük salonda gezdiren Jason, en tehlikeli zamparaları hemen fark etti. Henüz hiçbiri onun karısının yakınına gelememişti. Çoğu, Jason'ın da akşam davetleri-

ne katıldığını görüyor ve geride durmaları gerektiğini anlıyorlardı.

Jason dudaklarını büktü ve ardından Lenore'un, Jason'ın yeni fark ettiği başka bir beyefendiyle ilgilendiğini gördüğünde dudakları sert bir çizgi hâlini aldı. Karısının espriye gülüşünü gönülsüzce izleyen Jason, bu olasılığı değerlendirdi. Pek de öyle görünmüyordu; Lenore'un tavırlarında, Jason'ın okumakta ustalaştığı o aşırı farkındalık belirtilerinden hiçbiri yoktu. Yalnızca adam ortaya çıktığında Lenore biraz ürkekleşmişti. Yine de Lenore'un, en derin duygularını örtmek için içine nüfuz edilemeyen bir zırha bürünebildiğini bildiğinden, onun gayri meşru bir tutku hissetmesi durumunda Jason'ın bunu fark edemeyeceği gerçeğini kabullenmek zorunda kaldı.

Lenore, uzun bacaklı ve zayıf Lord Carstairs'in elini kabul ederek dans pistine yöneldiğinde, Jason yüzünü ekşiterek doğrulup güvenli sığınağından çıktı. Lenore diğerleri tarafından sürekli rağbet gördüğü için, Jason'ın sık sık karısıyla dans etmesi mümkün olmuyordu.

Jason'ın bu olağan dışı uğraşısı dikkate alındığında, herhangi bir fırsatçıya meydan okuyacağı belli olduğundan, Lenore'un akşam faaliyetlerini takip etmek kolaydı. Bununla birlikte, en büyük tehditler akşamları oluşmuyordu. Lenore'un öğleden sonraları da sürekli eğlenceyle doluydu. Bunlardan bazıları yalnızca hanımlara özeldi fakat şehrin yakışıklı züppelerinin katılmaya özen gösterdikleri davetler de vardı. Kocalar, o ortamlarda birer fazlalık olarak görülüyorlardı.

Bu bir sorundu ama sağ taraftan ona doğru yaklaşan Leydi Dallinghurst gibi birincil bir sorun değildi.

"Jason! Sizinle baş başa sohbet etme fırsatını yakalayamayalı çok uzun zaman oldu, lordum."

"Gözünden kaçmış olabileceğini düşünerek söylüyorum, Althea, çevremiz en az üç yüz insanla çevrili."

Leydi Dallinghurst, elini onun koluna koyacak kadar cüretkâr davrandı. "Peki, bu sizi ne zamandan beri engelliyor, Ekselansları?"

Jason başını indirerek onun güzel, pembe-beyaz yüzüne bakıp, Lord Dallinghurst orada olmadığı için acıdı.

Althea Dallinghurst oyunu sert ve hızlı bir şekilde oynayan, genç ve güzel bir Dresden kızıydı. Jason kaşlarını kaldırarak kibirli bir ifadeyle, "Dallinghurst şehirde mi?" diye sordu.

Leydi Dallinghurst'ün gözleri ışıldadı. Jason'm kolunu daha da sıkı tuttu.

"Hayır ve bir ay boyunca da olmayacak!" Başını kaldırarak Jason'a baktı, ondan bir karşılık beklediği apaçık ortadaydı.

"Yazık. Ona göstermek istediğim bir at vardı, bir sonraki görüşünde haberdar eder misin, kuzum?"

Jason başını nazikçe sallayıp, heykel gibi donakalmış hanımefendiyi ardında bırakarak kalabalığa karıştı. Öfkeyle hareket edip yanlış bir şey yapmadan ve karısına duyduğu düşkünlüğü eski moda bulup kendisine meyleden bir madam tarafından kışkırtılmadan önce, Lenore'a artık oradan ayrılıp, uzun listesindeki bir sonraki durak olan Leydi Holburn'ün davetine gitmeyi önermeye karar verdi.

***

Ertesi gün akşamüstü, Lenore için neredeyse bir felaket getirdi. Leydi Hartington'ın, Hartington Malikânesi'nin muazzam bahçelerinde düzenleyeceği öğle yemeğine katılmaya karar vermişti. Öğle yemeği, şehirden uzaklığı nedeniyle tüm akşamüstü boyunca devam etti ve konuklar bahçelerin tadını çıkardılar. Burası, başkentin havasız salonlarından sonra Lenore'u çok rahatlatmıştı. Arasının iyi olduğu Leydi Morecambe'la Bayan Athelbury, sandalla gölde gezme fikrini ısrarcı bir şekilde ortaya atana kadar her şey yolundaydı.

"Bizimle gel, Lenore. Lord Falkirk bizi gezdirmeyi teklif etti."

Lenore hiçbir mahsuru olmadığını düşünerek teklifi kabul etti. Arkadaşlarıyla birlikte engin çayırlardan geçerek suyun kenarına bağlı duran küçük bir sandalın yanına gitti. Genç Lord Falkirk, sandalın kıç bölümündeki yerini çoktan almıştı ve uzun yelken direğini elleriyle sımsıkı tutmuştu. "Suyun kaynağına kadar hızlıca gidip gelmeye ne dersiniz, hanımlar?"

Hanımlar gülerek kabul ettiler. Sığ gölün ortasında taşlardan oluşan adacık, küçük bir çağlayanı besleyen su kaynağıyla kaplıydı ve bunların hepsi de bir bütün olarak korunaklı gölün normalde durgun olan suyunun üzerinde dalgacıklar oluşturan küçük bir su çarkını gizlemek için yapılmıştı.

Bay Hemmingburst onları aşağı doğru takip ederek, gösterişli hareketlerle hanımların sandala binmelerine nazikçe yardımcı oldu. Hanımlar kıkırdayarak sandalın dar tahtalarına oturdular. Yalnızca üçü için yer vardı.

"O halde yola çıkıyoruz!" Lord Falkirk, güçlü bir hamleyle yelken açtı.

Lenore bu geziye çıktığı için neredeyse o anda pişman oldu. Kayalıklara giden yolu yarılamışlardı ki Lenore, sandalın altından geçen su çarkının oluşturduğu tüm dalgaları hissedebildiğini fark etti. Midesi de dalgalarla birlikte hareket etmeye başladı. Kayalıklara vardıklarında, bir eliyle dudaklarını bastırdı. Boynunu gittikçe sıcak basıyordu. Bu, çok kötü bir işaretti.

"Muhteşem, değil mi?" Leydi Morecambe sandalı şiddetle sallayarak adacığa yaklaştırmak için öne doğru eğildi.

Lenore gözlerini sıkıca kapattı, ardından tekrar açtı. Tekrar kötüleştiğini hissetmeden önce, "Evet, öyle," diyebildi. Omuzlarının arkasına pek hayırlara vesile olmayan bir ürperti yayılıyordu.

Neyse ki sandalda bulunan diğer üç kişinin ilgisi, Lenore'un teninin almaya başladığından emin olduğu renkten çok, tekerlek düzeneğini gizlemek için hazırlanan şelalenin güzelliğine odaklanmıştı. Derin bir nefes alan Lenore, şimdi geri yöneleceklerini ve kıyıya yaklaştıkları her metrede sallantının da azalacağını kendine telkin etti. Dayanabildiği takdirde, sırrını ifşa etmeden bunu kendi gözleriyle görecekti. Çayırdaki kalabalığın içinde, cemiyet hanımefendilerinin yanı sıra Agatha ve Leydi Attlebridge de vardı. Burası Lenore'un, yeryüzünde ıstırabına yenik düşeceği en son yerdi. Lenore'un gereksiz bir laf kalabalığı olduğunu düşündüğü, su çarkı hakkında attığı nutuktan sonra, Lord Falkirk sandalı geri döndürdü. En sonunda, Lenore görüş kabiliyetinin düzeldiğini hissetti. Kıyı ve kurtuluş, yalnızca birkaç metre ötedeydi. Göl kıyısında yayılmış, gülerek onlara el sallayan diğer konukların çoğunu görmeye başlayan Lenore gözlerini kırpıştırıp ardından kaşlarını çattı.

Tabii ki Leydi Morecambe ve Bayan Athelbury de onlara el sallayarak karşılık verdiler. Lenore da dudaklarına bir gülümseme yerleştirmeye çalışıp, zorunlu olarak onlara katıldı. Fakat Bayan Athelbury'nin kıyıdakilere su sıçratmak için sandaldan dışarı doğru eğilmesiyle hareket arttı ve sandal tekrar çılgınca sallanmaya başladı.

Lenore, yüzündeki kanın çekilmekte olduğunu hissetti. Her an... Yenilgiye çok yakın bir şekilde gözlerini kapattı.

"İşte geldik!"

Lord Falkirk muazzam bir hareketle sandalı kıyıya oturttu.

Uzun zamandır tutmakta olduğu nefesini şiddetli bir iç çekişle dışarı veren Lenore, Lord Filkirk'ün kendisine kıyıya kadar eşlik etmesine izin vermeden önce, diğer iki hanımefendinin sandaldan inerek kalabalığın dikkatini üzerlerine çekmelerini sabırla bekledi.

Toprağa ayak basar basmaz, adam endişeli gözlerle ona baktı. "İyi misiniz, Leydi Eversleigh? Çok solgun görünüyorsunuz."

Lenore zorlukla takındığı gülümsemeyi dudaklarında sabitledi. "Güneşten biraz rahatsız olduğumu sanıyorum, lordum. Bir süre gölgede otursam iyi olur. Bana izin verir misiniz?"

Güneşi kaplayan ince bulutlara şüpheyle bakan lordun yanından ayrılan Lenore, bir söğüt dalının altındaki ahşap oturma yerine doğru ilerledi. Söğüdün sarkık dalları, ona Harriet'ın yıllar önce vermiş olduğu amonyak tuzunu el çantasında araması için az da olsa bir mahremiyet sundu. Onu kullanmayı hiç düşünmemişti fakat bir hafta önce küçük şişeyi makyaj masasının üstünde gördüğünde, onu

da el çantasının içindekilerinin arasına eklemeye karar vermişti. Harriet için bir teşekkür duası yollayan Lenore, ardından temkinli bir nefes alıp arkaya yaslandı ve gözlerini kapattı.

Neyse ki kalabalık, suyun içine çökmüş bahçeyi görmek üzere ters yöne hareket etmişti. Söğüdün altında, huzur içinde, her dakikasının tadını çıkardığı bir rahatlamayla zaman geçirdi. Bir faciaya neden olmadan, ayağa kalkıp yürüyebileceğinden emin olduğunda ve ilk konukların oradan ayrılmaya başladıklarını gördüğünde, yalnızca veda etmek için tekrar kalabalığa katıldı.

Sallanan arabayla birlikte doğruca eve gitti ve kaçınılmaz durum onu alt etmeden önce kendini odasına atabildi.

Smythe tarafından haberdar edilen Trencher, Lenore'a yardım etmek için acele etti. Sonunda Lenore, kaşlarının üzerini örten ıslak bezlerle güçsüz ve bitkin bir şekilde yatağına uzandı.

"Bir banyodan sonra kendinizi çok daha iyi hissedersiniz, hanımım," dedi Trencher, Lenore'un tam da aklından geçeni dile getirerek. "Fakat biraz dinlenin. Zamanı geldiğinde size haber veririm."

Lenore başını sallamayı denemedi bile. Onun bu özel hastalığının tek çaresi, tümüyle hareketsiz kalmakmış gibi görünüyordu. Hafifçe uykuya dalar gibi oldu ama kısa süre sonra, yandaki küçük banyo odasından gelen seslerden, banyosunun hazırlanmakta olduğunu duydu. Küvete dökülen suyun sıçrama sesi, zihnini tümüyle toparlamasını sağladı.

Sırrının gizli kalmasını istiyorsa, bu akşamüstünde ya-

şanan facia tehlikesi bir daha asla tekrar etmemeliydi. Neyse ki bir plan yapmıştı. Bir yandan rahatsızlığını örterken, bir yandan da Eversleigh Düşesi olarak yüksek cemiyetin arasında dolaşabilmesini sağlayacağını kalpten umduğu bir plan. Hiç kimsenin onun kurnazlığının farkına varmayacağı basit bir plan.

Derin bir iç çeken Lenore, alnının üzerindeki bezi bir kenara koyup, yavaş ve temkinli bir şekilde doğruldu. Kalktığında oda hafif dalgalanıyor gibiydi ama sonra yerli yerine oturdu. Lenore yüzünü ekşitti. Planını yürürlüğe koymak için kesinlikle doğru zamandı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Lenore dudaklarındaki sahici bir gülümsemeyle, hareketli bir halk dansında neşeli bir kavalye olarak ona eşlik eden Lord Alvanley'ye şen kahkahalar atarak, Haddon Malikânesi'nin balo salonu boyunca dönüp durdu. Leydi Harrington'ın öğle yemeğinin üzerinden bir hafta geçmişti ve Lenore'un planı çok iyi işlemişti.

Lord Alvanley'nin Leydi Mott'un yeni saç şekliyle ilgili fikrine gülen Lenore'un kendine olan güveni güçleniyordu. Bu zırvalıkla uğraşma konusunda ustalaşmıştı; yeni bir leydiden beklenen aşırı mutlu görünme rolünü çok iyi oynuyordu. Onlarla birlikte, yeni aldıkları bonelerden veya Leydi Whatsit'in yeni sevgilisinin hediyesi olan maymun gibi ciddi olmayan konularda sıkı sohbetler gerçekleştiriyordu; allığın altındaki yanakları hâlâ solgunken ve zihni daha sessiz, daha anlamlı uğraşlara hasretken gerçekleştirdiği yüzeysel sohbetler.

Fakat bu sırrını Kısa Sezon Etkinlikleri'nin sonuna kadar saklamaya kararlıydı ve ardından büyük bir gururla

Dorset'ye geri dönebilirdi. Kocasının cömertliğinin karşılığı olarak en azından bunu sunabilirdi. Dansın dönemeçli bir bölümüne geldiklerinde lord hazretleri, "Muhteşem bir dönüş, canım," dedi. "Söyleyin, lordunuzun Dorset'deki malikânesinin açılışını yapmayı düşünüyor musunuz?"

Malikâne ve onun gelecekteki kullanımı hakkında heyecanlı planlar yapmaya hız veren Lenore, kocasının orada bulunduğuyla ilgili bir duyguya kapılarak boynunda tuhaf bir karıncalanma hissetti. Jason orada mıydı? Lenore o gün onu görmemişti ve kocasının zarif vücudunun gözüne çarpması için arkasına dönerek, parlak elbiselerden oluşan kalabalığı taramak üzere karşı konulmaz bir istek duydu.

Lenore bu son derece demode olan isteğini bastırarak, lordla ev partileri hakkında sohbet etmeye devam ederken, yine de hafifçe dönerek kalabalığı süzmeden duramadı.

Göz ucuyla bakınca bir hareket tespit etti; parlak tonlardan oluşan, arka planda kendini öne çıkaran, siyah bir palto. O buradaydı ve onunla konuşmaya geliyordu. Göğsünde kabaran heyecanı çaresizce bastırmaya çalışan Lenore, Lord Alvanley'nin babacan yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle ona baktığını gördü.

"Şey... Haklı olduğunuza inanıyorum, lordum," diyerek riske girdi. Lord saçını başını düzeltmek dışında bir hamlede bulunmayınca, içinden derin bir nefes aldı.

Lord ardından başını kaldırarak baktı. "İşte, Eversleigh de burada! Az önce önemli bir fikrimi beyan ettim, karın da aynı şekilde düşünüyor."

"Öyle mi?" Jason yanlarına geldi. Başını sallayarak Lenore'a destek verip, ona takdir edici bir bakış attı. Vikont ile el sıkıştı. "Ne işler çeviriyorsun, dostum?"

"Altı üstü küçük bir parti, bilirsin işte. Yalnızca eski ekibin katılacağı, şu kuru kalabalığın olmayacağı, neşeli bir buluşma. Sizin malikânede, moruk! Yalnızca sevgili karının ortamı iyice ayarlaması gerekli. Bunu Noel'den hemen sonra gerçekleştirmeyi düşünüyoruz, senin fikrin nedir?"

Jason, Lenore'un kırpıştırmadan önce iri iri açtığı gözlerini görür görmez durumu anladı. "Bence," diye karşılık verdi, Lenore ellerini ovuşturup kendini iyice ele vermeden önce ellerinden birini tutarak. "Benim duyarlı karıma konuşkanlık büyüsü yapmışsın." Jason, gülümsemesini sakinlikle arkadaşından karısına doğru yöneltti. "Bununla birlikte, tabii ki senin şu 'önemli fikrini' değerlendireceğiz, değil mi canım?"

"Evet, elbette." Lenore yanaklarının hafifçe kızardığını hissetti. Başını kaldırıp baktığında, kocasının içten ve güven verici gri bakışlarını görüp, kalbinin titrediğini fark etti. Sonra gülümsedi ve bu yüz ifadesini hiç bozmadan, hemen önünde reverans yapmakta olan Lord Alvanley'e yöneldi.

"Elveda, sevgili Düşes," dedi lord, ona doğru şakacı bir şekilde parmak sallayarak. "Fakat son bir uyarı. Yoldan çıkmış bir kocanın zamanınızı çalmasına asla izin vermeyin. Aman, sakın."

Lord, kurnazca bir gülümsemeyle uzaklaşıp kalabalığa karıştı.

Jason onun arkasından suratını ekşitmemek için kendini zor tuttu. Karısının zamanını çalmak mı? Keşke bunu yapabilseydi. Bakışlarını indirdi; Lenore onun ayakkabılarını incelemekte ısrar edince, hâlâ tutmakta olduğu elini kaldırarak dudaklarına götürdü. Lenore hemen yukarı

baktı. Dudakları parmaklarının arkasını okşarken titrediğini hissetti. Lenore'un tümüyle Jason'ın bakışlarına tutsak edilmiş gözleri irileşmişti.

"Sana yetiştiğime memnunum, canım. Balo salonlarında o kadar çok dikkat çekiyorsun ki seninle arayı kapatamamaktan korktum."

Ses tonunu gerçekçi bir seviyede tutmak için mücadele eden Lenore, kirpiklerinin gözlerini kapatmasına izin verdi. "Beni mi arıyordunuz, lordum?"

"Öyle sayılır." Orada karısıyla hareketsiz kalmanın, iletişimin sekteye uğramasına davetiye çıkarmak olacağını fark eden Jason, elini kendi dirseğine koyarak onu odanın köşesine doğru yönlendirdi. "Bir sabah benimle Park'ta ata binip binmeyeceğini merak ediyorum. Av köpeklerimin egsersiz yapmaları gerekiyor. Burada, şehirde senin için birkaç binek hayvanı tutuyorum, onlardan korkmana hiç gerek yok. Cemiyet eğlencelerinden iyice hevesini aldığına göre, Londra'nın başka bir zevkini keşfetmeyi isteyebileceğini düşündüm."

Lenore'un, Jason'ın onu aradığını duyduğunda hissetmiş olduğu sevinç, bunun nedeninin kendisine eşlik etme ricası olduğunu öğrenmesiyle büyük oranda azaldı. Bunu kabul edemez, etmeye cüret edemezdi. Kalbi bunu yapmak için can atsa da midesi asla izin vermezdi. Jason'ın kolunun üstündeki parmaklarını istem dışı olarak sıktı. "Ben... Yani..." Çaresizce beyaz bir yalan bulmayı denedi. Sabahleyin Jason'ın ata bindiği zamanlarda, Lenore yataktan bile kalkamıyordu. Fakat rahatsızlığını ona söylememişti. Bunu yapmaktan sakınmak, kendisi cemiyete tümüyle takdim edilmeden Jason'ın onu apar topar ma-

likâneye geri götürmeye karar vermesinden kaçınmak için verdiği onca uğraştan sonra bunu gerçekleştirmeye gönüllü değildi. Çaresizlik içinde, o günlerde revaçta olan bahaneye sarıldı. "O saatte sizinle buluşmayı son derece zor bulduğum için üzgünüm, lordum."

Lenore, bunu tümüyle yanlış bir şekilde anlayacağını bilse de gerçek kelimesi kelimesine buydu.

Genç kadın, onun hemen vazgeçip geri çekilmesine şaşırdı. Yine de onu izleyen hiç kimse, aralarında ters bir durum olduğunun farkına varmazdı.

"Anlıyorum, daha fazla konuşmaya gerek yok." Jason, kendini reddedilmiş gibi hissetmemek için büyük çaba gösterdi. Başını eğip ona gülümsemek için kendini zorladı. "Cemiyeti kasıp kavurmanın peşindesin, canım, boşa geçen yıllarının intikamını almaya çalışıyorsun." Jason'ın gülümseyişi, tamamen istem dışı olarak hasret dolu bir havaya büründü. "Kendini bu kadar çok paralama, Lenore. Bu hiçbir işe yaramaz."

Lenore, onun ne düşündüğünü merak ederek bir an onun gözlerine baktı. Aynı anda, hem Lenore hem de Jason önlerinde gezinip duran birini fark ettiler. Lenore döndüğünde, onu ve kocasını endişeli bir şekilde süzen, sandalın kaptanı Lord Falkirk'ü gördü. Lord, onların dikkatini çektiğini anlayınca daha da gerginleşti.

"Kotilyon," dedi lord, sanki neden bahsettiği çok belliymiş gibi. Hem Lenore hem de Jason ona bön bön bakmaya devam edince, "Benim dansım, biliyorsunuz, Leydi Eversleigh," deyiverdi.

"Ah... Evet, elbette." Lenore kafasını toparlamak için çaba gösterdi. Son derece gönülsüz bir şekilde kocasına döndü. "İzin verir misiniz, lordum?"

"Elbette." Jason eksiksiz bir zarafetle reverans yaptı. Lenore, eli Lord Falkirk'ün kolunda dans pistine doğru gözden kaybolurken, Jason onu hemen bu balo salonundan, Londra'dan ve cemiyetten uzaklaştırıp, tüm hızıyla Malikâne'ye götürme duygusuna teslim olmamak için büyük bir mücadele verdi. Deneyimsiz karısının cemiyet eğlencelerinde duyduğu hoşnutsuzluğun üstesinden geldiği belliydi. Aslında, onun bu tür eğlencelerle ilgili fikrinin değişmediğine tek kuruşuna bile bahse girmezdi. Lenore'un balolardan ve partilerden duyduğu keyif çok gerçekçi görünüyordu.

Kol manşetlerini düzeltip dinlenme odasını ararken, Jason kendi kendine bunun böyle devam etmesini istemediğini itiraf etti. Karısını, evlenmiş olduğu kadını, tüm nedenlerin ötesinde arzuladığı Lenore'u kaybetmekte olduğuna dair rahatsız edici bir hisse kapılıyordu.

Odayı aramaktan vazgeçerek, uşak bulmak için yana döndüğünde ceketinin kolunun çekildiğini hissetti.

"İyi akşamlar, Ekselansları. Siz de bu baloyu benim kadar sıkıcı mı buluyorsunuz?"

Jason gözlerini kapatarak sabırlı olmak için dua etti. Bunlar nereden geliyorlardı böyle? Cemiyetin bıkkın eşleri, onun üzerinde açık sezon ilan etmiş gibiydiler. Eugenia, yani Leydi Hamilton'm elini tutarak reverans yaparken kaşlarını kaldırdı.

"Bunu sıkıcı mı buluyorsun, Eugenia?" Konuklardan oluşan kalabalığı ilk kez görüyormuş gibi, yalnızca bu tür durumlarda kullandığı tek camlı gözlüğünü yukarı kaldırıp onlara göz gezdirdi. "Olur şey değil! Aslında haklı olabilirsin." Tek camlı gözlük etrafta dolanarak Leydi Hamil-

ton'a odaklandı. Jason bir an gözlük aracılığıyla ona baktı. Sanki keskin yüzünü çevreleyen açık sarı kıvırcıkları ve süngüler düşmeden önce herkesin görmesi için büyük bir arzuyla sunulmuş dolgun kıvrımları inceliyormuş gibiydi. "Gerçekten de pek çok sıkıcı insan varmış gibi duruyor. Korkarım ki kendimi sohbetlere aşırı derecede kaptırdığımdan gerçeği görmemişim."

"Karınla konuşuyordun!" diye çıkıştı Leydi Hamilton.

Jason'm soğuk ve sert bakışları onu delip geçmek için aşağı kaydı. "Kesinlikle." İğneleyici sözünün hedefine ulaştığından emin olmak için bir an duraksadı ve ardından nazikçe çok hafif bir şekilde eğilerek, "İzninle Eugenia. Susadım," dedi.

Lenore kotilyondaki konumu sayesinde Jason'ın dönüp gittiğini görünce rahat bir nefes aldı. Her biri utanmazdı. Kocasının geçmişini bilmeden Londra'ya gelmiş olsaydı bile, cemiyetin sözde leydilerinin ona apaçık bir şekilde yapmış oldukları girişimleri acemi haliyle de algılardı. Fakat o bir acemi değildi. Onların ne teklif ettiklerini çok iyi biliyordu. Jason'ın, onların hiçbir davetine olumlu bir karşılık vermemesi harikaydı.

Lenore itaatkâr bir şekilde bir sonraki dans eşine doğru ilerlerken, Jason'ın bildiği ama kendisinin bilmediği düşüncesi ona ıstırap verdi. Tam bir muamma olan o anda takılı kalmak için büyük çaba gösteren Lenore, zihnini başka bir bilmeceye odaklanmaya zorladı. Kocasının gözlerinde bir anlığına görmüş olduğu o tuhaf bakışın, o şefkat dolu ışığın anlamı ne olabilirdi?

"Leydi Eversleigh!"

Lenore, çarpışmadan kılpayı kurtuldu. Lord Falkirk'ten

fısıldayarak özür dileyip, yaklaşmakta olan işe odaklamak için kendi kendine sertçe uyarıda bulundu. Kocasının yaptığı lütufları değerlendirdiğinde, ona belli bir oranda ilgi duyduğu açıktı. Gözlerindeki şefkatli ifade de bunu vurguluyordu. Kaygı dolu sözleriyse, Lenore'un sağlığıyla yakından ilgilendiğini gösteriyordu. Bunun nedeni de Lenore'un karnında onun mirasçısını taşımakta olmasıydı. Bu mesele üzerinde daha fazla düşünmeye gerek yoktu, her şey apaçık ortadaydı.

Yaşamakta olduğu bu saçma sapan hasrete bir son vermeliydi.

"Teşekkür ederim, lordum." Lenore son reveransından doğrularak Lord Filkirk'ü içten bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Belki de bana Leydi Agatha'nın yanına kadar eşlik edersiniz," diye önerdi Lenore. "Kapının yanında olduğunu sanıyorum."

Parlak ışıkların altında, cemiyetin en gözde figürlerinden birini koluna takmış olarak görünmeye can atan Lord Falkirk bunu hemen kabul etti.

Lenore dudaklarına uygun bir gülümseme yerleştirerek, asıl niyetinin ne olduğunu sert bir şekilde kendine hatırlatıp, refakatçisinin yanında zarif bir şekilde süzülerek ilerledi. Eve öylece dönemezdi, gece henüz yeni başlıyordu. Fakat Eversleigh Düşesi olarak kendini kargaşanın ortasına bir kez daha atmadan önce, en azından Agatha'nın yanında biraz soluk alabilirdi.

Yalnızca akıcı sohbetlerden, kinayeli ve alaycı kahkahalardan, oyun oynayan cemiyetin ışıltılı atlıkarıncası olmaktan ibaretmiş gibi davranmak zorunda olduğu için, bu çok zor bir görevdi. Bakışlarını briyantinli saçların üzerinde

gezdirirken, uzun boylu ve fındıkkabuğu renkli saçlı birini aradı. Sık sık ortaya çıkıyordu, her zaman yakınlardaydı. Lenore onun hafif gülümsemesinin cazibesine kapılarak, önünde duran tüm o kadınlara kıskançlığını kusmamak için kendini zor tuttu.

"Yemin ederim ki şekerim, Lennox'la Coxford arasındaki tartışma gittikçe kızışıyor. Tüm bunlar altı üstü bir at için, inanabiliyor musun?"

Leydi Morecambe'ın değerlendirmesini başıyla onaylayan Lenore esnememeye çalıştı. Küçük grubuna katılmak için Leydi Agatha'yı yalnız bırakmıştı: Leydi Morecambe, Bayan Athelbury, Bay Merryweather, Lord Selkirk ve Bay Lawton'dan oluşan grubuna. Lord Moresby'nin kolundaki Bayan Dalney de henüz yeni gelmişti. Bu ayrıcalıklı grubun çevresinde Lord Rodley, Bay Hemminghurst, Lord Jerry Penshaw ve onlar gibi birkaç genç beyefendi de onay görmek umuduyla dolaşıyor ama nasıl kabul edileceklerinden emin olamadıkları için girişimde bulunamıyorlardı. Lenore, küçük grubun koruyucu sınırları içinde, sakinliğine meydan okuyacak hiçbir davranışla karşılaşmayacağını biliyordu. "Belki de zavallı hayvanı satıp, kazancı yarı yarıya paylaşmaları iyi olur."

Bu yorumun üzerine atılan kahkahaları zar zor dinleyen Lenore, zihninin firar etmesine izin verdi. Grubun sohbetinin devam etmesine katkıda bulunurken, bir yandan da hayal kuruyordu. Tam da boş bakışlarla kalabalığı tarıyordu ki kocası belirdi. Fakat bu kez daha yakınındaydı ve büyük olasılıkla ona doğru geliyordu.

Lenore aniden yüzündeki ifadeye bilinçli olarak coşku katıp, dudaklarında baş döndürücü bir ihtişamın yol açtığı gülümsemeyle aydınlandı.

"Leydi Halifax'in yarınki davetine katılacak mısınız, lordum?" Lenore hevesli bir şekilde Lord Moresby'yi sorguya çekti. Göz ucuyla baktığında, kocasının ilerleyişinin yavaşladığını gördü. "Düzenlediği davetlerin çoğunun hayal kırıklığıyla sonuçlandığını duymuştum."

"Öyle, evet," diye karşılık verdi Lord.

"Duyduğuma göre," dedi Bayan Dalney, Lord'la konuşmak üzere öne doğru eğilerek. "Son balosunda, merdivenlerin üstündeki parmaklıkların bir bölümü, yukarı çıkmaya çalışan kalabalık tarafından yerinden çıkarılmış."

Lenore, Leydi Halifax'in davetini, aklındaki listenin en altına not ederek, konudan epey etkilenmiş gibi göründü. Leydi Morecambe yorum yaptığında, Lenore kocasının bulunduğu yöne doğru gizli bir bakış atma fırsatını yakaladı. Neyse ki Lord Carnaby'yle derin bir sohbete dalmıştı ve artık Lenore'la ilgilenmiyordu.

Böyle düşünerek yanılıyordu. Jason, at soylarıyla ilgili amatör olarak ilgilenen Lord Carnaby'den at etiyle ilgili bilgi alırken, zihninin büyük bir bölümü karısının ne kadar göz kamaştırıcı durduğuyla meşguldü. Gözleri ışıl ışıldı. Cemiyet dünyasına meydan okumak için yardıma ihtiyacı yoktu, bu konuda çok başarılıydı.

"Salisbury'lerin atıyla ilgili bir şey duyarsam, seni haberdar edeceğim." Başını sallayarak selam veren Lord Carnaby, Jason'ı derin düşünceleriyle baş başa bırakarak yanından ayrıldı.

O düşünceler hiç hoş değildi. Aklına hiç beklenmedik türde bir fikir takılmıştı. Lenore'un coşkulu cazibesinin, al al yanaklarının, iri ve parlak bakışlarının nedeni yalnızca cemiyetin sunduğu nimetlerden mi kaynaklanıyordu?

Yoksa bundan daha fazlası mı vardı? Karısındaki bu değişimin nedeni bir beyefendi olabilir miydi?

Jason içinde yükselen düşük sesli homurdanmayı bastırarak, bu rahatsızlık verici düşüncelerini bir kenara bırakarak oyun salonuna geçti. Lenore'un sevgili bulduğuna inanamazdı, inanmayacaktı. Lenore; onun Lenore'u.

Bununla birlikte, buna benzer şeyler oluyordu. Her gün. Bunu ondan iyi hiç kimse bilemezdi.

Jason oyun salonuna girdiğinde derin bir nefes alarak duraksadı. Dolu bir tepsiyle geçen uşağı görüp, ondan bir kadeh konyak aldı. Yatıştırıcı bir yudum içerek, evli cemiyet kadınları hakkındaki hoşnutsuz bakış açısının beklentilerini lekelemesine izin verdiği düşüncesiyle kendini sakinleştirdi. Karısıyla ilgili böyle bir düşünceye kapılmasını gerektiren hiçbir bulgu yoktu.

Yoksa var mıydı?

***

Bu düşüncenin tohumu bir kere ekilmişti ve Jason ne kadar mücadele verirse versin, öylece yok olup gitmedi. Beş gün sonra Jason, kütüphanesinin penceresinden kasvetle dışarı bakıyordu. Yenilmişti, şüphelerine nasıl son vereceğini düşünüyordu. Bu tür düşüncelere ne kendinin ne de Lenore'un layık olduğunun farkındaydı. Fakat bunun yanı sıra, onu sık sık ziyaret eden rüyaların, hayır, kâbusların da bilincindeydi. Gerçekten hissettiği büyük isteğe rağmen, karısının yatağına geri dönmemişti. Lenore'un ona karşı gerçek hiçbir ilgi duymadığını bilmek çok üzücüydü; karısının, Jason'ın evlilikten doğan haklarına

görev gereği uyum sağladığı düşüncesi dehşet vericiydi. Jason masasının ardındaki sandalyeye çökerek yüzünü ekşitti. Bu durumda, konuyla ilgili engin bir deneyime sahipken, suskun kalmak ve belli bir oranda korku duymamak olanaksızdı. Hayatı boyunca hiçbir kadın tarafından geri çevrilmemiş, hiçbir kadından ona iyilik etmesini beklememişti. Onu karşı konulmaz bulması gereken ilk kadının kendi karısı olması gerekirken böyle olması, kaderin intikamından başka bir şey olamazdı. Ondan haklarını talep etmeye yeltenmeyecekti, bu tiksindirici olurdu. Malikânede baş başa kaldıklarında, Jason onun hassasiyetleri üzerine çalışacaktı, Lenore'u bir kez daha kendine çekecekti, bir şekilde aralarında oluşan çatlağı onaracaktı. Hâlâ için için yanan korları, salt tutkunun doğuracağından çok daha kalıcı bir şeyden yayılan harlı bir aleve dönüştürecekti.

O zamana kadar, yaşadığı tutkuyu kontrol altında tutmak ve akıl sağlığını korumaya odaklanmak zorundaydı. İlk adım, kendisini bu şüphelerin ne kadar saçma olduğuna ikna etmek olacaktı. Sırtını sandalyesine yaslayan Jason, zihnini bu konuya odakladı; karısının kiminle zaman geçirdiğini keşfetmeye.

Lenore'un akşamları ne yaptığı belliydi. Lenore, programı tümüyle dolu olmasına rağmen, Compton'ın her sabah Jason'ın masasına bıraktığı listeye aykırı hareket etmiyordu, burada tehlikeli bir durum yoktu. Katıldığı öğle yemeği davetleri daha şaibeliydi fakat yine de Jason, bunun da baştan çıkarma için uygun zaman olmadığını deneyimlerinden biliyordu. İnsanın midesi boş olunca bedensel zevklerle ilgilenmiyordu. Bununla birlikte, bu iş için en uygun zaman akşamüstüydü.

Lenore'un akşamüstleri perdelenmişti, en azından Jason açısından.

Jason kaşlarını çatarak, bariz ortada olan çözümü gönülsüzce seçim dışı bıraktı. Her ne kadar bu durumu saplantı haline getirmiş olsa da Moggs'u onun peşine takamazdı. Lenore'un gülümseyişinin ardındaki gerçeğe ve kendi korkularına rağmen, herhangi çalışanının Jason'ın şüphelerinin kokusunu almasına asla izin veremezdi.

Parmaklarının not defterinin üstünde çıkardığı tıkırtı, kapı kilidinden gelen sesle kesildi.

"Misafir kabul ediyor musun?" Frederick Marshall özgüvenli bir edayla içeri girdi.

Jason ona düşünceli bir gülümseyişle karşılık vererek, ona oturması için eliyle sandalyeyi gösterdi.

"Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

Sandalyeye çöken Frederick dik dik ona baktı. "Bugün perşembe, unuttun mu?"

Jason ona anlamamış gibi bakmaya devam edince, Frederick iç çekti. "Son zamanlarda senin neyin olduğunu bilebilsem, keşke. Bugün Manton'larda gezintiye çıkmak için Hillthorpe'a söz vermiştin."

"Ah, evet." Jason sandalyesinde oturduğu yönü değiştirdi. "Kafam başka bir meseleyle meşguldü, randevumuz bir an için aklımdan çıkmış." Pişmanlıktan çok uzak ama çekici bir gülümseyişle Frederick'e karşılık verdi. "Fakat şimdi bunu hafızama kazıdığın için, kendimi sana uydurmaya çok istekliyim."

"Haydi, canım!" Jason ayağa kalkıp masanın yanına geldiğinde, Frederick sandalyede doğrulmaya uğraştı. "Belki de dalgınlığının nedeni düşesindir, onu şimdi Leydi Chessington'da gördüm."

Kapıya doğru yürüyen Jason duraksadı. "Öyle mi?"

"Evet. Öğle yemeği için. Her zamanki kalabalıkla birlikte oradaydı. Çok yorucu. Bunu yapmayı nasıl başardıklarını bilmiyorum. Ondan sonra da Bayan Applegate'e gideceğini düşünüyorum. Neyse, boş ver, dostum."

"Hiç şüphesiz ki zekice bir hareket." Kurtuluşa giden yol zihninde bir kez daha netleşirken, Jason dalgın dalgın başını salladı. Frederick durumu eşitlerken, Jason elini onun omzuna koyuverdi. "Leydi Wallace nasıl?"

"Amelia mı? Şey..." Gafil avlanan Frederick, ona rahatsızlığını dile getiren bir bakış attı. Jason'ın iri gözlerine bakarak kaşlarını çattı. "Lanet olsun, Jason. Düşündüğün gibi değil."

Jason aniden saygıdeğer kişiliğini takınarak, "Kesinlikle öyle olmasını umuyorum," dedi. "Leydi Wallace'ın artık akrabam olduğunu unutma."

Frederick darbe yemiş gibi göründü. "Evet, öyle. Boş ver."

"Boş vermiyorum. Eğer hanımefendinin duygularıyla oynarsan külahları değişiriz, dostum."

Frederick gözlerini kıstı. "Jason..." dedi, uyarıcı bir şekilde.

Fakat Jason yalnızca güldü. Yeni güne duyduğu ilgi mucizevî bir şekilde geri gelmişti, Frederick'e kapıdan el salladı. "Haydi, gidip Hillthorpe'u bulalım. Kart oynama havamdayım."

***

Aslında, karısının insanlar arasındaki hareketlerini takip etmek çocuk oyuncağıydı. Cesaretle güçlenmiş olan Ja-

son, Leydi Cheswell'in gürültücü topluluğuna doğru ilerlemişti. Gülümsemesi sabitti, tavrı rahat ve kibardı, gözleri de Bayan Applegate'i arıyordu.

Jason, Frederick'in ona yapmış olduğu iyiliği ödemek için, o bunun farkına varmamış olsa bile, en azından Manton'lardaki oyunu kazanmasına izin verdikten sonra doğruca Park'a yöneldi. Hızla giden faytonunun yüksek oturma yerinden şık kalabalığa göz gezdirmesi yeterli oldu. Lenore orada değildi. Akşamüstünü büyük olasılıkla Bayan Applegate'te ya da benzeri bir davette geçiriyor olmalıydı. Bayan Applegate'in, düşesinin faaliyetlerini doğrulayabileceğinden çok emindi; Lenore cemiyetin gözdesi olmuştu, onun katıldığı davetleri kaçıran çok az kişi vardı ve çoğu, hatta Frederick bile onun ortamlardaki varlığının farkına varıyordu. Önündeki kalabalık yer değiştirerek esmer, bombazen giymiş avını ortaya çıkardı. Avı heyecanla, "Ekselansları! Ne güzel bir sürpriz," diye seslenirken, Jason'ın onun yanına varmasını bile beklemedi.

Bu kadar taşkın bir selamlamaya vereceği doğal karşılığı içinde bastıran Jason, en uysal gülümsemesini takındı. Bayan Applegate'in tombul parmaklarını kendininkilerin arasına alarak nazikçe eğildi.

"Sevgili Bayan Applegate." Doğrularak onu yapmacık bir şaşkınlıkla süzdü. "Sizi gördüğüme çok sevindiğimi itiraf etmeliyim, madam. Bu akşamüstü vermiş olduğunuz çay partisinin çok hareketli geçtiğini duydum."

Mutluluktan kızaran Bayan Applegate, yanaklarını yelpazeyle yelledi. "Bunu söylemeniz büyük bir incelik, Ekselansları. Yalnızca Leydi Eversleigh'in katılamamış olmasına üzüldüm. Leydi Thorpe ve Bayan Carlisle onunla

tanışmayı çok istiyorlardı. Bundan ona bahseder misiniz, lordum? Her ayın ikinci haftası evimde davet veriyorum ve onun katılmasından da mutluluk duyarım."

"Evet, elbette." Jason kalbinde ani bir titreme hissetti. Etrafına baktı. "İzin verirseniz, madam, konuşmam gereken birini gördüm."

Nazikçe eğilen Jason, gitikçe sıkıntı vermeye başlayan Bayan Applegate'ten paçasını kurtararak kalabalığa doğru ilerledi. Park'ta değildi, Bayan Applegate'te değildi. Peki, Lenore akşamüstünü nerede geçirmişti?

Jason önünden geçen Leydi Morecambe'ın koyu renkli saçlarını görünce ona doğru yöneldi. Önünden geçen bir hanım grubunda duraksadığında, Jason da onun yanında durdu. "İyi akşamlar, Leydi Morecambe."

Theresa Morecambe zıplayarak yana döndü. "Ah, Ekselansları! Yüreğimi hoplattınız."

Jason başını indirerek kadının mavi gözlerine bakınca, oradaki rahatlamayı gördü ve bazı sonuçlara vardı. Fakat o, yalnızca karısının akşamüstü zevkleriyle ilgileniyordu. Leydi Morecambe'a eğilen Jason, ona soğuk ve bir bakıma sert bir bakış attı. "Karımla hoş zaman geçirdiğinizi umut ediyorum, Leydi Morecambe. Yanılıyor muyum?"

Sözlerinde güvenilecek hiçbir tını yoktu fakat Theresa Morecambe'ın gözlerinin irileştiğini görmesi onu hiç şaşırtmadı. Bariz bir çaba göstererek kendini topladı, ardından uçarı bir şekilde omuz silkti. "Arada sırada. Fakat her anımızı beraber geçirmiyoruz, Ekselansları. Böyle bir kanıya varmamalısınız." Jason'ın acımasız bakışları altında, Leydi Morecambe savunma yapmakta duraksadı. Sonra hemen söze girdi. "Aslında, bu akşamüstü Bayan Mar-

shall'ın davetine katıldım. Leydi Eversleigh orada değildi. Çok keyifli ve aydınlatıcı bir etkinlik olduğundan emin olduğum, Bayan Dwyer'ın müzik dinletisine katıldığını sanıyorum."

Dudaklarını düzgün tutmaya gayret eden Jason başını salladı. "Herhalde." Bayan Morecambe'ın önünde kısaca eğilerek, aceleyle kaçmasına izin verdi. Jason, zihnini tekrar kendi bilinmezliğine odaklamadan önce, Lenore'un suç ortağı olan kişinin kendi emsallerinden hangisi olduğunu düşündü. Lenere nereye gitmişti?

Bir sonraki yarım saati, boşu boşuna Bayan Dwyer'ı aramakla geçti. Jason, o ilginç genç kadının Leydi Cheswell'in listesinde olmadığı sonucuna varıncaya kadar, ona doğru yaklaşan kara bir şüphe bulutuyla birlikte balo salonunun köşesinde hareketsizce durdu.

"Tanrı aşkına, Eversleigh! Orada heykel gibi durma. Eğer fark etmediysen, arkanda bir sandalye duruyor. Ona ihtiyacım var ve sen benim yolumu kapıyorsun."

Gözlerini kırpıştırarak kendiliğinden yana kayan Jason, babasının en küçük kız kardeşiyle yüz yüze geldi. "En içten özürlerimi kabul edin, Agatha." Onun nazik bir şekilde sandalyeye oturmasına yardım etti.

Agatha kendini koyu mor renkli bir kumaş bulutunun içine yerleştirerek homurdandı. "Bana palavra atmaya çalışmanın hiçbir anlamı yok, delikanlı."

Jason dudaklarını büktü ama dilini tuttu.

Başını kaldırarak ona bakan Agatha'nın kara gözleri kısıldı. "Peki, söyle bakalım, duvara yaslanmış halde ne yapıyorsun? İş üzerindeki karını mı izliyorsun?" Başını sallayarak Lenore'un dans pistinde katılmış olduğu grubu işaret etti. "Yorucu, değil mi?"

"Kesinlikle." Jason ne kadar gayret gösterse de sesindeki o onaylamayan tınıyı gizlemeyi başaramadı. "Bir zamanlar tiksindiği şeylerden artık keyif almasına inanmak zor."

Agatha kıkırdadı. "Pekâlâ, madem seni inandırdı, foyasının bir başkası tarafından meydana çıkarılmasından korkmasına gerek yok."

Halasının Lenore'a zaafı olduğunu bilen Jason, bu yorumun tartışılmasız olarak kalmasına izin verdi.

"Yine de en azından Leydi Fairford'un bugünkü davetinden kaçabildi. İnan ki bu insanlardan bazılarının cemiyette kendilerine nasıl yer bulduklarını bilmiyorum. Son derece sefil bir eğlence şekli; baştan sona ucuz alkol ve peynir ikramından başka bir şey yok. Ben daha sonra Henrietta Dwyer'a geçtim, zamanlaması iyiydi; şarkılar sona ermişti ama orada Lenore'u görmedim. Şüphesiz ki Leydi Argyle'ın ev partisine gitmiştir. Bilseydim en baştan oraya giderdim."

Jason, boğulmakta olan bir adamın çaresizce can yeleğine son bir hamle yapmasına benzer şekilde halasından özür dileyerek Leydi Argyle'ın evinin yolunu tuttu.

Leydi Cheswell'in dans pistini dolduran kalabalığın merkezinde, Lenore gülümseyerek sohbet ediyordu. Maskesinin düşeceğinden artık korkmuyordu fakat ruh halinden emin değildi. Davetin düpedüz bayağılığı katlanılamaz bir duruma gelmişti; Lenore sıkılmıştı ve sabrını hızla kaybediyordu.

"Doğal olarak, lordum," diye karşılık verdi Lord Selkirk'e. "Böyle bir kıyafetin üzerine pembe kurdele takmaktan hoşlanmıyorum. Fakat Bay Millthorpe bunları saat kösteklerine dolayabilir. Sizce de çok görkemli bir giyim

tarzı yok mu?" Bu doğru gözlemin karşılığında bir kahkaha fırtınası esti. Lenore, komik şeyler anlatarak ilgi odağı olmaya çalışan ama bunun yanına bile yaklaşamayan abartılı züppeyi incelerken yüzünde beliren ekşimeyi şaşkınca bir değerlendirme ifadesine dönüştürdü. Bay Millthorpe hak ettiğinden daha çok dikkat çekiyormuş gibi görünmediği için, Lenore böyle yaparak herhangi bir sosyal görgüsüzlük sergilediğini düşünmüyordu. Tüm düşündükleri ipek kurdeleler ve fiyonklar mıydı?

Lenore, Eversleigh Düşesi'nin sert görünümünün ardında, önündeki haftalarda ona dayanma gücü verecek metanete sahip olmayı ümit ederek iç geçirdi. Agatha, Leydi Eckington ve topluluk, onun bir sonraki Sezon'a kadar hiçbir davete ev sahipliği yapmaması gerektiğinde hemfikirdiler. Bu da onun yapması gereken tek şeyin, balolarla partilerde boy göstermesi ve hiçbir önemi olmayan şeylere düşkün biri olarak gülümseyip dans etmesi anlamına geliyordu. Bu sıkıcı beklenti bile onu hasta etmeye yetiyordu. Neyse ki hamileliğinin verdiği rahatsızlıklara karşı direnci, en azından akşamları çarpıcı şekilde artmıştı; planına bağlı kaldığı sürece, sağlığının Sezon'un sonunu getirmesi için elverişli olacağına inanıyordu. Burada bozulan asıl şey kendi mizacıydı; daha önce ahmakların elinden seve seve acı çektiği hiç olmamıştı.

"Sevgili Düşes! Elbiseniz muhteşem, şekerim."

Lenore ilk önce kendini zihinsel olarak bunu yapmaya hazırladı ve dönerek Leydi Hartwell'le göz göze geldi. "Nasılsınız, Leydi Hartwell? Madam Lafarge, stilinin sizin tarafınızdan onaylandığını duymaktan memnun olacak. Güzel bir akşam geçiriyor musunuz?"

Verdiği bu içten karşılığa biraz şaşıran Leydi Hartwell toparlandı. "Ah, evet, şekerim. Ne iç karartıcı bir kalabalık, değil mi? Fakat yarın gerçekleştireceğim küçük toplantının davetini aldığınızdan emin olmak istedim. Katılabileceğinizi umuyorum."

Lenore, bu sıklıkla tekrarladığı bir davranış olduğu için, gözlerindeki pişmanlığın ve isteksizliğin doğru bileşimi olarak kolaylıkla Leydi Hartwell'e gülümsedi. "Evet, davetiniz elime ulaştı fakat akşamüstü için başka bir yere sözüm var. Belki bir dahaki sefere."

Anlayış beklermiş gibi, elini geçici bir şekilde onun eldivenli koluna yerleştiren Lenore, hanımefendinin kızgınlığının altında yatan teslimiyetçi kabullenişi gördüğünde şaşırmadı. Alışılagelmiş hareketlerini artık bir sanatçı gibi icra ediyordu.

Lenore, hanımefendinin ayın sonunda düzenleyeceği geceye katılmaya söz verdikten sonra onun yanından ayrılarak güven çemberine geri döndü. Leydi Hartwell'inki, ertesi gün akşamüstü için reddettiği altıncı davetti. Çayın yanı sıra onun arkadaşlığı için can atan hanımların sayısı Harriet'ı kıkırdatırdı.

Kalabalığın arasında önünden geçtiği Leydi Argyle'a başıyla selam veren Lenore, bıkkınlığını aklından çıkararak kendini yine savaşın -cemiyetin geveze, ışıltılı, gürültülü dünyasının- içine attı.

Ona göre gitme vakti yeteri kadar çabuk gelmiyordu.

Sonunda, akşam sona erip, kocasının uzatmış olduğu eli kabul ederek arabaya bindiğinde, Lenore ona yalnızca uykulu gözlerle gülümsedi ve ardından, sayesinde yorgunluğunu kocasının keskin bakışlarından gizleyebildiği

karanlığa şükrederek sessizliğe gömüldü. Jason'ın onu eve götürmek için hep orada olması rahatlık sağlıyordu. İrade gücünün, balonun talepleri yüzünden baltalandığı ve direncinin düşük olduğu bunun gibi zamanlarda, kendisinin tüm sırlarını bilen o en derindeki özü, Jason'dan başka hiçbir beyefendinin ona böyle bir güveni ve onu tüm tehlikelerden koruyacağı hissini yaşatmayacağını itiraf ediyordu. Jason'ın onun yanında otururken yaydığı güç ve ipek eteğine değen kalçası, Lenore'un aklını başına getiriyordu.

Lenore hüsrandan dolayı yaşaran gözlerini ani bir hareketle kırpıştırarak, arabanın penceresinden karanlığı seyretti. Cennetin tadına bakmıştı; hatıralarıyla yetinebilirdi çünkü onlar, pek çok kişinin sahip olduğundan çok daha fazlaydı.

Jason, Lenore'un yanında, iliğine kadar üşümüş durumda, ayıplanan bir adam olarak oturuyordu. At arabası, Eversleigh Malikânesi'ne doğru uzanan kaldırım taşları boyunca ilerlerken, evlerin hızla geçip giden ön cephelerini izledi. Elini o kadar sıkı bir şekilde yumruk yapmıştı ki parmakları acıdı. Leydi Cheswell'in balo salonundan ayrılma vakti gelmeden çok önce, kurtuluşun tüm köşe başlarında gezinmekten tükenmişti. Lenore, Leydi Argley'e gitmemişti; o akşamüstü, onun konumundaki bir hanımefendinin katılacağı başka bir davet de yoktu.

Bu da hayati öneme sahip bir soruyu yanıtsız bırakıyordu. Jason, bunaltıcı bir kuşku bulutunun zalimce üzerine çökerek onun nefes almasını ve hatta düşünmesini zorlaştırdığını hissetti.

Lenore öğleden sonralarını nerede ve kiminle geçiriyordu?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sonraki günlerde Jason, karısının cemiyetin düzenlediği hiçbir akşamüstü eğlencesine katılmadığını birçok kez doğruladı. Ruh hali, soğuk bir alaycılıkla en kötü çaresizlik arasında gidip geliyordu. Bir an için, kendini onun kiminle kırıştırdığını merak etmesine gerek olmadığına ikna ediyor, ardından da bundan sorumlu olan beyefendiyi bulup, onun derisini yüzmek için ilkel bir dürtü hissediyordu. Daha mantıklı anlarında, bu işin nasıl bu hale geldiğini ve başına nasıl böylesine kötü bir kaderin gelmesine izin verecek kadar akılsız olabildiğini düşünüyordu.

Bu çıbanın başını koparan Agatha oldu.

Uzun pencerelerden aydınlanan gri bir ekim sabahına karşı, vesveseli bir şekilde kütüphane şöminesinin önünde volta atan Jason, halasının uzun mektubunu on ikinci kez okudu. Öğleden önceleri nadiren uyanan Agatha'nın saat on bire randevu istemesi gizem doluydu. Ayrıca onun, Jason'ı kendi evine çağırmak yerine onun evine gelmeyi seçmiş olması da bu işte bir bit yeniği olduğunu gösteriyordu.

Ne yazık ki bunun derinliğini ölçemiyordu. Bununla birlikte, onun kendisine duymak istemeyeceği bir şey söylemek için geleceğine şüphe yoktu. Büyük olasılıkla Agatha, Jason'ın henüz keşfedemediği şeyi keşfetmişti; Lenore'un kiminle buluştuğunu.

Ön kapının zil sesiyle aniden durdu. Başını kaldırdığında salondan, halasının garip bir şekilde boğuk çıkan sesini duydu. Omuzlarını dikleştirerek kendini tatsız gerçeği duymaya hazırladı.

Symthe'nin kapıyı açmasıyla Agatha içeri süzüldü.

"Günaydın, hala." Jason nazikçe ilerleyerek, kolunu uzatıp onu küçük kanepeye yönlendirdi.

"Bana zaman ayırmana sevindim, Eversleigh." Agatha, araba yolculuklarında giydiği koyu yeşil renkli ağır elbisesini düzelterek, el kürkünü yanına yerleştirip kanepeye çöktü. Kapı Smythe'nin arkasından kapanır kapanmaz, tek omzu şömine rafına dayalı olacak şekilde şöminenin önünde duran Jason'a endişeli gözlerle baktı. "Mesele Lenore'la ilgili. Planlarının ne olduğunu bilmiyorum ama onu hemen malikâneye geri götürmen gerekiyor."

Jason bu kadarını bekliyordu ama bunu duymak, hissettiği acıyı daha da artırdı. Jason'ın kalbi, göğsünde soğuk taştan oluşan sert bir yumru gibi oldu ve Lenore'u ondan hangi delikanlının çaldığını öğrenmeye hazırladı kendini.

Agatha'nın görebildiği tek şey, Jason'ın yüz hatlarının sertleştiğiydi. Zaten ciddi olan ifadesi, göz korkutucu bir hal aldı. Agatha, ona sert bir şekilde parmak sallayarak inatçılığını sergiledi. "Ah, itiraf etmeliyim ki onun küçük kandırmacası şimdiye dek çok başarılıydı ama bunu sonsuza dek devam ettiremez."

Jason daha fazla dayanamadı. "Tanrı aşkına, Agatha, sadede gel. O aşağılık adam kim?"

Soruyu sordu, ardından topuğu üstünde dönerek ara vermeksizin şömine halısını adımlamaya başladı. "Yalnızca bunu bilmek istiyorum. Tabii ki onu çağırıp konuşacağım." Son cümle, belli bir oranda rahatlamayla, hatta hazla söylenmişti. En sonunda bir şey yapabilmiş, yaşadığı hayal kırıklığını dışarı vurarak biriyle paylaşmıştı.

Agatha, onun çıldırdığını düşünüyormuş gibi ona baktı. "Aklını mı kaçırdın? İlla bir adamı suçlayacaksan, kendini suçlamalısın. Hem söylesene, nasıl kendi kendini çağırıp da konuşacaksın?"

Jason duraksadı, yırtıcı öfkesini dışa vuran görüntüsünün yerini tam bir şaşkınlık aldı.

Agatha eliyle ona bir sandalyeye oturmasını işaret etti. "Tanrı aşkına, tepemde dikilmeyi kes ve otur. Böyle davrandığında bana babanı anımsatıyorsun."

Buna itiraz edemeyecek kadar şaşkın olan Jason söyleneni yaptı.

"Sana yalnızca Lenore'un iyi olmadığını söylemek için buradayım." Agatha, yeğenine dik bir bakış attı. "Eğer hamileyse malikâneye gitmeli. Şehir hayatından hoşlanmadığını biliyorsun. Ben de buranın havasının ona iyi gelmediğine inanıyorum. Ayrıca, her şeyden daha önemlisi, yeni konumunun ağırlığını kaldırmanın verdiği gerginlik çok yıpratıcı."

"Saçma." Jason soğukkanlılığını tekrar kazanmıştı. Halasının, karısının çevirdiği dolaplardan düşündüğü kadar haberdar olmadığı belliydi. "Kendisi gayet iyi zaman geçiriyor, cemiyetin önde gelenleriyle bir davetten diğerine koşuyor." Ses tonu küçümseyici ve saygısızcaydı.

Agatha'nın kaşları kalkarak neredeyse gökyüzüyle birleşti. "Saçma, öyle mi? Peki, karınızı ne kadar iyi tanıyorsunuz, beyefendi? Belki de bunu bilmek istersiniz, geçtiğimiz hafta boyunca onu akşamüstü davetlerinde göremeyince şüphelendim. Bayan Athelbury'nin çayına da gelmeyince, dün saat dörtte buraya geldim ve bil bakalım ne buldum?"

Tüm kasları yay gibi gerilen Jason donakalmış bir şekilde bekledi. Burada! Onun evinde!

Agatha gözlerini kıstı. "En sevdiğim bonem üzerine bahse girerim ki yatağına uzanmış, derin uykudaydı. Bu yüzden akşamları, akşamüstlerinde olduğundan çok daha iyi görünüyor. Ne kadar yıprandığını hiç kimsenin görmemesi için, akşamüstlerini dinlenerek kendine gelmekle geçiriyor. Bu bana pek eğlence gibi gelmiyor."

Jason şaşkınlıktan sersemlemişti. "Onu gördün mü?"

Jason dalgın dalgın başını salladı. Lenore onu aldatmıyordu -bunu asla yapmamıştı- yapmayı bile düşünmemişti.

"Ah, evet." Agatha arkaya yaslandı. "Benim öğrenmeme fırsat kalmadan, şu senin aptallar onu uyandırdı. Yüzü yarı yeşildi; yani, haklı olduğumu söylemene gerek yok. Karın hamile, değil mi?"

Yeğeni düşüncelere gömülmüş olarak sessiz kalınca, Agatha homurdandı. "İkinizin arasında neler oluyor? Herkesin gördüğü ve anladığı üzere, birbirinize sırılsıklam âşıksınız ve ikiniz de hem kendinizi hem de cemiyeti ikna etmeye çalışırcasına birbirinizi kandırıyorsunuz. Fakat öyle olmuyor."Agatha nefes almak için duraksadı. Yeğeninin yüzündeki donmuş ifadeyi gördüğünde, aklındakini

söylemek için kararlı ve hızlı hareket etti. "Pekâlâ, bu işe yaramıyor. Bari elimden gelenin en iyisini yapayım da onu kırsala götüreyim!" Mücadeleci bir şekilde Jason'a baktı.

Jason ona bakışlarıyla karşılık verdi. Şimdiye dek çok gizli olduğunu sandığı kişisel sırrının, tüm cemiyet tarafından bilindiği fikri onu hayrete düşürmüştü. Rahatlama, şaşkınlık ve belirsizlik keşmekeşinde çırpınan Jason, aklına ilk gelen düşünceyi dile getirdi. "Lenore beni sevmiyor. Biz sevgi için evlenmedik."

"Olabilir, aksini kim söyledi?" Agatha gözlerini irileştirdi. "Senin evlilik nedenlerini gayet net olarak hatırlıyorum, tekrar etmene gerek yok. Fakat bunun mevcut durumla ne ilgisi var?" Jason karşılık vermek yerine hüzünlü bir içe kapanıklık sergiledi. Bunun üzerine Agatha devam etti. "Lenore'un seni sevmemesine gelirsek; konuyla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Pekâlâ, zamparaların nasıl olduklarını hepimiz biliyoruz evlat ve itiraf edelim ki sen onların elebaşlarından birisin. Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Körsün. Zamparalar hep böyledirler, ta ki duvara toslayana kadar." Jason uyarıcı bir bakış atacak kadar kendine geldi.

Fakat Agatha'nın gözünü korkutamadı. "Bana onu sevmediğini anlatmaya çalışmayacaksın, değil mi?"

Jason kızardı.

"Ah, işte! Lenore'la ilgili ne kadar haklı olduğumu göreceksin. Bu konuda bir şey yapmış olsaydın çoktan görürdün zaten."

"Buna içtenlikle söz veriyorum, halacığım." Halasının konuşmasına yeteri kadar süre ayırdığını hisseden Jason sandalyesinde doğruldu. Agatha, bulunduğu bu çıkarımdan dolayı ikaz aldığını hissederek kaşlarını çattı.

Başını kaldırıp baktığında, yeğeninin gri bakışlarının yüzüne kilitlenmiş olduğunu gördü. "Söylesene," dedi Agatha, gözlerini kısarak. "Hiç Lenore'a onunla neden evlendiğini söyleme talihsizliğinde bulundun mu?"

"Elbette."

"Tanrım, bana sabır ver!" dedi Agatha, tiksintiyle. "Tanrı aşkına, Jason, senin bundan daha iyisini yapabileceğini düşünmüştüm. Basit bir adam gibi davranmışsın."

Jason ciddileşti.

"Son derece gereksiz!" diye devam etti Agatha. "Lenore, sonucunu hiç dikkate almadan, kendini bu zırvalığa iyice kaptırmış görünüyor. Seni memnun etmeyi düşünüyor, istediğini söylediğin şeyleri sana vermeye çalışıyor. Tam bir çıkar evliliği. Hayır, pardon! Gerekçeli evlilik."

Agatha sertleşen ses tonu ve ondan geri kalmayan yüz ifadesiyle el kürkünü toparladı ve hatalı yeğenine sert bir bakış attı. "Pekâlâ, Eversleigh, iyice düşünüp taşın. Karın senin mirasçına hamileyken, bir yandan da düşesinin tüm seçkinler tarafından kabul gördüğünü sana göstererek tatmin olman için sağlığını tehlikeye atıyor. Tatmin olduğunu umuyorum." Agatha otoriter bir şekilde ayağa kalktı. "Sana önerim, gittiğin yolun yanlış olduğunu belirttiğime göre, durumu düzeltmek için acil adımlar atman olacak."

Agatha göz korkutucu yeğenini hiç bu kadar hassas halde görmemişti. Mesajının en tatmin edici şekilde ulaştığını anlayarak Jason'a reverans yapıp, onu göreviyle baş başa bıraktı. Sabah sabah başardığı işten epey memnun olarak oradan ayrıldı.

Halasının sözlerinin üzerinde kafa yoran Jason üzülmeli miydi yoksa sevinmeli miydi bilmiyordu. Neyse ki

bu hissizlik duygusu, uzun sürmeyerek belirgin bir rahatlama ve güçlü bir mutlulukla yok olup gitti. O andan itibaren, karısına duyduğu saygı nedeniyle hiçbir şeyin değerini hafife almayacağına dair kendi kendine söz verdi. Bir haftadır ilk kez rahat bir nefes alarak ayağa kalktı ve kararlı bir şekilde kapıya yöneldi.

Karısıyla uzun bir konuşma yapmasının zamanı gelmişti de geçiyordu bile.

***

Lenore üst kattaki yatağından yalpalayarak henüz kalkmıştı. Yaklaşan tehlikeden habersiz bir şekilde, alışılagelmiş hazırlıklarını yapmaya başladı. Sehpanın üstüne hazır olarak bırakılmış leğenin kenarındaki gül desenlerine baktı. Yataktan kalkıp iki adım atar atmaz onu esir alan mide bulantısıyla savaşmaktan vazgeçeli çok olmuştu. Bu katlanılması gereken bir durumdu. Bu nedenle leğeni sıkıca tuttu ve zihnini gerçeklere kapatarak atağın sona ermesini bekledi.

Bacaklarının güçsüzleştiğini ve dizlerinin titrediğini hissederek, leğeni daha sıkı tuttu ve halıyla döşenmiş yere çöktü. Büyük bir perişanlık içinde birbiri ardında spazmlar geçirirken başka şeyler düşünmeye çalıştı.

Kapının tıklanma sesi, duyularının üzerine örtülmüş perdeyi hareketlendirdi. Hiç şüphesiz ki yıkama suyunu getirmek için Trencher gelmişti. Lenore sessizce yerde kaldı. Trencher'dan sakladığı hiçbir sırrı yoktu.

Jason bir eli kapı tokmağındayken karısının odasına göz gezdirdi. Kapıyı nazikçe çalmıştı ama bir karşılık duyamamıştı. Gözleri şaşkınlıkla dağınık yatakta ve kapalı perde-

lerde gezindi. Lenore, ötedeki küçük odada olabilir miydi? Kaşlarını çatarak odanın içine bir adım atıp, ardından kapıyı kapattı.

Gözleri loş ışığı alışmaya başlamışken, Lenore'un banyo odasına açılan kapıya doğru baktı. İşte o anda, yatağın ötesinde, karısının yerdeki çıplak ayaklarını ve geceliğinin kenarını gördü.

"Lenore!"

Jason'ın haykırışı, Lenore'u gerçek dünyaya döndürdü. Duyularına inanmakta zorlanarak başını kaldırdı. Fakat yatağa doğru yaklaşmakta olan ağır ayak sesleri Trencher'a ait değildi.

"Git buradan!" Sözlerinin içini makul oranda bir amaçla doldurmaya çalışması, Lenore'un yeni bir öğürtü nöbeti geçirmesine neden oldu.

Jason ona doğru uzandı, sert bir ifadesi vardı. "Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum." Onu bu kadar solgun ve güçsüz görmekten dolayı dehşete düşen Jason, onun yanına çökerek yüzündeki uzun saçları geriye attı ve ani nöbeti geçene kadar onu kendine yasladı.

Lenore onunla tartışmaya can atıyordu fakat Jason'ın varlığı, hiç tahmin edemeyeceği kadar büyük bir rahatlık hissettiriyordu ona. Jason'ın sıcaklığı ince geceliğinden içeri süzülüyor, gergin kaslarını gevşetiyordu. Omuzlarını saran elleri, ona feci şekilde ihtiyaç duyduğu bir güç aşılıyordu.

Sonraki birkaç dakika boyunca, Jason karısına destek olmaya odaklanarak hiçbir şey söylemedi. Elleri nazikçe, yatıştırıcı bir şekilde onun omuzlarında ve sırtında geziniyordu.

Ardından kapı açıldı ve Trencher hızla içeri girdi. Jason'ı görünce aniden duraksayıp, elinde taşıdığı ibrikteki suyu dökmemek için mücadele etti.

Jason, karısının hizmetçisinin, onun bu rahatsızlığı bilmediğinden kesinlikle haberdar olduğunu, Trencher'ın yüzüne bir bakışıyla anladı. Gözlerini kıstı.

Kendini toparlayan Trencher, ibriği lavabonun üstüne koymak için hızla harekete geçti. "Ah, Ekselansları! Geldim, onunla ben ilgilenirim!"

"Hayır. Sen bir bardak su ve ıslak bir bez getirebilirsin. Onunla ben ilgileneceğim."

Duyularını örten o bulanıklıkta bile, Lenore onun sesindeki kararlılığı sezebildi. Mevcut durumuna, hatta her şeye rağmen, Jason'ın ona yardım etme konusundaki istekli tutumu ve kararlılığı, böyle yapmasının hakkı olduğunu savunması, Lenore'un yüzüne saf bir mutluluk dalgasının çarpmasını sağladı. Jason yalnızca nazik olmaya çalışıyordu ama Lenore'un onun nezaketine çok ihtiyacı vardı.

Trencher bardak ve havluyla geri döndüğünde, Jason suyu içmesi için Lenore'u tatlı dille ikna ediyordu. Ardından onun güçsüz itirazlarına aldırmayarak yüzünü nazikçe yıkayıp, karısını kollarına yatırdı. Havluyu tepelerinde bekleyen hizmetçiye uzattıktan sonra tek kaşını kaldırarak karısına baktı. "Biraz daha iyi misin?"

Lenore birden utanarak onaylayıcı bir şekilde başını salladı. Jason ayağa kalkarken, kolları Lenore'dan kaydı. Lenore dik oturmaya bile fırsat bulamadan, Jason eğilerek onu kucağına aldı. Trencher'ın şaşkın bakışları arasında kocasının ceketinin yakasını kavradı.

Jason yatağın çevresinde dolanıp, karısını yastıkların

üstüne yerleştirdi. Trencher'dan, ona söylenmesine gerek kalmadan Lenore'un yastıklarını kabartmasını bekledi ama Trencher bunu yapmayınca, ona delici bir bakış atarak bunu kendi yaptı. Ardından karısını tekrar yastıkların üstüne yerleştirerek onu yorgana sardı.

Jason hizmetçinin havluyu ve ibriği toparlayıp kapıya yöneldiğini görünce soğuk bir ses tonuyla, "Hanımın sana ihtiyacı olduğunda zili çalar," diye buyurdu.

Gözleri irileşen Trencher reverans yapıp, ardından kapıyı kapatarak hızla uzaklaştı.

Jason'ı karısının sağlığı gibi hayati bir konuda habersiz bırakan hem onun hizmetçisine hem de kendi uşağına bir çift söz -birçok söz- söylemeyi aklına kazıyan Jason, tüm dikkatini Lenore'a verdi. Onun elini avucuna alarak yatağın köşesinde oturdu.

Lenore, bundan sonra ne geleceğinden emin olamayarak kirpiklerinin arasından ona baktı. Yine de parmak eklemlerinde istemsiz bir şekilde hareket eden Jason'ın başparmağı tüm kaygıları yok ediyordu.

Jason tarafsız bir yüz ifadesiyle başını eğerek ona baktı. "Bu ne zamandan beri devam ediyor, Lenore?"

Sesindeki endişe yüzünden Lenore'un dili tutuldu. Bunu itiraf etmenin ne kadar akıllıca olduğunu düşünürken, bir yandan da serbest eliyle yorganın kenarını didiklemeye başladı. Her şeyi açıkça anlatıp, malikâneye geri dönmeyi dilerdi ama Sezon henüz sona ermemişti.

Sorusuna hemen karşılık vermeyince, Jason kaşlarını kaldırdı. "Şehre geldiğinden beri mi?"

Lenore başını kaldırdığında, aklına gelen tüm yalan ifadeleri zihninden kovdu. Alçak sesle "Neredeyse," diye itiraf etti.

Jason iç çekip aşağı baktı, parmakları onunkilere kenetlenmişti. "Hayatım, bunu bana anlatmanı çok isterdim. Ben bir canavar değilim ki." Onunkini tutan elini yumruk yaparak sıktı, ardından yavaşça serbest bıraktı. Agatha'nın sözleri aklına geldi; Lenore'un yalnızca Jason'ın kendisinden istediğini düşündüğü istekleri karşılama arzusuyla bu tuhaf duruma düştüğü hakkındaki sözlerini. Sonra ekledi. "Senin şu anki rahatsızlığını gidermek için yapabileceğim hiçbir şey yok fakat kendini benim yüzümden daha fazla yıpratmana izin veremem."

"Ama ben iyiyim... Yani, en azından yakında..." Lenore, böyle bir kararın verilmesini engellemek için girişimde bulundu fakat gözleri Jason'ınkilerle kesişince, onun ne düşündüğünü anlayarak durdu.

Kocasının kaşlarından biri kuşkuyla kalkmıştı.

"Yakında, yani bugünün ilerleyen saatlerinde biraz daha iyi olur musun? Ama seni uyarmalıyım, canım, burada nazikçe oturup beni kandırmana izin verecek değilim."

Lenore, kocasının sert bakışları altında sıkıntıyla kımıldandı. Jason'ın ses tonundaki duygusal yakınlık ve yüz ifadesi, ona karşılık verme cesaretini verdi. "Ama gerçekten, Jason, idare edebilirim. Cemiyetin, karının sahip olduğu unvanı onurla taşıyamadığını düşünmesini istemiyorum."

"Cemiyet istediğini düşünebilir. Ayrıca, onların dönekliklerini çok büyüttüğünü düşünüyorum. Düşesim olarak umduğumdan çok daha büyük bir başarı gösterdin, Lenore. Önemi olan kişilerin hiçbiri balolarından kaçmanı yüzüne vurmayacaktır, elbette nedenini öğrendikleri zaman." Jason'ın bakışları, sahiplenici bir şekilde, tamamen istem dışı olarak karısının vücudunda gezindi. Gözleri

onun yüzüne geri döndüğünde, Lenore'un hafifçe kızardığını gördü. Gülümsedi, dudaklarına götürmeden önce elini nazikçe sıktı. "Kim bilir?" dedi, gözleriyle onu sorgulayarak. "Belki de kıskanıyorlardır."

Lenore biraz daha kızardı. Parmakları Jason'ın dudaklarına değerken hiç sağlıklı düşünemediği için elini geri alabilmeyi dilerdi. Kendini, az bile olsa takip etmek istemediği ılımlı yoldan gitmeye mecbur hissetti. "Sezon birkaç hafta sonra sona eriyor, lordum. Ondan sonra malikâneye dönmek için bol bol zaman olacak."

Jason başını iki yana salladı. "Malikâneye gitmek için yarın yola çıkıyoruz, Lenore. En azından..." Kederli bir şekilde Lenore'un durumunu göz önüne alarak aniden durdu. "Bunu yapabileceğin en kısa zamanda."

Bunlar, Lenore'un hem duymaktan korktuğu hem de duymaya can attığı sözlerdi. Yine de karşı gelmeden yapamazdı. "Ama..."

"Ama filan yok." Jason'ın sesi ciddiydi. "Bana randevularını söyle, ben de Compton'dan onları iptal ettirmesini isteyeyim."

"Fakat..."

"Öğle yemeğine kadar güvenli bir şekilde yatağında dinleneceksin. Senin için yukarıya bir tepsi göndereceğim, hatta o tepsiyi ben getireceğim." Jason ayağa kalktı. "Dilersen, tüm gün evde kalabiliriz ya da seni meydanda yürüyüşe çıkarabilirim. Korkarım ki bu gece dışarı çıkmayı planlamadığımdan, benim refakatime katlanmaya devam etmek zorunda kalacaksın. Birlikte akşam yemeği yiyeceğiz ve ardından dinleneceksin." Bu anlatımdan sonra Jason başını eğerek Lenore'a baktı. "Başka 'ama'ların var mı, sevgili karıcığım?"

Dik dik bakmakla gülmek arasında kararsız kalan Lenore uzlaşmaya vardı. "Korkarım ki planlarınızla ilgili gözden kaçırmış olduğunuz bir engel var, lordum."

Jason kibirli bir tutum sergilemekten kaçınarak sordu. "Kocanla bir gün geçirmeyi istemiyor musun? Yoksa benimle birlikte malikâneye geri dönmeyi kalpten dilemiyor musun?"

Lenore başını çevirdi. Kalpten dilediği şeye asla sahip olamayacağına ikna olmuştu. Fakat Jason'ın hassas tutumundan dolayı biraz aklı karışmıştı ve ona nasıl karşılık vereceğini bilemiyordu.

Karısının içinde bulunduğu zor durumu sezen Jason gülümsedi ve tutmaya devam ettiği eli daha da sıkı kavradı. "Patavatsızlığım için özür dilerim, canım. Neyi gözden kaçırmışım?"

Lenore biraz rahatlasa da, Jason'ın gri gözlerinde ışıldayan yumuşak ışıkla kalbi duracakmış gibi hissederek konuşmaya cesaret etti. "Ben... Malikâneye giderken, arabanın içinde rahat edebilir miyim emin değilim."

"Yavaş gideceğiz. Acele etmeye gerek yok. Her gün, senin durumuna göre yol alacağız." Jason, Lenore'un yüzünü inceleyerek iri gözlerinin altındaki morlukları gördü. Gözleri her zamanki ışıltısından yoksundu ve soluk yeşil bakışları, gerginlik yüzünden çatılmış kaşlarıyla gölgelenmişti. Lenore, kendini Jason'ın isteklerini yerine getirmeye zorlamıştı. "Daha fazla tartışma yok, Lenore. Yarın seni kırsala geri götürüyorum." Jason bu açıklamanın ciddiyetini yumuşatmak için, onun elini yorganın üstüne koydu. "Şimdi biraz dinlen, canım. Seni öğle yemeği için uyandıracağım."

Lenore sanki bir şeyin kendi isteği dışında gerçekleştiğini, omuzlarından epey büyük bir yükün kalktığını hissederek Jason'ın gidişini izledi. Jason, o saatte neden onun odasına geldiğini söylememişti ama ne olursa olsun, bunun Lenore'a getirisi çok olmuştu. Artık Jason'ın, eşlerinin sağlıklarını hiç düşünmeyen o ilgisiz kocalardan olmadığını öğrenmişti. Jason'ın ilgisinin gerçek olduğu dikkate alındığında, bir beyefendi olarak, sorumluluğu altındaki birine duyduğu hislerle onu malikâneye geri götürme isteği şaşırtıcı değildi. Lenore'un daha az emin olduğu şeyse, Jason'ın onunla kalmayı planlayıp planlamadığıydı. Ayrıca, diğerlerini de onlara katılmaları için Dorset'ye davet edip etmediği ya da etmeyi düşünüp düşünmediğiydi.

Lenore derin bir iç çekti ve konumunun gerektirdiği şekilde yataktan kalktı, giyindi ve hiçbir öğle partisine gitmek zorunda olmamanın verdiği rahatlıkla gözlerini kapattı.

Uyku onu sarıp sarmalamaya çok yaklaşmışken, Lenore daha çok hangisinden korktuğunu düşündü. Jason'ın onunla birlikte malikânede kalırsa, ona duyduğu sevginin Jason tarafından anlaşılmasını engellemek için sürekli taktığı maskeyle dolaşmaya devam edebilecek miydi? Ayrıca, Jason'ın konuk ve hanımları çağırması halinde, hanımların pek çoğunun daha önceden de yaptığı gibi onu baştan çıkarmaya çalışması durumunda, Lenore şaşırtıcı bir şekilde ruhunu kemirmeye başlayan kıskançlığı gizleyebilecek miydi?

Bunun yanıtının önceden tahmin edilemeyeceğine karar veren Lenore, bu tür düşünceleri bir tarafa bırakarak kendini yavaşça, tek gerçekliğin rüyalar olduğu uykunun kollarına bıraktı.

***

Üçüncü günün sabahında malikâneye ulaştılar. Arabadan dışarı çıkarak ayaklarının altında basamak taşlarını hisseden Lenore derin bir iç çekti. Gözleri kocasınınkilerle kesiştiğinde, bakışlarından rahatlama ve minnet okunuyordu. Morgan'ı selamlamak için döndü, ardından merdivenlerin tepesinde Bayan Potts'u görerek, elini Jason'ın koluna koymadan önce ona el salladı.

"Eve dönmekten memnun olduğunuzu umuyorum, madam." Lenore, sözcükleri uzatarak konuşan Jason'a muzip bir bakış attı. "Öyleyim, lordum. Kütüphanenizin düzenlemesinde henüz pek yol almadığımı unutmadım."

"Ah, evet." Artık küflü kitap ciltleri yüzünden tedirgin olmayan Jason gülümsedi.

Bayan Potts, merdivenin tepesinden yere kadar eğilerek onları selamladı. "Sizi evde ağırlamak büyük bir mutluluk, Ekselansları ve Madam."

"Geri döndüğüme memnunum, Bayan Potts."

Jason nazikçe, "Şunu belirtmeliyim ki Bayan Potts," diye araya girdi. "Hanımefendi Ekselansları'nın aşırı derecede tavuk suyu çorbasına ihtiyacı var. Annemin yatağa bağlı kaldığı zamanlarda verilenden bahsediyorum."

Bayan Potts'un yüzü aydınlandı. "Elbette! Bebek yüzünden bitkin düşen hanımefendiyi kaldırmak için birebir. Benimle gelmeniz yeterli, hanımım. Sizi doğruca yatağa götüreceğiz ve size bir tas getireceğim. Londra'nın eğlence hayatı yüzünden epey yıpranmış olmalısınız."

Lenore, gelecek neslin sağlığı için çaba gösterme heyecanıyla yanıp tutuşan Bayan Potts'un karşı konulmaz gücüne kapılarak kocasından ayrıldı. Tam arkasındaki Bayan

Potts'la merdivenleri çıkarken ona tekrar bakmayı başardığında, Jason'ın yüzünde kendini beğenmişçesine tatminkâr bir gülümseme gördü. Lenore kaderine teslim olmadan önce ona istem dışı bir şekilde buğulu ve minnettar bir gülümsemeye dönüşen anlamlı bir bakış attı.

Gerçekten de dinlenmeye ihtiyacı vardı. Yolculuk, acı verici bir şekilde yavaş geçmişti. Jason, paranın satın alabileceği en donanımlı, en mükemmel şekilde düzgün giden arabayı sipariş etmişti. Bu şekilde, tümsekleri aşarken yaylar ve hızın çok işe yarayacağını açıklamıştı. Buna rağmen, hiç durmadan yirmi milden fazla yol gidememişlerdi. Lenore keyif verici sıcaklıkta hazırlanmış, güzel kokulu suyla ağzına kadar dolu olan küvetinin verdiği zevkin içine gömülerek gözlerini kapattı ve kocasının güven verici desteğini düşündü. Jason karısının ne kadar dayanabileceğini ölçme konusunda uzmanlaşmıştı ve Lenore'u koluna alıp, şirin ve küçük köyleri, yeşillikleri gezebilmesi için arada verilecek molaları düzenlemişti. Geceleyin verdikleri molalar, onun rahatlığının güvence altına alındığı en iyi hanlarda olmuştu; en büyük salon ve en büyük yatak odasında. Lenore'un tek şikâyeti, geceyi büyük yataklarda tek başına geçirmiş olmasıydı fakat bunu soğukkanlılıkla kabullenmişti. Onun arkadaşlığına ve ilgisine sahipti, daha fazlasını beklemeye hakkı yoktu.

Saatler hızla ilerledi. Lenore, sözü edilen tavuk suyu çorbasını içtikten sonra birkaç saat kestirdi. Ardından dinlenip, tazelenmiş bir şekilde giyinerek salona indi. Evdeki çalışanlara bir saat boyunca bilgilendirmede bulunduktan sonra kocası onu buldu. Onun önerisiyle, güneşin ısıttığı terasta gezdiler. Lenore'un yüzüne vuran güneşi son fark

edişinin üzerinden haftalar geçmişti; güneşin onun eve dönüşü şerefine çıktığı fikri akla yatkın geldi.

Daha sonra, Lenore ikisi için de çay koydu. Birlikte cemiyetin ileri gelenleriyle ilgili acımasızca espriler yapıp eğlendiler. Ardından sıra akşam yemeğine geldi. Yılın ilk döneminde yapmaya alıştıkları gibi küçük yemek odasında yediler.

Sonunda perdeler çekildiğinde, Lenore tümüyle rahatlamış halde, Jason'ın onu eve geri getirmesinden dolayı büyük bir memnuniyet duyarak iç çekti. Jason ona doğru kaşını kaldırdığında, "Şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyorum," diyebildi yalnızca.

Bunu söylerkenki gerekçesinin farkına varan Lenore'un yüzü kızardı. Aniden şarabından bir yudum daha alarak tepkisinin mum ışığında gizleneceğini umdu. Sanki kocasının dikkatini çekmek bir kadın için hataydı. Doğru ya da yanlış, kabul edilebilir veya edilemez olsa da Lenore'un tek dileği, bunu nasıl sürdürebileceği hakkında bir fikir sahibi olmaktı.

Umduğunun tam tersi olarak, mum ışığı onun kızarıklığını Jason'dan saklayacak kadar zayıf değildi. Lenore'un sözleri ve tepkisi, Jason'ın umutlarını artırdı fakat buna rağmen temkinli ilerledi. "Seni aşırı derecede yoracak hiçbir şey yapmayacağımızdan emin olmalıyız."

Duyuları tümüyle açık olan Lenore, Jason'ın tok sesindeki gizli anlamları sezdi. Tereddütlü bir şekilde, "Burada yapacağım hiçbir şeyin beni aşırı derecede yoracağını sanmıyorum," diye yanıt verdi.

İçinde feryat eden arzusunu geri plana atan Jason cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi. Gözleri, uzun masanın

diğer ucundan onunkilerle buluştu. "Belki de bu gece erken yatmalısın. Uyanık kalman için bir neden yok. Sanırım, kısa süre sonra ben de yukarı geleceğim."

Dudaklarının aniden kuruduğunu fark eden Lenore, karşılık vermeden önce dilinin ucuyla onları ıslattı. Hafifçe boğuk bir sesle, "Belki de öyle yapmalıyım," dedi.

Bir uşak yanına gelerek ayağa kalkmasına yardım etti. Jason, ona son bir bakış atarak giden Lenore'un ardından ayakta kalakaldı. Tekrar sandalyesine çökerek porto şarabını bir kenara koydu ve onun yerine konyak sürahisini aldı. Lenore ona öyle bakmakla ona ne yaptığının farkında mıydı? O iri gözlerindeki dile getirilmeyen cazibeyle herhangi bir erkeğe neler yapabilirdi? İçinde tırmanan saf arzuyu bastıran Jason, konyağından kocaman bir yudum aldı.

Daha sonra, içki mahzeninde duran ve bol miktarda içmiş olduğu kaliteli konyağın etkisiyle güçlenen Jason, önündeki kapının düz aynalarına baktı. Tam bir tatminkârlık hissiyle derin bir nefes aldı ve kapı tutmacını çevirerek eşiği geçti.

Lenore içine gömülü olduğu kuştüyü yatağından kocasının içeri girdiğini duydu fakat buna inanamadı. Çoktan uyumuş da rüya mı görüyordu? Ama hayır. Yan tarafında süzülerek yatağa giren ılık, sert ve iri erkek vücudu hiç de rüya değildi.

Lenore iç çekiş ve haykırış arasındaki bir sesle onu karşılamak için döndüğünde kendini onun kollarında buldu. Kocası onu sahiplenici, tutkulu bir şekilde sardı.

Çok sonra, karısı yanında sıcacık bir uykuya daldığında, Jason halinden memnun bir biçimde iç çekti.

Neyse ki Agatha haklı çıkmıştı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah saat dokuzu geçerken kahvaltı odasının kapısı açıldığında, Jason bir gün öncesinin gazetesini okumaya dalmıştı. Uşakla birlikte ev işleri hakkında konuşmaya gelen ve Morgan'ın emri altındaki kişilerden biri olduğunu sanan Jason başını kaldırarak bakmadı; Morgan'ın sesi sayfaların üzerinde yankılanana dek.

"Bunların hepsini toparlayıp size taze çay koyayım mı, Ekselansları? Belki, yanına kızarmış ekmek de istersiniz."

Jason gazetenin ardından tam zamanında belirerek, yüzünde minnettar bir ifadeyle Morgan'ın çektiği sandalyeye oturan Lenore'u gördü.

"Teşekkür ederim, Morgan. Bir dilim kızarmış ekmek alabilirim."

Gazeteyi katlayarak kenara koyan Jason karısına kaygılı bir bakış atmadan önce, Morgan ve uşağın kahvaltıdan geriye kalanları toparlayarak odadan çıkmalarını bekledi.

"Yataktan çok erken kalkmışsın, sence de öyle değil mi?" Lenore, biraz güçsüz bir şekilde gülümsedi.

"Bu sabah kendimi çok daha iyi hissediyorum." Bunun kulağa nasıl gelebileceğini sonradan düşünen Lenore aceleyle ekledi. "Bayan Potts, uyumaya ihtiyaç duymuyorsam yatakta zaman geçirmemin beni güçsüzleştireceğini belirtti."

"Gerçekten mi?" Jason tek kaşını kaldırdı. "Ne yazık ki bunun gibi yorumlara katılmıyorum. Yatakta zaman geçirmek için başka nedenler de var ve onları sık sık dikkate almanı umuyorum."

Öfkeyle kızaran Lenore, ona sertçe kınayıcı olduğunu umduğu bir bakış attı. Neyse ki o sırada elinde çay ve kızarmış ekmekle Morgan belirdi, böylece bu müstehcen sohbet de sona ermiş oldu.

Lenore açık çayını içerken, kocasının gri gözlerindeki sabit bakışı fark etmiyormuş gibi görünmeye çalıştı. Jason, geçen zamanın hiçbir önemi yokmuşçasına onu izlemekten keyif alıyormuş gibiydi. Sonunda Lenore konuştu. "Buralarda yapacağın çok iş var mı?"

Jason başını iki yana salladı. "Hasatların neredeyse hepsi toplandı. Gelecek yılın başına kadar yapacak pek bir şey kalmadı." Lenore'un, kızarmış ekmeğini ısırıp ardından yüzünü ekşiterek tabağı kenara koyuşunu izledi. Hâlâ çok solgundu. "İlgilenmem gereken herhangi bir iş olduğunda, Compton sık sık Londra'dan buraya geliyor." Karısının kırsal mülklerden haberdar olduğunu ve işlerin gidişatını görerek o konuyu ele almaktan hoşlandığını hatırlayan Jason cesaretlendi. "Köyde samanla yeniden inşa edilmiş kulübeler var. Belki de sabahın ilerleyen saatlerinde oraya gidip sonuca bakabiliriz. Yoksa küçük tekneyle gezmeyi mi tercih ederdin?"

Lenore, midesinin buna dayanamayacağını biliyordu. İsteksizce başını salladı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Aşağı inecek kadar iyi olabilirim ama bugün arabaya binme riskini göze almamayı tercih ederim. At binme konusunda da çok hevesli olmamam belki daha hayırlıdır."

Başını kaldırdığında, kocasının yakışıklı çehresindeki kaşların çatılmış olduğunu gördü.

Jason onun gözlerinin içine baktı. "Şehirdeyken sana yapmış olduğum at binme tekliflerini bu yüzden mi reddetmiştin? Çok hasta olduğun için mi?"

Lenore başıyla onayladı. "Park'taki çimenlerin üzerinde dörtnala koşma fikri bile yüzümün sararmasına neden oluyordu."

Peçetesini yana koyarak ayağa kalktı.

Teklifinin Lenore tarafından reddedilmesinden dolayı ne kadar incindiğini hatırlayan Jason da ayağa kalkarak Lenore'a sert bir bakış attı. "Bundan sonra kocanızdan sır saklamamanızı rica edebilir miyim, madam?"

Lenore, onun sahte ciddiyeti üzerine kıkırdadı. "Evet, lordum. Haklı olduğunuzu söylemeliyim. Bu, hayatı daha da kolaylaştırır." Sunduğu kolunu kabul etti ve birlikte büyük salona yürüdüler. "Ama," dedi Lenore, başını kaldırıp kirpiklerinin arasından ona bakarken. "Sen de Park'ta benimle ata binerken görülmeye pek meraklı değildin. Halaların bana, ata binen hanımefendilere hiç eşlik etmediğini söylediler."

"Halalarım pek çok konuda yanılmazlar. Bununla birlikte, onların keskin zekâlarına duyduğun güveni sarsmak istemem ama benimle ilgili konuları öngörecek kadar maharetli değiller." Jason, karısının iri yeşil bakışlarını yaka-

lamak için aşağı baktı. "Örneğin bu hususta, Park'ta gezintiye çıkan hanımefendilere eşlik ederken hiç görülmediğimle ilgili haklılar fakat karımın gezintilerine eşlik etmek benim için asla kaçırılmayacak bir zevktir."

Lenore hissettiği tuhaf zayıflığın nedeninin hamilelik mi yoksa Jason'ın gri gözlerindeki ışıltı mı olduğunu merak etti. Ne olursa olsun, Jason'ın sebep olduğu utanmalarını kontrol etmeyi dilerdi. Jason onunla başka hiç kimseyle paylaşmadığı kadar yakın bir iletişimi seçmişken, Lenore'un artık buna karşı geliştirdiği hiçbir savunması yoktu.

Karısının elini dudaklarına götüren Jason, onun yanaklarındaki rengi görünce memnuniyetle gülümsedi. "Gidip o kulübelere bakmam gerek. Döndüğümde seni bulurum."

Vermiş olduğu bu sözle birlikte, Lenore'u büyük salonda bırakarak ön kapıya yürüdü.

Büyük kapı Jason'ın ardından kapandığında, Lenore hoş bir biçimde ürperdi. Geçmek bilmeyen büyüsünden kurtulmak için omuzlarını kıpırdatıp oturma odasına yürüdü. Jason'ın sabah boyunca, onun yatağına girmeden önce ve sonra sergilediği davranışlar, onu yalnızca tek bir sonuca götürüyordu. Jason, ilişkilerini eski hâline döndürmeye çalışıyordu; tıpkı düğünlerinden sonraki bir ay boyunca yaşadıkları ilişkiye.

Lenore alevlenen ateşin önündeki küçük kanepeye çökerek kollarını katladı ve tepelerin zirvelerini saran pusa baktı. Kanında durmadan hoş bir beklenti kıpırdanıyordu. Geçen ağustostan beri işler değişmişti. Ardından Lenore bir keşif gezisine çıkmıştı; bu kez neyin mümkün olduğu-

nu, hayattan gerçekten ne dilediğini biliyordu. Malikâneye geri dönerek ilişkilerine kaldığı yerden devam etmek, çok sevilen ve arzulanan bir yere geri dönmek gibiydi: Bir eve. Birlikte paylaştıkları ve hâlâ paylaşabildikleri, artık ikisinin de değer verdiği bir farkındalık.

Bu, Lenore'un evliliğiyle ilgili beklentilerinden daha fazlasıydı.

Önündeki ufku gölgeleyen tek bulut, bunun ne kadar süreceğiydi. Jason, onunla ve kırsal hayatıyla yetinmeye ne kadar devam edecekti? Yeşil gözleri kararıyordu, olasılıkları değerlendirdi. Jason'ın sosyal ortamı, hiçbir zaman huzurlu kırsal hayat olmamıştı. Lenore onu arka planda hep birçok sosyetik meşguliyetin olduğu bir resmin içinde hayal etmişti. Londra'da geçirmiş olduğu zaman bile, kendisinin bu tür ortamlara birkaç haftadan daha fazla katlanamayacağını anlamasını sağlamıştı; zihni o hayata hiç uyum sağlayamamıştı.

Lenore dudaklarını ısırarak kaşlarını çattı. Jason'ın zevklerinin, bilinçli olsa da olmasa da değişmekte olduğunu halalarının bile öngörememesi, bir uyarı olabilir miydi? Jason, eşi dostu davet etme planlarını sürekli erteliyordu. Aynı şekilde Lenore'un, yakın bir gelecek boyunca malikânede onunla birlikte kalmayı umduğunu anlamasını sağlamıştı.

Derin bir iç çeken Lenore kollarını esnetti ve ardından kendini kanepenin üstündeki yastıkların üzerine bıraktı. İçten içe kuşkularla ürperiyordu. Gizli arzularına yenik düşmemeye kararlı olmasına rağmen, içinde dalga dalga yayılan bir umut ışığı belirmişti. Onun ilgisine ve arzusuna sahipti; onun aşkını istiyordu. Onun bu umudunun

temelinde, malikânedeki geçici birlikteliklerinin, tarif edilmesi zor olan bu duygunun büyümesine zemin hazırlayabileceği fikri yatıyordu. Ne yazık ki Lenore'un bu sürece destek vermek için yapabileceği çok az şey vardı.

Kaderi tanrıların ve Eversleigh'in ellerindeydi.

***

"Bunların yeri şurası." Lenore pencere kenarına dikkatsizce konulmuş, deri ciltlerden oluşan bir kitap yığınını işaret etti.

"Tanrı aşkına, bunu nereden anlıyorsun?" diye mırıldandı Jason, yirmi santim kalınlığında, altın kabartmalı, kırmızı renkli dana derisinden yapılmış cilt kitapları kütüphanenin çevresine işaretlenmiş otuz noktadan birindeki yığına güçlükle taşırken.

Lenore, kucağında açık duran kitaptan başını kaldırmadan açıkladı. "Baban, Plutarc'ın tüm eserlerini o şekilde ciltlettirmiş. Sonra da ne yazık ki onları raflara rasgele koymuş." Okuduğu kitabı kapatarak, başını kaldırıp kocasına baktı. "Bunu tıbbi kitapların arasına koymak en iyisi. Konsollu masanın yanındaki grup."

Jason yanına gelip ağır kitabı onun kucağından alırken Lenore gülümsedi. Onunla göz göze gelen Jason, kitabın ağırlığını tartarken yüzünü ekşitti. "Mantık sahibi herhangi birinin yaptığı gibi, neden masada çalışamadığını merak ediyorum."

Bir gün önce bu tartışmayı çoktan kazanmış olan Lenore başını kaldırıp ona gülümsedi. "Burada otururken çok daha rahatım," dedi arkasına yığılı olan minderlere yaslanarak. "Ayrıca buradaki ışık, masadakinden çok daha iyi."

Çalıştığı alandaki büyük pencerelerden birinin içine kalın bir Aubusson kilimi serdirmişti. Kütüphane rafları boşalırken, kitaplar Lenore tarafından incelenmek için onun üstüne yığılıyordu. Eski ve ağır kitapların sayısının ne kadar çok olduğu göz önüne alındığında, Lenore'un galeridekı 'ofisi' işlevsiz kalmıştı. Bir önceki rafa kadar, kitapları yerlerinden alıp sınıflandırmasına genç uşak Melrose yardım etmişti. Dün sabah ata bindikten sonra ise kocası yanına gelmiş, Melrose'u göndererek ona kendi yardım etmeyi teklif etmişti.

"Senin şu lanet masanı buradan götüreceğim," diye homurdandı Jason, Lenore'un vermiş olduğu talimatı yerine getirmek için dönerek.

Dudakları sevecen bir gülümsemeyle bükülen Lenore, Jason'ın şifalı bitkilerle ilgili kitabı da aynı türdeki kitapların yanına koymasını izledi. Jason'ın onun zevklerine duyduğu bu ani ilgi uzlaştırıcıydı. Son derece iyi okumuş bir kişi olmasına rağmen, Jason onun kitaplara duyduğu tutkuyu paylaşmıyordu. Şu anki niyeti o olsa bile, Lenore henüz bunu hissetmiyordu. Yumuşak bir yüz ifadesi ve gevşemiş, uzun, endamlı vücudunun kendisine doğru dönüşünü seyretti. Elinde kırmızı deri ciltli küçük bir kitap vardı.

Lenore'un incelemek istediği bir sonraki kitabı göstermesine fırsat kalmadan, Jason kilime yani onun yanına oturdu. Lenore'un arkasındaki minderlere omuzlarını dayamak için yaslandı. Dirseklerinin birinden destek alarak uzun bacaklarını öne uzattı ve kırmızı kitabı açtı. "Bunu yığınların arasında buldum. Oraya düşüp unutulmuş olmalı."

"Öyle mi?" Lenore onu görmek için yaklaştı. "Türü ne?"

"Aşk şiirlerinden oluşan bir derleme."

Lenore arkasına yaslandı. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Listelerini gözden geçiriyormuş gibi görünmeye çalıştı.

Jason kaşlarını çatarak sayfaları karıştırdı. Arada sırada birkaç mısra okumak için duraksadı. Ne zaman bir sayfada duraksasa, Lenore riski göze alıp kirpiklerinin arasından ona bir bakış attı. Neredeyse kahkahayı basıyordu. Kocasının gittikçe ekşiyen yüzü, ismi bilinmeyen şair hakkında edindiği fikirlerden dolayı olduğuna dair şüphe götürmeyecek şekilde dışa vuruyordu.

Jason aniden kitabı kapatarak kenara koydu. "Kesinlikle benim tarzım değil."

Lenore'a dönerek büyük ellerinden birini onun kalçasına koydu ve onu yere doğru çekti. Lenore'un elbisesi, ipek minderlerin ve yumuşak halının üzerinden kolayca kaydı.

"Jason!" Lenore, ağzından aniden çıkıveren çığlığı boğmayı başardı. Kocasının yüzüne, ışıldayan gri gözlerine bir kez bakması, kitaplara olan ilgisini kaybettiğini anlamasına yetmişti. İri gözlerle Jason'ın omzunun üzerinden kapıya baktı.

Jason hınzırca gülümsedi. "Kilitli."

Lenore, ayıplayıcı bir kınama ve sinsi bir baştan çıkarılmanın arasında kalmıştı. Fakat sevişirken duygularının derinliğini dışa vurma korkusunu artık yaşamıyordu. O nasıl kendini Jason'da kaybediyorsa, kocasının da kendini onda kaybetmeye yatkın olduğunu keşfetmişti. Fakat ya kütüphanede yaşananlar neydi?

"Bana yardım etmen..." dedi, Jason onu öpmeden

önce. "...Gereken konu..." Başka bir öpücük tarafından susturuldu. "...Bu değil."

İtirazını sona erdiren Lenore, kollarını serbestçe hareket ettirerek Jason'ın boynuna sardı. Daha fazla itiraz etmeden, uzun ve nefes kesici bir öpücük tarafından esir alındı. Korsesinin bağcıkları çok sıkı gelmeye başlamıştı. Neyse ki kocası onun yaşadığı bu zorluğun farkındaydı.

Lenore'un elbisesinin bağcıklarına odaklanmak için başını kaldıran Jason'ın bakışları karısının gözleriyle birleşti. "Küflü ciltlerle uğraşmaktan bıkıp usandım. Şöyle bir ya da iki saat seninle uğraşmayı tercih ederim."

Bağcıklar çözüldü. Jason'ın parmakları karısının omuzlarını okşayarak, elbisesini sıyırıp çıkardı. Jason başını eğerken, Lenore gözlerini kapattı. Bir ya da iki saat mi demişti?

Lenore sarsıcı bir iç çekerek, kocasına bu zamanı ayırmaya karar verdi.

***

Malikâneye dönüşlerini izleyen günlerde, Jason karısıyla arasında var olan, güç algılanan ama yine de gerçek olan kısıtlama sorununu aşmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Son engele gelmişti. "Evlilik nedenlerini" ileri sürdüğünden beri çok yol almıştı. Artık, Lenore'a derin bir aşk beslediğini kendine itiraf etmekle kalmıyor, aşklarının birbirleri tarafında fark edilerek kabul edilmesini de istiyordu.

Tökezlediği nokta da buydu.

Gri atının üstünde, Eversleigh diyarına göz gezdirdi. Tarlalar, yama işi dev bir örtü gibi alçak tepeler boyunca

uzanıyordu. Malikâneyle arasındaki uzaklığın ve sabahın erken saatlerinin verdiği huzurun ona bu sorunu çözmesinde daha net bir bakışı sağlamasını umarak dik kayalıklardaki gözetleme noktasına gelmişti.

Karısının hobilerini elinden geldiği kadar paylaşmıştı; onunla kütüphanede çalışmış, onu başıboş bahçelerde ve yakınlardaki ormanda yürüyüşe çıkarmıştı. Bayan Potts, ona artık kesin bir onaylamayla bakıyordu. Lenore da onun refakatini, yardımını ve sevgisini memnuniyetle kabul etmişti. Fakat Lenore hiçbir talepte bulunmamıştı, ilgisini arzuladığını da hiç göstermemişti.

Gerçi göstermişti. Jason, buna ikna olmuştu. Hiçbir kadın, bu kadar derin bir aşkla seviştiğine dair numara yapamaz, Lenore'un hiç zorlanmadan eriştiği o tutku boyutlarına ulaşamazdı, bu kadar uzun süre boyunca bunu devam ettiremezdi. Jason ona ne zaman yaklaşsa, Lenore onu gülümsemelerle karşılıyordu. Böyle bir hokkabazlığı yapmayı hiçbir kadın başaramazdı. Jason, karısının tepkilerinde dürüst ve içten olduğundan emindi.

Gri at yan yan giderek kocaman burun deliklerinden buhar çıkardı. Atın kulaklarını çekmek için öne doğru eğilen Jason, zayıf sabah ışığında soluk, gri bir taş yığını gibi görünen evine baktı. Malikâneye döndüğünden beri içini tuhaf bir huzur kaplamıştı. Sanki uzun yıllar süren bir yolculuktan sonra eve dönüş yolunu bulmuş gibiydi. Aslında son on yıldır; balolar, partiler ve türlü cemiyet eğlenceleriyle geçen on yıldır aradığı şeyin aslında bu olduğunu artık biliyordu. Kalmak istediği yer burasıydı; Lenore ve çocuklarıyla birlikte arazilerinde, evinde kalmak istiyordu. Bu keşfini ve hissettiği derin tatmini de Lenore'a borçluydu.

Bununla birlikte, ona ne kadar açık bir şekilde ifade etmeye çalışmasına rağmen, inatçı karısı bunu görmeyi reddediyordu. Jason onu seviyordu, onu buna nasıl ikna edebilirdi?

Jason bunu başarıncaya kadar, Lenore böyle davranmaya devam edecekti: Jason'ın kendisine eşlik etmesine hevesli ama bu hevesini asla göstermeyecek, Jason onun yanında kalmayı seçtiğinde çok mutlu olsa da bunu dolaylı olarak sorgulamayacak kadar çekingen. Uğraştığı iş ne olursa olsun, anlaşmalı bir evliliğin sınırları her neyse, onu aşmaktan korkarak ondan yardım istemeyecekti.

Jason'ın ne anlaşmalı bir eş olmaya ne de anlaşmalı bir evlilik yaşamaya niyeti vardı; hele şimdi, bundan çok daha fazlasını elde edebileceğini biliyorken. Alaycı bir şekilde homurdanan Jason, atının dizginlerini sıkarak ahıra giden yola yönlendirdi. Agatha haklıydı, evlilik nedenlerini belirterek çok büyük bir hata yapmıştı. Fakat bu artık geçmişte kalmıştı; geleceğini, ortak geleceklerini güvence altına almalıydı.

Lenore'u ona duyduğu aşka inandırmak için, ilk önce onu cesaretlendirmek ve ardından da ona olan aşkını itiraf ederek onu tuzağa düşürmek konusunda girişimlerde bulunmuştu. Fakat bunun karşılığında gördüğü suskunlukla engellenmişti. Bu manzarayı gözünde canlandıran Jason yüzünü ekşitti. Ne yazık ki karısı, sıkıştırıldıkları takdirde keçi gibi inatçı olabilen o ender kadınlardan biriydi. Lenore'u zorlamak şöyle dursun, Jason onun sırlarını açığa vurmasını sağlamayı tatlı dille bile başaramamıştı. Lenore, Jason'ın ondan duymak için can attığı en güzel sözleri dile getirmeyi kesinlikle reddetmişti. Tabii ki bunun nedeni,

Jason'ın ondan bunları asla duymak istemediğine Lenore'u inandırmış olmasıydı.

"Lanet olsun! Neden yalnızca kadınların fikir değiştirmelerine izin veriliyor?"

Gri at başını kıpırdattı. Amacına ulaşamamış halde iç çeken Jason, atını tepenin dibindeki geniş, atlı yola yönlendirerek dizginlerini gevşetti.

Bir tek çözüm vardı. Tüm düşüncelerine karşın, onu tüm kalbiyle sevdiğine Lenore'u ikna edecekti. Ahırın dik çatısı ağaçların üzerinden belirdiğinde, Jason sözcüklerin artık işlevini yitirdiğine karar verdi. Artık harekete geçme zamanıydı.

***

Ay ışığı uzun, perdesiz pencerelerden içeri süzülerek Lenore'un yatak odasını gümüş rengine boyuyordu. Kocasının şehvetli oyunlarından bitkin düşen Lenore derin bir uykuya dalmıştı. Yanındaki Jason ise, Moggs'u ve sürprizini haber verecek seslere kulak kabartarak tümüyle uyanıktı. Dik kayalığı ziyaret etmesinin üzerinden bir hafta geçmişti. Bu konu üzerinde enine boyuna düşünüp plan hazırlamak uzun sürmüştü. Bu gece, planın son aşaması gerçekleştirilecekti ve bunun için Moggs'un desteğine ihtiyacı vardı.

Jason loş ışıkta irileşmiş gözleriyle, uşağının diğer konularda olduğu gibi, bu geceki işlerle ilgili de sessiz kalması için dua etti. Onun bu son ahmaklığını duyduktan sonra uşaklarının yüz yüze gelme düşüncesi pek cazip değildi. Daha sonra, Moggs'la bu işin üstünü nasıl kapatacaklarını henüz düşünmemişti ama bazı dalavereler çevirecek-

ti. Davetsiz bir şekilde, zihninde Frederick Marshall'ın görüntüsü canlandı. Jason alaycı bir biçimde gülümsedi. Eğer Frederick olayın bu kısmını öğrenseydi, en küçük bir pişmanlık duymadan onunla arkadaşlığını keserdi. Arkadaşının kendisini Leydi Wallace'a kaptırdığını aklına getiren Jason'ın gülümsemesi daha da genişledi. Öte yandan, kısa süre sonra Frederick'in de benzer tavsiyelere ihtiyacı olabilirdi.

Kısa bir kilit sesinden, Moggs'un geldiğini anladı. Jason başını kaldırdığında, yavaşça odadan içeri süzülen uşağının küçücük şeklini gördü. Moggs, Jason'ın sürprizini ona söylendiği gibi düzenlemek üzere büyük oda boyunca yürüdü. Moggs'un ileri geri yürüdüğünün farkında olan Jason, karısının yatağının sıcaklığından yavaşça sıyrılıp yerdeki sabahlığını buldu, ona sarınarak odayı sessizce adımladı, Moggs son yüklerini de halının üstüne koyarken uşağına eşlik etti.

"Teşekkür ederim, Moggs." Jason, sözcüklerini birer fısıltı olarak söyledi.

Moggs, her zamanki sessizliğiyle eğilerek selam verip, arkasından kapı kilidinin ses çıkarmaması için onu açık bırakarak odadan çıktı.

Karısıyla yalnız kalan Jason dönerek Moggs'un yapıtına göz gezdirdi. Ardından, elini sabahlığının derin cebine atarak bir deste beyaz kart çıkardı. Bir an boyunca onlara ve üzerlerindeki, kendi güçlü eliyle yazılmış sözcüklere dikkatle bakarak sessizce durdu. Bu da işe yaramazsa, artık başka ne yapabileceğini yalnızca Tanrı bilirdi. Jason, karısının yatağının çevresinde hayalet bir gölge gibi dolanarak kartları önceden belirlenmiş yerlerine yerleştirdi. Sonun-

da, başarılı olmak için son kez dua edip, iç çekerek tekrar yatağa yani karısının yanına döndü.

***

Lenore çok erken kalktı. Şafak sökmeden önceki loş ışık, yatağın iki yanındaki uzun pencerelerden süzülerek odayı doldurmuştu. Onu bu kadar erken uyandıran şeyin bir öngörü olduğunun kesinlikle farkındaydı. Jason'a yüzünü dönmeden duruyordu, duyularını tetikte tutuyordu. Jason gevşemiş, hareketsiz ve azametli bir şekilde arkasında yatıyordu. Nefesi derin ve düzenliydi. Jason onu uyandırmadan önce biraz daha uyuklamaya karar veren Lenore yorganın altına gömülecekti ki gözüne bir şey takıldı.

Orada olmaması gereken bir şey. Lenore başını kaldırarak gözlerini kırpıştırıp loş ışığa baktı. Gözlerinin ışığa alışmasını bekledi. Gri ışığın altında, pencerenin birkaç metre uzağına yerleştirilmiş bir kürsüyü seçebildi. Üzerinde içi çiçek dolu bir vazo vardı, onlar gül müydü?

Kaşlarını çatarak yana baktığında, ilkinin ikizi olan bir kürsü daha gördü. Yattığı yerde yavaşça doğrulduğunda, üçüncü ve dördüncü kürsüleri de gördü. Aslında yatağının çevresi, kürsüler ve onların üzerindeki gül dolu vazolardan oluşan bir yarım daireyle sarılmıştı.

Onlar gül olamazdı. Kasım ayıydı.

Merakına yenilen Lenore süzülerek yataktan çıktı. Serin havanın ona çıplaklığını hatırlatmasıyla ürperdi. Lanet okuyarak, sabahlığını Jason'ın fırlatıp atmış olduğu yerden aldı ve başından geçirip giydi. Birkaç saniye sonra ilk kürsünün önünde dikiliyor, zayıf sabah ışığının üzerinden vazodaki çiçeklere bakıyordu. Güle benziyorlardı, ipekten

yapılmış olabilirler miydi? Lenore, kadifemsi yapraklardan birini iki parmağının arasında ovuşturdu. Güller gerçekti. Loş ışıkta seçebildiği kadarıyla altın güllerdi.

Çevresine baktığında, toplam on beş kürsü olduğunu gördü. Vazolardan her birinde de yirmi kadar şahane çiçek vardı. Bu kadar büyük bir savurganlık, küçük bir servete mal olmuş olmalıydı. Onların kimden geldiğini sormaya ise hiç gerek yoktu.

Yatağa doğru bir bakış attığında, içinde kocasının oluşturduğu dev tümseğin yerinde yeller estiğini gördü. Tekrar vazoya baktığında, dipteki birkaç gül filizinin arasına yerleştirilmiş küçük bir kart fark etti. Onu alarak ışığa tuttu. Hiçbir şekilde bozulmamış yüzeyde, belirgin bir şekilde kocasına ait olduğu belli olan bir el yazısıyla yazılmış 'Sevgili' sözcüğü okunuyordu. Başka bir şey yoktu.

Bir sonraki kürsüye bir bakış atan Lenore, orada da bir kart buldu. Onda ise, 'Lenore' yazıyordu.

Gittikçe hızlanan Lenore, yatağın diğer tarafındaki pencerenin önünde durana kadar vazodan vazoya geçerek kartları topladı. Onların taşıdığı mesajı okurken gözlerine inanamadı, karıştırıp tekrar okumak için kendini zorladı.

Sevgili Lenore,
Seni ikna etmek için bir şey yapmam gerekiyordu.
Seni seviyorum. Sen de beni seviyor musun?

Yüreği ağzına gelen Lenore, başını kaldırıp doğruca kocasının gri gözlerinin içine baktı. Son derece uyanıktı. Yastıkların üstüne yaslanıp kollarını gergin bir şekilde başının arkasında kavuşturmuş, onu izliyordu. Yatağın gölgeleri yüz ifadesini gizliyordu.

Lenore'un, elinde onun büyük bir titizlik ve alın teriyle yazdığı kartlarla hiçbir şey söylemeden öylece durduğunu gören Jason, tuhaf bir şekilde yüzünü ekşitti. Elinden geldiği kadar nazikçe, "Ne düşünüyorsun, canım?" diye sordu.

Lenore nereden başlayacağını bilemiyordu. Sesine hâkim olmak için mücadele vererek ona elini salladı.

"Eğer yanıtımı öğrenmek istiyorsan buraya gel."

Jason tuttuğu nefesini yavaşça vererek doğruldu ve ayaklarını yatağın kenarından sarkıttı. Lenore'un bu işi bu kadar zorlaştırması gerekiyor muydu? Hayatı boyunca hiç hissetmediği kadar gergin hissediyordu kendini. Sabahlığına uzandı ve alıp üzerine geçirdi. Onun önünde durmak için birkaç metre yürümeden önce kuşağını bağladı.

Parmaklarının arasında sıkıca tuttuğu beyaz kartlarda okuduklarının gerçek olduğuna hâlâ inanamayan Lenore, titrek bir fısıltı olarak çıkan sesiyle, "Beni gerçekten seviyor musun?" diye sormadan önce, Jason'ın ona iyice yaklaşarak başında dikilmesini bekledi.

Boğazı düğümlenmişti, gözyaşları çok uzakta değildi.

Jason'ın kalbi durdu. Onun bu soruyla ne demek istediğini, onu ikna etmek için başka ne yapabileceğini kavramaya çalışırken, gözleri çaresizce yüzünde gezindi. Cevabı kalbi verdi. Hiç düşünmeden, Lenore'un önünde tek dizinin üstüne çöküp, onun küçük ellerinden birini tuttu.

"Lenore, evliliğimizi tümüyle yanlış nedenler üzerine oturttum fakat sana hiç evlenme teklif etmedim. Tüm o mantıklı nedenleri bir kenara bırakarak, doğru neden için, yani beni sevdiğin için ve benim de seni sevdiğim için benimle evlenir misin, canım?"

Gözyaşları, Lenore'un görüşünü bozdu. "Ah, Jason!" diyerek hıçkırıklara boğuldu.

Jason hemen ayağa kalktı fakat bir harekette bulunmasına fırsat kalmadan, Lenore kendisini onun kollarına attı. Beyaz kartlar, birer konfeti gibi etraflarına saçıldı.

Şaşkına dönen Jason, hıçkırıklara boğulan karısına sarılarak yüzünü onun altın rengi saçlarına gömdü. "Hayatım, seni ağlatmak istemedim."

"Bu..." Lenore burnunu çekti, ardından yutkundu. "Bu, gerçek olamayacak kadar güzel," diye inledi Lenore, yeni bir gözyaşı selinin tehdidi altında. "Ah," dedi gözlerini sabahlığının koluna silmeye çalışarak. "Bu korkunç. Aslında hiç de sulugöz biri değilimdir."

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye karşılık verdi Jason. Lenore'un verdiği alışılmadık karşılığa rağmen, yine de beklediği yanıtı almanın farkındalığım yavaşça kavrıyordu. Yaşadığı rahatlama muazzamdı. Burnunu çekmekte olan karısına sarılarak onu kucağına alıp yatağa geri götürdü.

Yorganın içine tekrar kıvrıldıklarında, Lenore gözlerini çarşafın kenarına sildi. Zihninde düşünceler dönüp duruyordu, tutarsız ve karmakarışık duygularla boğuşuyordu. Kocası yatağa girip boylu boyunca yanına yatarak başını yastığa koyarken, Lenore ona gözlerini kırpıştırarak baktı. Jason bitkin düşmüş gibi gözlerini kapattı.

"Beni gerçekten seviyor musun?" diye sordu Lenore, sesi daha da alçalmıştı.

Jason usanmış bir şekilde homurdandı. "Lenore, aklı başında olan hiçbir erkek, son derece önemli bir nedeni olmadan kendini komik duruma düşürmez, tıpkı benim sana yaptığım gibi. Şimdi, Tanrı aşkına, gelip şu acımı din-

dir ve beni evlenmek için en doğru nedeni seçtiğime ikna et."

Lenore'a doğru uzandı. Lenore sulu gözleriyle son bir kez kıkırdadı ve onu daha fazla yormadan, kendini beğenmiş bir çapkın olan kocasını, onu gerçekten sevdiğine ikna etmek için harekete geçti.

Hiçbir neden olmadan.